

Nhất Thực Thiên hạ

Contents

Nhất Thực Thiên hạ	2
1. Chương 1: Kiếp Trước Hay Kiếp Này	2
2. Chương 2: Chạm Mặt Ban Đầu	4
3. Chương 3: Thế Cục Minh Bạch	7
4. Chương 4: Ta Ngủ Ngốc Sao?	8
5. Chương 5: Ta Muốn Ra Cung	11
6. Chương 6: Sàng Tiền Minh Nguyệt Quang (đầu Giường Ánh Trăng Rọi)?	13
7. Chương 7: Thực Hiện Lời Hứa	15
8. Chương 8: Nữ Nhân Y Vân Thật Táo Bạo	18
9. Chương 9: Thụy Nhi Đang Ghen Sao?	20
10. Chương 10: Cứu Mỹ Nhân?	23
11. Chương 11: Giải Độc	26
12. Chương 12: Thanh Lâu – Hồng Lâu Phường	28
13. Chương 13: Vấn Đề Xử Nam	31
14. Chương 14: Khách Điểm Bị Tập Kích	33
15. Chương 15: Luyến Đồng Phích?	36
16. Chương 16: Nụ Hôn Đầu	38
17. Chương 17: Côn Trùng Trong Bóng Tối	41
18. Chương 18: Chụp Chết Ruồi Bọ	43
19. Chương 19: Ta Muốn Một Nữ Nhân	45
20. Chương 20: Sứ Giả Liên Nhân	48
21. Chương 21: Di Nguyệt Lạnh, Người Là Yêu Nghiệt	50
22. Chương 22: Xuất Phát	52
23. Chương 23: Thập Lý Trấn Và Cửu Hoa Lâu	54
24. Chương 24: Ta Không Phải Đậu Hủ Nhanh	57
25. Chương 25: Vào Ở Phủ Huyện Úy	59
26. Chương 26: Tối Nơi Nào Đó	62
27. Chương 27: Như Nguyệt Dĩ Thường	65
28. Chương 28: Cơn Giận Dữ Của Lạnh	68
29. Chương 29: Sắc Lang	71
30. Chương 30: Thụy Nhi Nghĩ Không Ra	74
31. Chương 31: Y Phục Dẫn Đến Họa	76
32. Chương 32: Quần Hùng Tụ Hội	78
33. Chương 33: Vân Nguyệt Sơn Trang	81
34. Chương 34: Khúc Nhạc Đạo	83
35. Chương 35: Mở Màn	86
36. Chương 36: Tử Đằng	88
37. Chương 37: Âm Mưu Vẫn Còn Tiếp Tục	91
38. Chương 38: Bắt Con Ba Ba	93
39. Chương 39: Chân Tướng Chỉ Có Một	96
40. Chương 40: Ý Định Của Thụy Nhi	98
41. Chương 41: Vịt Quay Đến Miệng	101

42. Chương 42: Chia Lìa	103
43. Chương 43: Lên Đường	107
44. Chương 44: Trở Về	110
45. Chương 45: Tương Kiến	112
46. Chương 46: Người Có Thể Vì Ta Mà Từ Bỏ Ngôi Vị Hoàng Đế Không?	114
47. Chương 47: Muốn Thúc Đẩy	116
48. Chương 48: Rốt Cục Hạ Đổ	118
49. Chương 49: Độc Phát	120
50. Chương 50: Vân Khai Vụ Tán [Nhất]	123
51. Chương 51: Vân Khai Vụ Tán [Nhị]	126
52. Chương 52: Vân Khai Vụ Tán [Tam]	128
53. Chương 53: Vân Khai Vụ Tán [Tứ]	130
54. Chương 54: Vân Khai Vụ Tán [Ngũ]	132
55. Chương 55: Vân Khai Vụ Tán [Lục]	134
56. Chương 56: Vân Khai Vụ Tán [Thất]	136
57. Chương 57: Vân Khai Vụ Tán [Bát]	139
58. Chương 58: Vân Khai Vụ Tán [Chín]	141
59. Chương 59: Vân Khai Vụ Tán [Thập]	143
60. Chương 60: Đại Kết Cục [Nhất]	145
61. Chương 61: Đại Kết Cục [Nhị]	147

Nhất Thực Thiên hạ

Giới thiệu

Edit: Mai Lạc Thể loại: Huyền huyễn, xuyên không, cổ trang, cung đình tranh đấu, 1 x 1, công sủng thụ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-thuc-thien-ha>

1. Chương 1: Kiếp Trước Hay Kiếp Này

Nếu muốn hỏi quốc gia nào trên thế giới chú trọng việc ăn uống nhất, đáp án nhất định là: Trung Quốc.

Là một quốc gia có lịch sử lâu đời từ hàng ngàn năm, “Dân dĩ thực vi thiên” đúng là câu nói chính xác để miêu tả tình yêu của người Trung Quốc đối với ẩm thực, còn có rất nhiều phong tục ẩm thực khác nhau.

Mà Hoa Kiều và Hoa Kiều quốc tịch nước ngoài đang mưu sinh ở hải ngoại, ngành nghề kinh doanh phổ biến nhất chính là nhà hàng ăn uống. Chỗ nào có người Hoa thì chỗ đó có nhà hàng Trung Hoa, ẩm thực của Trung Hoa có thể nói là nhất “thực” thiên hạ.

Trong xã hội thượng lưu không người nào không biết đến Đường gia , bởi vì Đường gia có ba đứa con.

Con lớn nhất là Đường Hâm – thủ đoạn trên thương trường không người có thể sánh, con thứ hai Đường Ngọc là kỳ tài nổi tiếng trong giới y học, mới gần 24 tuổi đã là chuyên gia khoa não, con thứ ba Đường Kỳ là nhà thiết kế thời trang nổi tiếng thế giới.

Nhưng rất nhiều người không biết Đường gia còn có một đứa con thứ 4 là Đường Lâm, hẳn không được biết đến không phải vì Đường gia không coi trọng hẳn, mà ngược lại là quá thương yêu hẳn. là đứa con nhỏ nhất của Đường gia, đương nhiên hẳn được mọi người cưng chiều, khiến Đường Lâm lười biếng lại thảnh thơi mơ mơ màng màng. Bởi vậy Đường gia cao thấp nhất trí cho rằng không để hẳn ra ngoài, chỉ sợ hẳn nhất thời mơ hồ bị người khác dụ dỗ .

Tuy nói như thế nhưng Đường Lâm cũng không phải là kẻ dằn dặt chỉ biết ở trong nhà chờ cơm dâng tới miệng, dù hẳn không có thành tựu lớn như ba người anh trai, nhưng sản nghiệp mà hẳn có cũng đủ giúp hẳn thành rùa vàng trong suy nghĩ của nữ nhân.

Hẳn là người sở hữu nhà hàng Tam gia, nhà hàng này cũng có tiếng tăm khá lớn, nằm ở khu vực phồn hoa nhất thành phố, được giới thượng lưu ưa chuộng, mỗi ngày khách đến khách đi không ngừng, đặc biệt đến ngày nghỉ không hạn trước thì không có chỗ.

Nguyên nhân Đường Lâm mở nhà hàng chủ yếu là do hẳn thích ăn, nếu như hỏi người Đường gia từ lão gia Đường gia cho tới người rửa xe của Đường gia, “Ồ Đường gia, ai ăn nhiều nhất, ai thích ăn nhất, ai sành ăn nhất.” Nhất định sẽ nhận được đáp án duy nhất, “Đường Lâm”, đây cũng chính là chuyện mà mọi người ở Đường gia lo lắng nhất, sợ ai đó cảm mỹ vị dụ dỗ, hẳn sẽ ngoan ngoãn đi theo. Mặc dù có chút khoa trương nhưng thật sự có khả năng xảy ra .

Cuối tuần, Đường Lâm về đến nhà thì tâm tình vô cùng thoải mái, đơn giản là lúc xế chiều hẳn đi kiểm tra nhà hàng, kết quả kinh doanh đều đạt đến yêu cầu của hẳn, phải biết rằng anh trai giỏi giang như thế, sao em trai có thể ngu ngốc, dù sao đều cùng một gen di truyền a, cho nên Đường Lâm quyết định đêm nay phải chiêu đãi chính mình. Vì vậy hẳn đi vào phòng tắm chuẩn bị tắm rửa thật sạch sẽ, kết quả lúc vớt quần áo xuống, đem cả xà bông quét xuống mặt đất.

Đường Lâm cũng giống như các nam nhân khác, thích vừa gội đầu vừa từ từ nhắm mắt lại khe khẽ hát, cái này cũng không có vấn đề, vấn đề là hẳn đứng khá xa xa vòi tắm, nhắc chân đi đến cũng không mở mắt ra, bởi vậy không chú ý tới xà bông trên sàn nhà sau khi nhiễm nước càng thêm trơn trượt.

Mọi việc phát sinh trong nháy mắt, Đường Lâm trơn mắt tìm chỗ tựa thì đã quá muộn, chân Đường Lâm chân đạp phải xà bông ngã về phía sau, cái ót đập vào công tắc điện, thanh âm cuối cùng Đường Lâm nghe được chính là tiếng hét thất thanh của người hầu, nhưng sau đầu không thể chịu được đau đớn.

Ba ngày sau, Đường gia cử hành tang lễ, lúc này rất nhiều người mới biết, hóa ra Đường gia còn có một đứa con gọi là Đường Lâm, hẳn là ông chủ của nhà hàng Tam gia nổi danh, đáng tiếc mệnh đoản.

Đường Lâm cảm giác mình đang du dương trong thế giới chỉ có một mảnh hắc ám thật lâu thật lâu, có khi hẳn muốn mở mắt ra nhưng không làm được, giống như khí lực toàn thân đều mất hết.

Lúc này Đường Lâm cho rằng mình đang ở trong bệnh viện, bởi vì hẳn có thể cảm giác được có tiếng bước chân đi lại, nhưng kỳ quái, tại sao không có mùi thuốc đặc trưng của bệnh viện, hơn nữa ngôn ngữ của người chung quanh hẳn nghe không hiểu.

Dần dần Đường Lâm có dự cảm không tốt, hẳn nhớ rõ trước lúc hẳn bất tỉnh còn nhìn thấy gương mặt của người hầu, vậy chắc chắn sẽ thông báo cho cha mẹ và các anh trai, nhưng tại sao đã lâu như vậy vẫn chưa nghe được thanh âm của bọn họ.

Thời gian trôi qua từng ngày từng ngày, đối với Đường Lâm mà nói những ngày này tựa hồ đã qua nhiều năm, rốt cục có thể mở to mắt, lại được thấy ánh mặt trời.

Đây là nơi nào? Đường Lâm mờ mịt nhìn chung quanh, khẳng định không phải bệnh viện, dù là phòng Vip trong bệnh viện cũng không dùng lụa trang trí giường bệnh a, nhìn xem trên đỉnh đầu là sa lụa. Trong đầu Đường Lâm trống rỗng, quay sang bên trái là lan can làm bằng gỗ, quẹo sang phải cũng là lan can làm bằng gỗ, hơn nữa khoảng cách giữa chúng không thể chứa được một nam tử trưởng thành.

Nhớ tới lại phát hiện cánh tay mình không có khí lực, đưa tay cử động đến trước mắt, Đường Lâm càng giật mình, từ khi nào tay mình bị co lại thành dạng như vậy, cái này... Rõ ràng là tay của một tiểu hài tử a.

Lúc Đường Lâm cảm thấy mờ mịt, hần cảm giác thân thể được bế lên, hoàn hồn xem xét, hóa ra chính mình được một tiểu cô nương ôm vào trong lòng.

Tiểu cô nương này hần là mới mười bốn đến mười sáu tuổi a, vật trang sức kì lạ, trên đỉnh đầu còn có một chiếc vòng, nhìn kĩ nó làm bằng vàng, trên người là quần lụa chỉ có người cổ đại mới mặc, trên mặt của nàng mang theo sự mừng rỡ, quay đầu nói chuyện với ai đó.

Theo động tác của nàng, Đường Lâm cảm thấy có người ôm lấy hần từ tay tiểu cô nương, hần phát hiện trời mưa, a không đúng, là nước mắt của nữ tử rơi trên người hần, uy uy, rất bẩn, thật sự không tốt.

Hiển nhiên tiểu cô nương phát hiện từ lúc Đường Lâm tỉnh lại đến bây giờ đều một có bộ dáng ngơ ngác, nàng cảm thấy tình huống rất không thích hợp, vội vàng nhắc nhở nữ tử đang khóc kia, được tiểu cô nương nhắc nhở nữ tử cũng hiểu được tình cảnh của Đường Lâm không đúng, quay đầu nói gì đó với tiểu cô nương, sau đó tiểu cô nương vội vàng chạy ra ngoài, nữ tử lại ôm chặt lấy Đường Lâm tiếp tục khóc.

Từ lúc Đường Lâm tỉnh lại đến giờ đều ở trạng thái ngơ ngác, hần không cách nào giải thích tình cảnh này, rất nhiều thứ xoay vòng vòng trong đầu hần, làm hần cảm giác rất hỗn loạn, đều mất đi phán đoán. Hần nhìn nữ tử đang khóc trên người hần, hần muốn hỏi nàng lại chỉ có thể phát ra thanh âm nha nha, hơn nữa nàng kia khóc vô cùng chuyên tâm nên không phát giác đến dị trạng của Đường Lâm.

Loại tình huống này không biết giằng co bao lâu, lúc Đường Lâm sắp không chịu nổi tiếng khóc của nữ tử, thanh âm của tiểu cô nương lại truyền tới tai của hần, hình như không chỉ có một người tới, bởi vì tiếng bước chân rất âm ỹ.

Chỉ chốc lát sau một đám người xuất hiện ở trong mắt của hần, đi cùng với tiểu cô nương là một đám lão giả, bọn họ vừa tiến lên liền quỳ lạy nữ tử đang khóc, sau đó lộng lộng trên người Đường Lâm, Đường Lâm bị làm cho đầu óc choáng váng.

Một thanh âm hùng hậu vang lên, Đường Lâm nghe không hiểu, đám lão giả chuyển hướng đến nơi thanh âm phát ra, ngay cả nữ tử đang một mực khóc cũng quay đầu nhìn.

Một lúc sau, Đường Lâm theo hướng mọi người nhìn lại, chỉ thấy một nam tử vận hoàng bào ngồi trên ghế, đám lão giả tra tấn hần đang quỳ trên mặt đất, nữ tử gục đầu trên vai của y. Nguồn :

Lại là một kẻ ăn mặc lỗ lã, hần có thể khẳng định hiện tại không ai ăn mặc như vậy, nếu không sẽ bị coi là kẻ tâm thần, hình như chỉ có trong phim cổ trang mới có loại quần áo này a.

Phim cổ trang? Cổ đại? Đường Lâm bị chính suy nghĩ của mình dọa, nhìn nhìn đoàn người, Đường Lâm hoa lệ lệ ngất đi, thanh âm cuối cùng nghe được chính là tiếng thét chói tai của tiểu cô nương cùng ý nghĩ cuối cùng: Đầu của ta thật đáng thương a.....

2. Chương 2: Chạm Mặt Bàn Đầu

Đường Lâm trợn tròn mắt nhìn xem nóc giường, hần đã không muốn nói cái gì. Xem ra ông trời muốn trêu chọc hần mới đưa hần đến nơi xa lạ này, ít nhất cũng không phải quốc gia hần biết.

Nếu như mình trong này, hần là ở thế kỷ hai mươi mốt mình đã chết rồi, chần chẫn cha mẹ rất thương tâm, nhưng còn có ba anh trai bên cạnh, hy vọng bọn họ không thương tâm quá lâu, ta ở đây sẽ hảo hảo mà sống .

Nói là nói như vậy, sự thực là, ông trời, sao người có thể đối xử với ta như vậy a..... Đường Lâm trong lòng đem tổ tông mười tám đời của ông trời hung hăng chửi bới một hồi, sau đó có vẻ rất vô lực, người tiền ta đến triều đại nào của Trung Quốc đều tốt, ít nhất ngôn ngữ tương thông a, một ít tự thể chính mình có thể

đoán còn hơn cái gì đều nghe không hiểu, hoàn toàn nghe không hiểu một chút gì, hại hần tỉnh lại đã ba ngày cũng không thể biết rõ đây là nơi nào.

Đường Lâm thở dài, quay đầu thông qua giường nhỏ nhìn nữ tử ngồi ở trên ghế, cho dù không hiểu được cách bố trí xung quanh cũng đoán được tiểu hài tử này là người trong hoàng thất, chắc hẳn nữ tử kia là mẫu thân của tiểu hài tử xấu xa này, bởi vì trong ba ngày quan sát, ngoại trừ người hầu ngẫu nhiên tiến đến hầu hạ ăn uống thì trên cơ bản chỉ còn lại hần nữ tử kia .

Nhưng người làm mẫu thân kia không thương tiểu hài tử này, ngoại trừ lúc hần mới thanh tỉnh hần có cảm giác nàng có chút đau lòng, còn lại chính là thờ ơ. Ai ai, chẳng lẽ đây chính là điều cái đám tiểu nữ sinh trong tiệm vẫn nói, sinh ở hoàng cung thân bất do kỷ.

Nói đến đây càng thêm buồn bực . Nhắc tới hài tử, con mẹ nó, đương nhiên không thể thiếu một nam nhân, chính là nam nhân vận hoàng bào hần nhìn thấy trước khi ngất đi, chắc hẳn là phụ thân của tiểu hài tử này , ai, hoàng gia thật đúng là lãnh huyết, ngoại trừ ngày đó, hần cũng không gặp lại người nam nhân kia .

A, nhắc đến ăn uống, Đường Lâm có chút may mắn vì tiểu hài tử này đã qua giai đoạn uống sữa mẹ, nếu không hẳn tình nguyện chết đói cũng không muốn chạm vào mẫu nãi, thế nhưng ba ngày qua ăn cái gì hần cũng không muốn nhớ tới.

Mỗi ngày đến giờ dùng cơm, tiểu cô nương đã từng gặp lúc trước đều cầm một chén giống như sữa đến, sau đó từng muỗng từng muỗng uy hần, cái kia hẳn là sữa dê a, bởi vì mùi thật sự là quá nồng.

Bằng sự kén chọn của Đường Lâm, hần hẳn là không muốn uống, nhưng không có cách nào, người đứng dưới mái hiên không thể không cúi đầu, hơn nữa ngôn ngữ bất đồng không cách nào chuyển đạt kháng nghị, cho dù ngôn ngữ tương thông, hần mở miệng nói chuyện cũng sẽ hù chết một đồng người, cho nên mỗi lần trước khi ăn cơm hần đều tự nhắc nhở mình cố gắng nhẫn nhịn.

Xem, hiện tại tiểu cô nương lại bưng một chén sữa dê tới, trong lòng thầm tính, còn chưa tới giờ dùng cơm a, phỏng chừng sớm hơn trước một hai canh giờ. Nhìn chất lỏng trong cái chén kia, Đường Lâm lần nữa tự nói với mình, nhẫn nhịn một chút sẽ tốt hơn.

Mỗi lần tiểu cô nương uy Đường Lâm ăn, ánh mắt của nàng đều làm cho hần cảm thấy tức cười, ai kêu Đường Lâm đều làm một bộ dáng thấy chết không sờn.

Tiểu cô nương rất kỳ quái, tiểu hài tử nhỏ thế này cũng sẽ có biểu tình phong phú như vậy sao, đôi lúc trộm chú ý cử động của Đường Lâm, phát hiện nhiều khi Đường Lâm sẽ ngẩn người.

Ngẩn người! Một tiểu hài tử chỉ hơn một tuổi cũng ngẩn người, nói ra ai sẽ tin tưởng. Thế nhưng nàng thật sự nàng phát hiện Đường Lâm đang ngẩn người, hơn nữa khi ngẩn người thì biểu tình trên mặt rất phong phú, khi thì rất ưu thương, khi thì rất hoang mang, có khi còn tức giận bất bình.

Nhưng làm một thị nữ nàng biết rõ cái gì nên nói, cái gì không nên nói, nếu không khó giữ được tính mạng, cái này gọi là cách sinh tồn.

Rất cực tra tấn đã xong, Đường Lâm quyết định đi ngủ giống như bình thường, vừa mới nghĩ gì đó, quá lao lực.

Làm hài tử cũng có cái tốt, ăn no ngủ, ngủ no rồi ăn, sau đó lại ngẩn người giết thời gian, một ngày cứ như vậy mà trôi qua. Nhưng hôm nay tựa hồ rất đặc biệt, tiểu cô nương cũng không giống như trước vỗ về Đường Lâm đi ngủ, mà là đưa hần ôm lấy chuyển giao cho bốn nữ tử đứng bên giường bị Đường Lâm xem nhẹ.

“Di, các người muốn dẫn ta đi đâu? Bắt cóc a.....” Rơi vào trong tai bốn nữ tử cũng chỉ có thanh âm nha nha, Đường Lâm quay đầu muốn bỏ nhào trên giường, đáng tiếc bây giờ hần là tiểu hài tử không có bao nhiêu khí lực, chỉ có thể nhìn chính mình cách giường nhỏ càng ngày càng xa. Bạn đang ?

Bốn nữ tử đem Đường Lâm vào một gian phòng tràn ngập hơi nước, Đường Lâm ngẩng nhìn bốn phía, cái này chính là dục thất mà người cổ đại gọi, cũng tuyệt a, xem ra đãi ngộ của mẫu thân hần không tệ lắm, lại có một mình một ôn tuyền, nhìn ôn tuyền hần liền muốn tắm. Đáng tiếc với bộ dáng hiện tại của hần, phỏng chừng chưa kịp ngâm đã bị chết đuối.

Nữ tử cởi bỏ y phục trên người Đường Lâm, đưa hân đặt vào một cái bồn tắm nhỏ bên cạnh ôn tuyền.

Đường Lâm nhìn ôn tuyền rồi nhìn cái bồn tắm của mình, thật thương cảm a, vì vậy hân bỏ quên hai cặp tay đang gội đầu tắm rửa cho hân, chẳng đến khi hân kịp phản ứng thì đã có hai nữ tử mặc quần áo giúp hân, hai người khác đang sửa sang lại.

Vị tỷ tỷ này, người thất lựm cho ta quá chặt, Đường Lâm nắm nắm tay nhỏ kháng nghị, đáng tiếc kháng nghị trực tiếp bị bỏ qua, bị coi như tiếng ồn ào của tiểu hài tử. Đường Lâm lần nữa lâm vào suy nghĩ của riêng mình, ngay cả khi nào thì mình bị chuyển đến tay của mẫu thân cũng không biết.

Khi hân theo suy nghĩ thoát ra, hân đã ở tại hành lang nào đó trong hoàng cung.

Đây là lần đầu tiên hân ra bên ngoài chỗ ở. Quay đầu nhìn cảnh sắc chung quanh, sắc trời đã tối, hai bên hành lang đều điểm đèn lồng, nương theo ánh sáng mờ mờ, hân trông thấy bên ngoài hành lang có một số hoa cỏ hân không biết tên, có một số bông nở rộ, cẩn thận ngửi trong không gian có nhàn nhạt hương hoa, chính giữa hoa có hòn non bộ, trên sơn giả có một tòa đình, trong đình hân là có người a, đáng tiếc ánh sáng quá mờ thấy không rõ lắm, lại xa nên nhìn không thấy.

Ở trong lòng nữ tử chuyển tới bảy, tám hành lang, không biết đi bao lâu, trước mặt đột nhiên sáng rõ, làm cho Đường Lâm nhất thời khó chịu nhắm mắt lại, chờ hân có thể mở mắt thì hân đã ở trong một đại điện, nữ tử ôm hân hướng một nam một nữ phía trên bái bái, sau đó nghe nam tử kia nói cái gì, nữ tử đứng dậy đi đến vị trí một bên ngồi xuống.

Lúc này Đường Lâm mới có thể tĩnh tâm dò xét bốn phía, trên cao nhất không cần phải nói chính là Hoàng thượng cùng Hoàng hậu, đây là lần đầu tiên Đường Lâm nhìn phụ thân của tiểu hài tử này gần như vậy, ân ân không sai, người này hân là hai sáu tuổi, nhìn trầm ổn như đại ca của mình, hai mắt nhìn chính diện rất lợi hại, khuôn mặt có thể dùng ba chữ để miêu tả: Suất ngày người.

Về phần hoàng hậu, quả nhiên có khí thế của mẫu nghi thiên hạ, chỉ cần nàng không nhìn mình như vậy sẽ tốt hơn. Nhìn mình? Đường Lâm phát hiện lúc mình đang dò xét hoàng hậu thì hoàng hậu cũng dùng biểu tình tìm tòi nghiên cứu nhìn chính mình, vì vậy vội vàng nở nụ cười tự nhận là thiên chân vô tà, sau đó thấy nàng quay đầu trở lại mới nhẹ nhàng thở ra, bất quá hiện tại hân có thể khẳng định hoàng hậu không thích mình, bửu môi tiếp tục quan sát những người khác.

Ngay dưới chỗ ngồi của hoàng đế hoàng hậu còn có một nam hài, nhìn qua khoảng tám chín tuổi, bất quá mình không thích biểu tình trên mặt hân, tự tiểu phi tiểu, còn có ánh mắt sắc bén kia. Di, ánh mắt giống đang quét chính mình, chẳng lẽ biểu tình vừa rồi của mình đều bị thấy được, không phải đâu. Được rồi, ta không nhìn, ta nhìn chính mình a.

Hiển nhiên đối phương cũng không vì vậy mà buông tha Đường Lâm, không biết hân nói cái gì với người ngồi ở thượng vị, Đường Lâm đã bị ôm đến ngực của hân. Đường Lâm quay đầu nhìn mẫu thân mình, nụ cười mang trên mặt nàng không chệ vào đâu được, nhưng thấy thế nào đều cảm giác có chút cứng ngắc, đang nhìn hai người ngồi trên thượng vị, một người mang vẻ mặt hiền lành còn một người sắc mặt có chút biến đen.

“Tê – ” Ai véo ta, quay đầu liền thấy khuôn mặt tự phiểu phi tiểu, thối tiểu hài tử, dám véo ta, Đường Lâm vùng nắm tay hướng đến mặt của hân, đáng tiếc mới đến nửa đường đã bị ngăn cản.

“#%&.” Không biết nam hài nói cái gì, đem hân ôm lấy, nhìn một chút, quan sát thất lựm Đường Lâm có vẻ bị thất chặt, thân thủ nới lỏng chút ít.

“Hô – .” Thật tốt quá, vừa rồi nữ hầu buộc thật sự quá chặt, khiến hân đau nhức, được rồi, xem như người giúp ta miễn phí ta sẽ không so đo chuyện người véo ta, Đường Lâm gật gật đầu, hoàn toàn đã quên bây giờ hân chỉ là hài nhi, mà chút ít biểu lộ này không phải một hài nhi cái gì cũng đều không hiểu nên có.

Nam hài nhìn biểu tình của Đường Lâm biến đổi rồi lại biến đổi, cảm thấy ngạc nhiên, đó không phải là biểu lộ nên có của một hài nhi. Hơn nữa hân phát hiện mình đối với hài nhi này tựa hồ có hảo cảm, cúi đầu nhìn Đường Lâm, phát hiện Đường Lâm đã nhìn mình, nam hài nở nụ cười, Đường Lâm ngây người, trong đầu chỉ có: “Thật xinh đẹp a” Đang không ngừng vang vọng. Cũng là nét mặt này của hân, khiến nam hài quyết định từ nay về sau huynh hữu đệ cung, cũng khiến Đường Lâm từ nay về sau đắm đuối dậm chân.

3. Chương 3: Thế Cục Minh Bạch

Thời gian cứ như vậy chậm rãi trôi qua, Đường Lâm đã ở triều đại này được hai năm, thân thể hiện nay của hắn cũng khoảng ba tuổi.

Có một câu nói như thế này, muốn một người học được ngôn ngữ của một quốc gia cách nhanh nhất chính là đem hắn ném tới quốc gia kia sống mấy tháng. Cho nên bây giờ Đường Lâm cơ bản có thể nghe hiểu được ngôn ngữ của triều đại này, nhưng hắn không thể nào mở miệng, bởi vì hắn không biết cách phát âm chuẩn xác.

Bất quá còn nhiều thời gian, bây giờ hắn còn nhỏ mà, tạm thời hắn phải ghi nhớ tốt những thông tin thu được.

Ngạch, Đường Lâm đem những thông tin thu được đại khái sắp xếp lại.

Tiểu hài tử này gọi Di Nguyệt Thụy, là Thất hoàng tử của Di Nguyệt hoàng triều. Đúng vậy hiện tại hắn đang ở Di Nguyệt hoàng triều, căn cứ vào qui định của hoàng triều, tất cả các hoàng tử công chúa đều mang họ Di Nguyệt. Trên Di Nguyệt Thụy có bốn ca ca cùng hai cái tỷ tỷ, nhưng Tam hoàng tử vừa sinh thì chết non, ngũ công chúa đã xuất giá đến đất nước bên cạnh Y Vân vương triều, bởi vậy bây giờ trên Di Nguyệt Thụy là ba ca ca và một tỷ tỷ.

Lần trước, tiểu hài tử này cũng không phải sinh bệnh mà là bị hạ độc, khi ngự y chẩn đoán bệnh thì tiểu hài tử đã đình chỉ hô hấp, mẫu thân hắn khóc đến thiên hôn ám địa, đột nhiên nghe được cung nữ kinh hô, các ngự y một lần nữa chẩn đoán, ngạc nhiên vì thất điện hạ khởi tử hồi sinh, sau đó các ngự y rời đi, để lại một đoạn: Tuy thất điện hạ không tổn hại đến tính mạng, nhưng trúng độc quá sâu, sợ rằng sau này sẽ để lại di chứng, trên phương diện trí lực có chút vấn đề.

Kỳ thật các ngự y chẩn đoán đúng bệnh, chính xác mà nói Di Nguyệt Thụy đã chết rồi. Mà Di Nguyệt Thụy bây giờ là một linh hồn đến từ thế giới khác, về phần trí lực, vậy không cần lo lắng, Đường Lâm hắn là ai a, là ông chủ của nhà hàng Tam gia nổi danh, có thể ngu ngốc sao.

Phụ thân của tiểu hài tử này là người đứng đầu hoàng triều, Di Nguyệt Đế – Di Nguyệt Lâm, theo như lời mọi người, đây là vị hoàng đế tốt hiếm có, có chút giống Ung Chính của triều đại nhà Thanh, cần cù chăm chỉ, trong lúc tại vị ban bố nhiều chính sách có lợi cho bách tính, rất được dân tâm. Đồng thời dạy dỗ các hoàng tử công chúa như nhau, cực kỳ nghiêm khắc.

Nương của tiểu hài tử này là Tử Vũ Hân, trong một lần phụ thân đi du ngoạn thấy vừa ý nên mang về cung, bởi vì Di Nguyệt đế đối với nàng sủng ái có thừa, nên nàng được phong làm quý phi, chỉ dưới hoàng hậu một bậc. Có người nói tình cảm giữa Di Nguyệt Đế và Tử Vũ Hân là tình yêu chân chính. Yêu ai yêu cả đường đi, đối với Di Nguyệt Thụy cực kỳ sủng nịch, cũng bởi vậy mà Di Nguyệt Thụy gặp họa sát thân, có lẽ sợ rằng về sau hắn sẽ tranh đoạt ngôi vị hoàng đế.

Đương kim hoàng hậu là nhi nữ của thừa tướng, tên Y Hồ Tiệp. Nghe đồn lúc nàng chưa xuất giá thì tại dân gian được xưng là giang hồ đệ nhất mỹ nữ, không chỉ có sắc đẹp mà nàng còn đa tài đa nghệ. Khi đó Di Nguyệt đế vừa đăng cơ không lâu, vì quyền lực chưa ổn định nên mới cưới nàng làm vợ. Đường Lâm cảm thán lại là một cuộc hôn nhân chính trị. Căn cứ vào mấy lần hắn gặp, giữa hoàng đế và hoàng hậu quả thực là tương kính như tân (tôn trọng nhau như khách) a. Bất quá hiện tại đồn đãi bởi vì Di Nguyệt đế chỉ sủng Tử quý phi, quan hệ giữa hoàng đế và hoàng hậu chuyển biến xấu, trong lòng hoàng đế đem sự kiện Di Nguyệt Thụy trúng độc đổ lên đầu hoàng hậu.

Đại ca gọi là Di Nguyệt Lãnh, thì ra là nam hài tử ôm qua Di Nguyệt Thụy ở yến hội, là Thái tử của Di Nguyệt hoàng triều, bởi vậy hắn chỉ ngồi dưới hoàng đế và hoàng hậu. Nghe nói hắn là do Di Nguyệt đế cùng một nữ tử dân gian mây mưa một đêm có ngoài ý muốn. Nữ tử vốn nghĩ mẫu bằng tử quý, phát lên thành phượng hoàng, đáng tiếc nhân sinh khó lường, bởi vì khó sinh mất máu quá nhiều mà chết, Di Nguyệt Lãnh ở tại dân gian đến năm 6 tuổi thì Di Nguyệt đế biết được, cũng đón trở về trong cung giao do hoàng

hậu nuôi dưỡng. Di Nguyệt Lãnh người cũng như tên, đối với mọi người luôn luôn lạnh lùng, cho dù đối mặt với Di Nguyệt để biểu tình cũng không thay đổi. Ân, quả nhiên nói lãnh đủ lãnh.

Nhị ca là Di Nguyệt Hạo, do hoàng hậu sinh. Trước khi Di Nguyệt Lãnh hồi cung hần là hài tử lớn nhất của Di Nguyệt đế, căn cứ vào luật lệ của Di Nguyệt quốc, Thái Tử được truyền cho trưởng tử, đồng thời hoàng đế cũng có thể căn cứ vào ưu khuyết điểm của hoàng tử mà định đoạt. Biểu hiện bên ngoài của Di Nguyệt Hạo luôn luôn xuất sắc, trên phương diện học tập cũng nổi bật, bởi vậy Thái Tử vị chắc chắn thuộc về hần. Không ngờ tất cả chuyện này đều bị Di Nguyệt Lãnh phá hủy. Do đó trong nội tâm hần luôn ôm hận với Di Nguyệt Lãnh, cho rằng Di Nguyệt Lãnh đoạt đi thứ vốn thuộc về hần, đồng thời cũng xem thường thân thể của Di Nguyệt Lãnh.

Tứ ca của Di Nguyệt Thụy nổi tiếng là ám sắc thuốc, bởi vì sinh non nên thân thể thường xuyên suy yếu, mỗi ngày được không rời thân. Hần rất ít xuất hiện trước mặt mọi người, nhưng từ trong miệng mọi người có thể biết được hần là một nam tử tao nhã, cư xử ôn hòa, không đánh chửi hạ nhân. Đối với ca ca này Đường Lâm rất là hiếu kỳ.

Đồng thời trên Đường Lâm còn có hai tỷ tỷ, một người gả đi xa ngay cả mặt mũi chưa từng thấy, về phần người kia cũng là hoàng hậu sinh, theo đồn đãi được hoàng hậu sủng nịch nên điều ngoa vô lý, bởi vậy đến nay vẫn chưa xuất giá.

Tổng kết lại, Đường Lâm chỉ có một ý nghĩ, con thừa tự của Di Nguyệt đế vô cùng ít. Ngắm lại, các vị hoàng đế cổ đại tại thế giới của hần, nhi tử cả một đống. Bất quá ngắm lại cũng thấy bình thường, hiện tại Di Nguyệt đế chuyên sủng mẫu thân hần, ít đến chỗ người khác, bất quá sự sủng ái trong cung rất dễ dàng khiến người ta ghen ghét đưa tới họa sát thân.

Như hiện tại, Đường Lâm ngồi trên giường nhỏ của hần nhìn hai người trước mặt người nông ta nông, thực chịu không được, chẳng lẽ bọn họ không biết như vậy là dạy hư tiểu hài tử sao. Nhìn ánh mắt hạnh phúc của Tử quý phi, Đường Lâm thở dài, nàng hần là sống không lâu.

Không phải hần có thể tiên đoán, mà là ngày đó có một phi tử tới chơi, tuy trên mặt nàng ta cười nhưng Đường Lâm phát hiện trong mắt nàng là sự ác độc khó có thể che giấu. Có lẽ vì hần là tiểu hài tử nên phi tử kia không đề phòng hần, để hần thấy rõ động tác của nàng, chỉ thấy nàng kia cố ý làm cung nữ ngã khiến mọi người dời đi sự chú ý, cũng nhân cơ hội đem một bao phấn gì đó đổ vào trong chén của mẫu thân tiểu hài tử này.

Được rồi, xem ra tiểu hài tử này phải giúp mẫu thân một phen a.

Đường Lâm dùng thanh âm làm nũng của tiểu hài tử muốn Tử Vũ Hân ôm, Tử Vũ Hân nở nụ cười bảo cung nữ đem Đường Lâm đến, ôm vào ngực mình, Đường Lâm ở trong lòng Tử Vũ Hân cố ý huy động cánh tay làm đổ chén trà. Khi hần ngẩng đầu nhìn nàng kia, thấy nữ tử dùng ánh mắt tìm tòi nhìn hần, vội vàng nở nụ cười đáng yêu.

Có lẽ nàng kia cảm thấy Đường Lâm làm đổ chén trà chỉ là trùng hợp a, không bao lâu nàng cáo từ. Nhìn Tử Vũ Hân phân phó cung nữ tiễn khách, Đường Lâm có chút lo lắng, mình có thể cứu được nàng nhất thời, nhưng không cứu được nàng cả đời.

4. Chương 4: Ta Ngu Ngốc Sao?

Có một số người đã được định trước kết cục, không cách nào thay đổi. Tựa như Tử Vũ Hân một thân độc sủng, tại hậu cung ăn thịt người này, vô cùng kiêu ngạo rất dễ bị người ghen ghét, bị người ghen ghét kết cục chính là họa sát thân, mà ở trong hoàng cung có rất nhiều sơn dương thể tội.

Lâm đế năm thứ mười hai, Tử quý phi đột nhiên phát bệnh bỏ mình tại tẩm cung, Thất điện hạ trúng độc lần nữa, độc tính lần này không sâu, được ngự y cố gắng cứu chữa rốt cục chuyển nguy thành an, Lâm đế

tức giận, hạ lệnh điều tra việc này. Cuối cùng tra ra, quả là một Tần phi bởi vì đổ kỵ Tử Vũ Hân được độc sủng mà hạ độc thủ.

Trong mắt Đường Lâm, Tần phi đó chính là sơn dương thể tội, bởi vì hắn chưa từng gặp nàng. Bình thường Tử Vũ Hân đều ở trong tẩm cung g, ngoại trừ mỗi sáng sớm đúng giờ đến thỉnh an hoàng hậu, cơ bản không ngoài ra, cho nên chỉ cần nàng gặp qua người nào, cơ bản Đường Lâm đều có thể biết rõ. Cho nên nói Tần phi kia hạ độc thủ, hắn hoàn toàn không tin. Mà khi thẩm vấn Tần phi thì Đường Lâm có tham gia, chỉ thấy Tần phi run run không nói được tiếng nào, cả buổi thẩm vấn cơ bản là hoàng hậu độc diễn, vì vậy cứ đem tội định sẵn đổ lên Tần phi.

Sau khi Tử Vũ Hân lễ đưa tang chết được cử hành bảy ngày, Lâm đế tuyên bố cấm hết tất cả hoạt động giải trí và ăn chay trong ba ngày. Từ điểm đó có thể thấy được tình cảm của Lâm Đế đối với Tử Vũ Hân không phải bình thường.

Bởi vì năm ấy Đường Lâm 3 tuổi, không thể ở một mình, Lâm đế suy nghĩ một lát liền đem hắn đến chỗ Hỉ phi, giao do Hỉ phi nuôi dưỡng. Hỉ phi là muội muội của đại tướng quân đương triều, Đường Lâm thấy rằng trên người nàng có đầy đủ truyền thống tốt đẹp của nữ nhân Trung Quốc cổ đại, ôn nhu, hiền lành. Có thể do không có con, Hỉ phi đối với Đường Lâm giống như con của mình.

Cứ như vậy, ba năm sau, Đường Lâm phát hiện hắn thật sự không thể nào trở về nữa, bắt đầu chính thức dùng thân phận Di Nguyệt Thụy, cũng chính thức dùng thân phận Thất điện hạ của Di Nguyệt hoàng triều mà sống.

Di Nguyệt Thụy thật sự rất hối hận, hối hận tại sao lần đầu tham gia yến hội trong nội cung lại nhìn lung tung, đưa tới một tai họa lớn như vậy – Di Nguyệt Lãnh. Không phải mọi người đều nói tính cách y lạnh lùng sao, tuổi còn nhỏ mà gương mặt một mực lạnh lùng không hề cười, tại sao hắn không nhận thấy Di Nguyệt Lãnh như vậy a.

Lần đầu tiên gặp bọn họ gặp mặt, tựa hồ Di Nguyệt Lãnh vô cùng có hứng thú với hắn. Lúc Tử Vũ Hân còn sống, chỉ cần Lâm đế đến Tử Nguyệt cung, trên cơ bản Di Nguyệt Lãnh đều đi theo. Mỗi lần y đến Tử Nguyệt cung thì luôn đứng bên giường nhỏ của Di Nguyệt Thụy, nghiêm túc nhìn hắn.

Mà mỗi lần Di Nguyệt Thụy bị hắn nhìn thì lỗ chân lông cũng sợ hãi, vội vàng lộ ra dáng tươi cười tự cho là khờ dại như tiểu hài tử, đón lấy Di Nguyệt Lãnh sẽ vươn tay véo má của Di Nguyệt Thụy và nhả ra một câu, khi đó Di Nguyệt Thụy mới tới nên không hiểu y nói cái gì, thẳng đến sau này có thể nghe hiểu thì mới biết được nguyên lai mỗi lần Di Nguyệt Lãnh lôi kéo mặt của hắn đều nói hai chữ “Ngu ngốc”. Sau khi biết rõ ý nghĩa, Di Nguyệt Thụy thiếu chút nữa bạo phát, rõ ràng hắn đường đường là một tài tử hai mươi một tuổi, vì sao nói hắn ngu ngốc, xú tiểu tử thật sự là không muốn sống.

Mà Di Nguyệt Lãnh thấy lần đầu tiên Di Nguyệt Thụy nổi giận, sau này vẫn véo mặt hắn nhưng không còn nói thế, hơn nữa mỗi lần tới đều mang một quyển sách ngồi bên giường Y Nguyệt Thụy đọc cho hắn nghe.

Lúc ấy Lâm đế cười cùng Tử Vũ Hân trêu ghẹo, “Mị lực của tiểu Thụy thật sự quá lớn, có thể thu phục được Lãnh, phải biết rằng hắn chưa từng tốt với phụ hoàng này như thế, cả ngày đều là khuôn mặt lạnh lùng a.”

Tử Vũ Hân nghe xong chỉ là che miệng cười khẽ.

Khiến Di Nguyệt Thụy không cách nào phản bác chính là mấy năm này được Di Nguyệt Lãnh chỉ dạy, hắn đã hoàn thành nghe hiểu ngôn ngữ của Di Nguyệt quốc, đồng thời cũng có thể nhận ra những tự thể kia. Nếu như không có Di Nguyệt Lãnh, hắn có lẽ mất nhiều thời gian để học ngôn ngữ của Di Nguyệt hoàng triều. Chỉ là trên phương diện phát âm vẫn tồn tại vấn đề, cho nên hắn ít khi mở miệng nói chuyện, đặc biệt sau lần thứ hai trúng độc, cổ họng của hắn dễ bị thương, hắn càng không muốn nói chuyện.

Cũng bởi vậy, trong nội cung đồn đãi Thất điện hạ bởi vì trúng độc hai lần mà trì độn ngu ngốc, ngay cả Di Nguyệt đế cũng mơ hồ cho rằng như vậy.

Bởi vì Di Nguyệt Thụy và Di Nguyệt Lãnh có quan hệ thân thiết, cho nên Di Nguyệt Hạo cũng ghét luôn Di Nguyệt Thụy, luôn tìm cơ hội vũ nhục hắn. Như hiện tại.

“Ta còn tưởng hạ nhân nào trong cung không thiết sống nữa nên lười biếng, không ngờ hóa ra là thất đệ người a!” Rất xa, một tiếng chầm chọc truyền đến, cắt đứt suy tư của Di Nguyệt Thụy.

Di Nguyệt hoàng triều có khí hậu ẩm ướt giống như phía nam của Trung Quốc, cả ngày đều mưa phùn, khắp nơi ướt sũng. Thừa dịp thời tiết tốt, Di Nguyệt Thụy mới tới nơi này ngồi phơi nắng một chút, thuận tiện ngắm lại một số việc.

Nhưng vừa mới bắt đầu nghĩ, đã bị thanh âm chói tai làm hoàn hồn. Di Nguyệt Thụy bắt đầu quay đầu, thấy Di Nguyệt Hạo cùng hạ nhân chậm rãi đi đến. Âm thầm đảo mắt xem thường, người này bị Di Nguyệt Lãnh giáo huấn nhiều lần vẫn không rút ra được bài học, vẫn thích tự tìm phiền toái cho mình.

Liếc mắt thấy thái giám đi theo mình đã rời đi, biết rõ hẳn đi tìm Di Nguyệt Lãnh, mới nhìn thẳng vào Di Nguyệt Hạo nhàn nhạt mở miệng, “Nhị ca!”

Bị thái độ vân đạm phong khinh của Di Nguyệt Thụy chọc giận, Duy Nguyệt Hạo lạnh lùng nói: “A, nguyên lai ngươi còn biết rõ ta là nhị ca của ngươi a. Không biết hảo đệ đệ của ta đang làm gì đó”

Nhìn thấy Di Nguyệt Hạo chậm rãi tiếp cận, Di Nguyệt Thụy lui về phía sau một bước kéo dài khoảng cách.

“Không có gì.”

“Ta nói Tiểu Thụy ngươi sao lại dối dãi ca ca như vậy, khiến tâm ca ca thực lạnh a.” Di Nguyệt Hạo cười lạnh bắt lấy cánh tay Di Nguyệt Thụy.

6 tuổi, Di Nguyệt Thụy không cách nào chống lại khí lực của Di Nguyệt Hạo hơn hẳn đến 8 tuổi, chỉ có thể nhún mảy nhìn cánh tay mình, cũng không đáp lời.

“Sao ca ca hỏi ngươi không trả lời, quá không lễ phép.” Di Nguyệt Hạo tăng khí lực, nhìn biểu tình đau đớn của Di Nguyệt Thụy, tâm tình rất vui vẻ.

Di Nguyệt Thụy vẫn lạnh lùng như cũ nhìn Di Nguyệt Hạo, không trả lời.

“A, ta đã quên, đầu óc Tiểu Thụy không tốt a, có phải đã quên mất cách nói như thế nào không a.” Di Nguyệt Hạo giễu cợt, “Nếu không đến đây cùng ca ca, ca ca dạy ngươi?”

Đầu óc không tốt? Nói ta ngu ngốc sao? Di Nguyệt Thụy ghét nhất người khác chửi mình ngu ngốc, phần nộ trùng mắt nhìn Di Nguyệt Hạo, chuẩn bị mở miệng mắng to, lại bị một thanh âm khác cắt đứt.

“Không ngờ bây giờ Nhị còn rảnh rỗi như vậy!”

Di Nguyệt Hạo quay đầu nhìn, là Di Nguyệt Lãnh một thân mình hoàng.

“Ta còn nghĩ sao hôm nay không thấy đại ca và Tiểu Thụy cùng một chỗ.” Thả cánh tay Di Nguyệt Thụy ra.

Di Nguyệt Thụy thấy Di Nguyệt Hạo thả tay mình, vội vàng đi đến bên cạnh Di Nguyệt Lãnh. Giật giật cánh tay, đau, khẳng định sẽ tím bầm, Di Nguyệt Thụy cau chặt lông mày.

Thấy động tác của Di Nguyệt Thụy, trong mắt Di Nguyệt Lãnh là một mảnh lạnh như băng. Trên mặt vẫn mỉm cười nhìn Di Nguyệt Hạo.

“Ta mới từ chỗ phụ hoàng đi ra, nghe phụ hoàng nói truy tra Cẩm Châu bán buôn ngân lượng, nói có việc muốn hỏi Nhị đệ một chút. Ta nghĩ Nhị đệ nên lập tức đến chỗ phụ hoàng mới tốt.”

Nghe được lời của Di Nguyệt Lãnh, mặt Di Nguyệt Hạo căng thẳng, buôn bán ngân lượng ở Cẩm Châu là hẳn âm thầm cho người đi làm, tất cả mọi thứ đều xử lý rất sạch sẽ, sao Di Nguyệt Lãnh có thể biết.

?

“Di Nguyệt Lãnh, ngươi đừng quá càn rỡ.” Di Nguyệt Hạo oán hận nói.

Di Nguyệt Lãnh cười không đáp, thấy Di Nguyệt Hạo vội vàng rời đi, xoay người ôm lấy Di Nguyệt Thụy.

5. Chương 5: Ta Muốn Ra Cung

Từ sau chuyện xảy ra ở ngự hoa viên, Di Nguyệt Thụy phát hiện sự tự do của mình tựa hồ bị hạn chế. Đương nhiên không ai dám cảm đoán Thất điện hạ của Y Vân vương triều, chỉ là vô luận hần đi tới chỗ nào đều có một đồng người đi theo, điều này khiến Di Nguyệt Thụy có cảm giác rất không thoải mái. Mà đầu sỏ của chuyện này chính là đại ca vô cùng thân thiết của hần – Di Nguyệt Lãnh, sau nhiều lần phản đối không có hiệu quả, Di Nguyệt Thụy không ra khỏi cửa, cả ngày đều ở trong thư phòng đọc sách.

Ngẫm lại lúc ấy Di Nguyệt Lãnh đã nói thế này: “Thụy nhi, tuy ngự hoa viên là ở trong hoàng cung, nhưng không thể đảm bảo những kẻ không có mắt không làm người bị thương, còn có nếu người không cẩn thận cũng dễ bị va chạm, như vậy ta sẽ đau lòng. Ta để đám người kia theo bên cạnh người, người có chuyện gì cứ bảo bọn họ làm a, như vậy khi ta đi tìm người cũng biết người ở nơi nào, mà không cần đi khắp nơi tìm, người nói đúng không?”

Di Nguyệt Thụy tương đối khinh bỉ y, hần cảm thấy Di Nguyệt Lãnh nói đi nói lại cũng chỉ là muốn khống chế hành tung của hần mà thôi, còn tìm nhiều lý do đường hoàng như vậy, thật không hổ là một Thái Tử, da mặt dày đến thế.

Cứ như vậy, Di Nguyệt Thụy đều cảm giác mình gần giống, gần thành, gần bằng trạch nam. Bất quá như vậy cũng tốt, dù thế nào đi nữa hần cũng không muốn động, thăm nghĩ hạo hạo làm quen với triều đại này.

Sau đó xét thấy hần ở triều đại này đã hai lần bị trúng độc, hần cảm thấy phải học bản lĩnh tự bảo vệ mình. Có câu nói thế này, khát sơn sơn đảo khát thủy thủy khô (dựa núi núi đổ, dựa nước nước khô). Suy ngẫm nhiều lần kết hợp với nghề nghiệp ở thế giới kia, Di Nguyệt Thụy quyết định chọn “Y học”. Cái gọi là tâm của người không thể không phòng, không chỉ có thể cứu người còn có thể tự cứu mình.

Do đó, Di Nguyệt Thụy cơ bản đều dành thời gian đọc sách. Hần phát hiện kỳ thật tàng thư trong hoàng cung của Y Vân vương triều cũng rất phong phú, đầy đủ mọi thứ, cho dù trong hoàng cung không có sách, hần chỉ cần nói với Di Nguyệt Lãnh, cuối cùng sách đều xuất hiện ở trên bàn của hần.

Đối với việc hần trầm mê đọc sách, hoàng đế Di Nguyệt Lâm cùng thái tử Di Nguyệt Lãnh đều đồng ý, thậm chí Di Nguyệt Lãnh còn phái một thái y vào ở tại Hồng Hiến cung, là chỗ ở của Di Nguyệt Thụy, có thể giải thích nghi hoặc cho Di Nguyệt Thụy bất cứ lúc nào.

Thời gian cứ như vậy mà trôi qua một năm lại một năm.

Di Nguyệt Thụy tính tính mình đến Y Vân quốc đã hơn 6 năm, hiện tại hần cũng gần 8 tuổi. Những năm gần đây hần chỉ sống trong hoàng cung, đối với thế giới bên ngoài rất là hiếu kỳ, đáng tiếc Di Nguyệt Lâm và Di Nguyệt Lãnh đều không đồng ý cho hần ra ngoài.

Nói đến Di Nguyệt Lâm, có khi Di Nguyệt Thụy nghĩ mình nên cảm tạ mẫu thân ở thế giới này của mình – Tử Vũ Hân. Nàng rời đi lúc Di Nguyệt Lâm đang sủng ái nàng, mà không phải lúc Di Nguyệt Lâm chán ghét nàng mới qua đời. Có lẽ nói như vậy, khiến người ta cảm thấy lạnh huyết, nhưng đây cũng là sự thật.

Nàng rời đi lúc Di Nguyệt Lâm còn sủng ái nàng, mang đến cho Di Nguyệt Lâm một loại tiếc nuối, như vậy nhìn thấy Di Nguyệt Thụy hần sẽ nhớ đến nữ nhân mình từng yêu, yêu ai yêu cả đường đi, từ đó đối với Di Nguyệt Thụy luôn yêu thương.

Chính là quá tốt có khi cũng là phiền toái, bọn họ quá lo lắng, cứ nghĩ hần giống như loại người nếu người khác dùng kẻo dụ dỗ hần sẽ theo người rời đi. Cũng không ngẫm lại hần đã bao nhiêu tuổi. Hiển nhiên, Di Nguyệt Thụy đã quên sự thật ở đây hần chỉ có 8 tuổi.

Di Nguyệt Lãnh đi vào thư phòng của Di Nguyệt Thụy thì thấy Di Nguyệt Thụy ngồi trước thư trác, nhìn quyển sách trước mặt mà lắc lắc đầu.

Tay cầm lấy sách nhìn nhìn, là một quyển sách thuốc a. Chẳng lẽ cái này có vấn đề gì? Di Nguyệt Lãnh cảm thấy nghi hoặc. Ngẩng đầu nhìn Di Nguyệt Thụy hỏi: “Làm sao vậy?”

Di Nguyệt Thụy bị động tác của Di Nguyệt Lãnh cắt đứt suy nghĩ, trả lời vấn đề của y, Di Nguyệt Thụy lắc đầu tỏ vẻ không có việc gì.

Di Nguyệt Lân tiện tay ôm lấy Di Nguyệt Thụy, bế lên, đưa hẳn ngồi trên đầu gối của mình, sau đó ngồi vào ghế.

“Ta đã 8 tuổi, xin người không nên luôn tùy tiện ôm ta được không?” Di Nguyệt Thụy rất bất mãn với tư thế này.

“8 tuổi? 8 tuổi là tiểu hài tử. Hơn nữa ta yêu mến người mới ôm người” Kháng nghị không có hiệu quả, bác bỏ.

Di Nguyệt Thụy ngậm miệng không nói cái gì, mỗi lần đều là như vậy.

“Người vừa mới suy nghĩ gì?” Di Nguyệt Lân đem cảm đặt trên đỉnh đầu của Di Nguyệt Thụy, tiện tay đảo sách thuốc trên bàn.

“Không có gì!” Di Nguyệt Lân bắt đắc dĩ thừa nhận sức nặng trên đầu, hẳn vô cùng hoài nghi, hành vi của Di Nguyệt Lân là nguyên nhân khiến hẳn không cao lên được, bằng không đến bây giờ sao hẳn mới chỉ có một mét ba.

“Nga!” Di Nguyệt Lân cũng không cần tìm hiểu rõ, hẳn đến chỉ là muốn nói cho Di Nguyệt Thụy một tin tức mà thôi, “Phụ hoàng quyết định hôm sau kiểm tra kiến thức của chúng ta một chút.”

“Cái gì!” Di Nguyệt Thụy đẩy cái cảm trên đỉnh đầu ra, quay ngược lại nhìn về phía Di Nguyệt Lân, “Ta không biết!”

“Không sao, lần này phụ hoàng chỉ khảo sát thi từ của chúng ta mà thôi.”

“Nga!” Di Nguyệt Thụy yên lòng, chỉ cần không phải khảo cái gì mà chính sách loạn thất bát tao của quốc gia là được. Thi từ sao, đến lúc đó hẳn có thể tùy cơ ứng biến.

Bất quá hiện tại có chuyện quan trọng hơn cái này.

“Lân – ” Di Nguyệt Thụy đem thanh âm kéo thật dài.

Sở dĩ Di Nguyệt Thụy gọi Di Nguyệt Lân một chữ như vậy là vì, thứ nhất là Di Nguyệt Lân yêu cầu hẳn gọi như vậy; thứ hai Di Nguyệt Thụy cảm thấy mình lớn tuổi hơn so với Di Nguyệt Lân, bảo hẳn gọi y là đại ca khiến hẳn cảm thấy là lạ. Ai, đáng tiếc khi hẳn làm nũng với Di Nguyệt Lân thì không có cảm giác kỳ cục, thật sự là khó có thể giải thích.

“Không được!” Di Nguyệt Lân nhìn Di Nguyệt Thụy, chỉ có lúc xin xỏ y, người trước mắt này mới ra dáng một tiểu hài tử.

“Người chưa nghe ta nói, làm sao biết ta muốn làm gì?” Di Nguyệt Thụy không phục, nhảy xuống đùi Di Nguyệt Lân, dùng ngón tay chỉ vào y.

“Không phải người muốn ra cung sao?” Di Nguyệt Lân liếc nhìn ngón tay trước mắt mình.

“Vì sao không cho ta ra cung, ta muốn ra cung nhìn xem!”

“Không được, bên ngoài rất nguy hiểm!” Kiên định cự tuyệt.

“Ta mặc kệ. Có ai sẽ bắt cóc tiểu hài tử 8 tuổi chứ. Người buồn lo vô cớ.”

Di Nguyệt Lân trầm mặc không nói, tỏ vẻ lập trường rất kiên định. Di Nguyệt Thụy nhìn khuôn mặt lãnh tuấn của hẳn, cúi đầu xuống bắt đầu nghĩ tuyệt chiêu. Chỉ chốc lát sau, ngẩng đầu thì Di Nguyệt Thụy đã lờ lờ nước mắt, Di Nguyệt Lân thấy mà sửng sốt.

“Được rồi, được rồi, thật không biết người nghĩ như thế nào. Ta đáp ứng người, nếu như hôm sau người qua được cuộc thi của phụ hoàng, ta sẽ mang người đi.” Di Nguyệt Lân luôn luôn không thể chống đỡ được hai mắt đầm lệ của hẳn.

Trong lòng Di Nguyệt Thụy cười thầm, tuy như vậy có chút mất mặt, nhưng hẳn còn là một hài tử mà, không sao.

Di Nguyệt Lãnh nhìn bộ dáng cười trộm của hắn, không nói gì. Nhiều khi, y cảm thấy hành động của Di Nguyệt Thụy không phải một một hài tử có thể làm được, còn có một số suy nghĩ của hắn, cũng không phải một tiểu hài tử 8 tuổi có thể nghĩ ra được . ?

Hơn nữa Di Nguyệt Lãnh chỉ có thể nhìn thấy vẻ mặt đáng yêu và hành động như tiểu hài tử của hắn khi hắn có việc cần xin xỏ, cho nên luôn làm y nhịn không được muốn khi dễ hắn, nhưng mỗi lần người thua cuối cùng vẫn là y.

6. Chương 6: Sàng Tiền Minh Nguyệt Quang (đầu Giường Ánh Trăng Rọi)?

Tuy rằng đã nói như đinh đóng cột với Di Nguyệt Lãnh là không thành vấn đề, nhưng trong lòng Di Nguyệt Thụy vẫn có chút lo lắng.

Vì chính sách khoan dung của Di Nguyệt Lâm, lão sư của các hoàng tử mắt nhắm mắt mở cho qua việc học hành của Di Nguyệt Thụy. Bởi vậy Di Nguyệt Thụy chỉ chọn học thứ mình thích. Dẫn đến bây giờ hắn bị thiên lệch nghiêm trọng, mỗi khi Di Nguyệt Lâm đến kiểm tra việc học hành của nhi tử thì Di Nguyệt Thụy luôn vô cùng thê thảm, khiến Di Nguyệt Lâm cùng Di Nguyệt Lãnh cũng không biết nói cái gì mới tốt.

Đây cũng chính là nguyên nhân dẫn tới biệt hiệu của Di Nguyệt Thụy trong cung, “Si điện”, có nghĩa là điện hạ ngu ngốc, đương nhiên xưng hô này không truyền đến tai Di Nguyệt Thụy, nếu không hoàng cung Y Vân quốc còn có thể thái bình sao.

Để có thể được Di Nguyệt Lãnh dẫn ra cung như lời hứa, hắn – Di Nguyệt Thụy liều mạng.

Tạm thời chính là nước tới chân mới nhảy, cho nên trước một ngày hắn chỉ thị hạ nhân mang những văn thư thi ca từ trong cung của Di Nguyệt Lãnh đến. Nhưng đến khi nhìn đồng văn thư này, Di Nguyệt Thụy có cảm giác hoa mắt chóng mặt, rất muốn hôn mê đi.

Phải biết rằng trước kia, hắn hầu như có thể đạt đến văn võ song toàn a. Nhưng đây cũng chỉ là hầu như, cả đời hắn hồng bút nhất là thưởng thức và phê bình thơ ca. Hắn không rõ, có phải đám cổ nhân kia ăn no không có việc gì làm, hay là ăn uống quá no đủ mà viết ra những thứ người khác không hiểu. Đặc biệt còn có cái gọi là quan điểm nghệ thuật, những chữ kia có thể nhìn ra cái gì a.

Theo hắn thấy, cái đám văn nhân kia chỉ giả vờ giả vịt mà thôi. Đáng tiếc lên đến đại học hắn vẫn không thoát khỏi ngữ văn, tất cả các khoa đều bắt đầu với môn học này, thiếu chút nữa hắn bị treo đèn lồng đỏ ở môn ngữ văn a, tuy cuối cùng vẫn qua, nhưng trong lòng Di Nguyệt Thụy cũng rất đau xót.

Hôm nay, xem những thi ca này, Di Nguyệt Thụy hít vào một hơi thật sâu, ngồi phịch trên ghế, phân phó thị đồng phía sau hắn: “Tiểu Đẳng Tử (cái ghế nhỏ), mang đến cho ta một chén trà.”

Thị đồng bị gọi là Tiểu Đẳng Tử, chu môi phàn nàn, “Lục điện hạ, ngài không nên gọi ta là Tiểu Đẳng Tử a, hơn nữa tên của nô tài đâu có liên quan tới cái ghế a.”

Di Nguyệt Thụy nghiêng đầu nhìn về phía người đang phàn nàn, “Được, gọi ngươi là Trác Tử (cái bàn)? Còn có ta đứng thứ bảy, không phải thứ sáu, nhớ kỹ”

“Nhưng tất cả mọi người đều gọi ngài là Lục điện hạ, tên nô tài là Vũ Nguyệt Phong!” Thị đồng tên Vũ Nguyệt Phong kháng nghị một lần nữa, họ của hắn cũng nổi danh mà.

“Được rồi, vậy gọi Tiểu Phong Tử a.” Di Nguyệt Thụy gật gật đầu tỏ vẻ thỏa hiệp.

Mặt Vũ Nguyệt Phong biến xanh, cuối cùng nhứt chí cúi đầu, “Tiểu Phong Tử (kẻ điên)? Lục điện hạ, ngài cứ gọi là Tiểu Đẳng Tử a, Tiểu Đẳng Tử còn dễ nghe hơn Tiểu Phong Tử.”

“Sớm như vậy chẳng phải tốt sao, còn không mau đi lấy cho ta chén trà.”

Tiểu Đẳng Tử nhanh chóng chạy đến bên cạnh bàn rót chén trà đưa cho Di Nguyệt Thụy. Di Nguyệt Thụy tiếp nhận, uống một hơi, thoải mái thở dài.

“Điện hạ, ngài mới bắt đầu xem những thi phú này, sẽ có hiệu quả sao?” Tiểu Đẳng Tử tò mò nhìn Di Nguyệt Thụy, mở miệng hỏi.

“Tuy hiệu quả không lớn, nhưng hẳn là sẽ có một chút tác dụng. Vạn nhất vừa vặn ngày mai ta bị phụ hoàng hỏi thi ca.”

Tiểu Đẳng tử tỏ vẻ minh bạch gật gật đầu, đứng ở một bên không nói cái gì, yên tĩnh bồi Di Nguyệt Thụy. Chỉ chốc lát sau hẳn mà bắt đầu ngủ gật.

Lúc đầu Di Nguyệt Thụy rất có tinh thần xem, nhưng dần dần hẳn cảm thấy chữ nhẹ nhàng đung đưa, hẳn bắt đầu ngủ gà ngủ gật. Lắc đầu tiếp tục cố gắng, sau đó lại chậm rãi chậm rãi nhắm mắt, hẳn cảm thấy gió từ ngoài cửa sổ thổi vào rất thoải mái.

Tiểu Đẳng Tử gật một cái, đột ngột tỉnh lại. Vỗ vỗ miệng nhìn về phía Di Nguyệt Thụy bên cạnh thư trác, phát hiện hẳn đã nằm đè lên sách mà ngủ, vội vàng chạy vào trong phòng lấy một tấm áo choàng đắp lên người Di Nguyệt Thụy ngừa cảm mạo.

Trong lòng Di Nguyệt Thụy thầm hận a, ngày hôm qua lúc hẳn tỉnh lại thì cũng đã là thời gian lên đèn, kết quả hẳn chỉ có thể đọc được những thi phú này một lần. Buổi tối hẳn lại không muốn đọc sách, tối như hũ nút, nơi này lại không có kính mắt, cho nên để bảo vệ mắt của mình, buổi tối, Di Nguyệt Thụy đều không đọc sách.

Cuối cùng, Tiểu Đẳng Tử lo lắng nhìn Di Nguyệt Thụy, Di Nguyệt Thụy ưỡn ngực, vỗ vỗ bả vai Tiểu Đẳng Tử, nói: “Không sao, có chuyện thì bình lai tương đáng, thủy lai thổ yểm (bình tới thì tương đỡ, nước lên thì đắp đê).”

Tiểu Đẳng Tử lắc đầu tỏ vẻ chưa từng nghe qua.

Di Nguyệt Thụy vỗ vỗ đầu của hẳn, mang theo hẳn lên chiến trường. A, không phải, là đến tiền điện .

Vừa mới vào tiền điện liền thấy người mình ghét, Di Nguyệt Thụy không khỏi nhú mày. Nhưng vẫn lễ phép chào hỏi một tiếng, “Nhị ca”.

“Ồ, thất đệ a! Nhị ca thật sự lo lắng cho ngươi a. Ngươi không học giỏi, về sau sẽ hỗ trợ đại ca thế nào a!” Thanh âm của Di Nguyệt Hạo vang lên.

Di Nguyệt Thụy nhếch miệng muốn phản bác, lại bị một thanh âm khác dành trước.

“Thật khó cho Nhị đệ quan tâm ta cùng thất đệ như vậy a. Chỉ là ca ca ta càng lo lắng cho nhị đệ, Lý đại tướng quân bị phụ hoàng giam vào địa lao, không biết từ nay về sau ai sẽ trợ lực cho nhị đệ a!”

Di Nguyệt Lãnh chậm rãi đi vào tiền điện, lạnh lùng mở miệng với Di Nguyệt Hạo.

“Ngươi.....” Di Nguyệt Hạo tức giận nói không ra lời.

Di Nguyệt Thụy lắc đầu, người này vẫn cứ ngu ngốc như vậy, biết rõ không có kết quả tốt mà vẫn cố tình chọc giận Di Nguyệt Lãnh, thật sự là đầu óc có vấn đề.

“Thụy nhi, nghe hạ nhân nói hôm qua ngươi lấy một đồng thi phú từ chỗ ta về xem, thế nào?” Di Nguyệt Lãnh ôn hòa hỏi Di Nguyệt Thụy.

Di Nguyệt Thụy nghĩ đến chuyện ngày hôm qua thì cứng ngắc, Di Nguyệt Lãnh nhìn nét mặt của hẳn liền biết nhất định hẳn không thu hoạch được gì, khe khẽ thở dài, sờ sờ đầu của hẳn tỏ vẻ không sao.

Di Nguyệt Thụy đang muốn kháng nghị động tác của Di Nguyệt Lãnh, thì thấy Di Nguyệt Lâm dẫn theo một đám người đi vào.

Chúng hoàng tử quỳ lạy, “Bái kiến phụ hoàng!”

“Tất cả đứng lên đi.” Di Nguyệt Lâm ngồi xuống long án, nhìn về phía mọi người, “Tiểu Thụy nhi, tới cho phụ hoàng xem có cao lên hay không.”

Nguồn :

Di Nguyệt Thụy tiến lên, hiện tại hẳn đã không còn hi vọng mình có thể cao to, nếu như sau này có thể đạt được một mét bảy hẳn đã muốn cười trộm.

“Ai nha, sao vẫn như cũ a.” Di Nguyệt Lâm xoa đầu của hẳn.

“Phụ hoàng, người đừng trêu Thụy nhi, mỗi lần nhi thần đo chiều cao đều khiến nhi thần sinh khí rất lâu.”

Di Nguyệt Lâm nghe xong, nở nụ cười.

“Hôm nay chủ yếu là muốn kiểm tra việc học hành của các người. Nghe thái phó nói, gần đây thi phú của các người đều có chỗ tiến bộ, cho nên hôm nay ta sẽ kiểm tra các người a”

Di Nguyệt Thụy trở lại đội ngũ, cùng mọi người cúi đầu nghe đề.

“Chúng ta là Y Vân vương triều. Nương theo mây, cùng mây gắn bó, vậy các người dùng từ “nguyệt” làm một thơ a.” Di Nguyệt Lâm gõ mặt bàn, nói ra đề thứ nhất.

Chỉ chốc lát sau, Di Nguyệt Lãnh và Di Nguyệt Hạo đều làm được hai bài thơ, Di Nguyệt Lâm nghe xong gật gù đầu tỏ vẻ rất tốt. Bởi vì tứ hoàng tử Di Nguyệt Kỳ nhiễm phong hàn không thể đến tham dự cuộc thi hôm nay, bởi vậy, lần này chỉ có ba hoàng tử. Hiện tại hai người trước đều đã trả lời, chỉ còn lại Di Nguyệt Thụy, ánh mắt mọi người đều tập trung trên người của hẳn.

Di Nguyệt Thụy vắt óc suy nghĩ những bài thơ mình từng học ở kiếp trước có liên quan tới “nguyệt”. Hình như bài thơ của người gọi là cái gì Bạch rất nổi danh, ngâm lại ngâm lại.

Di Nguyệt Lãnh rất lo lắng, muốn mở miệng lại nghe Di Nguyệt Thụy vỗ tay kêu lên “Có.”

Mọi người hướng hẳn, chỉ thấy hẳn héch ngực thì thầm: “Sàng tiền minh nguyệt quang, nghi thị địa thượng sương. Cử đầu vọng minh nguyệt, đề đầu tư cố hương.”

(Đầu giường ánh trăng rọi, ngỡ mặt đất phủ sương. Ngẩng đầu nhìn trăng sáng, cúi đầu nhớ cố hương.)

“Hảo thơ” Di Nguyệt Lâm tán thưởng, Di Nguyệt Lãnh nhẹ nhàng thở ra.

Di Nguyệt Thụy trề môi, không phải hảo thơ mới là lạ, cái người Bạch gì đó tương đối nổi danh, nếu như không thấy giá cảm nên phản chiếu, có lẽ hẳn không nhớ nổi cái này.

7. Chương 7: Thực Hiện Lời Hứa

Di Nguyệt Lâm đối với biểu hiện của các nhi tử cảm thấy thoả mãn, nhất là bài thơ đơn giản của tiểu nhi tử mượn ánh trăng giải bày nỗi nhớ quê hương, không tệ không tệ.

Di Nguyệt Thụy thở phào nhẹ nhõm, cửa thứ nhất qua. Quay đầu nhìn về phía Di Nguyệt Lãnh, phát hiện y tự tiểu phi tiểu nhìn mình, không khỏi ngắc đầu, hừ, ta sẽ bắt người thực hiện lời hứa của người .

Nụ cười trên môi Di Nguyệt Lãnh càng sâu thêm.

“Đây là đề thứ hai, các người làm một bài thơ về mùa xuân a.” Di Nguyệt Lâm đưa tay vuốt cằm, thu thần sắc của mọi người phía dưới vào đáy mắt. “Lúc này bắt đầu từ Thụy nhi đi.”

“A!” Sao có thể như vậy, hẳn còn chưa nghĩ ra được nha.

“Thất đệ, người còn a cái gì, phụ hoàng đang chờ !” Di Nguyệt Hạo thúc giục, Di Nguyệt Lãnh lạnh lùng nhìn hẳn, “Phải để cho thất đệ một chút thời gian, hay là nhị đệ đã nghĩ ra được, người nói trước đi?”

“Mùa xuân..... Mùa xuân.....” Di Nguyệt Thụy dứt quãng nỗ lực suy nghĩ, Di Nguyệt Lãnh nghe được thanh âm của hẳn, cho Di Nguyệt Hạo một cái liếc mắt lạnh lùng ý bảo im lặng.

Di Nguyệt Lâm bưng chén trà lên trước mặt, vừa mới đưa tới miệng, chợt nghe đây Di Nguyệt Thụy vỗ tay, nói ra: “Xuân thiên bất tẩy tảo, xử xử văn tử giáo, dạ lai ba chương thanh, bất tri tử đa thiếu.”

(Mùa xuân không tắm rửa, khắp nơi nơi muỗi cắn, hôm qua tiếng băt tai, không biết chết nhiều ít)

Di Nguyệt Lâm một miệng phun trà ra, thái giám bên cạnh vội vàng tiến lên lau chùi. Di Nguyệt Lâm khoát khoát tay tỏ vẻ không có việc gì.

“Khụ khụ! Thụy nhi thật sự làm cho phụ hoàng chấn động a.” Trong lời nói là vui vẻ không che dấu.

Di Nguyệt Lĩnh cũng chỉ xoay người, bả vai co lại co lại, chúng thái giám cung nữ đều cúi đầu, chắc hẳn đang nén cười.

Di Nguyệt Thụy xấu hổ đứng ở đó, hẳn cũng biết bài thơ này có vấn đề. Nhưng hiện tại hẳn chỉ có thể nhớ tới bài thơ mà cháu của hẳn đi học ở trường về nói cho hẳn biết a, về phần bản gốc xin chớ trách hẳn, hẳn đã quên.

Nhớ rõ lúc ấy chính hẳn nghe bài thơ thì cũng lộ ra vẻ mặt như bọn họ, sau đó cảnh cáo cháu hẳn không thể đem bài thơ này đọc cho đại ca nghe, bằng không sẽ bị lột da. Nhưng không ngờ có một ngày chính mình được bài thơ này cứu, cũng trở thành trò cười cho người khác.

“Tốt lắm, những người khác cũng không cần làm thơ, trầm rất rõ khả năng của các người.” Di Nguyệt Lâm khoát khoát tay khiến Di Nguyệt Hạo chuẩn bị đọc thơ không cần phải lên tiếng.

Di Nguyệt Hạo đen mặt đứng ở một bên, hẳn vốn muốn thừa cơ hội này hảo hảo biểu hiện trước mặt Di Nguyệt Lâm, không ngờ bị Di Nguyệt Thụy phá hỏng. Ánh mắt oán hận bắn về phía Di Nguyệt Thụy.

Di Nguyệt Lĩnh lặng lẽ dịch lên phía trước, chặn tầm mắt của Di Nguyệt Hạo.

Di Nguyệt Thụy không chú ý tới động tác rất nhỏ của bọn họ, mà hết sức chăm chú nhìn chăm chăm vào Di Nguyệt Lâm, chờ đề tiếp theo. Phải biết rằng đây là chuyện hẳn quan tâm nhất hiện nay.

“Để ta nghĩ a!” Di Nguyệt Lâm nhìn biểu tình như tướng sĩ chuẩn bị sẵn sàng nghênh địch của Di Nguyệt Thụy, cảm thấy buồn cười, Di Nguyệt Lĩnh từng nói đến lời hứa giữa hai người, xem Tiểu Thụy nhi mong muốn đi ra ngoài như vậy, làm phụ hoàng y đương nhiên không thể để cho hẳn thất vọng.

“Phụ hoàng!” Di Nguyệt Thụy nhấn không được, thúc dục, không cần phải treo hẳn như vậy a.

“Dân dĩ thực vi thiên, người dùng “thực” làm thơ a.” Rốt cục Di Nguyệt Lâm đưa ra đề thứ ba.

“Thực sao. Không thành vấn đề, các người nghe.” Di Nguyệt Thụy nói rõ ràng, chậm rãi ngâm: “Sử hòa nhật đương ngo, hẳn tích hòa hạ thổ. Thụy tri bản trung xan, lập lập giai tân khổ”

(Gặt lúa ngày giữa trưa, mồ hôi rơi xuống đất. Ai ngồi trong mâm cơm, hạt hạt đều vất vả.)

Niệm xong, Di Nguyệt Thụy nhìn bốn phía. Thế nào, kinh ngạc nhé, khiếp sợ nhé. Chê cười thì hẳn đem cả rương thơ ra cho mà xem, phải biết rằng đây là loại thơ cổ hẳn nhớ rõ nhất. Xem ra có khi nhớ một hai loại thơ cổ như vậy cũng có tác dụng, đương nhiên may mắn là Di Nguyệt Lâm đã hỏi trúng vốn thơ của hẳn.

“Không tệ a, Thụy nhi! Bài thơ này làm phụ hoàng rất thoả mãn.” Di Nguyệt Lâm gật gật đầu, tỏ vẻ vui mừng. Không ngờ nhi tử bị gọi là “Ngu ngốc” cũng có thể làm ra thi ca trác tuyệt như thế, khiến hẳn cảm thấy rất an ủi.

Di Nguyệt Thụy âm thầm mừng rỡ, người dám nói không hài lòng, thơ của nhân gia chính là được lưu truyền mấy trăm năm. Di Nguyệt Thụy nhìn Di Nguyệt Lĩnh, cười đắc ý, hiện tại người không còn có không cho ta ra cung... a. Đáng tiếc Di Nguyệt Thụy không biết được ý nghĩ trong lòng Di Nguyệt Lâm, nếu không hẳn nhất định sẽ gặp trở ngại. Xem ra hình tượng “ngu ngốc” của hẳn trong lòng mọi người là thâm căn cố đế a.

Di Nguyệt Lĩnh buồn cười nhìn biểu tình đắc ý của Di Nguyệt Thụy, âm thầm lắc đầu.

Từ đi ra khỏi điện Di Nguyệt Thụy đều ở trong trạng thái lâng lâng, thật tốt quá, vượt qua cuộc thi này biểu thị việc hẳn có thể ra cung. Đây cũng là biểu thị hẳn sẽ được đến nhiều nơi nhắm nháp mỹ vị, từng món ăn hiện lên trong đầu, nước miếng a nước miếng.

Bất quá hiển nhiên Di Nguyệt Thụy đã quên một sự kiện: Đó chính là những món hẩm được ăn ở trong cung hẩm đều chưa từng thấy qua, hơn nữa thức ăn trong nội cung đều là hạng nhất hạng nhì của Y Vân vương triều, mà thức ăn ở dân gian lại càng không so được với hoàng cung.

Tiểu Đẳng Tử đi theo phía sau, thần tình tỏ vẻ hiểu rõ vì sao Di Nguyệt Thụy lai cao húng, dù sao rất ít khi thất diện hạ được hoàng thượng khích lệ trong chuyện học hành, hôm nay được khen ngợi như vậy, thất diện hạ hưng phấn cũng là đúng. Nhưng hẩm có chút nghi hoặc, có phải thất diện hạ hưng phấn quá mức hay không.

Trở lại Hồng Hiên cung, Di Nguyệt Thụy bảo Tiểu Đẳng Tử thu thập y phục cùng ngân lượng, còn hẩm thì ngồi ở đại sảnh uống trà chờ người đến thực hiện lời hứa.

Tiểu Đẳng Tử vô cùng nghi hoặc về sự phân phó của Di Nguyệt Thụy nhưng vẫn tuân mệnh đi thu thập y phục cùng ngân lượng. Mà thất diện hạ cần loại y phục nào a?

Lúc Di Nguyệt Thụy uống đến chén trà thứ tư thì người hẩm đợi rốt cục đã chậm rãi bước vào chính sảnh. Di Nguyệt Thụy vội vàng để chén trà trong tay xuống, vui vẻ nghênh đón y.

“Lãnh! Người cho ta ra ngoài phải không!”

“Không cần gấp gáp như vậy, đã khi nào ta nuốt lời với người chưa.” Di Nguyệt Lãnh ôn nhu cười cười, Di Nguyệt Thụy ngẫm cũng thấy đúng, ngược lại phát hiện sau lưng Di Nguyệt Lãnh là một người hẩm chưa từng thấy qua.

Người đứng phía sau lưng Di Nguyệt Lãnh, trong lòng khó có thể tin vừa rồi chính mình rõ ràng nghe được thanh âm ôn nhu thể của thái tử, phải biết rằng trước mặt tất cả thuộc hạ, biểu tình và thanh âm của thái tử luôn luôn lạnh lùng trước sau như một. Nhìn Di Nguyệt Thụy, hẩm cảm thấy mình bạch.

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Chú ý tới ánh mắt Di Nguyệt Thụy hướng phía sau lưng mình, Di Nguyệt Lãnh mở miệng gọi: “Lôi Tư Nghị!”

“Có thuộc hạ!” Lôi Tư Nghị tiến về phía trước, quỳ gối trước mặt hai người.

“Thụy nhi, sau này hẩm là thiếp thân thị vệ của người, vô luận người đi đâu cũng phải để hẩm đi theo biết không?”

“Ta cũng không phải là tiểu hài tử ba tuổi, sao luôn tìm người đi theo ta!” Người tự do như Di Nguyệt Thụy thật sự rất không quen có cái đuôi theo sau lưng, thật vất vả mới quen được việc Tiểu Đẳng Tử đi theo, không ngờ bây giờ lại thêm một cái.

“Những người khác ta có thể không miễn cưỡng người, nhưng hẩm nhất định phải đi theo, đặc biệt lúc người ra cung. Hẩm có thể bảo vệ người lúc người gặp nguy hiểm!”

Nhìn biểu tình kiên định của Di Nguyệt Lãnh, Di Nguyệt Thụy gật đầu tỏ vẻ hiểu rõ. Ai, mỗi lần đều không tranh cãi được với y, chỉ bằng dứt khoát tiếp nhận, dù sao cũng chỉ là thêm một người mà thôi, không có việc gì.

Di Nguyệt Thụy đi đến trước mặt Lôi Tư Nghị, nhìn hẩm. “Người gọi là Lôi gì nhỉ?”

“Bẩm thất diện hạ, tiểu nhân là Lôi Tư Nghị.” Lôi Tư Nghị cung kính đáp.

“Lôi Tư Nghị quá khó đọc. Như vậy đi, ta gọi người là Tiểu Trác Tử a. Dễ dàng nhớ.”

Lôi Tư Nghị hóa đá tại chỗ, không biết phản ứng như thế nào. Di Nguyệt Lãnh cười khẽ, kéo Di Nguyệt Lãnh đến bên cạnh bàn, “Người cao húng là tốt rồi.”

Tiểu Đẳng Tử mang những thứ Di Nguyệt Thụy cần, rảo bước tiến vào chính sảnh, chợt nghe thấy câu cuối cùng của Di Nguyệt Thụy. Vì vậy hướng Lôi Tư Nghị đã hóa đá thể hiện ánh mắt đồng tình.

Thấy những thứ trên tay Tiểu Đẳng Tử, Di Nguyệt Lãnh quay đầu nói với Di Nguyệt Thụy: “Để người ra ngoài một mình ta lo lắng, ba ngày sau ta cùng người đi.”

Di Nguyệt Thụy nghe xong liền bảo Tiểu Đẳng Tử mang những thứ đó trở lại buồng trong, nếu Lãnh đã nói ba ngày sau, vậy hẳn sẽ chờ a.

8. Chương 8: Nữ Nhân Y Vân Thật Táo Bạo

Trông ngày trông đêm, rốt cục Di Nguyệt Thụy cũng đợi được qua ba ngày.

Trong ba ngày này, công việc chính của Di Nguyệt Thụy là chuẩn bị, đầu tiên là bảo Tiểu Đẳng Tử đến y phường làm một bộ thanh sam, nhưng khi lấy về thì bị Di Nguyệt Lãnh bắt gặp, thấy biểu hiện không hài lòng của y, Tiểu Đẳng Tử phải quay lại y phường chỉnh sửa. Về phần hiện tại y phục bị đổi thành kiểu gì hẳn cũng không biết.

Chuyện thứ hai là bảo Tiểu Đẳng Tử nghe ngóng xem tầu lâu nào trong thành Di Nguyệt có nhiều món ngon nhất. Lúc này Tiểu Đẳng Tử bắt đầu hoài nghi, sở dĩ chủ tử nhà mình chờ đợi việc ra cung có lẽ là vì mỹ thực? Mặc dù hoài nghi, nhưng hẳn vẫn nghe lời mà làm theo.

Chuyện thứ ba chính là ăn ngon ngủ ngon, nuôi tinh thần hảo đến lúc đó có thể đùa thống khoái. Về phần tinh thần này Di Nguyệt Thụy có thể thực thi triệt để. Mỗi ngày đều ngủ đến lúc muốn tỉnh, sau đó bắt đầu ăn vặt không ngừng. Điểm ấy làm thiếp thân thị vệ Lôi Tư Nghị của hẳn thật sự linh hội sâu sắc.

Theo đánh giá ban đầu của Lôi Tư Nghị, vị Thất điện hạ này, ngoại trừ ngủ và thời gian đi nhà xí, thì miệng của hẳn cơ bản không có ngừng qua. Cho dù là lúc thao thao bất tuyệt hẳn cũng có thể vừa ăn vừa nói, hơn nữa thức ăn còn không hề bay ra một mảnh nhỏ. Chỉ là y không rõ rốt cuộc Di Nguyệt Thụy đem đồ ăn đi nơi nào, cho dù ăn bao nhiêu hẳn vẫn nhỏ gầy như vậy.

Ngày hôm đó Di Nguyệt Thụy rời giường từ sáng sớm, rửa mặt chải đầu, sau đó ăn điểm tâm Tiểu Đẳng Tử mang tới, ngồi ở đại sảnh chờ Di Nguyệt Lãnh đến, vừa tưởng tượng đến một ngày rong chơi vui vẻ ở Di Nguyệt thành.

Theo tin tức Tiểu Đẳng Tử thu thập được, do hoàng cung Y Vân vương triều được xây dựng ở Di Nguyệt thành nho nhỏ này, nên hoàng đế khai quốc của Y Vân vương triều đã vung lên tuyệt bút, đem nơi đây mệnh danh là Di Nguyệt thành. Nếu là đô thành, phần hoa bao nhiêu không cần nghĩ cũng biết. Nhưng quan trọng nhất chính là nghe đồn, Thanh Ba lâu là thiên hạ đệ nhất lâu ở Di Nguyệt Thành, trù sư (đầu bếp) ở i đó được tổ gia gia của Di Nguyệt Thụy phong làm thiên hạ đệ nhất trù, tay nghề có thể nghĩ.

Bất quá Di Nguyệt Thụy không cho rằng như vậy, ai có thể cam đoan truyền nhân của vị trù sư được tổ gia gia phong danh còn có thể đạt được trình độ như vậy, không phụ sự ca ngợi này. Lại nói, đó chỉ là đồn đãi, đồn đãi có thêm vài phần hoa lá hay không, ai mà biết.

Ừ, đi ra ngoài có thể thuận tiện quan sát thực tế, nhìn xem có nên đầu tư vốn vào tiệm cơm không. Di Nguyệt Thụy âm thầm gật gật đầu, quá chuẩn.

Di Nguyệt Lãnh mang người đi vào Hồng Hiền cung thì thấy khuôn mặt rất là không có dáng của tiểu hài tử, một tay nâng cái cằm. Biểu tình ngưng trọng lại như suy nghĩ cái gì đó.

Chỉ là biểu tình ngưng trọng đặt trên mặt Di Nguyệt Thụy không hề thích hợp, nhìn cái này đột nhiên Di Nguyệt Lãnh cảm thấy ngứa tay, đi đến trước, vươn tay. Quả nhiên là khuôn mặt của Di Nguyệt Thụy bị kéo ra, cảm xúc a, thật không phải là hảo bình thường.

“Tê – , tên tiểu tử nào không muốn sống nữa!” Suy nghĩ của Di Nguyệt Thụy bị kéo trở lại, mặt bị véo có chút đau.

Quay đầu nhìn về phía tên tiểu tử không muốn sống, “Lãnh – ngươi tới rồi” Ngữ điệu xoay chuyển 180 độ.

Di Nguyệt Lãnh không nói lời nào, chỉ là nhú mày.

“Chúng ta lên đường đi.” Di Nguyệt Thụy hưng phấn nhảy dựng lên, “Tiểu Đẳng Tử, Tiểu Trắc Tử, mau đưa hành lý của ta tới, chúng ta xuất phát.”

“Chờ một chút” Di Nguyệt Lân giữ chặt người đang hưng phấn, “Chẳng lẽ ngươi định mặc thế này ra ngoài sao?”

Di Nguyệt Thụy nhìn nhìn chính mình, lại nhìn nhìn Di Nguyệt Lân. Mình cũng giống như bình thường a, nhưng Di Nguyệt Lân không giống, chỉ thấy trên tóc hắt dùng một cây trâm ngọc thay thế cho phát quan của Thái Tử, trên người cũng bỏ đi y bào mình hoàng thù tường vân mà chuyển thành y bào tằm thanh, ống tay áo còn thêu một đóa hoa sen, ngạch, đó là hoa sen đúng không, nhưng thấy thế nào cũng không giống. Một thân ưu nhã tựa như bước ra từ tranh, nếu như ở hiện đại vậy nhất định sẽ trở thành siêu cấp minh tinh khiến đám thiếu nữ chết mê chết mệt.

“Đẹp sao?” Thanh âm trầm thấp lại mang theo từ tính vang lên bên tai Di Nguyệt Thụy, Di Nguyệt Thụy ngây ngốc gật gật đầu, đổi lấy một tiếng cười khê của Di Nguyệt Lân.

Di Nguyệt Thụy tỉnh táo lại, nghĩ đến hành vi vừa rồi của mình, xấu hổ qua hóa giận, “Ngươi không muốn dẫn ta ra ngoài cứ việc nói thẳng, làm gì mà trêu ta như vậy.”

“Ta nào dám trêu thất đệ a. Đối y phục rồi chúng ta sẽ ra ngoài.” Di Nguyệt Lân lấy y phục từ tay tùy tùng.

Di Nguyệt Thụy nhìn nhìn y phục, màu sắc bất đồng nhưng một kiểu dáng với Di Nguyệt Lân, gật gật đầu đi vào bên trong.

Rốt cục một lúc lâu sau, Di Nguyệt Thụy và Di Nguyệt Lân đã đứng trên đường lớn.

Mới vừa ra cung, trên đường đi Di Nguyệt Thụy một mực lú lú hướng Di Nguyệt Lân hỏi những việc có liên quan tới Di Nguyệt thành, mà Di Nguyệt Lân không nói gì, thẳng đến hôm nay y mới phát hiện, hóa ra Di Nguyệt Thụy cũng có thể nói nhiều như vậy.

Nhưng điều này không thể trách Di Nguyệt Thụy a, ngẫm lại, sau khi hắt xuyên không tới Y Vân vương triều, cuộc sống của hắt chỉ quanh quẩn trong hoàng cung, đối với mọi việc, đương nhiên hắt rất bứt rứt a.

Đứng ở trên đường lớn, Di Nguyệt Thụy hít vào một hơi thật sâu, cảm giác mình một lần nữa sống lại. Tuy cuộc sống trong cung rất tốt, nhưng rất áp lực một chút thoải mái đều không có. Ngẫm lại, trước kia hắt thường xuyên tới câu lạc bộ, còn cuộc sống bây giờ, hắt vì chính mình mà rơi lệ chua xót, thật sự là khổ a!

Kỳ thật đường lớn ở đây cũng không khác gì hiện đại, chỉ là đem những vật liệu bằng sắt thép thay bằng gỗ, mà quầy hàng ven đường ở đây con nhiều hơn. Chọn một vài quầy hàng nhìn nhìn, đều là một chút đồ chơi nhỏ. Quá ấu trĩ, trong lòng Di Nguyệt Thụy phỉ nhổ, cất bước đi thẳng về phía trước tỏ vẻ không có gì hứng thú.

Tiểu Đẳng Tử cùng Lôi Tư Nghị theo sát phía sau. Di Nguyệt Lân nói gì đó với tùy tùng bên cạnh, tùy tùng gật gật đầu xoay người rời đi, lúc này Di Nguyệt Lân mới đuổi theo Di Nguyệt Thụy.

Sự xuất hiện của Di Nguyệt Lân và Di Nguyệt Thụy gây ra rắc rối không nhỏ trên đường lớn của Di Nguyệt thành. Nữ tử của Y Vân vương triều không giống như nữ tử của Trung Quốc cổ đại, phải tam tòng tứ đức, không có việc gì không bước ra khỏi cửa. Tại Y Vân, nữ tử thậm chí có thể hành tẩu giang hồ, hoặc chính mình làm việc buôn bán, bởi vậy trên đường Di Nguyệt thành không thiếu cái gọi là lá ngọc cành vàng, tiểu thư khuê các.

Nhất là Di Nguyệt Lân một thân tằm thanh càng tôn lên dáng người thon dài ưu nhã, ánh mặt trời chiếu trên người hắt mang theo khí tức tiên nhân hạ phàm, hơn nữa khi hắt nhìn Di Nguyệt Thụy thì ôn nhu tươi cười mang theo sủng nịch, khiến nữ tử ở đây hận không thể là người Di Nguyệt Lân nhìn trong mắt.

Di Nguyệt Thụy cảm giác được chung quanh có ánh mắt cực nóng, nhìn về phía Di Nguyệt Lân. Hắt có chút cau mày, cái tên Di Nguyệt Lân này thật đúng là biết trêu hoa ghẹo nguyệt.

Một mực chú ý Di Nguyệt Thụy, Di Nguyệt Lãnh thấy hần nhú mày, quan tâm hỏi, “Làm sao vậy, Thụy nhi.”

Di Nguyệt Thụy lắc đầu, đang muốn trả lời, cũng không ngờ đột nhiên một nữ tử xông ra, hai mắt hình trái tim nhìn Di Nguyệt Lãnh, “Vị công tử này, người đã có hôn phối chưa.”

Nguồn :

Đối mặt với tình cảnh này, Di Nguyệt Thụy kinh hãi đứng ngẩn người, dân phong ở Y Vân thật đúng là cởi mở a.

Thấy có người dẫn đầu, nữ tử chung quanh đều tiến lên vây quanh Di Nguyệt Lãnh, mà Tiểu Đẳng Tử cùng Lôi Tư Nghị thì che chở Di Nguyệt Thụy đứng xa một mét có hơn nhìn tình cảnh trước mắt, loáng thoáng còn có thể nghe một số câu từ trong đám người.

“Công tử thích dạng nữ tử nào, nhà của ta”

“Nữ nhân của công tử có tin mừng sao, không đúng sự thật.....”

Nếu như có thể Di Nguyệt Thụy thật muốn đem một cái muối to treo phía sau gáy để hứng từng giọt mồ hôi, trong nội tâm sợ hãi than: “Nữ nhân Y Vân thật táo bạo.”

Lúc đang than thở, Di Nguyệt Thụy lại cảm thấy những nữ tử vây quanh Di Nguyệt Lãnh có chút chướng mắt, làm hần rất không thoải mái.

9. Chương 9: Thụy Nhi Đang Ghen Sao?

Bị chúng nữ tử vây quanh, Di Nguyệt Lãnh cũng không thư thái như vậy, chỉ thấy khí tức của hần chậm rãi lạnh xuống, nào còn bộ dáng tao nhã như khi nhìn Di Nguyệt Thụy. Chúng nữ tử đột nhiên cảm thấy nhiệt độ chung quanh hạ xuống, có người không khỏi rung mình một cái. Theo khí lạnh nhìn lại, rốt cục có người phát hiện khuôn mặt âm trầm của Di Nguyệt Lãnh. Nuốt nuốt nước miếng,

“A, ta đột nhiên nhớ tới trong nhà còn có việc, đi trước.” Tẩu vi thượng sách (Chạy là thượng sách).

Sau đó liên tiếp mọi người đều phát giác sắc mặt Di Nguyệt Lãnh không tốt, lấy cớ chạy. Chỉ chốc lát sau nơi vừa mới tụ tập rất nhiều người chỉ còn lại Di Nguyệt Lãnh.

Di Nguyệt Lãnh đi đến bên người Di Nguyệt Thụy, “Thụy nhi cảm thấy rất vui về a.”

Di Nguyệt Thụy liếc hần, “Nhàm chán” Xoay người rời đi.

“Nhàm chán? Ta cảm thấy Thụy nhi rất vui về.” Di Nguyệt Lãnh vẫn không buông tha hần, thái độ bàng quan vừa rồi của Di Nguyệt Thụy làm y cảm thấy rất không dễ chịu.

Di Nguyệt Thụy trực tiếp làm lơ Di Nguyệt Lãnh, hần cảm giác trong lòng mình có một cỗ khí cần hảo hảo phát tiết, mà phương thức phát tiết tốt nhất chính là ăn.

“Tiểu Đẳng Tử, ta đã đói bụng, chúng ta đến tửu lâu có nhiều mỹ thực nhất như lời đồn rồi phải không.” Di Nguyệt Thụy nhìn tửu lâu phía trước.

Tiểu Đẳng Tử theo phương hướng hần chỉ nhìn lại, đó không phải là thiên hạ đệ nhất tửu lâu “Thanh ba lâu” Sao.

“Ta cùng Tiểu Đẳng Tử đi trước giúp thiếu gia an bài.” Lôi Tư Nghị hướng Di Nguyệt Thụy và Di Nguyệt Lãnh báo cáo, một tay kéo Tiểu Đẳng Tử chạy vào Thanh Ba lâu.

“Ai nha, người làm gì mà.” Đến trước cửa Thanh Ba lâu, Tiểu Đẳng Tử dùng ánh mắt “người bị bệnh sao” nhìn Lôi Tư Nghị.

“Tiểu Đẳng Tử, ta là muốn tốt cho người a, đem người kéo ra khỏi chiến hỏa nha.”

Tiểu Đẳng Tử xoa xoa cổ tay, hừ một tiếng với Lôi Tư Nghị rồi xoay người đi vào trong lầu sắp xếp bàn ăn, hiển nhiên hẳn cảm thấy Lôi Tư Nghị thật sự có vấn đề.

Lôi Tư thấy thái độ của Tiểu Đẳng Tử, “Đẳng” một tiếng, một cỗ hỏa trong nội tâm đi lên, thật sự là cái gì không biết được lòng tốt của người khác.

Bên này Di Nguyệt Thụy thấy Lôi Tư Nghị kéo Tiểu Đẳng Tử bỏ chạy thì cảm thấy kỳ quái, làm sao vậy? Thật sự là không hiểu ra sao. Quay đầu nhìn về phía Di Nguyệt Lân, lúc này ngay cả hẳn thậm chí cũng muốn chạy.

Đáng tiếc hẳn là tiểu hài tử chân ngắn, mới chạy một bước hẳn đã bị bắt lại.

“Vị đại ca kia, có việc gì chúng ta hảo hảo thương lượng, không cần phải dùng bạo lực a, phải văn minh, văn minh, hiểu không?” Di Nguyệt Thụy quay đầu cẩn thận dạy bảo Di Nguyệt Lân.

Đáng tiếc Di Nguyệt Lân không để ý tới hẳn, tay niết hai má của hẳn, lúc này lửa giận vô danh trong lòng mới tiêu tan một chút.

“Đau... Đau... Đau..., người vương bát đản, về sau mặt của ta biến hình thì người phải chịu trách nhiệm.” Di Nguyệt Thụy kéo tay Di Nguyệt Lân ra, muốn kéo khỏi mặt của hẳn, nhưng Di Nguyệt Lân thủy chung không buông tay.

“Người phát thần kinh cái gì a, vừa rồi người bị nữ tử vây quanh không phải người rất vui vẻ sao?” Di Nguyệt Thụy cũng phát hỏa, “Bây giờ người bày bộ mặt bao công cho ta xem làm gì?”

Di Nguyệt Lân thả cánh tay đang niết mặt Di Nguyệt Thụy, hẳn cũng cảm thấy kì lạ, tại sao mình lại sinh khí, nhưng thần sắc xem cuộc vui của Di Nguyệt Thụy khiến hẳn muốn nổi nóng.

“Vui vẻ? Con mắt nào của người nhìn thấy biểu tình trên mặt ta là vui vẻ. Còn có, mặt bao công là vật gì?”

“Hai con mắt của ta đều nhìn thấy. Mặt bao công chính là mặt đen. Thực mụ nội nó.”

Di Nguyệt Thụy xoa mặt của mình, khẳng định lại đồ. Xoay người đi đến Thanh Ba lầu, không hề để ý tới Di Nguyệt Lân.

Di Nguyệt Lân nhìn cước bộ nặng nề rời đi của nhân nhi trước mắt, thật sự khó có thể tin đây là điều tiểu hài tử 8 tuổi nên nói? Còn có, mặt bao công mình cũng chưa từng nghe qua. Bất quá chứng kiến bộ dáng hẳn tức giận, Di Nguyệt Lân cảm giác tâm tình mình tốt hơn.

A a! Tuyết tan, nhiệt độ tăng trở lại. Chỉ là một chỗ khác có khả năng xảy ra tình trạng mưa xối xả.

Tiểu Đẳng Tử cùng Lôi Tư Nghị an bài hảo, sau đó lại ra cửa chờ Di Nguyệt Thụy và Di Nguyệt Lân.

Hai người bọn họ từ xa nhìn thấy Di Nguyệt Thụy và Di Nguyệt Lân nói gì đó, sau đó Di Nguyệt Thụy đột nhiên rất sinh khí hướng bên này đi tới. Về phần thái tử, tựa hồ rất vui vẻ.

Lôi Tư Nghị lén lút dời tầm mắt về phía Tiểu Đẳng Tử, “Người xem, vừa rồi ta kéo người rời đi là đúng a, xem tình hình này thái tử cùng thất điện hạ cãi nhau.”

Câu trả lời của Tiểu Đẳng Tử là đảo hai mắt trắng dã không còn chút máu, sau đó chạy tới chỗ Di Nguyệt Thụy.

Ngọn lửa trong lòng Lôi Tư Nghị lại cao thêm một tấc, đúng là cái tên Tiểu Đẳng Tử không hiểu được lòng tốt, thật muốn đem người bỏ ra làm củi đốt.

“Thất thiếu gia, nô tài đã chuẩn bị một phòng trang nhã trên lầu.” Tiểu Đẳng Tử chạy đến bên người Di Nguyệt Thụy báo cáo, bởi vì trước khi bọn họ xuất cung Di Nguyệt Thụy có dặn dò Tiểu Đẳng Tử, bên ngoài phải gọi thiếu gia, cho nên Tiểu Đẳng Tử cùng Lôi Tư gọi Di Nguyệt Thụy là Thất thiếu gia, Di Nguyệt Lân là Đại thiếu gia.

“Ân đi thôi.” Di Nguyệt Thụy cất bước đi lên lầu.

Tiểu Đẳng Tử ngẩng đầu nhìn Di Nguyệt Lân cách đó không xa, do dự mở miệng, “Đại thiếu gia.....”

“Hắn cũng không phải không có mắt nhìn, chúng ta đi lên.” Di Nguyệt Thụy vội vàng vút xuống một câu, tiếng bước chân lên lầu rất lớn.

Tiểu Đẳng Tử không nói thêm cái gì, cùng lên lầu với Di Nguyệt Thụy. Di Nguyệt Lãnh đi vào trong lầu, nhìn bóng lưng vội vàng của Di Nguyệt Thụy, cảm thấy thực buồn cười.

Lôi Tư Nghị đứng ở phía sau của hắn nói: “Tâm tình của đại thiếu gia tựa hồ rất tốt?” Ngừ khí rất khẳng định.

Di Nguyệt Lãnh liếc hắn, không đáp lời nói, nhắc chân lên lầu. Lôi Tư Nghị tự biết bị mất mặt, đuổi theo.

Tiểu nhị trong tiệm thấy có người vào một trong những phòng trang nhã, cũng thông minh theo vào.

“Khách quan, các người muốn ăn chút gì sao? Bồn điểm, chưng (hấp), nấu, xào, rán, mọi thứ đều có.”

“Giới thiệu món ăn của tiệm các người.” Tiểu Đẳng Tử nói tiếp. Nguồn :

“Hảo! Bồn điểm có các món ăn, gà xào tỏi ớt, gà hấp rượu Mai Quế Lộ, tôm cuốn rau hẹ, sò biển ngũ vị, cua hấp, thịt luộc tỏi dong, các món thanh đạm, cá chiên sốt chua ngọt,.....”

“Được rồi, mang những món này lên.” Di Nguyệt Thụy cắt ngang lời tiểu nhị.

“Ngạch, khách quan, các người chỉ có bốn người.....” Tiểu nhị hoài nghi mình có nghe lầm hay không.

“Ta nói là được!” Di Nguyệt Thụy vỗ bàn, kêu lên. Nhưng tiểu nhị lại chuyển hướng Di Nguyệt Lãnh hỏi thăm ý kiến, hắn cảm thấy hắn là người bên cạnh mới là người làm chủ.

“Được rồi, cứ theo như hắn nói.” Di Nguyệt Lãnh phát phát tay, tỏ vẻ mình không có ý kiến.

“Vâng! Khách quan nghỉ ngơi một lát, món ăn lập tức tới ngay.” Tiểu nhị đem khăn lau vắt lên vai, đi vào trừu phòng hô: “Lầu hai chữ thiên, gà xào tỏi ớt, gà hấp rượu Mai Quế Lộ, tôm cuốn rau hẹ, sò biển ngũ vị, cua hấp, thịt luộc tỏi dong, các món thanh đạm, cá chiên sốt chua ngọt, tất cả một phần.”

Lầu hai, ba người đều nhìn về phía người đang uống trà.

Di Nguyệt Thụy cúi đầu uống trà, thật sự là khó chịu, ngay cả tiểu nhị cũng xem thường hắn.

Tiểu Đẳng Tử lo lắng nhìn chằm chằm vào Di Nguyệt Thụy xem hắn đang phiền lòng chuyện gì, còn Lôi Tư Nghị nhìn nhìn Di Nguyệt Thụy rồi lại nhìn Di Nguyệt Lãnh, sau đó cúi đầu nhìn tay chân mình.

Mà Di Nguyệt Lãnh thì dùng ánh mắt dò xét nhìn Di Nguyệt Thụy, bưng chén trà trong tay xoay tròn, có vẻ vui đùa, “Thụy nhi đang ghen sao?”

Di Nguyệt Thụy bị sắc nước miếng của mình, Tiểu Đẳng Tử vội vàng rót chén trà cho hắn thuận thuận khí.

“Ghen? Ta ghen cái gì, ta vì cái gì mà ăn dấm chua. Ta nói vị đại ca kia, người là ca ca ta, ta ăn dấm chua của người để làm gì!” Di Nguyệt Thụy nhuộm yết hầu, sau đó thanh giọng giải thích.

“Được rồi, được rồi, người chỉ cần nói một lần là ta biết, không cần một mực lặp lại.” Di Nguyệt Lãnh thấy Di Nguyệt Thụy nóng lòng giải thích, trong lòng rất mất hứng, khuôn mặt lạnh xuống.

Trong lúc nhất thời, không khí trong cả phòng đều lạnh như băng.

Di Nguyệt Thụy cảm tức, sao mình lại có cảm giác chột dạ, dù là kiếp trước, hắn cũng rõ ràng biết mình là dị tính luyện (yêu khác giới), tuy không bài xích tình yêu đồng tính, nhưng hắn chỉ thích người khác giới. Chỉ là nghĩ đến tình cảnh lúc này, trong lòng của hắn sẽ xuất hiện một cỗ hỏa.

Di Nguyệt Lãnh vẫn còn bức bối vì lời giải thích của Di Nguyệt Thụy, sao hắn lại nóng lòng muốn làm rõ mối quan hệ giữa hai người như vậy. Nhưng mà bọn hắn không phải huynh đệ sao? Sao mình lại đùa hắn như trêu chọc nữ tử chứ. Cho nên Di Nguyệt Lãnh vừa tức giận với Di Nguyệt Thụy đồng thời ngậm bức tức với chính mình.

10. Chương 10: Cứu Mỹ Nhân?

Cơm trưa được diễn ra trong tình huống tương đối đặc sắc.

Bởi vì xuất môn bên ngoài, Di Nguyệt Thụy cũng không muốn có nhiều quy củ như vậy, liền bảo Tiểu Đẳng Tử và Lôi Tư Nghị ngồi cùng một bàn ăn. Thế nhưng những mỹ vị này khiến hai người bọn họ có chút ăn không trôi. Không vì cái gì khác, chỉ vì sắc mặt của hai chủ tử.

Di Nguyệt Thụy dùng đũa gấp các món ăn lên thử một lần, nhưng ăn một món thì bắt bẻ một cái, món ăn không phải quá mặn thì quá nhạt, bằng không là không có vị hoặc là lửa không đủ. Tiểu nhị đứng một bên nghe được, sắc mặt đen lại.

Di Nguyệt Lãnh thì chỉ động một chút sau đó không ăn, mà hắn cũng không đói bụng. Liếc qua hai người khổ sở vui đầu ăn, quay sang nhìn nhân nhi đang chê bai cái này cái nọ.

“Được rồi, được rồi, Thụy nhi, là ta sai rồi! Người đừng chê bai nữa, Tiểu Đẳng Tử bọn họ đều ăn không vô.” Di Nguyệt Lãnh gơ cờ trắng đầu hàng.

Di Nguyệt Thụy chỉ ngẩng đầu liếc hắn, cúi đầu tiếp tục thử món ăn. “Ca ca đâu có sai gì a!”

Nghe Di Nguyệt Thụy gọi ca ca, trong lòng Di Nguyệt Lãnh không biết là tư vị gì.

Di Nguyệt Lãnh hết chỗ nói rồi, những lúc Di Nguyệt Thụy tức giận hắn luôn luôn không có cách nào.

“Nói đi, người muốn thế nào mới không tức giận?” Cờ trắng đừng đưa a đừng đưa.

Lôi Tư Nghị nghe bọn họ đối thoại liền đã quên cả cho thức ăn vào miệng. Hắn lúc này thật đúng là mở mắt, hắn không thể nào tin người trước mắt này là vị chủ tử lãnh huyết giết người không chớp mắt, chẳng lẽ có người giả mạo sao?

Di Nguyệt Lãnh nhìn thoáng qua Lôi Tư Nghị đang si ngốc, quay đầu trở lại tiếp tục dùng ánh mắt cầu xin tha thứ nhìn Di Nguyệt Thụy.

Lôi Tư Nghị đột nhiên bị ánh mắt lãnh lẽo như băng làm thanh tỉnh, vội vàng giả bộ như không thấy không nghe được gì tiếp tục ăn thức ăn của mình.

“Ta còn muốn ở lại chơi một ngày.” Di Nguyệt Thụy dừng hành động đảo thức ăn.

Di Nguyệt Lãnh khê cắn môi đen mặt đồng ý. Lúc này Di Nguyệt Thụy mới phát hiện một bàn thức ăn đã bị mình đảo thành bộ dáng gì, lại nhìn nhìn hai người còn đang ăn, hắn đột nhiên rất bội phục bọn họ, thức ăn như vậy còn có thể ăn xuống.

Nghe được kết quả, Tiểu Đẳng Tử cùng Lôi Tư Nghị song song ngừng đũa. Trời ạ, bọn họ suýt nữa tiêu hóa không được.

Thấy mọi người đều dừng đũa, Di Nguyệt Lãnh ra lệnh một tiếng, mọi người đứng dậy chuẩn bị rời đi, Lôi Tư Nghị chạy tới tính tiền.

Câu nói đầu tiên của Di Nguyệt Thụy khi bước ra khỏi Thanh Ba lâu là: “Quả nhiên đồn đãi chỉ là đồn đãi. Cái gì mà thiên hạ đệ nhất lâu, rõ ràng các món ăn đều nấu không tốt.”

Tiểu nhị tiễn khách cứng đờ, câu “Khách quan ngài đi thông thả – ” Nghẹn tại yết hầu ra không được. Lại có người ghét bỏ đồ ăn ở Thanh Ba lâu, điều này khiến cho một tiểu nhị luôn kiêu ngạo vì Thanh Ba lâu như hắn cảm thấy rất tức giận, đang muốn cao giọng chất vấn thì mới phát hiện người đã đi xa .

Được Di Nguyệt Lãnh nhường nhịn, tâm tình Di Nguyệt Thụy tốt lên nhiều lắm, bắt đầu nhìn chung quanh . Buổi sáng chỉ lo sinh khí, đã quên hạo hạo thưởng thức cuộc sống của bách tính Y Vân vương triều.

Mà Lôi Tư Nghị kéo Tiểu Đẳng Tử đi theo phía sau rất xa.

“Người muốn làm gì vậy, thiếu gia đã đi xa.” Tiểu Đẳng Tử nhìn bóng lưng cách xa phía trước, cảm thấy sốt ruột, bất đắc dĩ chống đỡ nhưng khí lực của Lôi Tư Nghị quá mạnh.

“Được rồi, được rồi, sẽ không kéo. Ta muốn hỏi người một vấn đề?” Lôi Tư Nghị trấn an, “Đại thiếu gia thường xuyên biểu hiện như vậy trước mặt Thất thiếu gia sao?”

“Ta nói, hôm nay người mới là người có vấn đề, luôn không hiểu ra sao. Đại thiếu gia cùng Thất thiếu gia như vậy thì có vấn đề gì?” Tiểu Đẳng Tử đã sớm tập thành thói quen. Hắn không biết Lôi Tư Nghị hỏi như vậy có mục đích gì.

“Là có vấn đề mới hỏi. Chủ nhân như vậy ngàn vạn lần không thể để cho đám người kia chứng kiến, bằng không sẽ có bao nhiêu người phát điên cũng không biết.” Lôi Tư Nghị lầm bầm lầu bầu.

Tiểu Đẳng Tử không hề để ý tới, vội vàng đuổi theo Di Nguyệt Lãnh cùng Di Nguyệt Thụy.

Chỉ chốc lát sau Di Nguyệt Thụy mất đi hứng thú với những thứ hai bên đường, vừa định tiếp tục đi lên phía trước, lại chứng kiến một đám người quay thành vòng tròn xì xào bàn tán cái gì đó.

Người Trung Quốc có một tính xấu là luôn thích tham gia náo nhiệt. Nếu có náo nhiệt mà không đến nhìn thì chắc chắn là người lãnh huyết, giống như người bên cạnh hắn.

Di Nguyệt Thụy hiểu kỳ đi đến chỗ đám người, Di Nguyệt Lãnh bắt đầu đi theo phía sau.

Ta chen, ta dùng sức chen, Di Nguyệt Thụy vẫn chen không được. Đầu vừa động, lên tiếng hô: “Nha, túi tiền của ai bị rơi.”

Người xung quanh vừa nghe, toàn bộ vội vàng cúi đầu tìm kiếm. Di Nguyệt Thụy nhân cơ hội chen vào đám người, Di Nguyệt Lãnh không nói gì đi theo phía sau. Thật sự là hắn cũng nghĩ ra được biện pháp.

Đi vào, chỉ thấy một nữ tử đứng trước mặt ba nữ hài vừa khóc vừa nói: “Các vị đại ca đại tỷ, ta là người thôn Tây Lý, mấy năm nay thôn Tây Lý gặp hạn hán mất mùa. Cuộc sống thật sự không còn cách nào để tiếp tục. Hơn nữa phu quân lại bệnh nặng, không có tiền xem bệnh. Bất đắc dĩ mới đành đem ba nhi tử cầm cố, chẳng hay có ai muốn nữ tỳ hoặc muốn thị thiếp?”

Trong lòng Di Nguyệt Thụy sợ hãi than, oa, đây quả thực là lừa bán trẻ nhỏ sao, hơn nữa còn giữa ban ngày ban mặt. Lắc đầu, xem ra pháp luật của Y Ván không được tốt lắm.

“Thôn Tây Lý đã hạn hán nhiều năm sao?” Di Nguyệt Thụy âm thầm hỏi Di Nguyệt Lãnh ở phía sau hắn.

“Không có! Chưa từng nghe quan viên báo cáo!” Di Nguyệt Lãnh chau mày, thật sự là quá kỳ cục, lại có người buôn bán người trên đường.

“A!” Di Nguyệt Thụy gật đầu tỏ vẻ hiểu. Di Nguyệt Lãnh nhìn hắn định làm gì.

“Người nói thôn Tây Lý hạn hán nhiều năm, mất mùa?” Di Nguyệt Thụy hỏi nữ tử đang rao bán người kia.

Nàng kia đem ánh mắt chuyển hướng Di Nguyệt Thụy, trong miệng đáp đúng vậy. Sau đó đánh giá y phục của Di Nguyệt Thụy. Hiển nhiên nàng có thể thấy được phi phú tức quý (không giàu thì quý), bởi vậy nàng tiếp tục nói: “Vị này, muốn tìm tỳ nữ hay là muốn tìm thị thiếp?”

Di Nguyệt Thụy tiến lên, tựa như lưu manh đánh giá ba nữ hài tử, sau đó xoa xoa mặt nữ hài, rồi gật gật đầu, mười phần Tiểu công tử phong lưu.

Di Nguyệt Lãnh mím chặt môi, cũng không tiến lên ngăn cản, hắn chỉ muốn nhìn xem Di Nguyệt Thụy lại muốn làm gì.

Nữ tử thấy Di Nguyệt Thụy gật đầu, cho là hắn thoả mãn mấy nữ hài tử, vội vàng tiến lên phía trước nói, “Vị tiểu công tử này, tuy các nàng rất gầy, nhưng các nàng có thể làm bất cứ cái gì.” Nói xong còn mở một bàn tay của nữ hài tử cho hắn xem, chỉ thấy trên tay đều là miệng vết thương.

Đột nhiên tiểu cô nương luôn luôn không nhúc nhích gật tay của nữ tử, ngã về phía Di Nguyệt Thụy kêu lên: “Công tử, làm ơn cứu chúng ta. Chúng ta đều bị nàng bắt tới.”

Nữ tử hiển nhiên bị dọa, nàng không rõ vì sao huyền được trên người nữ hài lại bị giải.

“Nhưng nàng nói nàng là mẫu thân của các người a!” Di Nguyệt Thụy chậm rãi nói, quần chúng bên cạnh cũng gật gật đầu giống như đang chứng minh.

“Không đúng, không đúng, chúng ta đều bị nàng bắt tới. Có vài tỷ muội đã bị bán.” Tiểu cô nương nắm chặt vạt áo Di Nguyệt Thụy, liều mạng lắc đầu.

“Là người giải huyền được cho bọn họ, đúng không?” Nữ tử đầy sợ hãi nhìn Di Nguyệt Thụy.

Di Nguyệt Thụy nở nụ cười ngây thơ, giơ tay lên, mở ra bàn tay. Chỉ thấy ngón giữa cùng ngón trỏ có kẹp một cây châm nhỏ. Di Nguyệt Lãnh chọn may, hẳn cũng không biết Di Nguyệt Thụy đặt châm trong tay khi nào. Xem ra đệ đệ thân yêu này của hắn còn dấu hắn rất nhiều.

“Ta cảm thấy kỳ lạ, cho dù người đứng bên cạnh rao bán thế nào, ba nữ hài này đều không có một chút phản ứng, ta liền nghĩ trong đó tất có ẩn tình. Cho nên, ta sẽ thử xem a. Không ngờ lần đầu tiên ta thử châm rất hiệu quả.”

Quần chúng nghe được câu trước còn gật gật đầu, nghĩ thầm thật là một tiểu hài tử thận trọng, nhưng câu nói sau cùng làm cho mọi người ghen lời, nguyên lai là muốn tìm người thử châm a.

“Tránh ra, tránh ra..... Có người báo quan nói nơi này có kẻ đang buôn bán người!” Phía sau đám người truyền đến tiếng hét to.

Di Nguyệt Thụy quay đầu lại, chỉ thấy một người vận hồng y dẫn theo một đám người vận hắc y, quan binh?

Di Nguyệt Lãnh kéo hắn lui về phía sau, không có ý định nhúng tay.

“Quan sai đại nhân, chính là chỗ này.” Trong đám người có người chỉ vào nữ tử không kịp chạy trốn.

“Bắt!” Người vận hồng y vung tay lên, hai người vận hắc y tiến đến chuẩn bị bắt nàng kia, ai ngờ nàng kia đột nhiên ném ra bột phấn, sau đó thừa dịp quan binh tránh né thì xoay người bỏ chạy. Nhưng không được hai bước thì té lăn trên đất, bị hai quan binh khác bắt lấy, áp giải về.

“Dám ám toán chúng ta, hừ, chúng ta sẽ cho người biết cơm tù khó ăn thế nào.” Một trong hai quan binh bị ám toán phỉ nhổ.

Mọi người thấy không có gì để xem nữa, toàn bộ rời đi. Di Nguyệt Thụy cũng muốn đi, nhưng vạt áo của hắn bị kéo lại, đi không được.

Nhìn lại, là nữ hài tử vừa nói chuyện, chỉ thấy hai mắt nàng đắm lệ lưng trông nhìn Di Nguyệt Thụy, “Ăn công, ba tỷ muội chúng ta đều bị nàng kia bắt tới, hiện tại chúng ta cũng không biết phải đi nơi nào.”

“A! Cái này làm sao bây giờ?” Di Nguyệt Thụy khó xử nhìn về phía Di Nguyệt Lãnh. Di Nguyệt Lãnh chỉ nhìn hắn, cũng không tỏ vẻ gì.

Oán hận trừng mắt nhìn nam nhân lãnh huyết thấy chết mà không cứu kia, Di Nguyệt Thụy khó xử nhìn ba nữ hài tử, trong đó có một nữ hài tử chưa được giải trừ huyền được, vẫn mang vẻ mặt đại ra như cũ.

“Lãnh, ta mang các nàng tiến cung làm tỳ nữ của ta, hẳn là không sao a?” Di Nguyệt Thụy không dám tự quyết định.

Di Nguyệt Lãnh hí mắt cẩn thận nhìn ba nữ hài tử, trong mắt các nàng chỉ có sợ hãi cùng cầu khẩn. Ngẫm lại, hình như Di Nguyệt Thụy không có thiếp thân thị nữ, huấn luyện ba người này thành người trung thành của hắn cũng được.

Di Nguyệt Lãnh gật gật đầu, tỏ vẻ đồng ý. hai nữ hài tử đã thanh tỉnh hưng phấn vô cùng.

“Tiểu Trác Tử, người ôm nữ hài tử kia.” Di Nguyệt Thụy phân phó.

Bị gọi là Tiểu Trác Tử, mặt Lôi Tư Nghị cứng ngắc, hắn không thể nào quen với cách xưng hô này. Tiểu Đẳng Tử bên cạnh vẻ mặt khinh bỉ nhìn hắn, đã lâu như vậy còn không quen, thật vô dụng.

“Tiểu Đẳng Tử, chúng ta đi tìm khách điểm.”

“Vâng!” Tiểu Đẳng Tử lên tiếng.

“A, không cần tìm, ngay phía trước a.” Di Nguyệt Thụy ngẩng đầu nhìn khách điểm phía trước, dẫn đầu tiến vào.

Di Nguyệt Lãnh đi bên cạnh hắn, Tiểu Đẳng Tử, hai nữ hài tử, còn có Lôi Tư Nghị ôm một nữ hài tử đi theo phía sau.

11. Chương 11: Giải Độc

Đi vào khách điểm, bởi vì nghĩ ngày mai còn phải du ngoạn một ngày, nhóm người Di Nguyệt Thụy dự định thuê ba gian phòng. Chưởng quầy nhìn kim nguyên bảo trước mắt mà hai mắt sáng lên. Cúi đầu khom lưng tận tình hầu hạ hai tiểu khách nhân.

Tiểu nhị dẫn bọn họ vào hậu viện, qua tàng cây có thể thấy một loạt gian phòng ở phía sau.

“Khách quan, phòng thượng hạng của chúng ta đều an bài ở nơi này.”

Di Nguyệt Thụy gật gật đầu, cảm thấy lão bản của khách điểm cũng có chút kinh nghiệm buôn bán, đi theo tiểu nhị vào gian phòng phía trước.

Tiểu nhị xoay người nói: “Các vị khách quan, gian phòng của các người là ba gian Mai, Cúc, Lan. Nếu có chuyện cần phân phó thỉnh kéo sợi dây bên cửa sổ, sẽ có người tới.” Nói xong còn chỉ chỉ cái dây thừng được thắt đầu kia.

Tiểu Đẳng Tử gật gật đầu.

“Người trước tiên phân phó hạ nhân đưa lên một chén nước nóng, còn có thêm một bồn nước cùng bố khăn.” Di Nguyệt Thụy phân phó.

“Vâng.” Tiểu nhị lên tiếng lui xuống.

Di Nguyệt Lãnh đi đến bên cạnh bàn ngồi xuống, Lôi Tư Nghị tiến lên giúp hắn rót một chén trà, cầm lấy chén trà đưa bờn, dùng ánh mắt nghiên cứu nhìn Di Nguyệt Thụy.

Di Nguyệt Thụy bị ánh mắt dò xét của hắn nhìn đến không tự nhiên: “Người có cái gì cứ hỏi đi?”

“Thụy nhi, sao người biết các nàng trúng huyễn dược?” Ném ra vấn đề thứ nhất.

“Người cho ta học độc học y là giả vờ sao. Ngẫm lại ta cũng học đã nhiều năm. Chút thủ đoạn của nữ tử kia ta nhìn không ra, ta còn học cái gì nha?” Vứt trở lại một cái liếc mắt.

“Vậy châm ở trên tay người khi nào, sao ta cũng không biết.” Vấn đề thứ hai.

Di Nguyệt Thụy trực tiếp lấy từ trong tay áo ra một bao châm.

Túi tiền trong y phục của cổ nhân thật sự là kì lạ, lại được làm trong tay áo, hại hắn vừa mới bắt đầu cũng không quen, nhưng lâu mới cảm thấy bọn họ thật sự thông minh, bỏ trong tay áo cũng có nhiều tiện lợi a, tay sờ mó bên trong có thể tìm được thứ mình muốn, đương nhiên cái này cũng thuận tiện cho mấy kẻ móc túi.

Di Nguyệt Lãnh nhìn nhìn bao châm, đều là một số châm dùng chữa bệnh: “Đây là Lâm ngự y cho ta.” Duy Nguyệt Thụy mở miệng giải thích.

Di Nguyệt Lãnh gật gật đầu tỏ vẻ minh bạch, lúc trước chính hắn phái Lâm ngự y đến chỉ dạy Di Nguyệt Thụy, chắc hẳn Lâm ngự y đã xem Di Nguyệt Thụy như đồ đệ để dạy a.

Đem chén trà đến bên miệng, hỏi vấn đề cuối cùng, “Trước kia Thụy nhi từng ăn món ăn của Thanh Ba lâu sao?”

“Sao có khả năng.” Di Nguyệt Thụy gượng cười.

“Sao ta cảm thấy hôm nay Thụy nhi bắt bẻ không phải là cố ý, mà là thật sự cảm nhận khuyết điểm của những món ăn kia?”

“Khi đó ta đang tức giận , cho nên những lời kia không thể tin, không thể tin.” Di Nguyệt Thụy tiếp tục gượng cười, ai nha, lộ tẩy.

Hiển nhiên Di Nguyệt Lãnh cũng không tin tưởng Di Nguyệt Thụy nói, nhưng hắn cũng không tiếp tục dây dưa. Bởi vì hắn thấy tiểu nhị đem đồ Di Nguyệt Thụy cần tới .

Hai nữ hài tử mới vào vẫn đứng ở cửa hiếu kỳ nhìn tình cảnh trước mắt, bọn họ là huynh đệ sao, tướng mạo của bọn họ có chút tương tự, nhưng cảm giác bọn họ không giống huynh đệ, nam tử vận y phục tằm thanh cho cảm giác không phải đang nói chuyện với tiểu hài tử, mà đem Di Nguyệt Thụy đặt ở vị trí ngang hàng. Mà Di Nguyệt Thụy lại cho người ta cảm giác không giống tiểu hài tử. Các nàng đều lớn hơn hắn, nhưng ngược lại hắn còn giống đại nhân hơn các nàng.

Tiểu nhị đặt bồn nước cùng khăn mặt xuống, cúi đầu khom lưng lui ra ngoài.

Di Nguyệt Thụy phân phó Tiểu Đẳng Tử đóng cửa lại, bảo Lôi Tư Nghị đem tiểu cô nương ngốc trệ kia đến trước bàn, những người khác đều nhìn cử động của hắn.

Chỉ thấy Di Nguyệt Thụy lục lọi trong tay áo, lấy ra một bình nhỏ màu đen. Mở nắp bình, đổ ra một viên được hoàn màu đen.

“Tách miệng của nàng ra.” Di Nguyệt Thụy ý bảo của Lôi Tư Nghị làm.

Di Nguyệt Thụy đem viên được hoàn ném vào trong miệng nữ hài tử kia, sau đó rót nước vào. Rồi bảo Tiểu Đẳng Tử mang bồn nước đặt trước mặt tiểu cô nương.

Chỉ chốc lát sau tiểu cô nương xanh cả mặt, há mồm thổ máu đen vào trong bồn nước, liên tục ói ra ba lượt tiểu cô nương mới dừng lại, hai mắt dần dần trở nên trong sáng.

Tiểu cô nương mở mắt thấy trước mặt có bốn nam tử vội vàng lui về phía sau, nàng phát hiện hai nữ hài tử khác bị bắt cùng với nàng, liền núp sau họ sợ hãi nhìn.

“Nguyệt nhi, không có việc gì . Bọn họ không phải người xấu, là bọn họ cứu chúng ta.” Một nữ hài an ủi.

“Công tử, vì sao chúng ta chỉ cần một châm là tỉnh, nhưng Nguyệt nhi lại như vậy ?” Một nữ hài khác mơ hồ hỏi, những người khác ngoại trừ Di Nguyệt Lãnh đều gật gật đầu tỏ vẻ mình cũng có chung nghi hoặc.

“Chắc là nàng ăn cỏ Cửu U, cỏ này phát sinh phản ứng với huyền dược, biến thành một loại độc. Tuy độc không quá độc cũng rất dễ dàng giải, nhưng nó không chỉ dùng châm là có thể giải như những người trúng huyền dược, mà ngược lại sẽ có hại. Nếu như ta không vô tình phát hiện trên mu bàn tay nàng có những điểm đỏ xen lẫn với màu đen, ta cũng không biết nàng trúng loại độc này.”

A, tất cả mọi người minh bạch.

“Nàng gọi Nguyệt nhi, vậy còn người?” Di Nguyệt Thụy hỏi nữ hài tử vừa hỏi vấn đề kia.

“Nữ tì gọi là Tử Cách Chân Sa.” Nữ hài tử hồi đáp.

“Tử Cách? Người không phải là người Y Vân?” Di Nguyệt Lãnh để chén trà trong tay xuống, chăm chú nhìn nàng.

“Không, nô tỳ là người Y Vân, ta chỉ là theo họ cha, nhưng ta sinh ở Y Vân, sinh trưởng ở Y Vân” Tử Cách Chân Sa đáp.

“Các nàng đó cũng không phải là người Y Vân?” Di Nguyệt Thụy nghi hoặc nhìn về phía hai người kia.

“Không, ta cùng Nguyệt nhi đều là người Y Vân vương triều. Nô tỳ là Lan Chi Nghê, Nguyệt nhi tên là Y Tử Nguyệt.” Nữ hài trấn an Nguyệt nhi giải thích.

Bạn đang ?

“Có vấn đề gì sao?” Di Nguyệt Thụy nhìn về phía Di Nguyệt lãnh.

“Các người đều không có thân nhân sao?” Di Nguyệt Lãnh lãnh đạm hỏi.

Trên mặt ba nữ hài đều là thần sắc bi thương.

“Phụ mẫu nô tỳ mất sớm, sống nhờ trong nhà thúc phụ.” Tử Cách Chân Sa cúi đầu trả lời, “Nhưng lúc trước thúc phụ muốn bán ta cho một lão nhân năm mươi tuổi làm tiểu thiếp, ta trốn thoát, mới bị nàng kia bắt được.”

“Ta cùng Nguyệt nhi cũng không biết phụ mẫu chúng ta có hình dáng gì?” Lan Chi Nghi nói.

Di Nguyệt Thụy thở dài, cảm giác như hần đang thu nhận cô nhi.

“Được rồi, hôm nay tất cả mọi người đều mệt mỏi. Ba nữ hài các ngươi ở Cúc, Tiểu Đẳng Tử cùng Tiểu Trác Tử ở Lan, ta cùng Lãnh ở Mai. Mọi người tự kiếm cái gì ăn rồi tự nghỉ ngơi a.”

Thời gian cũng trôi qua thực nhanh, thất lộng bát tào đã đến buổi tối.

12. Chương 12: Thanh Lâu – Hồng Lâu Phường

Thấy mọi người rời đi, Di Nguyệt Thụy lập tức quay đầu nhìn nọt Di Nguyệt Lãnh, “Lãnh – ”

Di Nguyệt Lãnh khiêu mi, “Buổi tối muốn ra ngoài, nhưng lại không muốn người khác đi theo?”

“Oa – Ngươi hiểu ta quá, không ai hơn được Lãnh.” Vuốt mông ngựa.

“Có thể!” Di Nguyệt Lãnh thả chén trà trong tay xuống, “Vậy ngươi rửa mặt, ăn chút gì trước.”

Di Nguyệt Thụy gật gật đầu, không ngờ dễ dàng như vậy, hần còn tưởng rằng sẽ bị mắng. Nghi hoặc nhìn về phía hần, “Vậy còn ngươi?”

“Ta cùng Lôi Tư Nghị ra ngoài một chút.” Di Nguyệt Lãnh đứng lên.

“Ta cũng muốn đi!” Di Nguyệt Thụy tranh thủ quyền lợi của mình.

Di Nguyệt Lãnh lắc đầu, “Nếu như buổi tối ngươi muốn ra ngoài, vậy bây giờ ngươi phải nghỉ ngơi thật tốt, nếu không không cần bàn nữa.”

Di Nguyệt Thụy chu môi, chơi xấu. Thấy Di Nguyệt Thụy vẻ mặt đáng yêu, Di Nguyệt Lãnh lại ngứa tay .

“Ngươi lại véo mặt của ta.” Di Nguyệt Thụy lên án. Di Nguyệt Lãnh thả tay xuống nhún nhún vai cũng không tỏ vẻ gì, ra khỏi phòng.

“Lôi Tư Nghị!” Di Nguyệt Lãnh kêu.

“Đại thiếu gia!” Lôi Tư Nghị ra khỏi phòng Lan, theo sau là Tiểu Đẳng Tử.

“Tiểu Đẳng Tử, ngươi hầu hạ Thất thiếu gia rửa mặt. Lôi Tư Nghị theo ta ra ngoài.”

“Vâng!” Lôi Tư Nghị và Tiểu Đẳng Tử đồng thanh đáp.

Di Nguyệt Lãnh không hề nói gì dẫn đầu đi ra ngoài, Lôi Tư Nghị theo sát phía sau. Tiểu Đẳng Tử xoay người tiến vào phòng Mai.

Tiến vào Mai, Tiểu Đẳng Tử không khỏi bật cười, “Thiếu gia của ta, ai lại chọc giận ngươi a.”

Chỉ thấy Di Nguyệt Thụy ngồi ở trước bàn, hai mắt mở to nhìn ngoài cửa, hai má phình lên, còn kém hai lỗ mũi chưa thở phì phì tức giận.

“Trừ Đại thiếu gia của bọn ngươi ra, còn có ai chọc giận ta.” Bị người giễu cợt Di Nguyệt Thụy xấu hổ bĩu môi, “Không mang theo ta đi, nhất định là làm chuyện gì mờ ám.”

“Được rồi, được rồi, thiếu gia không nên tức giận. Đại thiếu gia đã đáp ứng buổi tối mang ngươi ra ngoài... a. Vậy hiện tại nhất định hần đi làm chuyện của mình.”

Xem ra Tiểu Đẳng Tử hiểu chuyện hơn Di Nguyệt Thụy. Kỳ thật Tiểu Đẳng Tử cũng chỉ lớn hơn Di Nguyệt Thụy năm tuổi mà thôi, nghiêm khắc mà nói hần cũng là tiểu hài tử. Hần rất yêu mến chủ tử này, hần biết

rõ chủ tử cũng không xem hấn là hạ nhân, giữ lại cho hấn tôn nghiêm làm người. So với cuộc sống trước kia bên người nhị hoàng tử, hấn rất cảm tạ thần thánh là Thất điện hạ cứu mình, nếu như không có chủ tử này, bây giờ cũng không có Tiểu Đẳng Tử hấn a.

Nghe được Tiểu Đẳng Tử nói như vậy, Di Nguyệt Thụy không thể không biết xấu hổ mà tiếp tục phát giận, an phận để Tiểu Đẳng Tử hầu hạ hấn. Ừ, ăn một chút, giữ lại bụng chờ buổi tối ăn ngon.

Lôi Tư Nghị theo Di Nguyệt Lãnh ra khỏi khách điểm, đi vào một cái hẻm nhỏ. Bọn họ vừa mới đứng lại, trước mặt liền xuất hiện một hắc y nhân.

Toàn thân hắc y nhân đều là màu đen, ngoại trừ mặt nạ ngân sắc trên mặt. Trên ống tay áo của hấn có thêu một hoa văn kì quái, như một con chim ngậm cái đuôi của mình, nhưng nhìn kỹ lại giống như một cái cây gì đó.

“Tra thế nào?” Di Nguyệt Lãnh lãnh đạm mở miệng.

“Khởi bẩm chủ tử, lời của ba nữ tử kia là thật. Nhưng nữ tử bị mang đi là người Thái Tích triều. Hơn nữa huyền dược nàng sử dụng là cấm dược trong chốn võ lâm, cách điều chế đã bị tiêu hủy, về phần nàng có được huyền dược như thế nào... Thuộc hạ vô năng.”

“Nga, phải?” Di Nguyệt Lãnh gật gật đầu tỏ vẻ hiểu.

“Chủ tử, có tiếp tục điều tra nguồn gốc của huyền dược hay không?” Lôi Tư Nghị ngắt lời hỏi.

“Cái này không cần!” Di Nguyệt Lãnh phát phát tay, “Người phân phó xuống dưới, toàn thể thuộc hạ đi tìm một quyển sách có tên là [Thực độc ký].”

“Vâng!” Hắc y nam tử lên tiếng xoa người rồi đi.

“Đại thiếu gia, nữ tử người Thái Tích triều kia, có phải có ẩn tình gì bên trong không?” Nhìn thấy Hắc y nhân rời đi, Lôi Tư Nghị mở miệng hỏi.

“Có lẽ.....” Di Nguyệt Lãnh chỉ nói hai chữ này rồi rời khỏi ngõ nhỏ, Lôi Tư Nghị theo sát sau lưng.

“Buổi tối ta cùng Thụy nhi đi ra ngoài, người cùng Tiểu Đẳng Tử không cần theo.” Di Nguyệt Lãnh phân phó người đứng phía sau.

“Vâng!” Thanh âm cung kính trả lời.

Di Nguyệt Lãnh cùng Lôi Tư Nghị trở lại khách điểm, Di Nguyệt Thụy cùng Tiểu Đẳng Tử đang ăn cơm chiều, trên bàn còn bày hai cặp bát đĩa, xem ra là chuẩn bị cho bọn họ.

Di Nguyệt Lãnh ngồi xuống ghế Lôi Tư Nghị kéo ra cho hấn, cầm đĩa lên ăn một chút, rồi uống trà .

Di Nguyệt Thụy nhìn hấn ăn ít như vậy, không khỏi hiếu kỳ: “Sao hôm nay ngươi ăn ít như vậy?”

“Không đói bụng!”

“Không đói bụng, cũng phải ăn nhiều một chút.” Di Nguyệt Thụy dạy dỗ.

Di Nguyệt Lãnh bất vi sở động. Chỉ chốc lát sau Di Nguyệt Thụy cũng để đĩa xuống. Thấy hấn không hề động đĩa, Di Nguyệt Lãnh giúp hấn lau miệng, “Đi thôi”

Tiểu Đẳng Tử vội vàng đứng dậy, lại bị Lôi Tư Nghị ngăn trở, “Đại thiếu gia nói đêm nay không cần chúng ta đi theo.”

Tiểu Đẳng Tử ngẩng đầu nhìn hướng Di Nguyệt Thụy, Di Nguyệt Thụy gật gật đầu tỏ vẻ Lôi Tư Nghị nói không sai, hấn lại ngồi xuống lần nữa.

Di Nguyệt Lãnh nắm tay Di Nguyệt Thụy đứng ở cửa khách điểm. Hiện tại đã là lúc lên đèn, bên đường đốt đèn lồng, tất cả tiểu điểm cũng lần lượt đốt đèn lồng đủ kiểu dáng.

“Ngươi muốn đi nơi nào?” Di Nguyệt Lãnh nhìn Di Nguyệt Thụy đang tràn đầy hưng phấn.

Di Nguyệt Thụy thật sự rất hưng phấn, nơi hấn luôn muốn đến. Rốt cuộc hôm nay cũng có cơ hội .

“Ta muốn đến kỹ viện!” Hai mắt Di Nguyệt Thụy như sao.

Ai nha, trong mấy nghìn năm lịch sử của Trung Hoa, kỹ viện ắt không thể thiếu, có triều đại nào không có loại này, không có nhé, cho nên hấn xem kỹ viện như một loại di sản văn hóa. Chỉ cần quản lý thật là tốt thì không có vấn đề gì . Bởi vì có nhiều thứ càng cấm thì mọi người lại càng muốn làm. Còn có cái gọi là thập đại danh kỹ trong miệng các nam sinh cùng học, thật muốn nhìn xem cụ thể là dạng gì. Cho dù không phải vì bản thân, chung quy dù sao cũng giống nhau a.

“Kỹ viện? Đó là cái gì?” Di Nguyệt Lãnh mê hoặc, rốt cuộc trong đầu tiểu tử này chứa cái gì nha.

“Con tôm? Ngay cả kỹ viện là gì người cũng không biết sao?” Di Nguyệt Thụy dùng loại biểu tình người lại có thể không hiểu nhìn Di Nguyệt Lãnh.

Di Nguyệt Lãnh đen mặt.

“Không phải kỹ viện a, Gọi là gì nhỉ?” Di Nguyệt Thụy cúi đầu suy tư, “Đúng rồi, đó là thanh lâu?”

“Thanh lâu? Không có nơi như thế!” Lạnh lùng phản bác.

“Di – cũng không gọi thanh lâu! Không thể nào!” Di Nguyệt Thụy kinh dị, vậy thì tên gì?

“Người nghe được những thứ này từ đâu ?” Di Nguyệt Lãnh liếc xéo hấn.

“Không gọi thanh lâu, hình dung là được.” Di Nguyệt Thụy trực tiếp bỏ qua vấn đề của Di Nguyệt Lãnh, cũng không thể nói cho hấn biết đây là do sự bất đồng ngôn ngữ a, “Được rồi, chính là nơi có rất nhiều cô nương, chính là nơi nam nhân yêu thích nhất.” Hình dung như vậy cũng rõ ràng.

“Người đang nói tới Hồng lâu phường?” Di Nguyệt Lãnh nheo mắt lại.

“Nguyên lai các người gọi là Hồng lâu phường a.” Di Nguyệt Thụy bừng tỉnh đại ngộ.

“Các người gọi?” Di Nguyệt Lãnh bắt lấy sơ hở trong lời nói của hấn.

“A, ý của ta là bọn hấn gọi, là bọn hấn gọi.” Cuống quít giải thích.

“Người đi đến đó làm gì!”

“Có người nói chỉ có đi đến nơi đó mới được xem là nam nhân chân chính.” Lời lẽ hùng hồn.

“Không được đi, người không phải nam nhân!” Cường ngạnh cự tuyệt.

Vũ nhục, quả thực là đã kích lòng tự tôn của nam nhân.

“Ta không phải nam nhân sao? Ta sao có thể không phải nam nhân. Đem mắt người mở lớn nhìn xem ta rốt cuộc có phải nam nhân hay không.” Lửa giận ngập trời.

Trả lời hấn là người nào đó miễn cưỡng thoáng nhìn.

“Đặng!” Biến thành hừng hực đại hỏa. Liền mạng đảo quanh, người qua đường rất xa nhìn thấy một hải tử xoay quanh một nam nhân trẻ tuổi đang đen mặt.

Cuối cùng tiểu hải tử ngừng lại, đứng ở bên cạnh nước nử. Người qua đường dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn nam nhân trẻ tuổi đang đen mặt, thật không biết xấu hổ đi khi dễ tiểu hải tử đáng yêu như thế.

Di Nguyệt Lãnh không quan tâm ánh mắt của người qua đường, nhưng lại bị tiếng nước nử bên người làm bực bội không chịu nổi.

“Người muốn đi Hồng lâu phường làm gì?” Thanh âm lạnh lùng.

“Nhân gia chỉ là hiếu kỳ!” Nương theo thanh âm nước nử.

“Chỉ là hiếu kỳ?” Thanh âm xác định.

Kiên định gật đầu, “Chỉ là hiếu kỳ.”

“Hảo! Mang người đi!” Nghiến răng nghiến lợi.

Trong lòng Di Nguyệt Thụy thủ thế chữ v, xem ra chiêu này có tác dụng.

Di Nguyệt Thụy thắng ngay từ trận đầu, Di Nguyệt Lãnh liền tiếp bại lui.

13. Chương 13: Vấn Đề Xử Nam

Kỳ thật cũng không thể trách vì sao Di Nguyệt Thụy ỷ lại vào Di Nguyệt Lãnh. Lúc hần là Đường Lâm, hần là con nhỏ nhất của Đường gia, đương nhiên được mọi người cưng chiều, cho dù đã có sự nghiệp riêng nhưng hần vẫn có thói quen làm nũng với người nhà. Sau khi đến Y Vân vương triều, hần dùng thân phận Di Nguyệt Thụy mà sống, đối với bản thân Di Nguyệt Thụy mà nói những người trong Di Nguyệt hoàng triều đều là thân nhân của hần, nhưng đối với Đường Lâm mà nói những người này đều xa lạ. Tại một nơi lạ lẫm không biết ngôn ngữ, trong nội tâm Di Nguyệt Thụy vẫn cất dấu sợ hãi.

Lúc hần sợ hãi Di Nguyệt Lãnh trợ giúp hần, mặc dù hần có tức giận về hành vi véo má mình của Di Nguyệt Lãnh, nhưng nếu như không có Di Nguyệt Lãnh trợ giúp hần từng bước, giúp học học, giảng giải mọi thứ về Y Vân vương triều cho hần, sao hần có thể trong một thời gian ngắn mà học được ngôn ngữ của Y Vân, hết thấy về Y Vân, như vậy hiện tại hần như thế nào chính hần cũng không biết.

Kỳ thật không thể nói những người khác không đau hần, nhưng đau không đồng dạng như vậy. Thí dụ như Di Nguyệt Lâm a, đầu tiên y là vua của một nước, bận rộn thế nào cũng có thể nghỉ; Tiếp theo Di Nguyệt Thụy cũng chỉ là một trong số nhi tử của y, loại yêu thương này có hạn, thực tế phi tử mới lại mới sinh thêm nhi tử cho y, y cũng chỉ ngẫu nhiên chú ý tới mình, so sánh với đau sủng của Di Nguyệt Lãnh là ít càng thêm ít; Còn có sau khi mẫu thân của Di Nguyệt Thụy qua đời, hần được chuyển giao cho Hỉ phi nuôi dưỡng, mới đầu Đường Lâm còn cho rằng Hỉ phi là người ôn nhu hiền lành, nhưng thời gian dài, hần cảm thấy nữ nhân này rất có vấn đề, cụ thể là vấn đề gì hần cũng không rõ ràng lắm, cho nên hần và Hỉ phi cũng không thân cận, thậm chí lúc hần 6 tuổi, hần còn mãnh liệt yêu cầu sống một mình, bởi vậy lúc này hần mới sống ở Hồng Hiền cung.

Nói nhiều như vậy kỳ thật chính là Di Nguyệt Thụy cảm thấy ở bên cạnh Di Nguyệt Lãnh có thể chân chính làm một hài tử chỉ vừa tròn 8 tuổi, cũng vui vẻ xem mình là một tiểu hài tử, mặc dù hần cũng có chút xấu hổ với hành vi của mình a, nhưng đâu có ai biết kỳ thực hần là một nam nhân đã gần 30 tuổi. Hơn nữa trời cho hần cơ hội làm một tiểu hài tử, hần không hảo hảo nắm chắc thì chính là ngu ngốc rồi.

Đã thông tư tưởng cho mình, Di Nguyệt Thụy thoải mái như vậy mà bám dính Di Nguyệt Lãnh.

Di Nguyệt Lãnh nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đầy đắc ý bên cạnh, không muốn nói thêm cái gì.

Di Nguyệt Thụy thấy bọn họ vẫn còn đứng trước cửa khách điếm, không khỏi kỳ quái: “Sao người còn chưa đi a?”

“Người đi trước!” Lạnh lùng .

Di Nguyệt Thụy âm thầm run rẩy, lạnh quá. “Ta không biết đi đường nào, người dẫn đường a.”

Di Nguyệt Lãnh vẫn bất động.

“Cái kia..... Chả nhẽ người cũng không biết đi đường nào?” Di Nguyệt Thụy cẩn cẩn dục dục hỏi.

Pho tượng xuất hiện vết nứt, Di Nguyệt Thụy mở to hai mắt, thật sự là nam nhân gương mẫu a.

“Lãnh – chẳng lẽ người là xử nam!?” Thanh âm kinh ngạc.

“Cái gì là xử nam?” Thanh âm qua kẽ răng.

“Chính là gà giò! Đồng nam! Không có !” Ai nha còn có cái gì có thể hình dung? Cúi đầu suy tưởng, xem nhẹ sắc mặt đối phương càng ngày càng xanh.

Di Nguyệt Thụy khổ não không tìm ra kết quả, rốt cục phát hiện không khí bên cạnh càng ngày càng lạnh lẽo.

Quá rét lạnh, Di Nguyệt Thụy lặng lẽ dời sang bên cạnh, âm thầm quan sát sắc mặt Di Nguyệt Lân, bị hắt nói trúng tim đen nên tức giận sao.

“Ba!” Thanh âm vô tay đi kèm với tiếng mừng rỡ, “Ta đã biết!”

Người qua đường và người trong khách điểm đều nghe được, hiếu kỳ xem hắt đã biết cái gì.

Di Nguyệt Thụy lắc đầu thở dài, “Chẳng lẽ ngươi có cái gì khó nói, không phải là.....” Ánh mắt nhìn một, dời xuống, dời xuống.

Mọi người theo tầm mắt của hắt nhìn xuống hạ thân Di Nguyệt Lân, tất cả đều lộ ra thần sắc bưng tỉnh đại ngộ, nguyên lai là như vậy a! Dùng ánh mắt đồng tình nhìn về phía Di Nguyệt Lân lắc đầu thở dài, thật sự là đáng tiếc, tuổi còn trẻ mà đã bất lực a, thật đáng buồn!

Sắc mặt Di Nguyệt Lân từ xanh biến thành đen, hắt đột nhiên có ý nghĩ muốn bóp cổ tiểu hài tử này. Giơ tay lên lại thấy ánh mắt vô tội của Di Nguyệt Thụy, bị ai phát hiện mình không hạ thủ được. Hít sâu lại hô hấp.

“Hừ!” Di Nguyệt Lân thả tay xuống đi đến hậu viên.

Di Nguyệt Thụy thấy hắt xoay người rời đi, vội vàng nhào tới: “Lân – Ta sai rồi, ta không nên nổi niềm khó nói của ngươi nói ra. Ta biết sai rồi!”

Sắc mặt Di Nguyệt Lân không ngừng đen lại, hàn khí tỏa ra hai bên.

“Lân – Đừng như vậy a, ta xin lỗi, ngươi mang ta đi a!” Ta là bánh mật, ngươi đừng hòng bỏ mặc ta.

Di Nguyệt Lân dứt khoát kéo ống tay áo ra, nhưng kéo không được.

Thấy mọi người chú mục nhìn, Di Nguyệt Lân kéo Di Nguyệt Thụy đang mang vẻ mặt cầu xin trở về hậu viện, nhưng thật ra là chính Di Nguyệt Thụy nắm tay áo không buông a, hắt biết sai rồi, hắt không nên sự sĩ nhục của nam nhân cứ như vậy nói ra. Hắt sẽ sám hối, chỉ là..... Chỉ là..... Những chờ hắt trở về từ Hồng lâu phường rồi làm a.

Tiểu Đẳng Tử cùng Lôi Tư Nghị đang sửa soạn mọi thứ ở Cúc, nghe được thanh âm bên ngoài truyền tới, nhìn lại không khỏi kinh ngạc: Di Nguyệt Lân đen mặt đi trước, Di Nguyệt Thụy kéo ống tay áo của hắt về mặt khóc lóc theo ở phía sau, a không đúng, là ngồi chồm hổm trên mặt đất để Di Nguyệt Lân kéo đi.

“Buông tay!” Di Nguyệt Lân đứng ở cửa ra vào của gian Cúc lạnh lùng ra lệnh cho Di Nguyệt Thụy.

“Không muốn!” Di Nguyệt Thụy lắc đầu.

“Buông tay!” Nghiến răng nghiến lợi.

“Không muốn!” Lại lắc đầu.

Di Nguyệt Lân dứt khoát không thèm đếm xỉa tới hắt trực tiếp đi vào khách phòng, rót chén trà, hắt hiện tại cần hạ hỏa.

Thấy Di Nguyệt Lân chỉ lo uống trà, Di Nguyệt Thụy không tình nguyện buông ống tay áo ra.

“Lân, ta biết lỗi rồi. Ngươi không nên tức giận a!” Thấp giọng xuống.

Hoàn toàn yên tĩnh, Tiểu Đẳng Tử cùng Lôi Tư Nghị đứng ở một bên không dám lên tiếng, cố gắng che dấu chính mình.

“Lân – a – ” Giật nhẹ ống tay áo, trả lời cũng chỉ có thanh âm uống trà.

“Lân – ” Thanh âm tăng cao, rồi lại không tiếng động.

“Thật sự là tmd, ta chỉ là nói ngươi không có kinh nghiệm mà thôi, ngươi có tất yếu phải như vậy không? Không có kinh nghiệm rất bình thường a, ta cũng không còn kinh nghiệm a, cái này có gì đáng tức giận a!” Núi lửa bạo phát.

Lôi Tư Nghị mở to hai mắt, trong đầu Tiểu Đẳng Tử tự hỏi cái gì là tmd, hiển nhiên hắn đã que với tình cảnh này.

“Cái gì là tmd ?” Rốt cục có hồi âm .

“Dựa vào cái gì phải nói cho người.” Hồn dỗi.

Di Nguyệt Lãnh không nói lời nào chỉ lạnh lùng chờ đáp án của hắn. Di Nguyệt Thụy bị nhìn chăm chăm, hơi sợ hãi, thật là mỗi lần chỉ biết dùng chiêu này.

“Đừng để ý, cái kia chính là “Con mẹ nó” a.”

“Nói chuyện không được thô tục như vậy.” Lạnh lùng giáo dục.

“A!” Phản xạ có điều kiện. Xem ra Thụy nhi đã muốn đem chuyện tới Hồng lâu phường cho vào quên lãng.

Di Nguyệt Lãnh quay đầu tiếp tục uống hẩn trà, Di Nguyệt Thụy cảm thấy hắn hình như đã quên chuyện gì rất quan trọng, muốn cẩn thận ngẫm lại rồi cuộc là chuyện gì, vì vậy mà bỏ qua nụ cười trên môi Di Nguyệt Lãnh.

14. Chương 14: Khách Điểm Bị Tập Kích

Lôi Tư Nghị giống như người tàng hình đứng bên cạnh đột nhiên hướng Di Nguyệt Lãnh bẩm báo:“Đại thiếu gia!”

Di Nguyệt Thụy nghe được thanh âm của hắn chuyển hướng Di Nguyệt Lãnh, làm sao vậy?

Di Nguyệt Lãnh để chén trà trong tay xuống, đứng lên, cho Di Nguyệt Thụy một cái công đạo: “Ta cùng Lôi Tư Nghị ra ngoài, người cùng Tiểu Đẳng Tử ở đây chờ chúng ta trở về, chỉ trong chốc lát.”

Bởi vì Di Nguyệt Lãnh cảm giác mình vừa mới chọc giận Di Nguyệt Lãnh, cho nên hiện tại hắn tốt nhất nên nghe lời y một chút, gật gật đầu, đưa mắt nhìn bọn họ rời đi.

Thấy Di Nguyệt Lãnh cùng Lôi Tư Nghị rời đi, Tiểu Đẳng Tử cũng nhịn không được lòng hiếu kỳ của mình.

“Thất diện hạ, sao lúc này thái tử tức giận như vậy.”

“Hừ, Tiểu Đẳng Tử, người tới phân xử cho ta. Ta vừa mới nói @#% !” Hô, mệt mỏi quá, uống một ngụm trà.

Tiểu Đẳng Tử càng nghe mặt càng trắng bệch. Chủ tử của ta, người còn bảo thái tử không nên tức giận, hắn chưa bóp chết người đã là quá thần kỳ, người quả thực chính là.....

Thấy Di Nguyệt Thụy vẫn hùng hồn biện hộ cho chính mình, Tiểu Đẳng Tử chỉ có thể cúi đầu thở dài.

“Đại thiếu gia đã không còn là đồng tử .”

“Sao lại thế! Nhân gia còn chưa có kinh nghiệm!” Kinh ngạc cộng thêm tức giận bất bình.

“Tiểu thiếu gia, người còn là một hài tử, hơn nữa người mới 8 tuổi!” Tiểu Đẳng Tử khó có thể tin nhìn Di Nguyệt Thụy.

Trong đầu tự động hình thành một cái hình ảnh: Di Nguyệt Thụy 8 tuổi nằm trên người một nữ tử như vậy như vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn phấn điêu ngọc mài. Run lấy lấy, Tiểu Đẳng Tử cảm giác tóc gáy của mình đều dựng thẳng lên.

Di Nguyệt Thụy không biết Tiểu Đẳng Tử nghĩ gì, vẫn còn bất mãn.

“Thật sự là quá đáng, có kinh nghiệm mà cũng không trao đổi với ta.”

Tiểu Đẳng Tử sợ hãi nhìn hắn, có loại cảm giác xấu. Quả thật.....

“Tiểu Đẳng Tử – người có biết hay không.....” Hai mắt sáng như sao, chờ mong a chờ mong.

“Ta không biết, cái gì cũng không biết!” Tiểu Đẳng Tử hai tay khua loạn.

“Thiệt là, ta còn chưa nói là biết cái gì mà. Ta chỉ muốn hỏi một chút, nơi này có hoàng thư hay không mà thôi sao.” Khó chịu.

“Hoàng thư? Đó là cái gì thư?” Nghi hoặc, chưa từng nghe qua.

“Tiểu Đẳng Tử!” Di Nguyệt Thụy hướng Tiểu Đẳng Tử vẫy tay, Tiểu Đẳng Tử đưa lỗ tai qua.

“@#%..., biết a?” Lúc này Di Nguyệt Thụy dùng vẻ mặt người nên đã hiểu, Tiểu Đẳng Tử lại đỏ bừng cả khuôn mặt.

“Cái này không tốt lắm đâu?” Tiểu Đẳng Tử lí nhí nói.

“Chẳng lẽ người không hiểu kỳ?” Trùng mắt.

Tiểu Đẳng Tử lắc đầu, biểu tình của Di Nguyệt Thụy như nói hấn là gỗ mục khiến mặt Tiểu Đẳng Tử càng đỏ hơn, là bị chọc giận.

“Ai nha, ta vừa mới nhớ ta đã quên chuyện gì.” Rốt cục Di Nguyệt Thụy cũng nhớ tới chuyện hấn muốn làm.

Tiểu Đẳng Tử bị tiếng kinh hô của Di Nguyệt Thụy dọa nhảy dựng, cho là có chuyện gì quan trọng.

“Tên chết tiệt Di Nguyệt Lãnh, rõ ràng là chạy, nói như thế nào cũng không muốn mang ta đi xem Hồng lâu phường a.!”

Tiểu Đẳng Tử nghe xong mặt đầy hắc tuyến, chủ tử của hấn thật đúng là.....

“Tiểu Đẳng Tử, chúng ta đi, hấn không đi chúng ta đi, tự chúng ta đi.”

“Không tốt, không phải Đại thiếu gia muốn chúng ta ở đây đợi sao?” Tiểu Đẳng Tử kiểm cố.

“Hấn không cho ta đi, ta sẽ không đi, ta không phải là người nguyên tắc.” Di Nguyệt Thụy không quan tâm nhiều như vậy, bước ra cửa.

Nhưng hấn mới bước được ra cửa một bước thì đứng bất động tại đó. Tiểu Đẳng Tử ở phía sau vừa định ngăn hấn lại, thì thấy Di Nguyệt Thụy không nhúc nhích, tò mò vươn đầu ra, kết quả hấn cũng bất động.

Di Nguyệt Lãnh cùng Lôi Tư Nghị ra khỏi khách điểm liền hướng ngoại ô Di Nguyệt thành đi đến.

Cách cửa thành không xa Di Nguyệt Lãnh vung ống tay áo lên, một thanh âm bay ra, như tiếng ừng thét dài.

Ước chừng một chiếc trà, trước mặt của bọn hấn xuất hiện một hắc y nhân, giống như Hắc y nhân trong ngõ nhỏ, chỉ là người này không mang mặt nạ mà thôi.

“Chủ thượng.” Thanh âm thanh thúy của nữ tử.

Di Nguyệt Lãnh chấp hai tay sau lưng, “Việc gì.”

“Chủ thượng thỉnh xem!” Hắc y nữ tử đưa lên cái gì đó.

“Hắc tước!” Lôi Tư Nghị kêu sợ hãi, sở dĩ hấn kinh ngạc như vậy là vì Hắc Tước không thường xuất hiện ở Y Vân vương triều, chúng nó chủ yếu là sinh sống ở nước láng giềng của Y Vân quốc – Viêm quốc, nhưng bây giờ lại xuất hiện ở Y Vân.

“Đúng, đây là do ảnh bắt được trong rừng, thỉnh chủ tử xem chân nó.”

Ánh mắt Di Nguyệt Lãnh chuyển hướng đến chân hắc tước, phát hiện trên đó có một cuộn giấy rất nhỏ, hấn lấy nó ra sau đó ném trực tiếp hắc tước vào dòng sông bên cạnh.

Nhìn nội dung tờ giấy, Di Nguyệt Lĩnh híp mắt lại, xoay người dùng khinh công bay trở lại thành. Lôi Tư Nghị cùng hắc y nữ tử theo sát phía sau.

Chứng kiến biểu tình trên mặt chủ tử, Lôi Tư Nghị minh bạch là Thất điện hạ xảy ra chuyện a, tâm xiết chặt, tốc độ nhanh hơn.

Hắc y nữ tử cố hết sức đi theo, nàng nghi hoặc nhìn chủ tử cùng Lôi Tư Nghị vì sao vội vã như thế.

Lúc này ở khách điểm, Di Nguyệt Thụy cùng Tiểu Đẳng Tử một thân chặt vật, thật sự là mù nội nó, chẳng lẽ đây là sát thủ thường nói đến trong tiểu thuyết kiếm hiệp sao? Thật đúng là chức nghiệp a, tất cả hắc y nhân đều che mặt.

Di Nguyệt Thụy vừa bước một chân ra khỏi cửa thì thấy trong sân từ trên trời giáng xuống một đám hắc y nhân, cẩn thận đếm một, hai, ba, bốn, năm, rất tốt, năm người.

Xem cách ăn mặc của bọn hắc cũng biết là lai giả bất thiện, Di Nguyệt Thụy hướng bọn họ lộ ra nụ cười mà hắc tự cho là thiên chân khả ái, thừa dịp năm người kia sưng sốt, trong nháy mắt thu chân, lui về phía sau, đóng cửa lại.

“Thất điện hạ, làm sao bây giờ? Bọn họ là thích khách, là thích khách!” Tiểu Đẳng Tử bị tiếng đóng cửa làm phục hồi tinh thần, lại luống cuống.

“Ta biết là thích khách a! Nhanh, đẩy cái bàn lên giữ cửa.” Di Nguyệt Thụy cũng luống cuống, duy nhất nghĩ đến chính là đem hết những thứ có thể để chắn cửa.

Sau đó..... Sau đó thì sao..... Đúng rồi hắc có được. Được..... Được ở nơi nào? Di Nguyệt Thụy tìm loạn trong vật áo của mình.

Tìm được rồi, tìm được rồi! Di Nguyệt Thụy hưng phấn móc ra một bọc giấy màu vàng. Bên tai truyền đến thanh âm đầy cửa khiến hắc sợ tới mức thiếu chút nữa đánh rơi bọc giấy xuống đất, nhìn quanh bốn phía tìm nơi ẩn thân.

“Chi – ” Cái bàn bị đẩy một tác, Di Nguyệt Thụy kéo Tiểu Đẳng Tử đến bên giường, “Nhanh, trốn ở đó.”

Bên cạnh đẩy Tiểu Đẳng Tử, Di Nguyệt Thụy cũng khom người né xuống dưới. Vừa trốn tốt, chợt nghe “Bùm” một tiếng

Di Nguyệt Thụy vùng trộm mở một góc nhỏ của cái màn giường, chỉ thấy năm hắc y nhân đang lục lọi khắp nơi, xem ra là đang tìm kiếm bọn họ. Một người trong đó tới gần bên giường, đao phong sáng loáng khiến Di Nguyệt Thụy run rẩy, đao này mà chém xuống một nhát thì đau cỡ nào a.

“A! Giết người rồi!” Tiếng thét chói tai kinh thiên động địa.

Di Nguyệt Thụy nhú mày, không xong, đã quên bên cạnh là nữ tử. Thấy người muốn tiếp cận giường càng cách càng xa, Di Nguyệt Thụy thở dài, quay đầu nói với Tiểu Đẳng Tử, “Người không cần phải đi ra” Nhìn nhìn, kết quả phát hiện hắc đã hôn mê.

Hôn mê cũng tốt, như vậy hắc sẽ không có việc gì.

“Uy, ta ở chỗ này!” Di Nguyệt Thụy theo gầm giường chui ra, lúc này mới nhìn thấy rõ tình hình bên ngoài, hắc y nhân mang theo đao tiến đến cửa, nhóm người Tử Nguyệt chân mềm nhũn ngã ngổ trước cửa.

Nghe được thanh âm của Di Nguyệt Thụy, bọn họ quay đầu lại, chỉ thấy đột nhiên trước mặt xuất hiện một mảnh bạch sắc, trong đó hai người đã nhanh chóng bịt mũi mới không trúng chiêu.

“Bịch! Bịch! Bịch! Bịch! Bịch! Bịch!” Sáu thanh âm, sáu người ngã, ừ, xem ra hiệu quả của được rất tốt. Nhìn những người ngã trên mặt đất, Di Nguyệt Thụy cứng lưỡi, người nên ngã thì không ngã, người không nên ngã thì lại ngã.

Thấy đồng bạn của mình bị ám toán, hai hắc y nhân tức giận xách đao phóng tới Di Nguyệt Thụy.

“Uy uy, hai vị đại ca, tiểu đệ ta mới xuất đạo, giữa chúng ta không oán không cừu, cần gì phải động đao động thương, có chuyện hảo hảo nói, có chuyện hảo hảo nói a!” Di Nguyệt Thụy vội vàng lui về phía sau đồng thời kéo chân trên giường ném lên đầu hai người kia.

Đáng tiếc còn nhỏ khí lực tiểu, chân còn chưa tới mục tiêu trên đầu đã bị chém thành hai khúc .

“Tê – ” Di Nguyệt Thụy đau nhức hít một hơi, đao của bọn hắn cũng quá sắc bén a.

Trông thấy chân bị chém rơi trên mặt đất, Di Nguyệt Thụy xoay người bỏ chạy, một bên chạy một bên đem cái gì có thể bắt được ném tới người hai hắc y nhân.

Hiển nhiên hai hắc y nhân đều là cao thủ lại bị một tiểu hài tử làm cho chật vật như vậy thì cực kỳ tức giận, chỉ thấy một người trong đó mất đi kiên nhẫn một đao bổ xuống Di Nguyệt Thụy nhưng lại trúng bình hoa, cũng đem bình hoa chia thành mảnh nhỏ bắn ngược về phía hắn, buộc hắn nhắc đao nhảy ra.

Di Nguyệt Thụy chỉ cảm thấy các đốt ngón chân mềm nhũn, gục trên mặt đất, đao phong đến trước mắt khiến hắn nhắm mắt lại, hô to: “Vương bát dẫn Di Nguyệt lãnh, người chết ở đâu rồi.”

Hành trình xuyên qua của hắn không cần cú như vậy mà chấm dứt a, ai biết hắn có cơ hội sống lại lần nữa ... hay không.

15. Chương 15: Luyện Đồng Phích?

Di Nguyệt Thụy nhắm chặt hai mắt nằm trên mặt đất, chờ đợi đau đớn xuất hiện, hiện tại hắn chỉ hy vọng không quá đau là được.

“Keng!” Không có cảm giác đao chém xuống người, ngược lại nghe thanh âm binh khí rơi xuống đất.

Sau đó hắn cảm giác thân thể của mình được ôm vào ngực.

Chậm rãi mở ra mắt, Di Nguyệt Thụy thấy khuôn mặt tức giận của Di Nguyệt Lãnh.

“Đầu ngươi dùng để làm gì, lại có thể ở đó chờ người khác chém ngươi!” Thấy Di Nguyệt Thụy mở mắt, Di Nguyệt Lãnh giống như muốn phóng thích nỗi sợ hãi trong lòng, hướng phía hắn rống lên.

Di Nguyệt Lãnh cảm giác trái tim mình như ngừng đập lúc đao sắp chém xuống nhân nhi trước mắt.

“Nhân gia cũng muốn chạy a! Chính là..... Chính là..... Ô oa.....” Trong lồng ngực quen thuộc, Di Nguyệt Thụy rụt cục phóng xuất ra sợ hãi trong lòng.

Hắn làm sao biết cổ đại thật sự giống như trong tiểu thuyết, dưới ban ngày ban mặt cũng sẽ có thích khách đến a, lại còn mang theo đao, hắn hiển nhiên sẽ sợ.

“Thực xin lỗi! Ta về trễ!” Di Nguyệt Lãnh nói xin lỗi.

Nhìn nhân nhi trước ngực khóc, tim Di Nguyệt Lãnh cũng co rút lại, ôm chặt Di Nguyệt Thụy, xoa dịu nỗi sợ hãi.

Di Nguyệt Thụy theo cái ôm chặt của y, cảm nhận được Di Nguyệt Lãnh có chút run rẩy.

“Tốt lắm, ta..... Không có việc gì .” Di Nguyệt Thụy hấp hấp cái mũi, lộ ra vẻ mỉm cười an ủi Di Nguyệt Lãnh.

Thấy Di Nguyệt Thụy lộ ra nụ cười kiên cường, tâm Di Nguyệt Lãnh càng co rút lại đau đớn.

Tay lau đi nước mắt trên mặt Di Nguyệt Thụy, Di Nguyệt Lãnh cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên trán hắn, “Thực xin lỗi, từ nay về sau sẽ không .”

Di Nguyệt Thụy kinh ngạc đã quên rơi lệ. Hắn vừa mới là hôn trán của mình sao?

“Thụy nhi, Thụy nhi của ta!” Di Nguyệt Lãnh đem nhân nhi đang kinh ngạc ôm vào trong ngực mình một lần nữa, ánh mắt chuyển hướng sang hai người đứng ở cửa.

“Chủ tử!” Lôi Tư Nghị cùng hắc y nữ tử thấy tầm mắt Di Nguyệt Lãnh chuyển sang mình, vội vàng cúi đầu quỳ xuống.

Bọn họ không thể tin được vào mắt mình, thấy chủ tử nhẹ nhàng hôn Di Nguyệt Thụy như là tuyên thệ thần thánh, bọn họ không khỏi kinh ngạc đến ngất người.

“Đã xử lý?” Di Nguyệt Lãnh ôm chặt nhân nhi như cũ, lạnh lùng mở miệng.

“Vâng, chỉ để lại một người sống.” Lôi Tư Nghị trả lời, “Thuộc hạ còn tìm được trên người bọn họ một loại ký hiệu kỳ quái, thuộc hạ suy đoán hẳn là của tổ chức ám sát nào đó.”

“Còn lục soát được trong ngực hắc y nhân cái này.” Hắc y nữ tử trình lên một cuộn giấy.

Di Nguyệt Lãnh tiếp nhận mở ra, trên mặt lạnh lẽo. Cuộn giấy này là một bức họa, người trong bức họa cũng không phải người nào xa lạ, mà là người đang nằm trong lòng ngực hắn.

“Chủ thượng, thuộc hạ cho rằng việc lần này do người trong nội cung gây nên.” Lôi Tư Nghị phát biểu cái nhìn của mình, thấy ánh mắt Di Nguyệt Lãnh ý bảo mình giải thích, tiếp tục mở miệng.

“Thụy điện hạ thường ngày trong cung cũng không ra ngoài, không có khả năng gây thù với người trong giang hồ. Hơn nữa, lần này chúng ta ra cung chỉ là do hứng thú nhất thời, cho nên.....”

Lôi Tư Nghị chưa nói xong Di Nguyệt Lãnh đã minh bạch, xem ra trong bọn họ có người là mật thám. Phải biết rằng sở dĩ bọn họ tìm khách điểm này nghỉ ngơi là do hứng thú nhất thời, như vậy tất cả chuyện này đều chỉ hướng tới một người bên cạnh bọn họ.

“Thụy điện hạ, vì sao không thấy Tiểu Đẳng Tử?” Lôi Tư Nghị nhìn chung quanh phát hiện thiếu một bóng người.

Di Nguyệt Lãnh quơ quơ nhân nhi vẫn cứng ngắc trong ngực mình. Di Nguyệt Thụy giật mình tỉnh lại, nhảy xuống khỏi người Di Nguyệt Lãnh.

Chứng kiến động tác của Di Nguyệt Thụy, mặt Di Nguyệt Lãnh thoáng cái liền đen, hắn đáng sợ như vậy sao?

Thấy hành động của hai vị chủ tử, Lôi Tư Nghị rất bất đắc dĩ a, vấn đề của hắn bị không được ý tới, đành phải hỏi một lần nữa.

“Tiểu Đẳng Tử? Đúng a, Tiểu Đẳng Tử còn đang dưới giường.” Di Nguyệt Thụy chỉ dưới gầm giường, đúng a, Tiểu Đẳng Tử hôn mê có vẻ quá lâu.

Lôi Tư Nghị theo hướng Di Nguyệt Thụy chỉ lúi Tiểu Đẳng Tử ra ngoài.

“Chủ tử!” Lôi Tư Nghị kinh hô, Di Nguyệt Lãnh cùng Di Nguyệt Thụy nhìn quá.

“Chủ tử, Tiểu Đẳng Tử đã chết rồi!” Lôi Tư Nghị vẻ mặt khó tin, tại sao có thể như vậy.

“Chết, làm sao có thể! Không phải Tiểu Đẳng Tử chỉ hôn mê bất tỉnh sao?” Di Nguyệt Thụy không tin muốn tiến lên nhìn xem, lại bị Di Nguyệt Lãnh giữ chặt.

Di Nguyệt Lãnh liếc mắt nhìn hắc y nữ tử, hắc y nữ tử gật gật đầu tiến lên kiểm tra thi thể của Tiểu Đẳng Tử, Lôi Tư Nghị đứng ở một bên gốc trệ, hắn không muốn tin tưởng là Tiểu Đẳng Tử, nhưng sự thật bày ở trước mắt.

Bạn đang ?

“Chủ tử, người này không phải là Tiểu Đẳng Tử.” Hắc y nữ tử như là phát hiện cái gì, sờ sờ trên mặt Tiểu Đẳng Tử.

Sau đó Di Nguyệt Thụy được chứng kiến một màn ảo thuật thay đổi khuôn mặt, chỉ thấy hắc y nữ tử từ kéo cái gì đó từ cằm Tiểu Đẳng Tử, sau đó kéo xuống một tầng da mỏng trên mặt nam tử.

“Là dịch dung!” Lôi Tư Nghị trầm giọng nói, nhẹ nhàng thở ra, người này cũng không tồi, đồng thời cũng nghi hoặc, “Tiểu Đẳng Tử thật ở nơi nào?”

“Trong nội cung!” Di Nguyệt Lãnh chăm chú nhìn vào lớp da đắp.

Có thể bắt chước hành vi của một người giống như vậy, hẳn là người này đã ẩn nấp bên cạnh bọn họ đã lâu, mới có thể quan sát cẩn thận như thế, chỉ có trong cung mới có cơ hội này.

“Hồi cung!” Di Nguyệt Lãnh đứng dậy, chuyển hướng Lôi Tư Nghị, “Tử, người xử lý sạch sẽ chuyện ở đây cho ta, đem người sống về thẩm vấn, đồng thời phân phó xuống dưới điều tra việc này, có tin tức gì liền nói cho ta biết. Lôi Tư Nghị, người phái người đem ba nữ tử kia vào trong nội cung, trước hết để cho bọn họ học quy củ trong nội cung mấy ngày.”

Quay đầu nhìn về phía nhân nhi cách mình khá xa, Di Nguyệt Lãnh chỉ có thể thở dài trong lòng, “Chúng ta phải hồi cung, hiện tại bên ngoài rất nguy hiểm.”

Di Nguyệt Thụy vẫn y nguyên không nhúc nhích nhìn hần, Di Nguyệt Lãnh không hề nói cái gì dẫn đầu bước ra, Lôi Tư Nghị cung kính nói với Di Nguyệt Thụy, “Thất điện hạ, chúng ta hồi cung a.”

Di Nguyệt Thụy gật gật đầu, cũng theo rời đi.

Ngoài cung hai ngày bởi vì chuyện oanh oanh liệt liệt như vậy mà kết thúc, Di Nguyệt Thụy thở dài.

Ngày ấy bọn họ tìm được Tiểu Đẳng Tử còn một hơi thở cuối cùng tại một cái hầm trong Hồng Hiên cung.

Sau chuyện đó sự sùng bái của Tiểu Đẳng Tử với Di Nguyệt Lãnh đã tăng tới mức thần tượng siêu cấp, cho nên đối với hết thảy chuyện có nguy hại đến thần tượng Tiểu Đẳng Tử đều kịch liệt biện hộ. Cũng như hiện tại.

Di Nguyệt Thụy ngồi phịch trên ghế dựa, tiếp tục buồn bã thở dài, Tiểu Đẳng Tử đã sớm đã thấy nhưng không kinh sợ. Chủ tử của hần mỗi ngày sẽ có một lát ở tình trạng nửa chết nửa sống như vậy, chỉ là hiện tại loại tình huống này có xu thế tăng lên mà thôi.

“Tiểu Đẳng Tử, ta đột nhiên nghĩ đến một vấn đề?” Di Nguyệt Thụy đột nhiên nghĩ đến Tiểu Đẳng Tử lúc ở khách điểm là giả trang, như vậy một số câu trả lời trước kia của hần là không thật sao.

“Chủ tử cứ nói.”

“Ta hỏi người a, người có biết, Lãnh là đồng tử phải không?” Di Nguyệt Thụy đè thấp thanh âm, thần bí hỏi.

“Đương nhiên không phải, lúc hoàng tử 14 tuổi thì hoàng thượng sẽ tìm người dạy hoàng tử chuyện này, đồng thời tìm một nữ tử cho hoàng tử phá thân.”

Di Nguyệt Lãnh nghe được sững sờ, Y Vân vương triều quả thật cởi mở a.

“Được rồi, lại vấn đề nữa, người nói Lãnh có phải là có luyện đồng phích không a!” Di Nguyệt Thụy kinh nghi hỏi.

Hần nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng hần rút ra một cái kết luận để giải thích cho hành vi ngày đó của Di Nguyệt Lãnh là hần cho rằng Di Nguyệt Lãnh có luyện đồng phích.

Tiểu Đẳng Tử còn chưa kịp trả lời đã thân ảnh đứng ở cửa dọa một trận, mà Di Nguyệt Thụy còn chưa phát giác, vẫn tiếp tục nói ra suy đoán của chính mình: “Nhất định là đúng, nếu không tại sao hần lại làm như thế.” (Chỉ hôn trên trán thôi mà bé nghĩ nhiều ghê ta...hắc hắc...đen tối)

16. Chương 16: Nụ Hôn Đầu

Tiểu Đẳng Tử vừa định tham kiến đã bị Di Nguyệt Lãnh trừng mắt sợ tới mức không dám lên tiếng, Di Nguyệt Lãnh phát phát tay bảo hần đi xuống trước.

“Vì sao nói thái tử có luyện đồng phích?” Nhìn thấy Tiểu Đẳng Tử lui xuống, Di Nguyệt Lãnh mở miệng hỏi, luyện đồng phích có ý gì hần hiểu.

“Ai nha, Tiểu Đẳng Tử, ngươi ngẫm lại bốn điện hạ mới 8 tuổi a, nói như thế nào cũng là một hài tử a, hân sao có thể hôn chút. Ta chưa nói đâu hân có vấn đề là tốt lắm rồi, đúng không Tiểu.....” Di Nguyệt Thụy không phát giác thanh âm hỏi mình có chút khác, tức giận nói.

Quay đầu lại mới phát hiện người đặt câu hỏi là nhân vật trong miệng của hân, thần sắc Di Nguyệt Thụy cương trên mặt, xong rồi, nói bậy sau lưng người ta, bị chộp.

Người có luyện đồng phích đi vượt qua nhân nhi, hất vạt áo ngồi ở đối diện, “Ta chỉ chạm lên trán của ngươi một chút, ngươi thật đúng là nhớ mãi không quên.”

“Ai... Ai... Ai nói ta nhớ mãi không quên.” Nhân nhi tức giận vỗ bàn, trợn mắt, hân tuyệt không thừa nhận mình rất chú ý cái mà Di Nguyệt Lãnh gọi là “một chút”.

Người đối diện không nói lời nào, chỉ là dùng ánh mắt ngờ vực nhìn hân. Di Nguyệt Thụy bị nhìn, có chút phát bực, được rồi, hân thừa nhận kỳ thật hân để bụng.

Những ngày này hân đều rất quần quýt Di Nguyệt Lãnh, rốt cục là vì cái gì. Hân chú ý không chỉ là cái hôn nhẹ trên trán, mà còn có nhân thần khi đó của Di Nguyệt Lãnh, hân thấy rõ sự sợ hãi cùng lo lắng trong mắt y, khiến sự sợ hãi trong lòng hân thoáng cái an tâm xuống, nguyên lai trong lòng người này mình trọng yếu như vậy. Trong lòng của hân có chút vui vẻ lại có chút mơ hồ.

Di Nguyệt Thụy không biết vì sao hân lại có tâm tình như vậy. Hân có thể rất chắc chắn biết mình không phải là người thích người đồng giới, cho dù về mặt tình cảm hân vì có khiếm phích mà chưa bao giờ yêu qua ai, nhưng hân vẫn có thể chắc chắn biết mình thích người khác giới.

Nhưng là, cái hôn nhẹ của Di Nguyệt Lãnh lại mang đến rung động lớn cho hân. Hân biết rõ đó không phải là chán ghét, bởi vì khi đó Di Nguyệt Lãnh làm hân cảm thấy rất thành kính, giống như hân là chí bảo của y, cho nên mới hân mới sợ hãi lâu như vậy.

Di Nguyệt Lãnh rót cho mình một chén trà, nhìn bộ dáng kích động của đối phương, nhân thần sâu thẳm. Di Nguyệt Thụy có lẽ không biết mỗi khi chỉ cần hân chột dạ thì hân luôn rất dễ giận, thanh âm rất lớn.

Vuốt vuốt chén trà trong tay, Di Nguyệt Lãnh hạ mi mắt. Hân đặt Di Nguyệt Thụy ở vị trí nào trong lòng, trước khi xảy ra chuyện ám sát chính hân cũng không rõ ràng lắm, giống như cảm giác tê dại, hân không thể nào thoát ra. Nhưng khi nhìn thấy nhân nhi nằm bất động trên mặt đất không tránh né, hân thật sự giận điên lên, đồng thời cũng sợ hãi vô cùng, loại tâm tình này làm hân muốn giết tất cả những kẻ gây nguy hại đến nhân nhi này.

Sau đó nghe nhân nhi gọi tên của mình, tâm tình vốn là phần nộ, sợ hãi lại pha một tia mừng rỡ, cũng là lúc đó hân biết trong lòng nhân nhi này hân là quan trọng nhất.

Nhưng nhân nhi này có tình cảm giống như mình không? Hân không biết, hân chỉ biết rõ hành động tiếp theo của nhân nhi làm hân cảm thấy bị tổn thương, nguyên lai mình cũng có thể khiến người đó sợ hãi như vậy.

Đúng vậy, đây là tình cảm thế tục không dung, hơn nữa hân còn nhỏ như vậy. Hân sao có thể tiếp nhận tình cảm như vậy, thực tế bọn họ còn có một loại quan hệ chém không đứt – huynh đệ.

Chính là, cho dù như vậy, mình cũng sẽ không.....

Di Nguyệt Lãnh nhắm hai mắt lại hung hăng nắm chén trà, những thứ khác hân cũng có thể không cần, nhưng nhân nhi này, vô luận bao lâu hân cũng không buông tay.

Lạnh quá! Di Nguyệt Thụy cảm giác quanh thân bị không khí lạnh lẽo vây quanh liền hoàn hồn, nhìn về phía người gây ra, hít vào một hơi, biểu tình của y làm hân cảm thấy sợ hãi, tầm tắc, mỗi khi Di Nguyệt Lãnh lộ ra vẻ mặt này thì chắc chắn có người gặp xui xẻo.

Thân thủ vô vô ngực, khá tốt, khá tốt, không phải hân. Di Nguyệt Thụy yên ổn hạ trái tim của mình. Đáng tiếc a, lần này Di Nguyệt Thụy đã đoán sai, khiến về sau mỗi lần nghĩ vậy sự, hân luôn ảo não, mình thật sự là không biết nhìn a!

Di Nguyệt Lãnh đứng dậy đi đến trước mặt người nào đó đang như đi vào cõi thần tiên.

“Thụy nhi!” Di Nguyệt Lãnh vươn tay nhéo nhéo gò má Di Nguyệt Thụy, gọi.

Di Nguyệt Thụy hoàn hồn, ngẩng đầu nhìn hướng thanh âm phát ra, đã thấy khuôn mặt phóng đại ở trước mặt mình, hít vào một ngụm, tiếp theo hẳn cảm giác được môi của mình bị Di Nguyệt Lãnh nhẹ nhàng đụng chạm một chút.

Bên tai còn nghe được thanh âm của ác ma, “Cái kia không tính, người cứ nhớ mãi không quên cái này mới tốt. Ta tuyệt không buông tay.”

Di Nguyệt Lãnh đã xác định được tình cảm, Di Nguyệt Lãnh tịnh không ngại, quay đầu nhìn về phía người đang kinh ngạc đến ngây người ngoài cửa.

Lôi Tư Nghị là tới trên báo cáo tiến triển điều tra vụ ám sát, nhưng không ngờ một chân vừa rảo bước đến cửa khiến cho hắn thấy được tình cảnh khiếp sợ như thế, hai chủ tử của chính mình hôn nhau. Xem ra, hắn đã trực tiếp bỏ qua vẻ mặt đại ra của Di Nguyệt Thụy.

Tại sao có thể như vậy, bọn họ là hai nam tử có quan hệ huyết thống a, Lôi Tư Nghị nhất thời không cách nào tiếp nhận, đứng thẳng bất động bảo trì tư thế một chân nâng cao.

Di Nguyệt Lãnh đứng thẳng dậy, mắt nhìn nhân nhi đang ngơ ngác, tốt nhất là cho hắn thời gian bình ổn kích động a, sau đó tâm tình rất tốt bước ra Hồng Hiên cung, lúc đi qua Lôi Tư Nghị lạnh lùng liếc mắt.

Lôi Tư Nghị bị trừng ,hồi thần, buông chân xoay người đi theo sau lưng Di Nguyệt Lãnh rời khỏi Hồng Hiên cung.

Hắn chỉ là một nô tài, chuyện của chủ tử không đến phiên nô tài bình luận, trách nhiệm nhất của hắn là bảo vệ tốt Thất điện hạ. Lôi Tư Nghị âm thầm cảnh cáo chính mình.

Sau khi Di Nguyệt Lãnh rời đi thật lâu, Tiểu Đẳng Tử mới đi vào chính sảnh Hồng Hiên cung, chỉ thấy Di Nguyệt Thụy một mình ngơ ngác ngồi trên ghế, bảo trì tư thế giữa đầu, hai mắt mở thật to.

Hắn lo lắng tiến lên lay lay Di Nguyệt Thụy, “Tiểu điện hạ, ngài làm sao vậy?”

Di Nguyệt Thụy chậm rãi cúi đầu xuống, chậm rãi quay đầu nhìn về phía Tiểu Đẳng Tử, trong miệng nỉ non, “Sao có thể như vậy;”

“Tiểu điện hạ, cái gì có thể như vậy.” Tiểu Đẳng Tử cảm thấy lẩn lộn.

Di Nguyệt Thụy thấy thần sắc mơ hồ của Tiểu Đẳng Tử, tỉnh táo lại, lao ra phòng khách chỉ lên trời điên cuồng hét lên: “Di Nguyệt Lãnh chết tiệt, người trả lại nụ hôn đầu tiên cho lão tử.”

Tiểu Đẳng Tử thấy đột nhiên Di Nguyệt Thụy lao ra điên cuồng hét lên sau đó chạy chung quanh tìm đao, “Tiểu điện hạ của ta, rốt cuộc người làm sao vậy?”

“Tiểu Đẳng Tử, người đừng kéo ta, ta muốn lấy đao đi thiến thằng nhóc chết tiệt, dám công khai đùa giỡn lão tử, hẳn không muốn sống chẳng.”

Tiểu Đẳng Tử nghe không hiểu Di Nguyệt Thụy đang nói cái gì cũng không biết chuyện gì xảy ra, chỉ có thể ngăn chặn Di Nguyệt Thụy bạo phát, sợ hắn thật sự lấy đao đi chém thần tượng trong suy nghĩ của mình.

Lôi lôi kéo kéo, Di Nguyệt Thụy bất động, tìm Tiểu Đẳng Tử sắp nhảy lên cổ họng.

“Ô , Tiểu Đẳng Tử, chủ tử của người bị nam nhân phi lễ .” Di Nguyệt Thụy ghé vào trên vai Tiểu Đẳng Tử khóc lóc kể lể.

Nếu như có thể, Tiểu Đẳng Tử thật muốn ném vị chủ tử đang ghé vào vai mình giả khóc, đừng hỏi vì sao hẳn biết Di Nguyệt Thụy giả khóc, nghe thanh âm là biết a. Bất đắc dĩ đảo cặp mắt trắng dã, trong lòng Tiểu Đẳng Tử báo cho chính hắn đây là chủ tử, đối với y bất kính sẽ bị thần tượng trong lòng lột da. Bạn đang

17. Chương 17: Côn Trùng Trong Bóng Tối

Lôi Tư Nghị đi theo Di Nguyệt Lãnh rời khỏi Hồng Hiên cung không xa, đứng lại.

Di Nguyệt Lãnh nghe được tiếng rống giận truyền ra từ Hồng Hiên cung, tâm tình vô cùng thất vọng, khóe miệng câu dẫn nụ cười nhẹ.

Lôi Tư Nghị nhìn thấy nụ cười trên khóe môi Di Nguyệt Lãnh, ngẩng đầu nhìn bầu trời, nghĩ thầm – mặt trời vẫn mọc từ đằng đông a, trời cũng không có mưa hồng a. Nhất định là hắc hoa mắt, nếu không sao lại thấy chủ tử nở nụ cười, àn, nhất định là mấy ngày nay quá bận.

Di Nguyệt Lãnh liếc nhìn tùy tùng của mình, biết rõ hắc đang nghĩ gì nhưng không trách cứ, chỉ mở miệng hỏi, “Tra thế nào?”

“Thuộc hạ tra xét, nhưng không thể nào biết được lai lịch người giả trang Tiểu Đẳng Tử.” Lôi Tư Nghị có chút thất vọng bầm bầm.

“Không cách nào tra ra?” Di Nguyệt Lãnh nheo mắt lại, quay đầu nhìn về phía Lôi Tư Nghị đang ảo não.

“Đúng vậy, người này giống như là đột nhiên xuất hiện. Mỗi lần Dạ môn tiến thêm một bước truy tra thì manh mối sẽ đứt. Thuộc hạ cảm thấy, hẳn là có người âm thầm động thủ sau lưng.”

Di Nguyệt Lãnh cúi đầu suy nghĩ, ngay cả Dạ môn cũng không thể tra được tin tức, một người muốn học giọng nói, ngôn ngữ, thói quen giống hệt một người khác cũng không phải là chuyện ngày một ngày hai, như vậy, xem ra người này hẳn là đã mai phục bên người bọn họ rất lâu, một mực quan sát Tiểu Đẳng Tử mới có thể học giống như đúc. Nhưng một người làm sao có thể đột nhiên xuất hiện chứ?

Di Nguyệt Lãnh nhíu mày, xem ra, có lẽ người này đã theo dõi Thụy nhi trước.

Một ý niệm xẹt qua đầu Di Nguyệt Lãnh, “Người bảo Dạ môn đến Viêm quốc và Thái Tích triều dò xét, có lẽ sẽ phát hiện gì đó.”

“Ý của chủ tử là.....” Lôi Tư Nghị không thể tin tưởng to mắt.

Di Nguyệt Lãnh gật gù đầu, tỏ vẻ suy đoán của hẳn có thể đúng.

“Còn có, ngày đó đến ám sát Thất điện hạ có hai nhóm người.” Lôi Tư Nghị nói ra kết quả khác tìm được.

“Nói như thế nào.” Di Nguyệt Lãnh tức giận, rốt cuộc có bao nhiêu người muốn mạng của Thụy nhi, hơn nữa là vì cái gì.

“Ngày đó, người hắc tước muốn đưa thông tin đến không phải là nhóm hắc y nhân.” Lôi Tư Nghị giải thích, “Đám hắc y nhân động thủ so với thời gian trong mảnh giấy hắc tước đưa tin khác nhau, nhanh hơn một canh giờ. Cho nên thuộc hạ cho rằng đám hắc y nhân kia chắc hẳn là nhóm người khác.”

“Thật sao?” Di Nguyệt Lãnh tiếp tục híp mắt, “Hắc y nhân kia thẩm tra thế nào?”

“Thỉnh chủ tử thứ cho thuộc hạ vô năng, chúng ta chưa kịp thẩm tra thì phát hiện người nọ uống độc dược. Khi hẳn tỉnh lại liền uống thuốc độc tự sát” Lôi Tư Nghị cúi đầu quỳ trên mặt đất.

“Đứng lên đi.” Di Nguyệt Lãnh cũng không trách tội. “Xem ra là một đám người được huấn luyện nghiêm chỉnh.”

“Đúng vậy. Nhưng Ảnh môn thông qua hoa văn trên người bọn họ phát hiện một manh mối, đó là dấu hiệu của một tổ chức sát thủ bí mật gần đó, nghe đồn tổ chức này không có nhiệm vụ nào là không nhận, chỉ cần người ta đưa ra một cái giá thích hợp là được.”

“Àn, phân phó xuống dưới, tiếp tục tra.” Di Nguyệt Lãnh gật gù đầu tỏ vẻ hiểu.

Thân ảnh Lôi Tư Nghị lóe lên rồi biến mất. Di Nguyệt Lãnh vẫn bộ dáng cao thâm như cũ.

Đứng trong chốc lát, Di Nguyệt Lãnh nhắc chân chuẩn bị trở về, hẳn quay đầu nhìn lại Hồng Hiên cung còn phát ra tiếng huyền não, miệng lẩm bẩm – Thụy nhi của ta, cần phải chuẩn bị tâm lý a.

Di Nguyệt Thụy đang ghé trên vai Tiểu Đẳng Tử giả khóc đột nhiên cảm thấy cổ mát lạnh, mạnh mẽ ngắt đầu, trong nội tâm có dự cảm không hề tốt, có người tính toán ta.

“Tiểu Đẳng Tử, mau mau mang muối tới đây, gia ta muốn trừ tà.”

Tiểu Đẳng Tử mặt mũi tràn đầy buồn bực nhìn chủ tử biến hóa như chớp của mình, hẳn vô cùng hoài nghi có phải Di Nguyệt Thụy muốn lần qua lần lại hẳn hay không. Mặc dù không hiểu, nhưng Tiểu Đẳng Tử vẫn tới phòng bếp nhỏ bên cạnh Hồng Hiên cung lấy muối .

Bên cạnh Hồng Hiên cung có một phòng bếp nhỏ cũng là có nguyên nhân, bởi vì lúc mới bắt đầu người nào đó ghét bỏ thức ăn trong hoàng cung không phải cho người ăn, ngấm lại hai lần hẳn bị hạ độc, cho nên hẳn cường liệt yêu cầu Di Nguyệt Lãnh giúp hẳn xây một cái phòng bếp nhỏ bên cạnh Hồng Hiên cung.

Chỉ tiếc, phòng bếp xây thì cứ xây, vấn đề là Tiểu Đẳng Tử không giỏi trù nghệ, mà hẳn Di Nguyệt Thụy lại càng không thể nấu. Cho nên đến nay Di Nguyệt Thụy vẫn không thể ăn đồ ăn hiện đại, ngấm lại thật sự là hoài niệm a.

Di Nguyệt Thụy xoay người muốn tìm cái ghế dựa ngồi xuống nghỉ ngơi, xem xét, từng chút, ngách, cái này không phải là kiệt tác của hẳn a. Nhìn kỹ, quả nhiên là quá loạn, trà cụ trên bàn đều nằm trên mặt đất, bức họa trên tường bị xé sắp rơi xuống , cái ghế ngã chổng chơ, đoán chừng là khi Tiểu Đẳng Tử kéo hẳn thì làm lật .

Chứng kiến cái này, Di Nguyệt Thụy nheo mắt lại: “Chết tiệt, tiểu hài tử xấu xa, dám ăn đậu hủ ta, không đem người thiên, ta với người cùng họ.”

Ngách, xem ra Di Nguyệt Thụy đã quên hẳn vốn cùng họ với tiểu hài tử xấu xa trong miệng hẳn, cho nên sau này hẳn vẫn tiếp tục bị ăn đậu hủ.

Mây đen kéo đến càng nhiều trên bầu trời Di Nguyệt thành, xem ra trời muốn mưa.

“Gia, nhiệm vụ thất bại.” Một nam tử vận y phục thanh sắc hướng người đang chờ đùa với chim chóc báo cáo.

“Chiêm chiêm..... Chiêm chiêm.....” Người nọ cũng không trả lời, vẫn chọc cho chim chóc trong lồng võ cánh bay lên.

Thanh y nam tử thấy người nọ không trả lời, cũng không dám đứng dậy, tiếp tục khom người.

Qua hồi lâu, thanh y nam tử cảm thấy trên lưng hẳn đã bị mồ hôi lạnh thấm ướt, rốt cục mới nghe được thanh âm của người nọ.

“Ân, đi xuống đi.”

Thanh y nam tử kinh ngạc ngẩn đầu nhìn về phía hẳn, “Gia, không tiếp tục sao?”

“Không cần , cứ để bọn họ an an ổn ổn qua vài năm a, ta càng thích chơi trò chơi lớn hơn.” Người chơi đùa với chim chóc buông gậy cho ăn trong tay, xoay người cười cười với thuộc hạ.

Thanh y nam tử theo lời lui xuống.

Đồng thời tại một chỗ khác của hoàng cung, một người cũng hướng chủ tử của hẳn báo cáo, đáng tiếc nhận được đãi ngộ bất đồng . Trên người hẳn cũng ướt đầm, nhưng là bị nước trà gội.

“Một đám toi cơm, một chuyện nhỏ cũng làm không được. May mắn ta có an bài khác, bằng không kế hoạch cũng sẽ bị bọn ngu ngốc các ngươi làm hỏng.” Làm cho người kinh ngạc đây là một giọng nữ.

Người quỳ trên mặt đất run rẩy hỏi: “Chủ tử, vậy còn tiếp tục hay không?”

“Tiếp tục cái gì, chắc hẳn Di Nguyệt Lãnh sẽ càng thêm phòng bị, thông tri xuống dưới, kế hoạch tạm dừng, chờ mệnh lệnh của ta.”

“Vâng!”

Nữ tử hạ mắt nhìn cái chén trong tay, khóe miệng chậm rãi nhấc lên, “Ta sẽ đòi lại hết thấy.”

Mà lúc này tại Hồng Hiến cung, Di Nguyệt Thủy cầm lấy muối Tiểu Đẳng Tử mang đến vừa vung tại cửa ra vào vừa lầm bầm, “Bầy yêu tộ tán..... Bầy yêu tộ tán”

Tiểu Đẳng Tử không nói gì nhìn động tác của Di Nguyệt Thủy, xoay người đi gọi người thu thập phòng khách .

Lôi Tư Nghị giải quyết xong xuôi mọi việc, trở lại Hồng Hiến cung, vừa đến cửa đã bị Di Nguyệt Thủy giữ chặt, “Trừ tà, trừ tà một chút!”

Lôi Tư Nghị không rõ cho nên nhìn về phía Tiểu Đẳng Tử – làm sao vậy?

Tiểu Đẳng Tử nhận được ánh mắt hỏi thăm của hắn, nhún nhún vai – phỏng chừng bị thái tử điện hạ làm kích động.

Lôi Tư Nghị bưng tỉnh đại ngộ gật đầu, thì ra là thế a.

18. Chương 18: Chụp Chết Ruồi Bọ

Ngày hôm đó, Di Nguyệt Lãnh hạ triều, ngẫm lại chính mình hôm nay tựa hồ rất nhàn rỗi, vậy đến chỗ tiểu nhân nhi bồi dưỡng cảm tình a. Do đó y bảo mọi người lui xuống, xoay người đi đến Hồng Hiến cung.

Di Nguyệt Lãnh vừa đi vừa cân nhắc – từ sau khi phát sinh sự kiện ám sát, đã nhiều năm Thủy nhi không ra khỏi cung..., có muốn y dẫn hắn ra cung chơi hay không, mà kẻ chủ mưu vụ ám sát năm đó vẫn không cách nào tìm ra, bên ngoài vẫn rất nguy hiểm, y cũng không muốn để bảo bối của mình lâm vào nguy hiểm.

Đang cân nhắc cái này thì đã tới Hồng Hiến cung, khi y mới bước vào một bước thì dừng lại, nhìn phía trước, khoe miệng có chút cong lên – hảo một mỹ nhân ngủ say a!

Hồng Hiến cung cũng không có bao nhiêu biến hóa, chỉ là lúc Di Nguyệt Thủy 11 tuổi, không biết vì nguyên nhân gì mà bảo người ta mở một hồ nước tại phía Tây Nam của Hồng Hiến cung, bên trong trồng hoa sen còn nuôi một ít cá, về phần những con cá này cũng không chỉ dùng để thưởng thức mà có thể cho vào nồi. Nhớ rõ lúc ấy y hỏi hắn tại sao phải tạo hồ cá này, thì Di Nguyệt Thủy trả lời y như vậy.

“Cái chỗ này để không thật lãng phí, nuôi cá thật tốt a. Người xem, chúng ta đem cá nuôi trong hồ nước, không những được thưởng thức, nếu như muốn ăn cá mà đúng lúc phòng bếp không có, chúng ta còn có thể ngồi đây câu cá, bồi dưỡng tình cảm sâu đậm của chúng ta. Ngẫm mà thấy thật tuyệt a!”

Hắn nghĩ là rất tuyệt, còn trong nội tâm của Tiểu Đẳng Tử nhả ra mấy câu – tình cảm sâu đậm, chủ tử, người quả thực đang bồi nhọ mấy từ này a.

Di Nguyệt Lãnh chỉ nhún mày, xoay người chỉ vị trí xây dựng cái đình bên hồ nước. Quả thật, chờ đình viện xây dựng xong, ở chung quanh trồng một số hoa hoa thảo thảo, cảnh sắc của Hồng Hiến cung sẽ đẹp mắt nhiều hơn.

Cá, Di Nguyệt Thủy câu bao nhiêu lần, Tiểu Đẳng Tử dùng một tay đều có thể đếm được, ngược lại thường xuyên bảo người ta cầm cái vớt cá trực tiếp vớt lên đưa đến phòng bếp. Mà đình bên cạnh hồ thì dùng vô số lần. Nhất là đến mùa hạ, Di Nguyệt Thủy rất thích ăn cơm hoặc ngủ trưa trong đình.

Di Nguyệt Lãnh ý bảo Tiểu Đẳng Tử đang ở một bên quạt mát cho Di Nguyệt Thủy không cần phải lên tiếng, sau đó y đi tới, bảo Tiểu Đẳng Tử giao cây quạt cho y. Tiểu Đẳng Tử đem cây quạt đưa cho Di Nguyệt Lãnh, khom khom người lui xuống, để lại không gian cho bọn họ, cùng Lôi Tư Nghị đứng một chỗ cách đó không xa.

Di Nguyệt Lãnh nhẹ lay động ti phiến trong tay, một bên tinh tế đánh giá khuôn mặt khi ngủ của Di Nguyệt Thủy.

Làn da Di Nguyệt Thủy rất trắng, như bạch ngọc, có lẽ là bởi vì ngủ nên lúc này hai má còn có một tầng nhàn nhạt đỏ ửng. Như là dụ hoặc Di Nguyệt Lãnh – sờ ta đi, nhanh sờ ta đi.

Đương nhiên Di Nguyệt Lân cũng thuận theo khát vọng trong lòng, đem tay kia nhẹ nhàng xoa gò má Di Nguyệt Thụy, nhẹ nhàng mà tinh tế mô tả. Đôi mắt luôn lộ ra nghịch ngợm có khi lại lộ ra ổn trọng bị lòng mi thật dài phủ lấy. Ngón tay di chuyển xuống môi nhẹ nhàng vuốt ve, đôi môi hơi mỏng luôn luôn nói lời khiến y cũng phải hết cách, làm y có đôi khi muốn hung hăng lấp đầy đôi môi luôn dụ dỗ y.

Lúc này Di Nguyệt Thụy đang nằm mơ, trong mộng hân trông thấy Di Nguyệt Lân biến thành một con ruồi bọ, luôn ghé vào lỗ tai hân ong ong kêu, nhưng lại thỉnh thoảng dừng lại một thoáng trên mi mắt và trên môi hân, vô luận Di Nguyệt Thụy nhủ mày đuổi thể nào cũng không đi.

Trong mộng Di Nguyệt Thụy rất phần hận a, Di Nguyệt Lân chết tiệt, ngay cả ngủ cũng làm phiền ta. Chứng kiến ruồi bọ bay tới bay lui trước mặt mình, Di Nguyệt Thụy xem đúng thời cơ hung hăng tung một chưởng – chụp chết người!

“A!” Di Nguyệt Lân kêu nhỏ, bụm mặt lui một bước, sao Thụy nhi ngủ không an ổn như vậy a.

Lôi Tư Nghị đứng xa xa nhìn, nói với Tiểu Đẳng Tử: “Thái tử điện hạ lại ăn đậu hủ Thất điện hạ.”

Tiểu Đẳng Tử nghe “A” một tiếng, rướn cổ lên muốn nhìn, đáng tiếc không thể như nguyện, bởi vì quá xa .

“Thất điện hạ ngủ thường xuyên đánh người sao?” Lôi Tư Nghị vuốt cái cằm hỏi Tiểu Đẳng Tử.

“Ta làm sao biết, ta không ngủ cùng một chỗ với Thất điện hạ.” Tiểu Đẳng Tử dùng hai mắt trắng dã liếc Lôi Tư Nghị.

Lôi Tư Nghị ngẫm lại cũng đúng, ngẩng đầu cùng Tiểu Đẳng Tử nhìn tình huống trong đình.

Bên này Di Nguyệt Thụy trong giấc mộng cảm thấy kỳ quái, đánh ruồi bọ sao tay hân cảm thấy tay có chút đau, quá chân thật. Mở mắt ra, thấy được Di Nguyệt Lân bụm mặt đứng cách hân một bước, tư thế cùng mặt lạnh của y một chút cũng không hợp.

“Người làm sao vậy? Đau răng?” Di Nguyệt Thụy xoa xoa con mắt hỏi, ngủ trưa vào mùa hè khiến người ta ngủ còn muốn ngủ.

“Không có việc gì!” Di Nguyệt Lân buông tay, tiến lên giữ chặt Di Nguyệt Thụy còn đang dụi mắt, “Đừng nhu, không tốt cho mắt.”

“Ân.” Di Nguyệt Thụy nghe lời thả tay xuống, ngẩng đầu nhìn hướng Di Nguyệt Lân. “Phốc suy.....”

Theo thời gian, Di Nguyệt Lân càng trở nên trầm ổn, đương nhiên khí chất vẫn lạnh như vậy. Hôm nay y một thân y phục thái tử, vận hoàng bào thái tử thêu rồng, dùng thái tử quan búi tóc, lại dùng một cây trâm bạch ngọc cố định. Da của y không phải rất trắng, mang một chút tiểu mạch sắc, bởi vì Di Nguyệt Lân đưa lưng về phía ánh sáng, làm cả người y được vàng sáng bao phủ, như là chiến thần từ trên trời giáng xuống, khiến người ta cảm thấy sợ hãi.

Chỉ tiếc dấu tay trên mặt y, phá hủy nghiêm trọng hình tượng của Di Nguyệt Lân, khiến Di Nguyệt Thụy cảm thấy buồn cười. Nguồn :

“Ta nói, sao trên mặt ngươi lại có dấu tay.” Di Nguyệt Thụy hiểu kỳ hỏi.

Di Nguyệt Lân không nói lời nào, chỉ nhìn hân, như là nói – ngươi đã quên rồi a!

Di Nguyệt Thụy co bả vai, ngạch, hân vừa tưởng có ruồi bọ, khó trách tay lại cảm thấy đau a. Mang theo ấy nấy, Di Nguyệt Thụy muốn đứng dậy lấy khối băng giúp hân xoa xoa.

Tay Di Nguyệt Lân giữ chặt hân, hướng xa xa nhìn. Chỉ thấy Lôi Tư Nghị cùng Tiểu Đẳng Tử đều đã đi tới.

“Tiểu Đẳng Tử, ngươi mang một khối băng tới đây.” Di Nguyệt Thụy thấy bọn họ, vội vàng phân phó.

Lôi Tư Nghị cùng Tiểu Đẳng Tử nghe được cảm thấy kỳ quái – sao lại đi lấy băng. Sau đó ngẩng đầu lên, thấy bộ dáng của Di Nguyệt Lân, muốn cười, nhịn xuống.

“Ta cùng Tiểu Đẳng Tử đi lấy.” Lôi Tư Nghị kéo Tiểu Đẳng Tử bỏ chạy.

Di Nguyệt Lân âm thầm nói trong lòng, xem ra hình tượng bị hủy.

Di Nguyệt Thụy kéo Di Nguyệt Lãnh ngồi xuống cái ghế bên cạnh, cẩn thận nhìn mặt của y, khá tốt, không có sưng lên.

“Sao ta lại đánh người?” Di Nguyệt Thụy trầm mồi không thể lý giải.

Di Nguyệt Lãnh lặng yên không lên tiếng – ta sẽ không nói cho người biết, ta ăn đậu hủ người mới bị.

“Điện hạ, đã mang băng đến.” Lôi Tư Nghị rất cẩn thận mang vải mỏng bọc khối băng đưa cho Di Nguyệt Thụy.

Di Nguyệt Thụy cầm khối băng thoa thoa lên mặt Di Nguyệt Lãnh.

Thoa, thoa, Di Nguyệt Thụy cảm giác được khoảng cách này không đúng a. Lui ra phía sau một chút, nhìn nhìn, nhìn nhìn phía trước. A! Hắn mình bạch.

Ba người khác nhìn hắn cảm thấy rất kỳ quái. Chợt nghe Di Nguyệt Thụy mở miệng nói: “Nguyên lai, thật sự là có một con ruồi bọ, một con ruồi bọ thật lớn a, chụp chết đáng đời.”

Nói xong cầm khối băng hung hăng đánh lên đầu Di Nguyệt Lãnh, nước đá theo sóng mũi Di Nguyệt Lãnh chảy xuống, sau đó đứng dậy trở lại phòng khách.

Lôi Tư Nghị nhìn Di Nguyệt Lãnh muốn cười lại không dám, sợ chủ tử trút giận lột da hắn.

Di Nguyệt Lãnh tiếp được khối băng rơi xuống, lạnh lùng nhìn Lôi Tư Nghị, đem trong tay khối băng hướng chỗ hắn quăng ra, cũng nhắc chân hướng phòng khách đi đến .

Ai, vẫn bị phát hiện, khi nào hắn mới bằng lòng cho mình quang minh chính đại ăn đậu hủ a. Trong nội tâm Di Nguyệt Lãnh thầm than

19. Chương 19: Ta Muốn Một Nữ Nhân

Di Nguyệt Lãnh chậm rì rì đi tới phòng khách, thấy Di Nguyệt Thụy mặt mày hung dữ ngồi ở chủ vị uống trà – hạ hỏa.

Tiểu Đẳng Tử ở một bên hầu hạ, ngẩng đầu chỉ thấy Lôi Tư Nghị cầm khối băng lộ ra khuôn mặt đau khổ, nghi hoặc – làm sao vậy?

Lôi Tư Nghị nhìn khối băng trong tay – lạnh chết !

Tiểu Đẳng Tử không nói gì – ngu ngốc.

“Thái tử điện hạ, Thất điện hạ, ta cùng Lôi thị vệ xuống trước !” Tiểu Đẳng Tử hướng Di Nguyệt Lãnh bái bái, đứng dậy kéo Lôi Tư Nghị ra ngoài.

Trên hành lang, Lôi Tư Nghị liền tranh thủ ném khối băng trong tay ra ngoài, “Lạnh chết ta!”

“Người thực ngu ngốc, sao lúc đầu không ném đi! Quả nhiên là bàn gỗ,” Tiểu Đẳng Tử hướng hắn khinh bỉ.

“Người nghĩ rằng ta không muốn sao, nhưng vừa nhìn thấy khuôn mặt của thái tử , ta nào dám a. Ta tình nguyện bị khối băng lạnh chết cũng không muốn bị hắn đông chết.” Lôi Tư Nghị ồm ồm.

Đáng tiếc Tiểu Đẳng Tử không để ý tới hắn, trực tiếp rời đi.

“Uy, người đi đâu vậy a!”

Tiểu Đẳng Tử ngoái đầu nhìn lại cười, “Phòng bếp!”

Lôi Tư Nghị sửng sốt – xong rồi, chủ tử dạng gì thì nô tài dạng đó!

Trong phòng khách, Di Nguyệt Thụy uống xong trà, nhìn chăm chú lá trà trong chén như thể nó là vật đáng giá nghiên cứu, cũng không thèm liếc người bên cạnh.

Di Nguyệt Lãng cũng không nói câu gì, chỉ là nhiệt độ chung quanh bắt đầu giảm xuống.

Di Nguyệt Thụy cảm nhận được nhiệt độ chung quanh biến hóa, ngẩng đầu nhìn thoáng qua người điều tiết nhiệt độ, cúi đầu tiếp tục nghiên cứu lá trà – không có việc gì, dù sao hiện tại trời rất nóng, hạ nhiệt độ cũng tốt.

Cuối cùng khi nhiệt độ chung quanh gần bằng mùa đông, Di Nguyệt Thụy chịu không được: “Người đủ chưa, mỗi lần đều chỉ dùng chiêu này. Hơi quá đáng.”

Di Nguyệt Lãng rót cho mình một chén trà – ai, mỗi lần tới nơi này mình đều phải tự châm trà. Tình thế thường thức, cũng không trả lời.

“Lãng, người rót cuộc muốn thế nào.” Di Nguyệt Thụy đem chén trà để xuống bàn, thật sự là mệt mỏi nó, mỗi lần y ăn đậu hủ cũng không cho phép mình sinh khí, cho rằng hắn là người bán đậu hủ sao, thích ăn bao nhiêu thì có bấy nhiêu.

Di Nguyệt Lãng nhuận yết hầu, đặt chén trà xuống, học ra mấy lời khiến Di Nguyệt Thụy phát điên: “Người hẳn là phải quen mới đúng.”

Di Nguyệt Thụy đứng dậy đi đến trước mặt Di Nguyệt Lãng, bắt lấy cổ áo y: “Đi chết đi, thói quen, đại gia ta không muốn thói quen này, muốn quen thì chính người quen đi.”

Di Nguyệt Lãng không bị ảnh hưởng, cầm lấy cái chén tiếp tục nhuận nhuận yết hầu, “Vẫn phải quen.”

Hấp khí – thở ra – lại hấp khí – lại thở ra! Di Nguyệt Thụy tự nói với mình phải tỉnh táo, trừng mắt nhìn người đã bị mình cho một cái tát, không thể hạ thủ lần nữa.

Oán hận buông cổ áo Di Nguyệt Lãng, Di Nguyệt Thụy bắt đầu nóng nảy: “Người có biết chúng ta là huynh đệ hay không, là huynh đệ cùng huyết thống.”

“Biết rõ!” Thanh âm nhàn nhạt.

“Biết cái đích gì, không phải là người bị sốt đến choáng váng rồi chứ? Hay là bị đá đập trúng đầu, hoặc là người ăn sai được khi nào.” Dừng lại, Di Nguyệt Thụy hít thở, cẩn thận hỏi.

“Không phải người học y sao, người xem chẳng phải sẽ biết?” Giương mắt, đối với người trước mắt cười vô cùng rạng rỡ.

Có người cười lộ lên đáng yêu, có người cười lộ lên khuynh quốc khuynh thành, có người cười lộ lên đẹp dễ mê người. Mà Di Nguyệt Lãng chính là loại thứ ba, người đừng thấy bình thường gương mặt y luôn lạnh lùng, nhưng một khi y cười lộ lên, trong nháy mắt khí chất thay đổi, giống như một cái đầm sâu khiến người ta không thể không đắm sâu trong đó.

Lần đầu tiên Di Nguyệt Thụy đánh giá nụ cười của Di Nguyệt Lãng, đã từng nói một câu: “Hắn cười như thế là một sai lầm! Khiến người ta muốn ngã nhào.”

Lúc ấy Tiểu Đẳng Tử đi theo phía sau hắn đầu đầy hắc tuyến – đừng có hình dung như vậy.

Lần này Di Nguyệt Thụy lại bị nụ cười của Di Nguyệt Lãng mê hoặc, ngờ ngác đứng nhìn Di Nguyệt Lãng. (chắc..háo sắc quá đi ...!!)

Di Nguyệt Lãng rất hài lòng với kết quả mình tạo nên, vươn tay ôm người phía trước vào trong lòng, “Sao 12 tuổi vẫn nhỏ như vậy.” Như vậy khi nào mới có thể ăn a? Nửa câu sau Di Nguyệt Lãng không dám nói ra khỏi miệng.

Di Nguyệt Thụy chụp lấy cái tay trên đầu, thật là tóc có cái gì mà vuốt ve. Di Nguyệt Lãng nói đến chỗ đau của hắn, thân thể này đã 12 tuổi vẫn không cao lớn một chút, nhìn Di Nguyệt Lãng, thật sự là buồn bực. Nếu bây giờ hắn và y đi ra ngoài, người khác nhất định sẽ cho rằng là một phụ thân mang theo nhi tử ra du ngoạn.

Kỳ thật Di Nguyệt Thụy cũng không biết mình có tâm tình gì, mặc dù mình luôn la hét không muốn quen với mọi hành vi của Di Nguyệt Lãng, nhưng trong lúc bất tri bất giác dần dần trở thành thói quen. Từ mấy

năm trước, sau nụ hôn đầu, Di Nguyệt Lân không hề hôn môi của hắn, mà thường thường hôn tóc của hắn.

Có lần vì kháng nghị Di Nguyệt Thụy cố ý mười ngày không có gọi đầu, không ngờ Di Nguyệt Lân vẫn hôn, ngược lại Di Nguyệt Thụy cảm thấy chịu không được, gọi bốn lần mới thở phào nhẹ nhõm.

“Được rồi, Thụy nhi, không tức giận, hôm nay ta tới là muốn hỏi người một việc.” Di Nguyệt Lân đem tiểu nhân nhi đang náo loạn chuyển hướng mình.

Di Nguyệt Thụy ngửa đầu – tiểu hài tử chết tiết cao như vậy làm gì, rõ ràng đang ngồi mà vẫn cao hơn ta một cái đầu.

Nhìn ánh mắt giận dữ của Di Nguyệt Thụy, Di Nguyệt Lân như là biết rõ ý nghĩ của hắn, cười khê, “Sớm muộn có ngày người sẽ cao bằng ta.”

Di Nguyệt Thụy gật gật đầu, cái này có lẽ không lâu lắm. “Chuyện gì”

“Cái đó, mấy ngày nữa là sinh thần của người, ngắm xem muốn cái gì, nói cho ta. Ta chuẩn bị cho người.”

Mỗi lần đến sinh thần cũng là thời gian Di Nguyệt Thụy nhớ nhà nhất, khi hắn là Đường Lân, hàng năm cha mẹ cùng anh trai luôn chuẩn bị cho hắn một bữa tiệc rất công phu. Tham gia bữa tiệc tất cả đều là người nhà của Đường Lân cộng thêm một đám con cháu, năm nào Đường mẫu cũng tự tay đan một chiếc áo len làm quà, đây là món quà Đường Lân thích nhất.

Đáng tiếc từ khi xuyên đến nơi này không còn mẹ tự tay đan áo len tặng, khiến Di Nguyệt Thụy thật hoài niệm.

“Làm sao vậy?” Di Nguyệt Lân thấy cảm xúc của Di Nguyệt Thụy biến hóa, lên tiếng hỏi. Y phát hiện hàng năm đến ngày sinh thần Thụy nhi thường có chút trầm xuống, như là bị thương. Hỏi hắn, hắn luôn trả lời là nhớ nương, mà Di Nguyệt Lân đương nhiên tưởng là Tử Vũ Hân.

“Không có gì, chỉ là nhớ nương một chút mà thôi.” Di Nguyệt Thụy lắc đầu.

“Vậy người hảo hảo ngắm xem muốn cái gì a?”

Ngoài cửa Tiểu Đẳng Tử cùng Lôi Tư Nghị đến phòng bếp lấy điểm tâm trở về, Tiểu Đẳng Tử định xoay người đi vào, đã bị Lôi Tư Nghị kéo lại.

Tiểu Đẳng Tử quay đầu trừng mắt – làm gì vậy?

Lôi Tư Nghị lắc đầu – chúng ta chờ bên ngoài, để bọn họ nói xong rồi đi vào.

Cho nên bọn họ cũng nghe được vấn đề của Di Nguyệt Lân.

Lôi Tư Nghị lay lay Tiểu Đẳng Tử – người nói thất điện hạ muốn cái gì?

Tiểu Đẳng Tử quay đầu lại mấp máy miệng – nữ nhân.

Lôi Tư Nghị sửng sốt, đồng thời nghe thanh âm Di Nguyệt Thụy từ bên trong truyền ra: “Ta muốn một nữ nhân!”

Di Nguyệt Lân nghe xong trong nháy mắt mặt biến đen, nhiệt độ quanh thân chuyển sang dưới 0, “Người cảm thấy người còn có cơ hội chạm vào nữ nhân sao, người nghĩ cũng đừng có nghĩ.”

Nói xong Di Nguyệt Lân phát tay áo rời đi.

Di Nguyệt Thụy sửng sốt một chút, cái gì gọi là “nghĩ cũng đừng có nghĩ”

“Di Nguyệt Lân, ta sẽ nghĩ cho người xem!” Di Nguyệt Thụy hướng ra ngoài rống giận.

“Điện hạ, thuộc hạ cho rằng người không cần phải.....” Lôi Tư Nghị nhìn Di Nguyệt Lân khí hùng hực rời đi, lắc đầu xoay người tiến vào phòng khách, muốn cho Di Nguyệt Thụy một lời khuyên, đáng tiếc Di Nguyệt Thụy đang đắm chìm trong cảm giận, câu nói [Tìm, người chết sẽ là nữ nhân kia] nghẹn lại trong yết hầu không ra được. W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

“Tiểu Đẳng Tử, chúng ta tìm phụ hoàng. Chê cười, nếu như là phụ hoàng ban cho, ta xem hắn nói thế nào.”

20. Chương 20: Sứ Giả Liên Nhân

Di Nguyệt Thụy nổi giận đùng đùng đi đến ngự thư phòng, Lôi Tư Nghị cùng Tiểu Đẳng Tử cẩn thận đi theo phía sau.

Lôi Tư Nghị lay lay Tiểu Đẳng Tử: “Người nói, tại sao thất điện hạ muốn nữ nhân a?”

Tiểu Đẳng Tử mắt nhìn Lôi Tư Nghị, sao người này hay hóng hớt như vậy. “Điện hạ từng nói qua như vậy: Dựa vào cái gì ta lớn hơn hắn nhưng không có kinh nghiệm, đây không phải khi dễ người sao.”

Lôi Tư Nghị nghe xong, mờ mịt, sao thất điện hạ có thể lớn hơn thái tử chứ? Chẳng lẽ lúc ấy thất điện hạ giận quá nên hồ đồ, hơn nữa cái này có gì đáng giận, chờ hắn đến 14 tuổi, hắn không muốn tìm, hoàng thượng cũng buộc hắn thượng.

Đi vào ngự thư phòng, bởi vì Di Nguyệt Lâm từng hạ lệnh: Thất điện hạ có thể không cần thông báo, trực tiếp vào ngự thư phòng, cho nên bình thường thị vệ và thái giám trông giữ ngự thư phòng cũng không ngăn trở. Nhưng hôm nay Di Nguyệt Thụy bị ngăn trở.

“Thất điện hạ, Hoàng Thượng đang có khách nhân!” Một thị vệ bấm báo.

“Khách nhân? Là ở đâu?” Di Nguyệt Thụy chọn lông mày.

“Sứ giả của Vương Đa triều.”

“Phốc suy – cái tên gì chứ, bởi vì triều có rất nhiều dầu sao?” Di Nguyệt Thụy cười khanh khách.

“Điện hạ, cười nhạo họ như vậy, hình như không ổn!” Tiểu Đẳng Tử lén lút nhắc nhở.

“A!” Di Nguyệt Thụy thụ giáo, quay đầu nói với thị vệ, “Không có việc gì, ta tiện thể vào xem sứ giả là thế nào.”

Thất điện hạ đã nói vậy, thị vệ cũng không ngăn trở.

Di Nguyệt Thụy tiến vào ngự thư phòng mới phát hiện nguyên lai bên trong không chỉ có sứ giả, ngay cả hoàng hậu của Y Vân vương triều cũng ở đây.

Thấy hoàng hậu, Lôi Tư Nghị và Tiểu Đẳng Tử trao đổi nhau một ánh mắt: Xem ra lúc này nguyện vọng của thất điện hạ muốn nữ nhân là có thể thực hiện.

“Tham kiến phụ hoàng, Hoàng hậu nương nương!”

“Hoàng Thượng vạn tuế, Hoàng hậu nương nương thiên tuế!”

“Ha ha, đây là thất điện hạ trong lời đồn của Y Vân vương triều sao?” Một tiếng cười truyền đến khiến Di Nguyệt Thụy cảm thấy chói tai, cái gì là “Trong lời đồn”.

“Đứng lên đi!” Thanh âm Di Nguyệt Lâm vô cùng bình thản, “Nhiệm sứ giả cũng nhìn thấy thất nhi tử của ta rồi đó, cho nên đề nghị của quý triều ta không thể đáp ứng.”

Di Nguyệt Thụy đứng dậy, quay đầu nhìn về phía sứ giả Vương Đa triều một bên, y phục hoàng sắc, bên hông treo một vật phẩm trang sức. Di Nguyệt Thụy cẩn thận nhìn lên, vật phẩm trang sức như là từng đoạn từng đoạn xương cốt xâu cùng một chỗ, chạy thẳng xuống chân. Ngũ quan của người này nếu như tách ra thì rất bình thường, nhưng hợp cùng một chỗ xem thế nào cũng cảm thấy không được tự nhiên, lại nhìn trên đầu của hắn, sợ hãi than, đây không phải là Hồ Lô Oa của hiện đại sao, tám tắc, đây rốt cuộc là quốc gia gì a, có người dùng hồ lô để làm trang sức, thật sự là bội phục.

“Thất điện hạ, tại hạ là sứ giả của Vương Đa quốc.” Người nọ hướng Di Nguyệt Thụy cúi đầu, Di Nguyệt Thụy khẽ gật đầu đáp lại.

“Hoàng thượng, bốn cung cảm thấy đề nghị của sứ giả rất được.” Hoàng hậu một mực chưa mở miệng đột nhiên lên tiếng, mọi người đem chú ý chuyển hướng nàng, “Thụy nhi cùng thập công chúa của Vương Đa triều gần tuổi nhau, hai người ở chung cũng không có vấn đề gì. Sao hoàng thượng không đáp ứng?”

Trong lòng Di Nguyệt Thụy hoảng sợ, thập công chúa, không phải là muốn đám hỏi chứ, để hắt hủi một nữ hài không biết mặt mũi?

“Phụ hoàng!” Di Nguyệt Thụy vội vàng mở miệng, “Nhi thần cảm thấy Hoàng hậu nương nương nói rất đúng.”

Lôi Tư Nghị cùng Tiểu Đẳng Tử ở phía sau trừng to mắt, tiểu điện hạ của ta, người không đói khát tới mức ngay cả nữ nhân chưa thấy mặt cũng muốn a.

“Nhưng nhi thần cảm thấy nhi thần còn nhỏ tuổi, sợ chậm trễ công chúa điện hạ của Vương Đa triều, làm nàng cảm thấy Y Vân vương triều chúng ta không hiểu cấp bậc lễ nghĩa, ức hiếp bọn họ. Hơn nữa nam nhi chỉ tại tứ phương, nhi thần nghe nói hình như phụ hoàng có ý phái đại hoàng huynh tuần sát các nơi hưởng hoàng ân, nhi thần đặc biệt đến thỉnh cùng hoàng huynh đi tìm hiểu kiến thức về vương triều ta, vì phụ hoàng và hoàng huynh phân ưu. Thỉnh phụ hoàng ân chuẩn.”

Nói xong, Di Nguyệt Thụy quỳ xuống, biểu lộ tâm ý.

Lôi Tư Nghị cùng Tiểu Đẳng Tử cũng theo hân quỳ xuống, với việc thất điện hạ không cần nữ nhân, may mắn!

“Ha ha, không hổ là Thụy nhi, nói rất hay. Phụ hoàng ân chuẩn !”

“Hoàng Thượng!” Hoàng hậu đứng dậy khỏi ghế, sứ giả cũng kinh ngạc nhìn về phía Di Nguyệt Lâm.

Di Nguyệt Thụy mặc kệ những người kia có sắc mặt gì, trực tiếp tạ ơn, đứng dậy ly khai.

Ra ngự thư phòng, trên đường trở về, Tiểu Đẳng Tử không rõ nên hỏi Di Nguyệt Thụy: “Thất điện hạ, nô tài chưa từng nghe qua hoàng thượng muốn phái thái tử điện hạ đi tuần sát a.”

Lôi Tư Nghị ở một bên liều mạng gật đầu – thuộc hạ cũng không nghe nói.

“Các người thật ngu ngốc a, nhìn bộ dáng hoàng hậu nhất định là cùng sứ giả kết giao tốt lắm, muốn đem cái công chúa kia gả cho ta. Nếu để người lấy một nữ nhân người chưa từng gặp qua, người có muốn không? Hơn nữa bốn điện hạ nhỏ như vậy, đã muốn đẩy ta vào hố lửa, khẳng định là không hảo tâm.”

“Có thể đưa ra liên hôn, hân không kém đâu a?” Lôi Tư Nghị suy đoán.

“Vậy cũng khó nói. Nếu như Tiểu Trác Tử muốn, ta có lẽ có thể giúp người nghĩ cách a!” Di Nguyệt Thụy mắt lé nhìn về phía Lôi Tư Nghị.

“Điện hạ, người đừng nói giỡn với nô tài, nô tài nhận không nổi a!” Lôi Tư Nghị liều mạng lắc đầu, hân không muốn tự tìm tội.

“Điện hạ, bây giờ chúng ta.....” Tiểu Đẳng Tử cẩn cẩn dục dục hỏi.

“Hồi cung, thu dọn đồ đạc, chuẩn bị ngoạn sơn du thủy.” Di Nguyệt Thụy khơi dậy ý chí chiến đấu.

Trong ngự thư phòng, không khí đọng lại.....

“Hoàng thượng, chẳng lẽ người cảm thấy thập công chúa không xứng với thất điện hạ của quý quốc?” Nhiễm sứ giả mặt mũi tràn đầy vẻ giận dữ, cảm thấy Di Nguyệt Lâm lật lọng đúng là vũ nhục Vương Đa triều.

“Thất hoàng tử của trẫm xác thực quá nhỏ, ta sợ quý triều cảm thấy ta coi thường Vương Đa quốc, khinh thường uy nghiêm của quý triều a! Người nói đúng không, Nhiễm sứ giả!” Di Nguyệt Lâm đứng dậy, từ trên xuống dưới nhìn chăm chăm vào sứ giả Vương Đa triều.

“Không dám!” Nhiễm sứ giả xoay người.

Di Nguyệt Lâm thỏa mãn gật gật đầu, hướng ra ngoài phân phó: “Người tới, đưa Nhiễm sứ giả xuống dưới nghỉ ngơi!”

Một thái giám từ ngoài cửa vào dẫn người rời khỏi.

Thấy người đi xuống, Di Nguyệt Lâm quay đầu nhìn chằm chằm vào hoàng hậu Y Vân – Y Hồ Tiệp: “Hoàng hậu, người đừng tưởng rằng người làm chuyện mờ ám gì trẫm không biết.”

Hoàng hậu định đứng lên: “Hoàng thượng, lời của người thần thiếp nghe không hiểu!”

“Không hiểu? Hoàng hậu của ta, người không hiểu hay là giả vờ không hiểu. Trẫm hy vọng người có thể biết rõ cái gì có thể làm cái gì không thể làm, như vậy mới có thể ngồi vững vàng trên cái ghế hoàng hậu của người a!”

Di Nguyệt Lâm nhẹ nhàng cười, xoay người rời khỏi ngự thư phòng.

Y Hồ Tiệp vẫn bảo trì tư thế, chỉ là hai tay nàng đặt bên cạnh eo nắm thật chặt.

21. Chương 21: Di Nguyệt Lâm, Người Là Yêu Nghiệt

Hai ngày sau đó, Di Nguyệt Lâm hạ chỉ để thái tử thay mặt đi tuần, thất điện hạ đi theo, một ngày sau lên đường. Đồng thời thái giám đến tuyên chỉ đưa cho Di Nguyệt Thụy một khối lệnh bài.

“Thất điện hạ, lệnh bài hoàng thượng giao cho ngài cần phải cất kỹ, gặp lệnh bài như gặp thánh thượng, có thể điều động quân binh.”

Di Nguyệt Thụy nhìn lệnh bài, chỉ lớn bằng bàn tay, bốn phía chạm rồng, chính giữa có khắc một con chim, lòng bàn chân của con chim giẫm lên hỏa diễm. Hắn biết rõ đây là biểu tượng hỏa diễm chí diếu của Y Vân đế vương. Nhưng hiện tại việc hắn muốn làm nhất là đem lệnh bài đưa vào miệng cắn cắn xem có phải tất cả đều là vàng thật hay không, đủ nặng.

“Thỉnh công công báo lại với phụ hoàng, Thụy nhi nhớ kỹ!”

Thái giám khom xoay người rời đi. Di Nguyệt Thụy đem lệnh bài trong tay ném ra sau cho Tiểu Đẳng Tử, “Giữ lấy”

Tiểu Đẳng Tử cuống quýt tiếp được, tổ tông của ta a, thứ quan trọng này sao có thể ném như vậy chứ.

“Không có việc gì không được quấy rầy ta, ta chuẩn bị để ngày mai ra ngoài.”

Di Nguyệt Thụy phân phó Lôi Tư Nghị cùng Tiểu Đẳng Tử, sau đó đi đến được lô phía sau Hồng Hiến cung, nha nha nha, trước kia xem tiểu thuyết kiếm hiệp về phương diện mê được hay những được vật thiên kì bách quái (vô cùng kì quái) cảm thấy rất có hứng thú. Hiện tại, rốt cục đến lượt hắn thể hiện tài năng, tâm tình thật kích động a kích động.

Thấy Di Nguyệt Thụy đi đến lô được, Tiểu Đẳng Tử và Lôi Tư Nghị liếc mắt nhìn nhau, không khỏi rung mình một cái. Chủ tử của bọn hắn toàn nghiên cứu những thứ được kì quái, khiến bọn họ không muốn cũng phải thương cảm cho con gà trống lần trước a.

Ngày nào đó.

“Tiểu Trác Tử, đi ngự thiện phòng bắt một con gà sống tới đây!” Di Nguyệt Thụy từ được lô (phòng được) đi ra, hưng phấn nói với Lôi Tư Nghị.

Thấy trên tay Di Nguyệt Thụy cầm một cái chai màu đen, Lôi Tư Nghị không nói hai lời chạy thẳng đến ngự thiện phòng, hắn cũng không muốn Di Nguyệt Thụy dùng hắn làm vật thử nghiệm.

Một con gà trống khá lớn được mang tới. Di Nguyệt Thụy bảo hắn dùng dây trói chặt chân gà, sau đó tiến lên đem bột phấn trong bình đổ lên mình nó.

“Điện hạ, thân gà được lông bao phủ, bột phấn có thể tạo được hiệu quả sao?” Tiểu Đẳng Tử nhìn thấy gà trống không có nửa điểm phản ứng, nghi hoặc hỏi Di Nguyệt Thụy.

“Hắn là sẽ có hiệu a, chờ xem!” Di Nguyệt Thụy cũng không xác định chắc chắn.

“Khanh khách..... Khanh khách..... Khanh khách.....” Vốn gà trống không hề động dậy đột nhiên mở rộng cánh kinh hoàng đứng dậy, nhưng chân nó bị cột lại cho nên chỉ có thể nằm trên mặt đất loạn xạ.

Nhóm người Di Nguyệt Thụy mở to mắt nhìn phản ứng của con gà trống, sau đó trong một thời gian ngắn Hồng Hiền cung cầm dùng những món ăn chế biến từ gà.

Gà trống mới đầu là kinh hoàng làm loạn tại chỗ, sau đó không lâu nó dùng miệng mình vật xuống từng cọng từng cọng lông một.

Thấy gà trống làm thế mà có vẻ chẳng hề đau đớn, Tiểu Đẳng Tử nuốt nuốt nước miếng, “Điện hạ, người dùng được gì vậy?”

Thấy máu loãng trên mặt đất, Di Nguyệt Thụy cảm thấy có chút chán ghét, không nhìn.

“Ta chỉ muốn xem hiệu quả của phần ngựa như thế nào, chắc chắn, không ngờ làm gà trống tự rút lông của mình.” Di Nguyệt Thụy lắc đầu, trở lại được lô nghiên cứu giải được.

Tiểu Đẳng Tử và Lôi Tư Nghị nhìn con gà trống tự nhổ lông của chính nó đến đổ máu đang hấp hối, không khỏi rùng mình: “Thật sự là phần ngựa sao?” Bọn họ vô cùng hoài nghi.

Lôi Tư Nghị và Tiểu Đẳng Tử liếc nhau, xoay người làm chuyện nên làm, ai nha, phải chuẩn bị mọi thứ thật tốt để ngày mai lên đường!

Chờ Di Nguyệt Thụy cảm thấy mỹ mãn mà rời khỏi được lô thì trời đã tối, vỗ vỗ túi bên cạnh, Di Nguyệt Thụy chuẩn bị nhắc chân trở về chính sảnh Hồng Hiền cung dùng bữa thì thấy Di Nguyệt Lãnh cùng vài người đứng cách đó không xa chờ hắn.

“Lãnh.....” Di Nguyệt Thụy mang theo một gói to cao hứng chạy tới.

Di Nguyệt Lãnh vươn tay đỡ lấy tiểu nhân nhi chạy tới trước mặt, “Người lại quên dùng bữa nhé!”

“Hắc hắc!” Di Nguyệt Thụy chột dạ cười cười, hiếu kỳ nhìn về phía bốn nữ tử phía sau, “Các nàng là.....?”

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

“Về dùng bữa trước, đợi lát nữa nói.” Di Nguyệt Lãnh xoay người ôm lấy tiểu nhân nhi, hướng Hồng Hiền cung.

“Ta có thể tự đi! Thả ta xuống!” Di Nguyệt Thụy kháng nghị.

“Đừng nhúc nhích, té xuống ta cũng mặc kệ!” Di Nguyệt Lãnh chỉ nhàn nhạt nhắc nhở.

“Vậy người có thể không làm vậy hay không.....”

Di Nguyệt Lãnh nhíu mày nhìn người trong lòng – cái gì.

“Vậy người có thể không sờ mông ta hay không a!” Di Nguyệt Thụy đỏ mặt tức giận hô lên. Muốn ôm thì cứ ôm đi, sao lại còn một tay sờ tới sờ lui trên mông hắn, làm hắn muốn lớn tiếng hô, “Phi lễ!”

Bốn nữ tử phía sau che miệng cười, mặt Di Nguyệt Thụy càng đỏ hơn, dùng ánh mắt hướng Di Nguyệt Lãnh phi đao, ta phi ta phi ta phi chết người.

Di Nguyệt Lãnh bất vi sở động, đi thẳng vào chính sảnh mới thả Di Nguyệt Thụy xuống, lúc này mặt Di Nguyệt Thụy đã có thể nhỏ máu, hung hăng trợn mắt nhìn Di Nguyệt Lãnh – chẳng lẽ người mặt lạnh da mặt cũng dày, dày đến mức đao phi không vào.

“Các người tự xưng tên a!” Di Nguyệt Lãnh không thèm để ý ánh mắt của Di Nguyệt Thụy, chọc giận Di Nguyệt Thụy nghiêng răng, quay đầu nhìn bốn nữ tử trước mặt.

Ô oa, mỹ nữ a! Hai mắt Di Nguyệt Thụy bốc hình trái tim.

Chỉ thấy bốn nữ tử trước mặt sắp thành một hàng, người thứ nhất bên trái vận xiêm y tử sắc, có khuôn mặt lạnh lùng gần giống phong cách của Di Nguyệt Lãnh, mặt mày như khối, trên tóc cài một trâm ngọc đậm tử sắc (màu tím nhạt), bên cạnh là một nữ tử vận y phục lam sắc, tóc đen để theo kiểu mỹ nữ thời

nhà Thanh, đang mỉm cười nhìn hân, kế tiếp là nữ tử vận hồng y, khoe môi nàng cũng nở nụ cười, lại mang theo vẻ lãnh đạm, làm cho người ta cảm thấy xinh đẹp thoát tục, cuối cùng là một nữ tử có vẻ nhỏ tuổi nhất trong các nàng, vận lục y, tạo cho người ta cảm giác nhìn thấy tiểu muội muội.

“Nữ tử Tử Yên!” Nữ tử vận xiêm y tử sắc tiến lên, dịu dàng cúi đầu, “Người vận lam y là Lan Chi Nghi, hồng y là Tử Cách Chân Sa, cuối cùng lục y là Tử Nguyệt.”

Di Nguyệt Thụy cảm thấy những cái tên này rất quen thuộc, quay đầu nhìn về phía Di Nguyệt Lãnh – ta đã từng gặp các nàng?

“Ba người kia là những nữ tử người cứu từ bên ngoài về mấy năm trước, ta đưa các nàng tới Tuyên cung tiến hành huấn luyện.” Di Nguyệt Lãnh vừa giải thích vừa gấp rau ụy Di Nguyệt Thụy.

Di Nguyệt Thụy gật gật đầu, thì ra là thế, khó trách cảm thấy rất quen mắt.

Đã gặp, Di Nguyệt Lãnh phát phát tay bảo các nàng xuống trước, ngược lại chăm chú ụy Di Nguyệt Thụy ăn.

“Đi tuần là do Thụy nhi thỉnh cầu phụ hoàng, lần này vì huynh nghe Thụy nhi, lộ tuyến do Thụy nhi định.” Di Nguyệt Lãnh cầm lấy khăn bên cạnh lau miệng cho Di Nguyệt Thụy.

“Ta muốn tới phía nam!” Di Nguyệt Thụy nuốt xong món ăn trong miệng, nghiêm túc nói.

“Được! Hôm nay Thụy nhi chuẩn bị cho tốt, sáng sớm ngày mai chúng ta xuất phát.” Di Nguyệt Lãnh không dị nghị, đem chiếc đĩa đưa cho Di Nguyệt Thụy, đứng dậy, “Vì huynh về cung trước.”

Di Nguyệt Thụy ngẩng đầu nhìn Di Nguyệt Lãnh – sao hôm nay lại thành thật như vậy, không động thủ động cước.

Thấy biểu tình của Di Nguyệt Thụy, khoe môi Di Nguyệt Lãnh câu khởi độ cong, tiến lên hôn hôn môi Di Nguyệt Thụy, “Mùi vị rất tuyệt.” Xoay người ly khai.

Di Nguyệt Thụy lại bị nụ cười của Di Nguyệt Lãnh mê hoặc, chờ phản ứng kịp đã bị ăn đậu hủ. Đưa tay ném thức ăn trên bàn ra ngoài, “Di Nguyệt Lãnh, ngươi là đồ lưu manh, yêu nghiệt!”

Tiểu Đẳng Tử và Lôi Tư Nghi ở phía sau liếc nhau, thở dài: Thất diện hạ, người hân là đã thành thói quen.

22. Chương 22: Xuất Phát

Ngày kế, lúc thái dương chậm rãi dâng lên từ đằng đông, hai mã xa rời khỏi hoàng cung Y Vân, thân xe là do gỗ bình thường chế thành, hai con ngựa kéo xe cũng là loại người bình thường nuôi trong nhà dùng để chở hàng, trước xe ngựa là hai người vận áo choàng hắc sắc, mang theo mũ sa.

Lúc này trên đường Di Nguyệt Thành chỉ có vài hàng rong bán bữa sáng, cửa hàng chung quanh mới bắt đầu mở. Tiếng vó ngựa ầm ỉ khiến mọi người chú ý, đều hiếu kỳ mã xa của ai mà xuất môn sớm như vậy, cửa thành còn chưa mở.

Ước chừng một chiếc trà hai mã xa đã tới trước cửa Di Nguyệt thành, quan binh thủ thành ngáp một cái, thấy mã xa sắp đến gần liền vươn trường thương trong tay ngăn lại.

Một vị nam tử nhìn như quan trên tiến lên: “Đỗ xe, đỗ xe! Chưa đến lúc mở cửa thành, các người chờ ở đây.”

Người đánh xe cũng không bước xuống, chỉ lấy ra một khối lệnh bài đưa tới trước mặt nam tử.

Nam tử dụi dụi mắt, thấy rõ chữ trên lệnh bài, hướng về sau hô: “Mở cửa thành ra!” Sau đó cung kính đứng một bên đưa mắt nhìn mã xa rời đi.

Một số binh sĩ nhìn mã xa đã đi xa, hiếu kỳ hỏi nam tử: “Trưởng, mã xa của ai vậy a, sớm như vậy đã ra thành, người lại mở cửa cho hắn!”

Nam tử nhìn tiểu binh, “Đây là chuyện người không nên biết, nói không chừng mạng cũng không còn.”

Tiểu binh bị dọa rụt cổ lại, nghiêm trọng như vậy sao.

Mã xa đi tới cánh rừng ngoại thành thì dừng lại, lúc này có sáu người vận hắc y, còn có hai nhóm tuần mã bước thông thả đến.

Người đánh xe cỡi mã xa xuống, lộ ra gương mặt, nhảy xuống, hướng trong xe bấm báo: “Chủ tử, đã đến.”

Rèm xe được mở ra, hắc y nhân nhìn thấy một tiểu hài tử ước chừng mười hai mười ba tuổi vận thanh y nhảy xuống trước, hướng vào mã xa tức giận mắng: “Di Nguyệt Lân, ngươi chạy trốn hay là chạy đi đầu thai, không có việc gì cũng xuất phát sớm như vậy.”

Người ngồi trong mã xa chính là người thay hoàng đế nam tuần, ngồi cùng mã xa với tiểu hài tử là đương triều thái tử Di Nguyệt Lân, mà lúc này đang đứng trên mặt đất khua tay khua chân với mã xa là “Si diện” trong lời đồn – Di Nguyệt Thụy, hắc y nhân đánh xe là Lôi Tư Nghị cùng Tiểu Đẳng Tử.

Sáu hắc y nhân không hẹn mà cùng mở to mắt – sùng bái a, dám công khai khiêu chiến quyền uy của chủ tử.

Trong mã xa không có thanh âm trả lời, chỉ thấy một người từ trong mã xa bước xa, tóc hắn bó ngọc quan, vận áo choàng hắc sắc, cầm trong tay một chiếc áo choàng tử sắc, vừa xuống xe liền đem áo choàng quàng lên người tiểu hài tử, trách cứ: “Sao lại quên mang áo choàng, bị bệnh thì trở về cho ta.”

Tiểu hài tử bĩu môi, không để ý tới y, xem ra còn mang theo giận dữ phải rời giường sớm, nếu như sáng sớm đang mộng đẹp thì bị người kéo ra, ai chẳng giận.

Hắc y nhân không thể tin nhìn về phía Di Nguyệt Lân – thanh âm ôn nhu vừa rồi là từ miệng người này nói ra, bọn họ không nghe lầm chứ.

Mắt Di Nguyệt Lân quét qua, hắc y nhân thu hồi ánh mắt, bắt đầu chuẩn bị xe ngựa, đem hai nhóm tuần mã lồng vào mã xa, đồng thời không biết từ nơi nào lại xuất hiện hai mã xa mới.

Di Nguyệt Thụy kéo kéo áo choàng của Di Nguyệt Lân, khi y chú ý, hắn ôm bụng: “Lân, ta đói bụng!”

Lôi Tư Nghị đang giúp đỡ thay đổi tuần mã, khoe miệng kéo ra – không hổ là thất điện hạ, tính ngủ lại ăn.

Nghe được thanh âm kêu đói, mã xa phía sau có động tĩnh, một nữ tử vận lam y từ trong xe đi ra, trên tay cầm một thực hộp nhỏ, “Thất điện hạ, nô tỳ có bánh lấy từ ngự thiện phòng, ngài ăn lót dạ trước.”

Di Nguyệt Thụy vui vẻ nhận lấy, “Chi Nghê, người thật tốt. Sao trên xe còn có cái này?” Tựa tay uy một cho Di Nguyệt Lân, thấy Di Nguyệt Lân cau mày nuốt xuống mới bắt đầu bỏ vào miệng của mình. (hắc.. vẫn còn nhớ đến anh a)

Chi Nghê che miệng cười cười, “Là Tử Nguyệt nghe Tiểu Đẳng Tử công công nói thất điện hạ thích ăn, sợ trên đường điện hạ sẽ đói bụng, cho nên suốt đêm vội vàng làm bánh ở ngự thiện phòng, hiện tại Chân Sa tỷ tỷ đang ở trong xe ngựa sửa sang lại.”

Di Nguyệt Thụy vừa ăn vừa gật đầu, cười mỉa mắt. Những chiếc bánh này làm rất ngon, lớp vỏ hơi mỏng có thể thấy rõ được nhân bên trong, nhẹ nhàng cắn, nước chảy vào đầu lưỡi, lại cắn cắn, nhả mịn khiến người ta không nghĩ ra là làm từ nguyên liệu gì.

Lôi Tư Nghị chuẩn bị xong xuôi, thấy Di Nguyệt Thụy ăn ngon như vậy, đáng thương nhìn về phía Tiểu Đẳng Tử – ta cũng đói bụng.

Tiểu Đẳng Tử cười cười – muốn ăn?

Lôi Tư Nghị gật đầu, dùng ánh mắt hâm mộ nhìn Di Nguyệt Thụy. ?

Tiểu Đẳng Tử lắc đầu – không có. Lôi Tư Nghị phẫn nộ!

Thấy đoàn người đã chuẩn bị xong, Di Nguyệt Lãnh trụ vai Di Nguyệt Thụy, đưa hấn tới trước mặt hắc y nhân, “Những người này là ảnh vệ của ta, theo thứ tự từ bên trái là ảnh nhất, ảnh nhị, ảnh tam, ảnh tứ, ảnh ngũ, ảnh lục.”

Di Nguyệt Thụy nhìn nhìn sáu hắc y nhân trước mắt, ngẩng đầu hỏi “VẬY có phải còn ảnh bát, ảnh cửu, nữa hay không?”

“Ân, tổng cộng có mười hai, sáu người khác đang đi làm nhiệm vụ.” Di Nguyệt Lãnh gật đầu, Di Nguyệt Thụy bĩu môi, đây là cái tên gì chứ.

“Lôi Tư Nghị cùng Tiểu Đẳng Tử đánh xe, ảnh nhất, ảnh nhị hộ vệ, bốn người khác âm thầm đi theo là được.” Di Nguyệt Lãnh phân phó nhiệm vụ.

Mỗi người đều có vị trí và cương vị riêng, Di Nguyệt Lãnh mang Di Nguyệt Thụy đang kinh ngạc tới ngay người trở vào mã xa.

“Xuất phát!” Trong xe ngựa truyền một câu mệnh lệnh, toàn thể xuất động.

Trong xe ngựa, Di Nguyệt Thụy theo tiếng bánh xe “lộc cộc, lộc cộc” mà bình tĩnh, ngạc nhiên nhìn về phía Di Nguyệt Lãnh, “Chẳng lẽ là kinh công trong truyền thuyết.”

Hấn vừa mới thấy bốn người kia sau khi Di Nguyệt Lãnh nói xong thì biến mất vô tung vô ảnh.

“Trong truyền thuyết? Không có khoa trương như vậy. Bọn họ là ảnh vệ, võ công phải cao, bằng không sao có thể hộ chủ.” Di Nguyệt Lãnh cảm thấy Di Nguyệt Thụy có chút khoa trương, cầm lấy thực hạp đã trống không trong tay hấn hướng ngoài cửa sổ.

Chỉ chốc lát sau từ bên ngoài đưa tới một thực hạp mới, là bánh bao nhỏ hình các loài vật. Đầu Di Nguyệt Lãnh đầy hắc tuyến, nhìn tiểu nhân nhi một bên ăn rất say sưa – người muốn ăn bao nhiêu?

Di Nguyệt Thụy thấy y nhìn, cho rằng y cũng muốn ăn, vội vàng lấy một chiếc bánh bao hình con gà trống đưa tới bên miệng Di Nguyệt Lãnh, “Ừ! Cho người cái này.”

Di Nguyệt Lãnh cau mày ăn, cắn cắn, khá tốt nếu không có vị ngọt, nhưng hình như trong bột mì có thêm trứng a, có mùi vị của trứng.

“Bên trong mà cho thêm một chút nhân bánh thì ăn sẽ càng ngon.” Di Nguyệt Thụy lăm lăm lầu bầu, quyết định lần sau dạy các nàng phải làm điểm tâm như thế nào a.

Ngồi ở bên ngoài, Lôi Tư Nghị ngửi được hương thơm từ trong xe truyền ra, ủy khuất xoa xoa bụng – hấn cũng đã đói bụng, sao không có người nào tốt đưa đồ ăn cho hấn a.

Ảnh nhất và ảnh nhị thủ hộ bên xe trao đổi với nhau một ánh mắt ý vị thâm trường, sau đó tiếp tục chú ý tình hình phía trước.

Mã xa cách Di Nguyệt thành càng ngày càng xa, trong lòng Di Nguyệt Thụy hô to, “Vạn tuế! Ta rốt cục đã thoát ra!”

23. Chương 23: Thập Lý Trấn Và Cửu Hoa Lô

Ngồi ở trong xe ngựa, Di Nguyệt Thụy bắt đầu hứng phần mà nhìn phong cảnh ven đường, nhưng một lúc sau hấn liền mất đi hứng thú, không khác hiện đại là mấy, cây cỏ chỉ nhiều hơn một chút mà thôi.

Di Nguyệt Lãnh thấy Di Nguyệt Thụy rút đầu trở về, vươn tay ôm lấy hấn, “Không xem nữa sao?”

“Ân, không có gì hay. A – ” Di Nguyệt Thụy ngáp một cái, quay đầu nằm trong lòng Di Nguyệt Lãnh, “Một muốn chết, để ta nằm một chút!”

Di Nguyệt Lãnh chỉ kéo lại áo choàng trên người hần, khoe miệng mang theo nụ cười nhẹ nhàng, thấy người này có thể tự nhiên mà ý lại mình như thế, nội tâm Di Nguyệt Lãnh có một cảm giác sung tràn đầy.

“Đến thành trấn bẩm báo.” Di Nguyệt Lãnh hướng ngoài xe phân phó, sau khi nghe trả lời cũng nhắm mắt lại dưỡng thần.

Xe ngựa chậm rãi nhấp nhô, rớt cục vào giữa trưa cũng tới một thành trấn nhỏ, trên cửa thành có viết ba chữ cực kỳ lớn – Thập Lý trấn.

Lôi Tư Nghị vội vàng hướng mã xa chạy vào trong thành, Tiểu Đẳng Tử cùng một mã xa theo sát phía sau, ảnh nhất và ảnh nhị theo bên cạnh mã xa thứ nhất.

“Dừng xe! Dừng xe!” Một nam tử vung roi bắt nhóm người Lôi Tư Nghị dừng lại.

Lôi Tư Nghị liền dừng mã xa, khách khí hỏi, “Vị quan gia này, có chuyện gì sao?”

“Các người là người nào, từ đâu tới đây? Đang làm gì?” Hai mắt quan sai nhìn chằm chằm vào màn xe của Di Nguyệt Thụy, vài tiểu binh thấy cấp trên của mình ngăn lại một chiếc mã xa cũng tiến đến trợ uy.

“Vị quan gia này, chúng ta từ đô thành tới.” Lôi Tư Nghị ôm quyền khách khí trả lời, “Đến Thập Lý trấn buôn bán đàm thương.”

Trước khi xuất phát Di Nguyệt Lãnh đã dặn dò, nếu có người hỏi thì trả lời bọn họ là kinh thương, đi buôn bán khắp nơi.

Quan sai vẫn dùng ánh mắt hoài nghi nhìn Lôi Tư Nghị, chỉ vào thùng xe, nói, “Chúng ta muốn kiểm tra mã xa của người.”

Lôi Tư Nghị thấy thái độ của quan sai, xoay người hỏi người trong xe: “Chủ tử, bọn họ nói muốn kiểm tra mã xa.”

“Ấn!” Sau màn xe truyền đến thanh âm lạnh lùng.

Quan sai ý bảo một tên lính quèn tiến lên xốc màn xe, tiểu binh xốc lên thì nhìn thấy bên trong có một tuấn mỹ nam tử vận áo choàng hắc sắc ngồi trên ghế, trong ngực y là một tiểu hài tử đang ngủ, tiểu hài tử như mơ thấy chuyện gì vui vẻ, khoe miệng mỉm cười, có lẽ vì không khí lưu thông trong xe mà gò má hồng hồng, khiến người ta rất muốn cắn một ngụm.

Thấy ánh mắt nam tử quét tới, tiểu binh vội vàng hướng y khom lưng, xoay người, chạy chậm trở lại bên cạnh quan sai, “Trưởng, không có việc gì!”

Một tiểu binh kiểm tra mã xa khác cũng hô: “Trưởng, không có gì khả nghi!”

Quan sai phát phát tay, mọi người tránh ra, mã xa lại bắt đầu chậm rãi nhấp nhô, chạy vào trong thành.

Quay đầu lại, thấy tiểu binh còn nhìn theo phương hướng mã xa, hung hăng vỗ đầu của hần, “Nhìn cái gì vậy, có cái gì đẹp mắt. Vừa rồi người lại còn khom lưng.”

“Trưởng, người nói đúng rồi, người trong mã xa vừa rồi không phải là đẹp bình thường, còn có tiểu hài tử kia thật đáng yêu. Bất quá ánh mắt nam tử kia vừa lướt qua, chân tiểu nhân có chút mềm nhũn.” Ai, đẹp mắt là đẹp mắt, nhưng quá lạnh, không dễ chọc a! Tiểu binh lắc đầu trở lại cương vị.

Quan sai liếc nhìn trong thành, ngoắc kêu một tiểu binh tới, ghé vào lỗ tai hần nói thầm trong chốc lát. Tiểu binh gật gật đầu chạy vào trong thành, quan sai xoay người tiếp tục tìm kiếm mục tiêu kế tiếp.

Lôi Tư Nghị vội vàng đánh mã xa vào thành, hỏi đường tới tử lâu lớn nhất, thiên, hần đối sắp chết.

Được người qua đường chỉ dẫn, Lôi Tư Nghị tìm được tử lâu lớn nhất Thập Lý trấn – Cửu Hoa lâu.

Tiểu nhị thấy mã xa dừng trước khách điểm của mình, vội vàng xuất môn nghênh đón, “Các vị gia gia muốn ăn cơm hay là nghỉ qua đêm?”

Lôi Tư Nghị không để ý tới y, hần nhảy xuống mã xa, hướng màn xe nói: “Chủ tử, đã đến!”

Trong xe ngựa, Di Nguyệt Lãnh lắc lắc Di Nguyệt Thụy còn trong giấc mộng, “Thụy nhi, chúng ta đến.”

Bị bên ngoài ảnh hưởng, Di Nguyệt Thụy mở mắt nhìn về phía Di Nguyệt Lãnh, trong miệng nói thầm, “Còn chưa đủ!”

Thấy hai mắt Di Nguyệt Thụy không có tiêu cự, Di Nguyệt Lãnh biết rõ hẳn chưa tỉnh, liền cúi xuống gương mặt luôn dụ dỗ mình cắn một cái, cuối cùng còn liếm liếm nơi mình vừa cắn qua, “Quả nhiên Thụy nhi so với đậu hủ còn non hơn.”

Di Nguyệt Thụy vẫn mờ mịt nhìn người trước mắt, y đang làm gì vậy?

Di Nguyệt Lãnh lờ đi ánh mắt Di Nguyệt Thụy, trực tiếp bế hẳn xuống xe, nếu như Di Nguyệt Thụy tiếp tục dùng loại ánh mắt nhìn y, y sợ y sẽ ngay lập tức bỏ nhào vào tiểu nhân nhi trước mắt.

Tiểu nhị thấy khách nhân trong mã xa phía trước bước xuống, trong chốc lát không có phản ứng, sau đó nhìn người bước xuống từ mã xa phía sau. Tiểu nhị xem xét, là bốn nữ tử vận xiêm y bất đồng, mắt mở to – thật đẹp a, ngay cả Nguyệt nhi cô nương của Tú Hồng Lâu đều kém hơn các nàng một chút.

“Tiểu nhị! Uy! Tiểu nhị!” Lôi Tư Nghị lay lay tiểu nhị đang không có phản ứng, quay đầu nói với bốn nữ tử, “Tử Yên, các người xem, tiểu nhị bị các người dọa.”

Tử Yên không đáp lời trực tiếp đi đến trước mặt tiểu nhị hung hăng vỗ lên đầu của hắn, “Hoàn hồn !” Sau đó xoay người theo Di Nguyệt Lãnh vào tửu lâu.

Lôi Tư Nghị thấy tiểu nhị hoàn hồn, đem roi ngựa trong tay ném cho hắn, “Hảo hảo uy hai con ngựa này.” Cũng xoay người vào tửu lâu.

Tiểu nhị nhìn roi ngựa trong tay, lắc đầu lăm bầm lăm bầu, “Đẹp mắt cũng chỉ là đẹp mắt, quá dữ tợn, Nguyệt nhi cô nương vẫn hảo.”

Trước khi Di Nguyệt Lãnh xuống xe, Tiểu Đẳng Tử đã đến chỗ chướng quầy chuẩn bị một gian phòng trang nhã. Di Nguyệt Lãnh ôm Di Nguyệt Thụy trực tiếp đi vào.

Khi Di Nguyệt Thụy chính thức tỉnh lại thì phát hiện mình đã ngồi bên cạnh bàn ăn, mắt nhìn cái bàn trống tuếch, lại nhìn nhìn Di Nguyệt Lãnh, hỏi Tiểu Đẳng Tử một bên: “Đây là đâu vậy?”

“Đây là tửu lâu lớn nhất của Thập Lý trấn – Cửu Hoa lâu!” Trả lời là Lan Chi Nghê, nàng mỉm cười nhìn dấu răng trên mặt Di Nguyệt Thụy.

“Tiểu công tử, người rửa mặt cho tỉnh táo trước rồi hẵng dùng bữa.” Tử Cách Chân Sa không biết lấy từ đâu một chiếc khăn ướt đưa cho Di Nguyệt Thụy.

“Tiểu công tử? Các người gọi Lãnh là gì?” Di Nguyệt Thụy đón lấy, xoa xoa trên mặt sau đó trả lại cho nàng, hiểu kỳ hỏi.

Tiểu Đẳng Tử ở một bên ủy khuất nhìn nhóm người Thực Cách Chân Sa – các người đoạt miếng cơm của ta!

“Chủ tử!” Thực Cách Chân Sa trả lời đương nhiên, các nàng luôn luôn gọi Di Nguyệt Lãnh là chủ tử a.

“Vì sao lại gọi như vậy?” Di Nguyệt Thụy hiểu kỳ nhìn về phía Di Nguyệt Lãnh.

Di Nguyệt Lãnh thu hồi ánh mắt nhìn ngoài cửa sổ, quét qua mọi người, “Đây chỉ là một cách xưng hô mà thôi.”

Di Nguyệt Thụy bĩu môi, không muốn nói thì thôi, cũng nhìn phía ngoài cửa sổ. Gian phòng trang nhã này sát đường, cho nên Di Nguyệt Thụy duỗi đầu ra là có thể thấy phố lớn của Thập Lý trấn.

Nếu Cửu Hoa lâu là tửu lâu tốt nhất, như vậy hẳn nơi này là trung tâm của thành trấn. Đường cái ở đây rất rộng, phòng ốc và cửa hàng được xây dựng song song sát hai bên đường, hộ hợp với hộ, phòng hợp với phòng, chính giữa là hẻm nhỏ. Trên đường phi thường náo nhiệt, thanh âm rao hàng vang lên không ngừng.

Xem xong, Di Nguyệt Thụy quay đầu lại thì thấy Lôi Tư Nghị đi đến, đằng sau là tiểu nhị của khách điểm bưng món ăn, vừa rồi hắn còn cảm thấy kì lạ là không thấy Tiểu Trác Tử, hóa ra đi gọi món ăn a.

“Tất cả mọi người ngồi xuống một chỗ cùng ăn đi.” Di Nguyệt Thụy nhìn mọi người.

Mọi người nhìn Di Nguyệt Lạnh, thấy y gật đầu mới ngồi xuống động đũa, tiểu nhị ở một bên hầu hạ.

24. Chương 24: Ta Không Phải Đậu Hủ Nhanh

Trong lúc nhất thời trên bàn cơm yên tĩnh không tiếng động, chỉ có thanh âm ngẫu nhiên của chiếc đũa va chạm. Di Nguyệt Lạnh nhìn nhìn đồ ăn, sau đó gấp một khối thịt heo cho vào bát của Di Nguyệt Thụy, “Ăn nhiều một chút.”

Lôi Tư Nghị nhìn, vui đầu tiếp tục phần đầu – thất điện hạ đã ăn đủ nhiều.

Ảnh nhất cùng ảnh nhị liếc nhau, vui đầu tiếp tục.

Di Nguyệt Thụy gặm thịt heo được một nửa thì chợt nhớ tới một việc, “Lạnh, bốn ảnh vệ kia không cần ăn cơm sao?”

Lôi Tư Nghị dùng chiếc đũa chỉ chỉ phía trên đầu, “Tiểu công tử không cần lo lắng, bọn họ ăn ở phía trên.”

Nghe vậy Di Nguyệt Thụy tiếp tục công việc gặm khối thịt heo, ngược lại tiểu nhị nhìn chằm chằm phía trên – phía trên không phải là phòng của chương quầy sao?

Ăn ăn, Di Nguyệt Thụy cảm thấy không khí quanh bàn ăn quá buồn tẻ, tiếp tục như vậy tất cả mọi người sẽ không đầy đủ dinh dưỡng. Há mồm muốn tìm chủ đề, đã thấy một vật thể không xác định bay từ ngoài cửa vào.

Tử Yên nhanh tay đón được, nát. Mọi người nhìn kỹ, nguyên lai là đậu hủ.

Di Nguyệt Thụy nhìn đậu hủ đã nát, ngẩng đầu nhìn Tử Yên, “Tử Yên biết võ công sao?”

Tử Yên nhìn Di Nguyệt Thụy, cười khê, “Có biết một chút!”

Lôi Tư Nghị ở một bên nói thầm – nếu nàng nếu chỉ biết một chút, những cao thủ kia đều nên tự sát tập thể.

Tiểu Đẳng Tử ở bên cạnh nghe được tiếng lầm bầm của hắn, chọc chọc Lôi Tư Nghị, lại chỉ chỉ Tử Yên.

Lôi Tư Nghị vội vàng ngậm miệng chăm chú vô cùng nhìn về phía Di Nguyệt Lạnh, “Chủ tử, ta xuống lầu xem chuyện gì xảy ra?”

“Không.....” Di Nguyệt Thụy định nói hắn không cần xuống xem, ở đây cũng có thể trông thấy. Chỉ là vừa xoay người đã không còn thấy thân ảnh Lôi Tư Nghị.

Tiểu Đẳng Tử bấu môi đi đến chỗ Di Nguyệt Thụy nhìn xuống dưới lầu. Chỉ thấy một đám nam tử trẻ tuổi vây quanh một lão hán nói gì, lão hán quỳ trên mặt đất, bên cạnh còn có một cái khay trúc úp sấp, bốn phía là một ít vật thể bạch sắc, Tiểu Đẳng Tử đoán đó là đậu hủ, bằng không tại sao có thể có đậu hủ bay vào chỗ bọn họ.

Một nam tử vận y phục hoa lệ đứng trước mặt lão hán phe phẩy chiết phiến, không biết đang uy hiếp cái gì, người chung quanh cũng chỉ vây quanh nhìn chứ không giúp đỡ.

“Hơi quá đáng, rõ ràng không ai ra tay trượng nghĩa. Khi dễ một lão nhân gia như vậy.” Tiểu Đẳng Tử tức giận bất bình.

Di Nguyệt Thụy quay đầu dùng ngón tay trạc trạc Di Nguyệt Lạnh, “Người mặc kệ sao?”

Di Nguyệt Lạnh nhìn thoáng qua ngón tay trước mặt, vươn tay kéo chủ nhân của nó đến bên cạnh mình, uy thức ăn cho hắn, “Lôi Tư Nghị sẽ dẫn người tới.”

Di Nguyệt Thụy nhai nhai thức ăn trong miệng, “Muối bỏ quá nhiều, quá mặn.”

Di Nguyệt Lãnh cũng gấp một miếng bở vào trong miệng, đầu có a. Nghi hoặc nhìn về phía Di Nguyệt Thụy – vị giác của người thế nào vậy.

“Tiểu nhị, người biết người nọ là ai không? Sao lại kiêu ngạo như thế?” Tử Yên hỏi tiểu nhị cũng đang đứng xem.

“Mấy vị khách quan không biết chứ, người này tại Thập Lý trấn chúng ta không dễ chọc. Hắn là nhi tử của Lưu huyện úy. Bởi vì huyện úy của Thập Lý trấn chúng ta già sắp chết a, cho nên dùng mọi cách đau sủng nhi tử này. Hơn nữa huyện úy là chức quan đứng đầu Thập Lý trấn, ai dám phản kháng đều bị bắt bỏ vào trong lao, cho nên tất cả mọi người không dám đối nghịch với hắn.”

“ Vì sao phải ức hiếp một lão hán?” Ảnh Nhất hỏi tiếp.

“Là do vị lão hán này không nạp đủ phí bảo hộ a. Lưu công tử kia ra quy định phạm là người buôn bán trên đường đều phải nộp phí bảo hộ, nếu không sẽ đập phá.”

“Hơi quá đáng. Có nhi tử như vậy, chắc chắn huyện úy kia cũng không phải loại tốt đẹp gì.” Di Nguyệt Thụy phần nộ vỗ bàn.

Di Nguyệt Lãnh chỉ phát tay bảo tiểu nhị đem thức ăn trên bàn xuống, dâng trà.

Thấy tiểu nhị đi xuống, Di Nguyệt Thụy quay đầu nắm lấy cổ áo Di Nguyệt Lãnh, “Người mặc kệ sao?”

Ảnh Nhất cùng Ảnh Nhị hít vào một hơi – chủ tử để người ta nắm lấy cổ áo.

Di Nguyệt Thụy quay đầu nhìn lướt qua, lại quay đầu tiếp tục nhìn chăm chăm Di Nguyệt Lãnh.

Di Nguyệt Lãnh đem cái tay trên cổ áo hạ xuống, nhìn Di Nguyệt Thụy, “Người hôn ta một cái ta sẽ quản.”

Lúc này đến phiên Tử Yên hít vào một hơi – trời ạ, chủ tử của nàng đùa giỡn đệ đệ của mình.

Tiểu Đẳng Tử và ba người nhóm Tử Cách Chân Sa hưng phấn mà nhìn hai người bọn họ – nhanh hôn, nhanh hôn.

Câu trả lời của Di Nguyệt Thụy là trực tiếp vung nắm tay hướng vào người không biết xấu hổ là gì đập tới, đáng tiếc nửa đường bị chặn.

“Rồi, hay là ta hôn người a.” Di Nguyệt Lãnh thở dài, rất nhanh hôn một cái lên môi Di Nguyệt Thụy, “Không phải Lôi Tư Nghị đã xuống rồi sao.”

Vừa dứt lời, Lôi Tư Nghị đã đi tiến đến, “Chủ tử, tiểu tử kia bảo chúng ta ở chỗ này chờ hắn, hắn đi tìm người .”

“Buồn cười, hắn cho rằng chúng ta sẽ chờ hắn sao, hắn là cái gì. Tiểu Đẳng Tử, đi tính tiền. Chúng ta đi!” Di Nguyệt Thụy lại vỗ cái bàn, nổi giận, rõ ràng dám bảo bọn hắn chờ, tiểu tử này không muốn sống nữa.

Tiểu Đẳng Tử nhìn cái bàn lại nhìn tay Di Nguyệt Thụy – thất diện hạ, tay người không đau sao? Nghe vậy vội vàng xuống lầu tính tiền, Lôi Tư Nghị đi theo.

“Lãnh, chúng ta đi tìm một nơi nán lại. Ta đã nói với người, huyện úy kia khẳng định có vấn đề, nếu như bọn họ không có vấn đề, ta cầm đầu hủ đâm chết cho người xem.” Di Nguyệt Thụy lôi Di Nguyệt Lãnh đứng dậy, đi xuống dưới lầu, “Hừ, không lột da huyện úy kia, ta sẽ cùng họ với người.”

Ảnh Nhị nghe xong cười thầm, nói với Ảnh Nhất, “ Cho dù tiểu công tử có lột da hay không lột da huyện úy kia, không phải đều theo họ chủ tử họ sao?”

Ảnh Nhất liếc nhìn Ảnh Nhị– người nói nhiều .

Tiểu nhị đã kéo mã xa của họ tới trước cửa, cũng đứng ở bên cạnh chờ đợi. Thấy nhóm người Di Nguyệt Lãnh đi ra liền đem roi giao cho Lôi Tư Nghị, “Các vị khách quan, Lưu công tử này rất khó đối phó, nghe nói hắn nuôi một đám tay chân, chưa kể cha hắn là huyện úy. Cho nên tiểu nhân các vị không nên quá rảnh rỗi mà kiểm rắc rối cho mình.”

Bạn đang ?

“Hắn dám đến ta sẽ dám tiếp. Xem ta là khối đầu hủ sao? Buồn cười!” Di Nguyệt Thụy hươ hươ nắm đấm, xoay người tiến vào mã xa.

Tiểu nhị lắc đầu, sao tiểu ca lại phần nộ như vậy a, chả nhẽ Lưu công tử đã trêu chọc gì hắn?

“Làm gì vậy, lười biếng phải không?” Đầu tiểu nhị bị vỗ mạnh, bên người truyền đến tiếng rống giận dữ. Tiểu nhị quay đầu, là chưởng quầy, vội vàng xoay người chạy vào trong tiệm chào hỏi khách nhân.

Chưởng quầy nhìn mã xa, lắc đầu lăm bầm lăm bầu, “Phải đổi thành..... Hoán thiên lâu!”

Trong mã xa, Di Nguyệt Lãnh nhìn Di Nguyệt Thụy không nói một lời, Di Nguyệt Thụy dờ a dờ đến góc mã xa, “Không phải chúng ta đang nam tuần sao? Thấy quan phụ mẫu như vậy chẳng lẽ không quản? Cái này có gì sai? Chẳng lẽ nói.....”

Di Nguyệt Thụy chợt “Vụt – ” Chuyển qua bên người Di Nguyệt Lãnh, nắm lấy cổ áo của y, “Chẳng lẽ Lưu huyện úy kia là người của ngươi, cho nên ngươi một mắt nhắm một mắt mở. Ai nha, ngươi là thái tử hiệp đáp dân chúng, ta nhìn nhầm ngươi.” Nói xong tỏ vẻ khổ sở tiến vào trong lòng Di Nguyệt Lãnh. (ét ét ... đây là cái biểu hiện gì a)

Di Nguyệt Lãnh đưa tay đẩy móng vuốt trên cổ áo ra, “Lần sau ngươi lại nắm cổ áo ta, có tin ta ném ngươi ra ngoài hay không.”

Di Nguyệt Thụy cảm thấy nhiệt độ trong mã xa bắt đầu giảm xuống, vội vàng bò khỏi lòng Di Nguyệt Lãnh, vén rèm lên, “Tiểu Trác Tử, ta và ngươi cùng đánh mã xa.”

“Tiểu công tử, không cần, đã đến khách điểm.” Lôi Tư Nghị cười, nhìn Di Nguyệt Thụy.

Di Nguyệt Thụy oán hận trừng mắt liếc hắn một cái – phản đồ! Ngẩng đầu nhìn tòa lâu trước mắt – khách điểm Thập Lý.

25. Chương 25: Vào Ở Phủ Huyện Úy

Lưu công tử chạy như bị lửa cháy sau lưng về phủ huyện úy, người đi đường nhìn thấy đều tránh né, lại thấy sắc mặt hắn, trong lòng cười thầm.

Lưu huyện úy đang đọc tín thư trong thư phòng, lông mày khoá chặt, nếu như trên thư viết là thật, vậy hắn phải cẩn thận hơn.

Quay đầu muốn đem thư bỏ vào trong ngăn kéo, chợt nghe tiếng hô hoán của nhi tử nhà mình truyền đến từ rất xa.

“Ba – ” Cửa thư phòng bị hung hăng đẩy ra đập vào tường rồi bật trở lại, người vào nhất thời không chú ý, cửa lại để thêm trên mặt hắn một đạo màu sắc.

“Nghe nhi, ngươi làm sao vậy?” Lưu huyện úy vội vàng tiến lên phía trước, ngồi chồm hổm trên mặt đất kéo nhi tử ra, lại bị mặt của hắn làm sợ tới mức hít vào một hơi.

“Cha, ngươi làm chủ cho ta a – người kia..... Người kia..... Người kia đem đứa con của ngươi đánh thành dạng như vậy.” Lưu công tử – Lưu Thủ Nghị bụm mặt quay về phía Lưu huyện úy khóc thét.

“Ngươi nói đến tốt cùng là ai? Dám ngang nhiên đối xử với ngươi như vậy, cha ngươi bắt hắn vào trong lao.” Lưu huyện úy nổi giận.

“Đúng, phải tống hắn vào trong lao cho hắn nếm mùi vài ngày. Bất quá, cha, thân thủ người kia rất tốt, mấy người chúng ta đều đánh không lại hắn, hơn nữa ta nhìn y phục của hắn hẳn là một hạ nhân, nhất định là chủ tử của hắn sai sử, cho nên ta bảo Tiểu Tam tử đi theo.”

Lưu huyện úy bước thong thả trở lại thư trác, nhìn mặt Lưu Thủ Nghị chăm chú, tự hỏi trong chốc lát, “Nghe nhi, ngươi nói trong Thập Lý trấn chúng ta có người thân thủ tốt như vậy sao?”

Lưu Thủ Nghị nghĩ nghĩ, lắc đầu, “Không có, hơn nữa Thập Lý chúng ta nhân tài có bao nhiêu a, người kia ra cửa không ai biết, cho nên ta cảm thấy người kia hẳn là từ nơi khác tới.”

Nghe xong lời của Lưu Thủ Nghị, Lưu huyện úy cúi đầu suy nghĩ – vậy có thể là nhóm người đó hay không?

Thấy thần sắc của Lưu huyện úy ngưng trọng, Lưu Thủ Nghị lo lắng hỏi, “Cha làm sao vậy? Có cái gì không ổn sao?”

Lưu huyện úy vừa định trả lời, quân gia báo lại, “Lão gia, thiếu gia, Tiểu Tam Tử đã trở lại.”

“Đã trở lại sao, dẫn người tới bắt bọn họ, ta không tin nhiều người như vậy không đầu lại hẳn.” Lưu Thủ Nghị nghe được tin tức, xoay người muốn tìm người đi, lại bị Lưu huyện úy ngăn cản.

“Nghị nhi, chờ một chút. Quân gia đưa Tiểu Tam tử đến đây.”

“Cha, làm sao vậy? Sao hôm nay người lễ mễ như thế!” Lưu Thủ Nghị mờ mịt.

“Người biết cái gì, cha người hôm nay nhận được tin tức Thái Tử cùng Thất điện hạ cải trang vi hành. Nếu như đám người kia không phải thì tốt rồi, cha người sẽ không tha thứ cho bọn chúng, bằng không chúng ta chết như thế nào cũng không biết.”

Đang nói chuyện thì Tiểu Tam Tử vào thư phòng, cúi đầu khom lưng, “Lão gia, thiếu gia.”

“Tiểu Tam tử, ta hỏi người, người nhìn thấy đám người kia hay không, nhất là chủ tử của kẻ đánh thiếu gia người? Bây giờ bọn họ ở nơi nào?”

“Khởi bẩm lão gia, tiểu nhân nhìn thấy, hơn nữa nhìn rành mạch. Bọn họ có tổng cộng hai mã xa, bốn nữ bốn nam, trong đó một tiểu hài tử. Bây giờ bọn họ ở khách điểm Thập Lý.”

“Vậy người có nhớ rõ bọn họ có bộ dáng thế nào hay không? Có giống trong này?” Lưu huyện úy cầm một bức họa đưa tới cho Tiểu Tam Tử so sánh.

“Đúng, đúng. Nhưng đẹp mắt hơn trong tranh nhiều!” Hẳn Tiểu Tam Tử cho đến nay cũng chưa gặp qua người đẹp mắt như vậy a, quả thực là tiên nhân, so với Nguyệt nhi cô nương không biết đẹp gấp bao nhiêu lần.

“Cha, trong bức họa kia là ai a?” Lưu Thủ Nghị cúi đầu xem bức tranh, hai mắt mở to.

“Nhìn cái đầu người! Đây chính là đương kim thái tử và thất điện hạ. Mau mau tới khách điểm Thập Lý nghênh đón thái tử và thất điện hạ.” Lưu huyện úy hưng hăng trợn mắt nhìn Lưu Thủ Nghị – còn làm gì đó.

Ba người nối đuôi nhau rời khỏi thư phòng, đi đến phía trước. Sau khi người biến mất, một bóng người rơi xuống trước thư phòng, đẩy cửa vào lấy gì đó, đảo mắt lại biến mất.

Bên trong một gian phòng, người nào đó liêu mạng xoay quanh một người khác. Chính hẳn không chóng mặt nhưng không biết người khác kia lại bị hẳn xoay đến mức sắp hôn mê.

“Người làm sao vậy? Không có việc gì đừng loạn chuyển!” Di Nguyệt Lãnh một tay bắt lấy tiểu nhân nhi còn xoay quanh.

Di Nguyệt Thụy vô lực nằm sấp trong lòng Di Nguyệt Lãnh, “Tốc độ chậm hơn a!”

Di Nguyệt Lãnh khiêu mi – chậm? Cái gì chậm?

Mọi người cũng mê hoặc, vật gì chậm?

“Tiểu Trác Tử, lúc này người thật sự đánh những người kia sắp chết sao?” Di Nguyệt Thụy nghi ngờ nhìn về phía Lôi Tư Nghị, không phải người gạt ta chứ?

Lôi Tư Nghị gật đầu – thật sự đánh sắp chết.

“Vậy hiệu suất của hẳn quá chậm a, tìm người giúp đỡ mà có thể lâu như vậy. Nếu như ta là đại dương mệnh mông, đạo tặc khẳng định sớm chạy. Thiệt là một chút hiệu suất làm việc cũng không có.”

Mọi người im lặng.....

“Làm gì vậy a, lẽ ra phải như vậy a. Theo ta, nhất định bọn chúng sẽ trở về gọi một đồng người đến trả thù, đánh chết Tiểu Trắc Tử, như vậy mới có thể hả giận a. Nhưng người xem, bây giờ một người cũng không thấy.” Di Nguyệt Thụy nói xong còn gật gật đầu, tỏ vẻ mình đoán không sai.

Lôi Tư Nghị u oán nhìn về phía Di Nguyệt Thụy – chủ tử, người thật ác độc a. Tiểu nhân không chọc người sinh khí mà. W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Tiểu Đẳng Tử vỗ vỗ Lôi Tư Nghị – ta vô cùng đồng tình với người.

Mọi người chưa nói gì thì bên ngoài truyền đến tiếng đập cửa.

“Tiến đến!” Người quyền uy nhất trong đám người lên tiếng.

Cửa mở, một hắc y nhân đi đến trước mặt Di Nguyệt Lãnh, đưa thứ gì đó trên tay cho hắn, “Chủ tử, người xem.”

Di Nguyệt Thụy hiếu kỳ duỗi đầu nhìn về trang giấy trong tay Di Nguyệt Lãnh, “Đây là cái gì?”

Những người khác cũng tò mò vạn phần, nhưng chỉ đứng một bên không dám vượt qua.

Di Nguyệt Thụy nhìn thư tín, không có hứng thú, vươn tay mở hai trang giấy khác ra, nhìn trong chốc lát, nghi hoặc, “Hai người này sao quen mặt như vậy a.”

Đem đồ trong tay cho mọi người xem. Tiểu Đẳng Tử nhìn nhìn, “Thất điện hạ, đây không phải người cùng thái tử sao?”

“Ta và Lãnh?” Di Nguyệt Thụy không tin nhìn Di Nguyệt Lãnh, tại chăm chú nhìn nhìn bức họa của chính mình, “Ai họa tranh, họa ta khó coi như vậy? Quả thực là phá hư hình tượng của ta, ta phải tố cáo hắn xâm phạm quyền chân dung của ta.”

Quyền chân dung, mọi người không hiểu ra sao. Bất quá Tiểu Đẳng Tử và Lôi Tư Nghị đã quen việc Di Nguyệt Thụy ngẫu nhiên thốt ra một câu khiến bọn họ không hiểu như vậy.

Lan Chi Nghe tiến lên, “Khiến thất điện hạ mất hứng, để nô tỳ thu lại.”

Di Nguyệt Thụy ngay lập tức đem bức họa trong tay giao cho nàng, Lan Chi Nghe hưng phấn thu lại cùng người khác nhìn.

“Chủ tử, Lưu huyện úy kia nói muốn tới khách điểm nghênh đón ngài.” Hắc y nam tử thấy Di Nguyệt Lãnh xem xong thư tín liền bổ sung một câu.

“Ta biết rồi, người lui ra đi. Cùng tứ ảnh âm thầm theo dõi bọn hắn.” Di Nguyệt Lãnh vò nát thư tín trong tay.

Di Nguyệt Thụy quay đầu lại thấy tín thư còn trong tay Di Nguyệt Lãnh, “Không cần trả lại tín thư cho bọn họ sao, như vậy sẽ bị phát hiện.”

Di Nguyệt Lãnh đem Di Nguyệt Thụy ôm lên ngồi trên đùi của mình, phân phó cho mọi người đứng một bên, “Cương Tam nói Lưu huyện úy sẽ đến nghênh đón, vậy các người hãy thu thập mọi thứ, chúng ta vào ở trong phủ huyện úy.”

“Chủ tử, như vậy không phải chúng ta sẽ khó tìm hắn chứng cứ phạm tội của hắn sao?” Lôi Tư Nghị lo lắng hỏi.

“Không sao. Chúng ta vào phủ huyện úy, nếu huyện úy thật sự có bí mật không thể cho ai biết, vậy hắn sẽ càng lo lắng, càng thêm chú ý những chứng cứ phạm tội kia, như vậy càng dễ dàng lôi ra cái đuôi hồ ly.” Di Nguyệt Thụy cân nhắc.

“Không ngờ Thụy nhi trở nên thông minh như vậy!” Di Nguyệt Lãnh sờ lên đỉnh đầu Di Nguyệt Thụy, dùng ánh mắt chỉ thị những người khác cứ như vậy làm, thu thập hành lý đi.

“Cái gì trở nên thông minh, chẳng lẽ trước kia ta rất ngốc?” Di Nguyệt Thụy quay đầu giận dữ.

Di Nguyệt Lãnh không trả lời, chỉ nhìn chăm chăm vào Di Nguyệt Thụy – biểu tình Thụy nhi trờng mắt càng ngày càng có phong tình.

“Làm gì vậy?” Di Nguyệt Thụy bị nhìn, có chút xấu hổ, ánh mắt gì vậy a.

Di Nguyệt Lãnh cười, Di Nguyệt Thụy choáng váng, lại bị ăn đậu hủ. Di Nguyệt Thụy nổi giận, những người khác bình tĩnh.

Sau khi bọn họ chuẩn bị xong xuôi, cửa ra vào truyền đến một tiếng hô to, “Hạ quan Lưu Thái cung nghênh thái tử điện hạ thiên tuế và Thất điện hạ.”

Di Nguyệt Thụy ngưng lại động tác đấm Di Nguyệt Lãnh, ngẩng đầu nhìn hướng Di Nguyệt Lãnh – tốc độ thực chậm.

Di Nguyệt Lãnh không thèm nhìn, ý bảo Lôi Tư Nghị mở cửa.

Lôi Tư Nghị cùng Tiểu Đẳng Tử liếc nhau, một người tiến lên mở cửa phòng ra, chỉ thấy Lưu huyện úy mang theo một đám người quỳ gối trước cửa phòng, trong đó có cả Lưu Thủ Nghị.

“Lãnh, người nọ có phải là ăn cái gì không nên ăn không, cho nên biến thành đầu heo a! Hay là nhuộm màu, nhìn xem đều đen, nhất định là hư thối đến kinh khủng.” Di Nguyệt Thụy quay đầu, ngây thơ vô cùng hỏi Di Nguyệt Lãnh.

Mọi người cúi đầu, “Phốc suy – ” Nghẹn cười.

26. Chương 26: Tối Nơi Nào Đó

“Ai – ” Thiếu niên ngồi ở trước bàn nhìn chăm chăm quả táo trên tay thở dài.

“Tiểu công tử làm sao vậy? Có nơi nào không thoải mái sao?” Tử Yên lo lắng hỏi tiểu nhân nhi có vẻ hữu khí vô lực.

Đem quả táo đặt xuống, Di Nguyệt Thụy nằm sấp cả người trên mặt bàn, “Thật nhàm chán a! Lãnh lại không cho ta ra ngoài, hơn nữa chuyện của bọn hần tra thể nào cũng không nói cho người ta.”

“Tiểu công tử lo lắng cho chủ tử sao?” Lan Chi Nghe che miệng cười khẽ.

“Ai..... Ai nói ta lo lắng cho hần!” Trên mặt Di Nguyệt Thụy xuất hiện tức giận, “Bổn công tử chỉ là nhàm chán mà thôi. Chỉ sợ là y rơi vào trong đám nữ nhân vui đến quên cả trời đất rồi ấy chứ.”

Nói đến đây Di Nguyệt Thụy cảm giác mình có chút chua. Lắc đầu không nghĩ, chăm chú mắt nhìn nhóm người Tử Cách Chân Sa đứng trước mặt, Di Nguyệt Thụy nhớ tới một việc hần rất muốn hỏi, “Bánh lòn trước trong xe ngựa đều là Tiểu Nguyệt làm sao?”

Chúng nữ tử gật gật đầu – đúng vậy, sao vậy?

“Vậy các người, ai biết làm điểm tâm?” Di Nguyệt Thụy mừng rỡ.

Thấy ánh mắt Di Nguyệt Thụy hưng phấn vô cùng – như là người đói bụng lâu ngày đột nhiên nhìn thấy một bàn thức ăn phong phú, mọi người không rõ đây là chuyện gì?

“Chúng ta đều biết, nhưng Tử Cách tỷ tỷ làm tốt nhất.” Y Tử Nguyệt đáp.

“Ta ghi cách làm điểm tâm, các người làm thử xem thế nào?”

“Tiểu công tử cứ ghi ra, chúng nô tỳ có thể.” Đối với việc Di Nguyệt Thụy chỉ dẫn cách làm điểm tâm, nhóm người Tử Cách Chân Sa cũng kích động.

“Tiểu Trác Tử đi lấy giấy bút đến.” Vành mắt Di Nguyệt Thụy vừa chuyển, y biết rõ hần muốn làm cái gì, “Tiểu Đẳng Tử, người đi gọi Lưu Thủ Nghị tới đây.”

Lôi Tư Nghị cùng Tiểu Đẳng Tử lên tiếng rồi rời đi, nhóm người Tử Yên nghe Di Nguyệt Thụy muốn gặp Lưu Thủ Nghị đều nhú mày, “Tiểu công tử gặp tên háo sắc kia làm gì vậy?”

Nghĩ ba ngày trước mới vừa vào ở Lưu phủ, tên không có mắt kia còn dám đùa giỡn Tử Yên, kết quả bị Tử Yên đánh thừa sống thiếu chết, làm khuôn mặt vốn có chút khôi phục của hắn lại lần nữa biến sắc.

Lúc ấy Lôi Tư Nghị ở một bên tấm tắc lắc đầu, quay sang nói với Tiểu Đẳng Tử, “Cái tên Lưu Thủ Nghị này thật đúng như Tiểu công tử nói là nào heo, cũng không nhìn người trước mặt là ai a, một con cọp mẹ, hắn cũng dám chọc vào. Bội phục, bội phục!”

“Người hiểu rõ tính tình Tử Yên tỷ tỷ như vậy, chẳng lẽ người từng theo đuôi tỷ ấy?” Tiểu Đẳng Tử chỉ vào Lưu Thủ Nghị nằm trên mặt đất giả chết, liếc xéo hỏi Lôi Tư kiên quyết.

“Làm sao có thể!” Lôi Tư Nghị hô to oan uổng, đáng tiếc đã không còn kịp rồi.

Chỉ thấy Tiểu Đẳng Tử cho hắn bốn chữ, “Không biết xấu hổ! Xoay người rời đi, Lôi Tư Nghị cố gắng bình tĩnh – đây là cái gì a.

“Các người xem a, Lưu Thủ Nghị là đồ háo sắc như vậy, chắc chắn hắn thường xuyên ăn uống. Thêm nữa, loại người như hắn nhất định sẽ vì biểu hiện thật tốt trước mặt nữ nhân, mà để lộ sơ hở. Trên thế giới này, cái gì mà gió to cũng không thể lay chuyển, đó là cái gối bên cạnh nữ nhân!”

Bốn nữ tử trong sảnh đầu đầy hắc tuyến – có thể nói như vậy sao?

“Tiểu công tử, giấy bút đến đây!” Lôi Tư Nghị cầm văn phòng tứ bảo đi đến.

“Đến, nhanh lên!” Di Nguyệt Thụy hưng phấn, thật tốt quá, rốt cục có lộc ăn.

Mọi người vây chung quanh Di Nguyệt Thụy, hiếu kỳ nhìn xem rốt cuộc hắn viết cách chế biến điểm tâm gì, nhìn hồi lâu Tử Nguyệt có chút không hiểu nhiều lắm, “Tiểu công tử, cái gì là anh đào, cái gì là chanh a?”

Di Nguyệt Thụy cẩn thận nhìn những thứ mình đã ghi – a hắn đã quên, ở nơi này cách gọi không giống hiện đại. Vội vàng giải thích, “Anh đào chính là li quả tử, chanh là hoàng quả.”

A – mọi người hiểu, nhưng cảm thấy kỳ quái, cách gọi của Di Nguyệt Thụy tới từ đâu, sao bọn họ chưa từng nghe qua.

“Tiểu sinh bái kiến Thất điện hạ!”

Mọi người nghe tiếng ngẩng đầu, nguyên lai là Lưu Thủ Nghị đến. Chỉ thấy hôm nay hắn vận cẩm bào tử sắc, có thể là cẩm bào quá nhỏ, làm cho người ta có cảm giác như là một đại mập mạp cứng ngắc chen vào trong xiêm y, trên tay hắn còn cầm một chiếc phiến. Nhìn thấy tất cả mọi người nhìn về phía mình, hắn lại làm một lễ, “Kiến quá các vị tỷ tỷ.”

Di Nguyệt Thụy thấy hắn như vậy, khóe miệng không khỏi co quắp, quay đầu nhìn về phía nhóm người Tử Nguyệt, nhanh chóng rửa con mắt.

Di Nguyệt Thụy cúi đầu tiếp tục viết, trong miệng trả lời, “Lưu công tử không cần giữ lễ tiết như vậy, vào đi!”

Lưu Thủ Nghị tiến đến sau đó nhìn chằm chằm vào Tử Yên, thấy Tử Yên quay đầu lại nhìn, hắn vội vàng lộ ra nụ cười tự cho là rất phong lưu, Tử Yên mãnh liệt run lên – ác hàn, vội vàng quay đầu tiếp tục nhìn chằm chằm vào Di Nguyệt Thụy.

Thấy giai nhân không để ý tới mình, sắc mặt Lưu Thủ Nghị trầm xuống, nghĩ lại lại thay khuôn mặt tươi cười bắt chuyện với Di Nguyệt Thụy, “Không biết thất điện hạ đang ghi gì ? Khiến các tỷ tỷ chuyên chú như thế.”

Lôi Tư Nghị liếc nhìn Tiểu Đẳng Tử – đây mới là không biết xấu hổ!

Di Nguyệt Thụy ngẩng đầu nhìn hắn, mọi người đều nghe ra trong lời nói của hắn có vị chua, liền mỉm cười với Di Nguyệt Thụy, “Không có gì, chỉ ghi một số cách làm điểm tâm. Đến lúc đó muốn nhờ trù phòng trong phủ của Lưu công tử, không biết có được hay không?”

Lưu Thủ Nghị sững sờ nhìn chằm chằm vào Di Nguyệt Thụy, vì sao hắn cảm thấy đáng vẻ của người này khi cười còn đẹp hơn Tử Yên cô nương mười phần.

Tử Cách Chân Sa thấy Lưu Thủ Nghị nhìn chăm chăm Di Nguyệt Thụy, hơn nữa lộ ra thần sắc bất minh, cảnh giác đi đến chắn phía trước, “Nhìn cái gì đấy?”

Lưu Thủ Nghị ngượng ngùng sờ lên cái mũi, “Không có gì! Không biết Thất điện hạ gọi tiểu nhân đến có chuyện gì?”

“Không liên quan chuyện của người! Người đứng góc một bên là được rồi!” Lan Chi Nghi như một gà mái bảo vệ con ngăn trở Lưu Thủ Nghị, đuổi hắn sang một bên.

Lưu Thủ Nghị không dám đắc tội với người, chỉ có thể đứng ở một bên.

“Tốt lắm!” Vui đầu viết đã lâu rốt cục Di Nguyệt Thụy đuổi lưng dựa người về sau, đại công cáo thành.

Chúng nữ tử vây quanh, đem giấy trên bàn lên xem xét cách làm điểm tâm chưa từng thấy qua.

“Tiểu công tử, cái này thật sự có thể chứ?” Y Tử Nguyệt có chút không tin cách làm này.

“Ân ân! Nguyệt nhi, các người thử xem a! Ta rất chờ mong.” Di Nguyệt Thụy vô cùng khẳng định gật đầu cộng thêm hai mắt sáng như sao, chúng nữ tử thấy mà muốn bỏ nhào vào, thật sự là quá, quá, quá đáng yêu!

Ở một bên, Lôi Tư Nghị lại bắt đầu kể tai nói nhỏ với Tiểu Đẳng Tử – người xem, những nữ tử có thể dùng bốn chữ hình dung, như lang tự hổ a! Quá đáng sợ a!

Tiểu Đẳng Tử dịch sang bên cạnh, trong khoảnh khắc Lôi Tư Nghị bị những nữ tử như lang tự hổ đá ngã mặt đất, Tiểu Đẳng Tử cho hắn hai chữ – đáng đời!

Tử Yên quay đầu mỉm cười với Di Nguyệt Thụy, “Tiểu công tử, chúng ta xuống trước!”

Di Nguyệt Thụy ngơ ngác gật đầu – thực hung ác. Nhìn Lôi Tư Nghị ngã trên mặt đất, lắc đầu, tự làm tội chịu a! Quay đầu thấy Lưu Thủ Nghị đứng ở một bên ngây người, đi tới vỗ vỗ vai của hắn.

“Ta nói, Lưu công tử, thật sự là một người mạnh mẽ!” Di Nguyệt Thụy xoay người không muốn nhìn kẻ mình chán ghét, xem ra công phu nói dối của mình càng ngày càng tốt.

Được mỹ nhân khen ngợi, cho dù mỹ nhân này là một nam tử, nhưng Lưu Thủ Nghị vẫn vô cùng đắc ý, “Bá –” Một tiếng, chiết phiến mở ra, người tự cho là bản thân rất tuần tú lại bắt đầu phe phẩy chiết phiến.

Di Nguyệt Thụy bĩu môi, rung mình một chút, quay đầu tiếp tục mỉm cười, “Chắc hẳn nữ tử ái mộ Lưu công tử rất nhiều. Chỉ là bốn điện hạ muốn biết Lưu công tử có hồng nhan tri kỷ hay không a! Bình thường hoàng huynh ta trông nom nghiêm ngặt, cho nên..... Người nói có đúng không a!” Nguồn :

Lưu Thủ Nghị bị nụ cười của Di Nguyệt Thụy làm hoa mắt, nghe hắn nói một lời mà cảm giác hình tượng của mình trong nháy mắt phát ra hào quang vạn trượng. Sau đó vỗ bộ ngực cam đoan: “Thất điện hạ yên tâm, ta sẽ giúp người làm tốt.”

Xoay người rời đi, Di Nguyệt Thụy ở phía sau vuốt cái cằm, hỏi lại Tiểu Đẳng Tử, “Ta vừa nói hắn làm cái gì sao?”

Tiểu Đẳng Tử cùng Lôi Tư Nghị không nói – là nam nhân đều có thể nghe như ra ý tứ của người.

“Không có nhé! Không có là tốt rồi, có chuyện gì thì đừng trách ta nhé!” Di Nguyệt Thụy mở hai tay ra tỏ vẻ không phải lỗi của ta.

Nói chưa được bao lâu, Lưu Thủ Nghị phe phẩy chiết phiến đi vào, “Thất điện hạ, chúng ta lên đường đi?”

Di Nguyệt Thụy nhìn nhìn sắc trời bên ngoài, “Sớm như vậy a!”

“Đó là, lúc này tới gặp mới thích hợp!” Lưu Thủ Nghị vỗ chiết phiến, gật gật đầu.

“Được rồi, Tiểu Đẳng Tử, Tiểu Trác Tử, chúng ta lên đường đi!” Di Nguyệt Thụy bắt chuyện với hai người về mặt đau khổ đứng sau lưng, hưng phấn đi theo Lưu Thủ Nghị xuất phát, hưng phấn a hưng phấn.

Lôi Tư Nghị cùng Tiểu Đẳng Tử liếc nhau, thấy được trong mắt lẫn nhau ý nghĩ – trở về, thái tử sẽ lột da bọn hắn làm đệm.

27. Chương 27: Như Nguyệt Dĩ Thường

Di Nguyệt Thụy đứng trước một tòa lầu, cười dương dương đắc ý – ăn, hừ, người không mang ta đến, chẳng lẽ ta không tìm được.

Lôi Tư Nghị cùng Tiểu Đẳng theo ở phía sau cúi đầu nhìn mũi chân của mình – bọn họ không biết cái gì, không biết cái gì cả, phi lễ vật thị, phi lễ vật thánh!

Lưu Thủ Nghị đứng ở một bên phe phẩy chiết phiến nhìn Di Nguyệt Thụy cười thẳng thắn – xinh đẹp a, thật sự là mỹ nhân a, lớn lên chút nữa sẽ trở thành kẻ gây tai họa a!

“Ồ – ta nói, sao gần đây Lưu công tử không đến đây nha, khiến các cô nương nhà ta đều trà không muốn uống, cơm không muốn ăn nha!” Một nữ tử từ trong lầu đi ra, ngã vào bên cạnh Lưu Thủ Nghị.

Di Nguyệt Thụy nhìn chăm chăm vào nữ tử – cuối cùng hẳn biết rõ cái gì là thân hình như rắn nước, bắt quá chính là hơi thô. Nhìn mặt của nàng, hẳn có thể khẳng định chắc chắn cái này là dùng phần của Y Vân xoa lên mặt, thấy nàng vừa cười vừa nói, hẳn còn nghĩ nếu vươn tay ra có lẽ sẽ đỡ được kha khá phần rơi.

Nữ tử vừa chuyển đầu liền thấy ba người đứng bên cạnh, mắt sáng ngời, lắc mông đi tới. Di Nguyệt Thụy thấy nữ tử đi tới chỗ mình, rùng mình lui về phía sau một bước.

“Ngô – ” Di Nguyệt Thụy bị nàng ôm chặt vào lòng, cứu mạng a – hẳn không muốn ngọt thở chết ! Tiểu Đẳng Tử và Lôi Tư Nghị ngơ ngẩn, cũng rùng mình lui về phía sau một bước – thất điện hạ, không phải nô tài bất trung, chỉ là cái này bọn họ cũng sợ.

“Lưu công tử, từ khi nào người sống với hài tử đáng yêu như vậy a! Ai yêu, ai yêu! Thật muốn hôn một cái.” Nữ tử lôi Di Nguyệt Thụy từ trong ngực ra hôn một cái, “Ba!” Một cái, lại đưa hẳn vào trong ngực liều mạng nhu nhu.

Lưu Thủ Nghị kinh hãi ngay cả chiết phiến rơi cũng không biết, ngơ ngác nhìn tình cảnh trước mắt. Một lát sau mới hồi thần, vội vàng tiến lên kéo tay nữ tử ra: “Thủy ma ma, đây là khách quý của ta.”

Di Nguyệt Thụy thừa dịp nữ tử buông tay, lui ra phía sau, hấp khí – má ơi, ngạt chết hẳn, ô ô – Oán hận nhìn về phía hai người đằng sau – phản đồ. Chỉ nhìn được hai cái đỉnh đầu màu đen.

Hít một hơi, trên mặt mang cười xoay người nói với nữ tử: “Thủy ma ma hảo – bộ dáng ngài thực” Di Nguyệt Thụy hấp khẩu khí, “Như hoa như ngọc a! Giúp tiểu sinh mở mang tầm mắt!”

Thủy ma ma cảm quyên tử che miệng cười không ngừng, “Miệng tiểu công tử thực ngọt, ma ma thích. Hôm nay là lần đầu tiên tới a, nhanh vào đi thôi, ma ma cam đoan cho người thỏa mãn.”

Nói xong dẫn đầu vào bên trong, Lưu Thủ Nghị đi đến một bên mời Di Nguyệt Thụy lên trước, hẳn theo sát sau.

Lôi Tư Nghị nhìn Tiểu Đẳng Tử – đi thôi, chúng ta cũng vào thôi.

Tiểu Đẳng Tử khề thở dài, ngẩng đầu nhìn lầu bài – Hồng Thúy lâu. Hẳn phải nhớ kỹ nơi cuối cùng hẳn đến vào kiếp này.

Di Nguyệt Thụy ngẩng nhìn bốn phía – người uống rượu, trêu ghẹo nhau, có đủ các loại. Lắc đầu, hẳn vẫn không rõ vì sao hiện đại muốn càn quét, càng quét càng nghiêm trọng. Thấy tình cảnh trong đại sảnh, ý nghĩ của Di Nguyệt Thụy càng thêm kiên định.

Nhưng mà Thủy ma ma lại đưa bọn họ lên lầu, trên đường đi tất cả mọi người đều ngừng lại nhìn Di Nguyệt Thụy, thỉnh thoảng còn kèm theo thanh âm hít không khí. Trên bậc thang, Di Nguyệt Thụy ý tưởng đột phát, ngoái đầu nhìn lại, cười, trong lúc nhất thời thanh âm hít không khí càng phập phồng.

“Chết tiệt, ta cười với người thì thấy người như vậy, hôm nay người kia chỉ cười nhạo người mà người cũng chảy máu mũi, quả nhiên đàn ông các người đều không đáng tin.”

Đại sảnh đột nhiên truyền đến thanh âm một nữ tử tức giận bất bình, mọi người nghe tiếng, nhìn lại chỉ thấy một nam tử bụm lấy cái mũi xấu hổ ngồi tại đó, theo ngón giữa ẩn ẩn có thể thấy được một tia màu đỏ, mà cô nương ngồi bên cạnh hắn đang khinh thường nhìn hắn.

“Ha ha ha ha.....” Tiếng cười lớn vang vọng trong đại sảnh, tiếp theo mọi người hỏi nhau nam hài lúc này là ai, quả là hàng thượng đẳng a.

Đoàn người Di Nguyệt Thụy theo Thủy ma ma vào trong một gian phòng, trong phòng bố trí phi thường trang nhã, trên bàn có một cái lư hương, khói lượn lờ. Cách cái bàn không xa đặt một bàn trà nhỏ, trên bàn trà có một chiếc đàn tranh. Nhìn một vòng, Di Nguyệt Thụy phát hiện một vấn đề rất quan trọng – trong này không có giường! Chẳng lẽ khách nhân không làm việc ở đây, mà Thủy ma ma và khách điểm Thập Lý hợp tác.

Như là nhìn ra nghi hoặc của Di Nguyệt Thụy, Thủy ma ma che miệng cười không ngừng, “Tiểu công tử, nơi này là gian đãi khách của chúng ta, nếu như ngươi có nhu cầu tiến thêm một bước, có thể đến gian phòng của cô nương!” Nói xong còn ra vẻ thẹn thùng, đánh một cái mị nhãn.

Di Nguyệt Thụy ngăn chặn khoe miệng co quắp, gượng cười, “Cái kia thì không cần. Không biết hôm nay ma ma giới thiệu cho chúng ta dạng cô nương gì.”

“Ma ma, vị cô nương kia tốt nhất là phải vừa mất tiểu công tử của chúng ta a, ngàn vạn không được giống như hoa đại trong đại sảnh a, thể diện Hồng Thúy lâu của ngươi sẽ mất.”

“Lưu công tử yên tâm! Hoa cô nương vẫn còn non, ma ma ta mới dạy dỗ nàng mấy tháng, định bán được giá tốt. Nay các vị vừa tới đúng lúc, trước hết để các đánh giá một chút.”

Thủy ma ma xoa người rời đi, “Trước hết ta đưa lên cho các vị một chút điểm tâm.”

“Thất diện hạ quả nhiên là mị lực vô cùng a, lúc ta tới ma ma cũng không nhiệt tình như vậy a.” Lưu Thủ Nghị rót một chén trà cho Di Nguyệt Thụy, Di Nguyệt Thụy chỉ liếc qua một cái, bất động, những thứ kia cũng không thể ăn bậy, ai biết bên trong có bỏ thêm cái gì không.

“Lưu công tử khen nhầm rồi!” Di Nguyệt Thụy cười yếu ớt.

Lôi Tư Nghị và Tiểu Đẳng Tử đứng sau lưng Di Nguyệt Thụy, trong lòng tràn đầy nghi hoặc – thất diện hạ có vẻ rất quen thuộc với tình cảnh ở đây, vô cùng tự nhiên, nhưng là, không phải thất diện hạ mới xuất môn lần thứ hai sao?

Tiếng mở cửa cắt đứt nghi ngờ của bọn hắn, gương mặt nhìn lại, chỉ thấy một nữ tử bưng điểm tâm đứng ở cửa ra vào. Nữ tử mi mục như vẽ, hai mắt như nước một, bộ thân bạch y tôn thêm tư thái uyển chuyển, duyên dáng yêu kiều đứng ở nơi đó, trên mặt hình như có sự mê muội, nhưng Di Nguyệt Thụy thấy được mắt nàng chợt lóe lên sự chán ghét, xem ra là một nữ tử không tự nguyện chảy vào hồng trần a.

Nữ tử tha thiết cúi đầu, “Các vị công tử, ta là Hồng Yên, ma ma bảo ta tiến đến hầu hạ các vị!”

Lưu Thủ Nghị vội vàng nghênh đón, “Yên nhi, chén đĩa này rất nặng, để ta tới giúp ngươi cầm a.” Nói xong đưa tay vuốt vet ay Hồng Yên.

Lôi Tư Nghị cùng Tiểu Đẳng Tử ở phía sau lộ ra nét mặt khinh thường – quả nhiên là đồ háo sắc.

Di Nguyệt Thụy có chút thích thú nhìn vị nữ tử tự xưng là Hồng yên, nàng vừa mới nổi giận a, nhưng lại ẩn nhẫn xuống.

“Lưu công tử, người đã giúp cô nương mang điểm tâm, vậy đưa tới a, không nên chắn ở cửa ra vào. Ta còn muốn nghe vị cô nương này gảy khúc.”

Lưu Thủ Nghị nghe vậy cho rằng Di Nguyệt Thụy muốn ăn điểm tâm, liền bưng qua. Ánh mắt Hồng Yên nhìn người vừa lên tiếng, sững sốt – có tiểu hài tử như thế Hình dung như thế nào..... Là yêu mị a, khiến người ta chỉ nhìn thoáng qua cũng bị hấp sâu vào nụ cười của hắn.

Thấy hắn nâng chén trà hướng mình, Hồng Yên khúc khúc thân thể, đi đến một bên bàn trà, “Không biết vị tiểu công tử này muốn nghe khúc gì?”

“Khúc ta muốn nghe, không có người gảy ra, người tự gảy khúc người biết a.” Di Nguyệt Thụy xoay chén trà, tự tiểu phi tiểu nói.

Hồng Yên sưng sờ, ngón tay thon dài xoa đàn tranh. Một chốc trong phòng tràn đầy tiếng nhạc, thanh âm như hồ điệp muốn giương cánh bay, chớp đôi cánh linh động, trong trẻo như nước chảy, lại dường như tưởng niệm bầu trời xưa, thanh âm lắng đọng.

Một khúc tắt, Di Nguyệt Thụy vỗ tay, quay đầu nói với Lưu Thủ Nghị, “Lưu công tử, bốn công tử cùng vị cô nương này tương kiến như cố (mới gặp như đã quen), không biết người có thể để bốn công tử cùng cô nương ở chung trong chốc lát.”

Lưu Thủ Nghị không cam lòng ra khỏi phòng, Thất điện hạ hạ lệnh, hắc làm sao dám không theo, bất quá không sao, chỉ cần dám người bọn họ rời đi, như vậy Hồng Yên này là vật trong bàn tay hắc. Nghĩ đến chuyện nàng dưới thân mình uyển chuyển hầu hạ, trong nội tâm Lưu Thủ Nghị không khỏi nhộn nhạo, vội vàng tìm người cũ của hắc.

Nhìn thấy người nhàn tạp ly khai, Hồng Yên cũng không tại gảy đàn, chỉ ngồi tại chỗ nhìn người trước mặt, chờ hắc nói.

Lôi Tư Nghị cùng Tiểu Đẳng Tử cũng tò mò nhìn hắc – muốn làm gì vậy ?

“Ta biết rõ Hồng Yên cô nương hắc là không tự nguyện nhập nơi hồng trần này a!” Di Nguyệt Thụy không nhìn về phía Hồng Yên, chỉ nhìn chăm chăm vào chén trà trong tay, tiếp tục nói, “Ma ma vừa nói Hồng Yên cô nương đến đây đã được mấy tháng, nghĩ Hồng Yên cô nương nhất định là có mục đích mới đến Thập Lý trấn này, nếu như ta đoán không sai, Hồng Yên là vì Lưu huyện úy mà tới.”

Nói xong ngẩng đầu nhìn Hồng Yên, rất tốt, có quyết đoán, bị nói trúng mà mặt không đổi sắc. Không hổ là người hắc nhìn trúng.

“Đúng thì như thế nào, không đúng thì như thế nào!” Hồng Yên chỉ là khê mở cặp môi đỏ mọng.

“Không có gì, chỉ là bốn công tử muốn cùng người làm giao dịch mà thôi. Ta muốn người thuần phục ta!” Di Nguyệt Thụy lộ ra nụ cười tự tin, giống như khẳng định nàng nhất định sẽ đáp ứng .

“Dựa vào cái gì!” Hồng Yên nhìn chăm chăm vào người vẫn còn là tiểu hài tử.

“Bằng mị lực của ta!” Di Nguyệt Thụy nghiêng đầu cười nói, Lôi Tư Nghị cùng Tiểu Đẳng Tử vừa mới kinh ngạc liền biến thành một đầu hắc tuyến, đây là lý do gì.

“Hai người các người ra ngoài, để ta cùng vị cô nương này hảo hảo thương thảo!” Di Nguyệt Thụy phân phó hai người sau lưng.

“Không được, chủ tử muốn ta một tắc cũng không rời người!” Lôi Tư Nghị phản đối.

“Tiểu Đẳng Tử, kéo hắc ra ngoài, hắc ở lại chỉ có làm hỏng chuyện của ta.” Di Nguyệt Thụy hạ lệnh cho Tiểu Đẳng Tử.

Lôi Tư Nghị không tình nguyện bị kéo ra ngoài. Di Nguyệt Thụy nhìn cửa ra vào hừ nhẹ, “Người có tâm tư gì ta còn không biết.” Quay đầu nói với Hồng Yên, “Chúng ta tiếp tục!”

Tiểu Đẳng Tử nói với người còn muốn đi vào, “Yên tâm đi, Tiểu công tử sẽ không đặt mình vào nơi nguy hiểm.”

Lôi Tư Nghị nhìn hắc, “Người không lo lắng!”

Tiểu Đẳng Tử gật gật đầu, “Người nói tiểu công tử định làm gì?”

Lôi Tư Nghị đảo mắt – người hỏi tạt a biết hỏi ai.

Một chén trà qua đi, cửa phòng mở, Lôi Tư Nghị vội vàng chăm chăm toàn thân Di Nguyệt Thụy, nhẹ thở phào – thật tốt, đây đủ không có khiếm khuyết.

“Hồng Yên cô nương dừng bước, tối nay ta sẽ phái người tới. Nhớ kỹ lời nói của người.” Di Nguyệt Thụy nhắc nhở nữ tử theo phía sau hắc.

“Ta đem hết thấy ghi nhớ trong lòng! Thịnh công tử yên tâm.” Hồng Yên cung kính hành lễ với tân chủ tử của nàng.

Di Nguyệt Thụy đi vài bước phát hiện người phía sau không có theo kịp, “Các người còn không đi, chẳng lẽ không nỡ ly khai, muốn lưu lại ta sẽ không để ý.”

“Tiểu công tử, chúng ta để ý, nhanh đi, thừa dịp chủ tử còn không biết mà trở về.” Lôi Tư Nghị kéo Tiểu Đẳng Tử nhanh chóng đuổi theo.

“Ngạch, ta nghĩ hẳn là chậm a.” Di Nguyệt Thụy đứng ở thang lầu thấy người băng sơn bên ngoài biến thành núi lửa, nhạ nhạ nói. Xoay người đẩy hai người ra phía sau, “Nhanh lên nhanh lên, đi tìm có cửa sau hay không!”

“Thụy nhi – ” Tiếng gọi âm trầm làm đông cứng bước chân của Di Nguyệt Thụy.

Di Nguyệt Thụy lo sợ bất an, quay đầu lại gương cười, “Lãnh, người tới rồi!” Nhanh chóng chạy xuống thang lầu, chạy đến vỗ vỗ ngực Di Nguyệt Lãnh, “Không tức giận, không tức giận a!”

28. Chương 28: Cơn Giận Dữ Của Lãnh

Di Nguyệt Lãnh cúi đầu nhìn tiểu nhân nhi vỗ vỗ ngực mình, nhìn thấy mặt của hắn thì tức giận càng tăng: “Thụy nhi đùa rất vui về đúng không?”

Nhìn nụ cười ôn nhu trên mặt Di Nguyệt Lãnh, Di Nguyệt Thụy mắt tự nhiên rưng rưng, sao hắn cảm thấy nhiệt độ càng ngày càng thấp, “Khá vui, khá vui!”

Vươn tay nhẹ nhàng quét qua mặt hắn, Di Nguyệt Lãnh đem ngón tay mở ra cho hắn nhìn, “Ta thấy không phải khá vui, mà là vui đến quên cả trời đất!”

Di Nguyệt Thụy nhìn ngón tay trước mặt mình, chỉ thấy ngón giữa có một chút hồng, như son môi của nữ tử, chẳng lẽ là vừa rồi Thủy ma ma để lại chứng cứ phạm tội? Vội vàng lấy tay lau lau, quả thật một tay đỏ ửng, trong lòng Di Nguyệt Thụy thầm hận Thủy ma ma sờ nhiều như vậy làm gì, lẽ nào không đòi tiền sao. Vội vàng giả bộ sấm hối, cúi đầu: “Nhân gia chỉ hiếu kỳ mà thôi, cái này..... Không biết cái gì chạm lên. Được rồi, Lãnh, không nên tức giận. Nhân gia còn chưa nói người mà?”

“Ta?” Di Nguyệt Lãnh khiêu mi, phất tay bảo người phía sau vào trong lầu bắt người muốn tìm.

“Ta thấy người mới là người rơi vào trong đám nữ nhân vui đến quên cả trời đất.” Di Nguyệt Thụy ngẩng đầu, ánh mắt u oán nhìn Di Nguyệt Lãnh, lại cúi đầu một lần nữa.

Khóe miệng Di Nguyệt Lãnh cong lên, đó là ánh mắt gì! Không hề để ý tới hắn, ngẩng đầu nhìn tình cảnh trong lầu.

Trong lầu bởi vì có quan binh đột nhiên xông vào mà trở nên rối loạn, Thủy ma ma từ bên trong chạy tới hỏi Di Nguyệt Lãnh, “Nha, vị đại nhân này, cái đó, ma ma ta còn phải làm ăn, ngài làm như vậy sao ta có thể mời chào khách nhân a!”

Di Nguyệt Lãnh chỉ là nhàn nhạt nhìn nàng một cái, “Bắt lại.”

Vừa dứt lời, hai quan binh đằng sau tiến lên bắt nàng.

“Làm sao vậy, làm sao vậy, ma ma ta không làm việc phi pháp, dựa vào cái gì bắt ta, dựa vào cái gì bắt ta.” Thủy ma ma giả dụa, thấy Di Nguyệt Thụy một bên, “Vị tiểu công tử này, sao người có thể như vậy, ma ma ta tiếp đãi người rất tốt, chẳng lẽ người không hài lòng, không hài lòng có thể nói với ma ma ta a, tại sao có thể như vậy, các người có thể vô pháp vô thiên như vậy sao?”

Di Nguyệt Lãnh nhún mày khoát tay áo, Thủy ma ma bị dẫn xuống dưới, “Vừa rồi được tiếp đãi có thoải mái không?”

Di Nguyệt Thụy cười khúc khích không trả lời – cho dù nói thế nào cũng đều bị lột da . Nhìn về phía Hồng Thúy lâu, nói sang chuyện khác, “Bắt ai vậy?”

Giống như là muốn trả lời vấn đề của Di Nguyệt Thụy, quan sai dẫn một người trong lầu ra, xem y phục trên người hắn là trưởng: “Khởi bẩm đại nhân, người đã bắt được.”

Sau đó xoay người, vung tay lên, “Đem người mang ra.” Một đám người trong lầu đi ra, cầm đầu chính là một người bị hai quan sai đè đầu ra, Di Nguyệt Thụy định nhân xem xét, không phải là Lưu Thủ Nghị sao. Hắn là những quan sai bắt được hắn lúc đang trên giường với cô nương a, nhìn hắn cởi bỏ nửa người trên, còn có vài cái dấu đỏ.

“Thái tử diện hạ, người dựa vào cái gì bắt ta?” Lưu Thủ Nghị lắc lắc thân thể, tức giận hỏi.

“Chờ người trở về sẽ biết nguyên nhân. Mang về.” Di Nguyệt Lãnh diện vô biểu tình, “Người cũng trở về cho ta!” Ánh mắt bắn về phía tiểu nhân nhi chuẩn bị chuẩn đi.

Di Nguyệt Thụy vừa nâng chân lên liền cứng đờ, ngượng ngùng xoay người, mắt nhìn Di Nguyệt Lãnh, lẩm bẩm, “Hung như vậy làm gì, ta đâu có thiếu nợ người tiền!”

Di Nguyệt Lãnh chỉ nhìn hắn một cái, rồi đi. Ánh sáng thẳng theo phía sau.

Ánh Nhị đi từ từ tới bên người Di Nguyệt Thụy, rửa oan cho Di Nguyệt Lãnh, “Tiểu công tử, mấy ngày nay chủ tử đều là tại nỗ lực xử lý chu toàn vụ Lưu huyện úy, không có rơi vào đám nữ nhân .”

Di Nguyệt Thụy không nói gì, mắt nhìn Ánh Nhị, lắc đầu, sau đó rời đi. Ánh Nhị vô tội đứng ở nơi đó – hắn nói sai cái gì sao?

Quan sai phía sau đuổi hết người trong Hồng Thúy lâu ra, dán giấy niêm phong.

Mới rời khỏi phủ huyện úy một buổi tối, trong lúc này đã xảy ra biến hóa rất lớn, đương nhiên bố trí bên trong không có biến đổi, dù sao bọn họ còn chỗ ở, chỉ là không khí thay đổi rất nhiều, tất cả mọi người cần cần dục dục, cũng không thấy quan gia luôn luôn xuất hiện trước mặt.

Chính đường sáng rõ, nhóm người Tử Yên đều đứng sau lưng Di Nguyệt Lãnh, trên bàn bày điểm tâm. Di Nguyệt Lãnh chỉ là cúi đầu uống trà, mà Tiểu Đẳng Tử cùng Lôi Tư Nghị đứng ở trước mặt của hắn cúi đầu.

Di Nguyệt Thụy từ xa xa nhìn thấy, rất muốn xông vào chính đường, nhưng khi tiếp cận chánh đường hắn lại cảm thấy có một cỗ áp suất thấp xoay tròn, vội vàng thay đổi phương hướng hướng chạy về sau viện.

“Thụy nhi, người đang vội vã đi đâu?” Thanh âm từ trong nội đường bay bổng truyền ra.

Di Nguyệt Thụy vẻ mặt đau khổ, vội bước tiến lên hành lang, nghiêm túc đứng bên cạnh Tiểu Đẳng Tử và Lôi Tư Nghị, cúi đầu sám hối.

Thấy người trước mặt lúc này lại giả vờ nhu thuận, Di Nguyệt Lãnh khẽ thở dài, “Các người đi xuống trước!”

Mọi người lần lượt rời đi, Di Nguyệt Lãnh đứng dậy đem tiểu nhân nhi còn cúi đầu ôm vào trong ngực, vuốt ve sợi tóc của hắn: “Vì sao người không hảo hảo ở một chỗ chứ?”

“Bởi vì rất nhàm chán!” Thanh âm rầu rĩ.

“Không phải Tử Yên các nàng ở cùng người sao?” Tóc của Thụy nhi thật mềm mại.

“ Không giống nhau!” Vẫn là thanh âm rầu rĩ.

“Ta cùng người?” Ánh mắt Di Nguyệt Lãnh mang theo tiểu ý.

“Người lại không muốn mang ta đi.” Di Nguyệt Thụy ngẩng đầu nhìn Di Nguyệt Lãnh, tiếp tục vùi đầu.

“Đi?” Tiểu ý đông lại, tức giận phát ra, “Đừng nói sự không giống của người là vì các nàng là nữ không tiện đi đến nơi đó nhé?”

“Ngạch, ta cái gì cũng chưa nói, là người nói!” Ngẩng đầu, biểu tình rất vô tội.

“Di Nguyệt Thụy, người còn không biết người sai ở chỗ nào sao? Còn dám đáp trả hùng hồn như thế!” Di Nguyệt Lãnh hết sức ôn nhu.

“Ta biết rõ sai ở nơi nào a.” Di Nguyệt Thụy tròn mắt chăm chú nhìn Di Nguyệt Lãnh, gật gật đầu, “Là không nên đi tìm nữ nhân trước mặt người sao? Hơn nữa ta chỉ đi thưởng thức thoáng một cái, thưởng thức, hiểu hay không!” Nói xong Di Nguyệt Thụy dùng ngón tay đâm vào lồng ngực Di Nguyệt Lãnh, hoàn toàn không để ý sắc mặt xanh đen của y.

“Tiểu Thụy nhi của ta trưởng thành, bắt đầu biết thưởng thức nữ nhân. Có lẽ ta không cần nhần nại nữa!” Di Nguyệt Lãnh nhẹ giọng nói bên tai Di Nguyệt Thụy.

Di Nguyệt Thụy rút cổ lại, thế nào cũng cảm giác lời nói âm trầm, len lén ngẩng đầu, thần sắc thật đáng sợ!

Di Nguyệt Lãnh đem ngón tay đặt ở hàm dưới của Di Nguyệt Thụy, nhẹ nhàng nâng lên, nhìn vào nghi hoặc trong mắt Di Nguyệt Thụy, Di Nguyệt Lãnh mở miệng: “Kỳ thật ta một mực nghĩ ta không thể bức người, bởi vì người còn nhỏ. Nhưng hôm nay ta phát hiện kỳ thật Thụy nhi cũng không nhỏ, cũng đã bắt đầu biết thưởng thức nữ nhân. Vậy có phải Thụy nhi cũng bắt đầu hiểu được chuyện của những nữ nhân kia hay không?”

Trong mắt Di Nguyệt Thụy hiện lên bối rối, muốn lắc đầu lại không nhúc nhích được. Đại ca có cần tức giận như vậy không, hẳn chỉ là đi xem kỹ viện thôi mà.

“Cho nên, hôm nay ta nói cho Thụy nhi một việc, một việc rất quan trọng, rất quan trọng.” Thanh âm của Di Nguyệt Lãnh càng ngày càng thấp, chậm rãi cúi đầu, đến chữ cuối cùng thì đã gần kề môi Di Nguyệt Thụy.

Theo nhiệt khí nhả ra từ miệng Di Nguyệt Lãnh, hai gò má Di Nguyệt Thụy nóng đỏ, chỉ thấy gương mặt của hắn chậm rãi biến hồng nhưng hai mắt vẫn mở thật to.

“Không phải người cũng rất chờ mong sao?” Một tay Di Nguyệt Lãnh gắt gao ôm lấy thắt lưng của Di Nguyệt Thụy, một tay bắt lấy cằm của hắn, không cho hắn di động.

Người thực là vương bát đản, ta chờ mong cái gì, ta là nín thở ghen, người còn tưởng ta thẹn thùng.

Di Nguyệt Lãnh không để ý tới ánh mắt lảng tránh của Di Nguyệt Thụy, như có như không vuốt ve môi Di Nguyệt Thụy, “Thụy nhi, người chỉ có thể là của ta, chỉ có thể là của một mình ta. Cho dù ta xuống địa ngục cũng phải kéo người theo. Cho nên tốt nhất là người tỉnh ngộ đi.”

Di Nguyệt Thụy không nói gì, mắt tròn trắng, ta tỉnh ngộ còn chưa đủ sao. Không được, nín thở sắp chết, Di Nguyệt Thụy mở miệng hấp khí.

Di Nguyệt Lãnh thấy đôi môi đỏ bừng khe hở, liền dán lên, không còn là đụng chạm kiểu chuồn chuồn lướt nước, mà là muốn đem người trước ngực hung hăng tiến vào trong lòng, cực nóng, mãnh liệt.

Di Nguyệt Thụy có chút choáng váng, hắn sống hai thế giới nhưng chưa bao giờ biết rõ hóa ra hôn là có thể hút linh hồn người khác như vậy. Hắn cảm giác linh hồn của mình phẳng phất đều bị cái hôn thật sâu này an ủi, mọi thanh âm đều biến mất, chỉ có ánh mắt chuyên chú trước mặt.

Di Nguyệt Thụy chậm rãi nhắm mắt lại, xụi lơ trong ngực Di Nguyệt Lãnh, hôn mê.

Di Nguyệt Lãnh bắt đắc dĩ nhìn Di Nguyệt Thụy ngất đi, ngay cả hô hấp cũng quên. Đem bế lên, bước ra khỏi chính đường đi đến hậu viện. W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

“Đưa vào trong ngực, ngày mai thẩm vấn.”

“Vâng!” Một thân ảnh tiêu thất trong đêm tối.

29. Chương 29: Sắc Lang

Nghe được thanh âm rất nhỏ từ ngoài cửa sổ truyền đến, Di Nguyệt Lãnh mở mắt. Những tia sáng mỏng manh xuyên qua kẽ tay, tiểu nhân nhi trong lòng y cong cong khoe môi ngủ thập phần an ổn, nếu như thân thể của hắn không cứng ngắc như vậy, có lẽ y có thể tin tưởng tiểu nhân nhi trong ngực thực sự ngủ say.

Có lẽ là hành vi của mình tối hôm qua làm sợ hãi a, nhân thân Di Nguyệt Lãnh u ám, y không hối hận. Đây là vấn đề sớm muộn gì Di Nguyệt Thụy cũng phải đối mặt, mình càng dung túng ngược lại làm hắn càng rút lui. Cho nên.....

Di Nguyệt Lãnh cúi đầu liếm liếm trên môi tiểu nhân nhi đang hơi dựng mi, thấy gò má người nọ chậm rãi đỏ ửng. Ghé vào lỗ tai hắn nhẹ nhàng, thoả mãn cảm giác được thân hình trong ngực càng thêm cứng ngắc.

Theo ngoài cửa sổ có thể thấy được một bóng người đứng ở đó, Di Nguyệt Lãnh biết là Ảnh Nhất. Ảnh Nhất là ảnh vệ trầm ổn nhất của trong tất cả các ảnh vệ, cho nên hắn cũng là ảnh vệ đứng đầu, nếu như không phải đã xảy ra chuyện ngoài dự liệu của y, hắn sẽ không ở phía sau quấy rầy mình.

Mặc xong, mắt nhìn người trên giường vẫn giả bộ ngủ, trong mắt Di Nguyệt Lãnh hiện lên một đạo suy nghĩ không rõ, xoay người, khởi bước, mở cửa, đóng cửa.

Nghe được tiếng đóng cửa, tiểu nhân nhi trên giường chậm rãi mở mắt, ngón tay vô thức chậm rãi vuốt ve bên môi. Một lát sau như là đột nhiên ý thức được hành vi của mình, tay vội vàng dời khỏi cánh môi, đặt bên người nắm thật chặt, trở mình vùi đầu vào gối mềm mại.

Ngoài cửa Di Nguyệt Lãnh đã dấu đi tất cả suy nghĩ, lộ ra khuôn mặt hờ hững, đi đến nơi cách cửa phòng một thước thì dừng lại.

Ảnh Nhất thấy y dừng lại liền mang mọi chuyện báo cáo cho y: “Chủ tử, sáng nay Lưu Thái cùng Lưu Thủ Nghị bị ám sát, phát hiện thì đã tử vong rất lâu. Những quan binh trong coi đều hôn mê nằm một bên.”

“Chuyện khi nào?”

“Tử Yên nói đoán chừng là giờ hội tối hôm qua, thuộc hạ xem xét qua, hai người đều là một kiếm cắt yết hầu, kiếm pháp cực nhanh, ngay cả miệng vết thương đều không chảy máu, chỉ là một đường màu đỏ.” Ảnh Nhất cúi đầu.

Di Nguyệt Lãnh không nói lời nào, chỉ nhìn phong cảnh phía xa, Ảnh Nhất đứng ở một bên.

“Thư, bức họa, rồi lại giết người diệt khẩu, xem ra người đằng sau không muốn chúng ta biết rõ diện mục của hắn a! Ảnh Nhất, đến thư phòng của Lưu Thái, lật tất cả lên cho ta.”

“Vâng!” Ảnh Nhất quay người lại, nhắc chân rời đi, thấy cách đó không xa Ảnh Nhị cầm một cái cốc, khoe miệng co quắp, “Người làm gì chứ?”

Ảnh Nhị vung vung cái cốc, “Lật đất!”

Ảnh Nhị... Không... Trả lời liền rời đi, Ảnh Nhị khiêng cái cốc đi theo phía sau.

Di Nguyệt Lãnh quay bước trở lại phòng nghỉ, đẩy cửa, thấy tiểu nhân nhi trên giường đem chính mình vùi vào chăn, đầu vùi vào gối, vẫn không nhúc nhích. Chậm rãi đi đến trước, đem tiểu nhân nhi ra khỏi chăn, ôm vào lòng mình.

“Lưu Thái và Lưu Thủ Nghị bị giết !” Di Nguyệt Lãnh nhẹ nhàng vuốt về mái tóc của Di Nguyệt Thụy, cảm ngoại y từ một bên phủ thêm cho hắn.

Di Nguyệt Thụy kinh ngạc ngẩng đầu, “Chuyện gì xảy ra!”

“Có lẽ là có người trong nội tâm khiếp đảm, sợ bị chúng ta biết việc không nên biết a.” Ngực khí lạnh nhạt, tay vuốt ve sợi tóc đổi thành vuốt ve lưng.

Di Nguyệt Thụy cảm giác được hơi lạnh xuyên qua y phục lên da dẻ của hắn, nhiệt độ cơ thể của Di Nguyệt Lãnh rất lạnh, liền mất tự nhiên cứng lại thân hình.

Di Nguyệt Lãnh ôm eo của hắn, cúi đầu cọ cọ gò má Di Nguyệt Thụy, ngữ khí nói chuyện như có như không trên đầu gối của Di Nguyệt Thụy, nhưng lời nói ra lại làm cho hắn rung động: “Di Nguyệt Thụy, muốn trách thì trách chính người.”

Di Nguyệt Lãnh nói xong là lưỡi khe liếm lỗ tai hồng hồng, cảm ứng được người trong ngực run run một chút, cười ra tiếng.

“Được rồi, người cũng nên đứng dậy rửa mặt!” Di Nguyệt Lãnh đem tiểu nhân nhi trong lòng đang có chút ngơ ngác đặt trên giường, đứng dậy, cúi người khe cắn một cái lên cách môi Di Nguyệt Thụy, “Thần sắc như vậy của người luôn luôn dụ dỗ ta!”

Xoay người rời đi, mở cửa bảo Tiểu Đẳng Tử đang chờ ở bên ngoài vào hầu hạ.

“Cái gì gọi là trách chính mình, cái gì gọi là dụ dỗ người! Bồn công tử ta khinh thường, Di Nguyệt Lãnh, người lưu manh, đi chết đi!” Cái gối đầu bị ném ra cửa phòng.

“Vật gì đó? A – ”

“Loảng xoảng, keng – ”

Gối đầu bay ra ngoài đập trúng Tiểu Đẳng Tử đáng bụng chậu nước đi vào, bị kịch đã xảy ra trong nháy mắt, gối đầu ở giữa mặt Tiểu Đẳng Tử, dọa Tiểu Đẳng Tử nhảy dựng, nhẹ buông tay, chậu rơi xuống đất, nước văng tứ tung.

Thấy sắc mặt Di Nguyệt Thụy, “Ta đưa chậu nước khác đến!” Tiểu Đẳng Tử vội vàng chạy ra bên ngoài.

“Di – Nguyệt – Lãnh.” Di Nguyệt Thụy nằm trên giường nghiêng răng nghiêng lợi, tay cũng không tự giác xoa xoa môi mình.

Đợi cho Di Nguyệt Thụy bước vào chính đường đã là chuyện của hai canh giờ sau.

Trong nội đường chỉ có Tử Cách Chân Sa, Lan Chi Nghê, Y Tử Nguyệt cùng với Ảnh Nhị, những người khác không thấy bóng dáng.

“Những người khác?” Di Nguyệt Thụy đi đến trước bàn, ngồi xuống cái ghế Tiểu Đẳng Tử kéo ra cho hắn, hỏi Ảnh Nhị, ngay cả Tử Yên cũng không ở đây.

“Ảnh Nhất cùng các ảnh vệ khác đang lục soát thư phòng của Lưu Thái, chủ tử đang viết công văn, bảo Hoàng Thượng phái người khác đến tiếp quản Thập Lý trấn. Không biết Tử Yên bị chủ tử sai đi làm chuyện gì?” Ảnh Nhị bẩm báo chi tiết.

Di Nguyệt Thụy gật gật đầu, biết đáp án mình muốn, liền đem chú ý chuyển đến điểm tâm trên bàn.

Thấy Di Nguyệt Thụy chú ý điểm tâm, Tử Cách Chân Sa mở miệng, “Tiểu công tử, đây là chúng ta dựa theo cách của người mà làm, ngài thử xem hương vị như thế nào.”

Di Nguyệt Thụy nhìn những điểm tâm này, nước mắt cứ như vậy từng giọt từng giọt rơi xuống.

Tử Cách Chân Sa các nàng luống cuống tay chân: “Thất diện hạ, Thất diện hạ, ngài làm sao vậy?”

“Có phải là nô tỳ làm không đúng a?”

“Thất diện hạ, ngài đừng khóc a! Ngài khóc nô tỳ cũng muốn khóc!”

“Các người làm sao vậy?” Di Nguyệt Lãnh bước vào chính đường, chỉ thấy ba nữ tử vây quanh Di Nguyệt Thụy, Ảnh Nhị vẻ mặt khó xử đứng ở một bên, Tiểu Đẳng Tử vẻ mặt lo lắng.

Di Nguyệt Lãnh bước nhanh đến, đẩy Tử Cách Chân Sa ra, thấy Di Nguyệt Thụy rơi lệ đầy mặt. Y vươn tay bắt lấy Di Nguyệt Thụy ôm vào trong ngực: “Nói, chuyện gì xảy ra!”

Ánh mắt nhìn về phía nhóm người Tiểu Đẳng Tử. Chân mọi người mềm nhũn quỳ rạp xuống đất: “Thái Tử bớt giận, chúng nô tài cũng không biết Thất diện hạ làm sao?”

Thu hồi mục quang, Di Nguyệt Lãnh cúi đầu nhẹ nhàng lau nước mắt cho Di Nguyệt Thụy: “Thụy nhi, nói cho ta biết, người làm sao vậy?”

Di Nguyệt Thụy hấp hấp cái mũi, ngẩng đầu nhìn đến nhóm người Tiểu Đẳng Tử đều quỳ trên mặt đất, kỳ quái hỏi: “Làm sao vậy, sao đều quỳ trên mặt đất?”

Di Nguyệt Lãnh thờ ơ thoáng nhìn, “Đứng lên đi.” Mọi người đứng dậy, đứng một bên im lặng không nói.

Di Nguyệt Thụy xoay người phát hiện mình ngồi trên đầu gối Di Nguyệt Lãnh, vội vàng đứng dậy ngồi xuống một bên, Di Nguyệt Lãnh chau mày – làm sao vậy?

“Ta ngồi ở đây tốt hơn.” Di Nguyệt Thụy ngượng ngùng trả lời. Nhóm người Tiểu Đẳng Tử kinh nghi ngần đầu, nhưng thấy ánh mắt Di Nguyệt Lãnh, lại cúi đầu xuống.

“Xuống dưới.” Di Nguyệt Lãnh lạnh lùng nhổ ra một câu, nhóm người Tiểu Đẳng Tử vội vàng xoay người rời đi.

Đi đến hành lang, Y Tử Nguyệt hỏi Tiểu Đẳng Tử, “Chủ tử cùng Tiểu công tử làm sao vậy?”

Tiểu Đẳng Tử lắc đầu, hắn cũng không biết. Mọi người thở dài một hơi, tâm tư của chủ tử không phải nô tài như bọn họ có thể hiểu rõ, mọi người nên làm gì những việc của mình thôi.

Trong nội đường, Di Nguyệt Thụy cúi đầu ngồi ở một bên không nhúc nhích, Di Nguyệt Lãnh thở dài, vươn tay lấy một khối điểm tâm trên bàn đưa tới trước miệng Di Nguyệt Thụy: “Ăn đi, ngươi còn chưa ăn điểm tâm.”

Di Nguyệt Thụy nhìn chằm chằm vào điểm tâm trước mắt, chậm rãi há miệng cắn. Tay kia của Di Nguyệt Lãnh xoa xoa đỉnh đầu Di Nguyệt Thụy: “Thụy nhi, không phải ta muốn bức ngươi. Ta biết rõ nhiều năm trước ngươi biết rõ tình cảm của ta đối với ngươi, chỉ là ngươi một mực trốn tránh mà thôi.”

Di Nguyệt Thụy cũng không nói chuyện, chỉ yên lặng nhai điểm tâm trong miệng.

Di Nguyệt Lãnh than nhẹ một tiếng: “Ta một mực tự nói với mình ngươi còn nhỏ, không thể thương tổn ngươi! Nhưng hành động hôm qua của ngươi nói cho ta biết, ngươi đã lớn lên, ít nhất lòng của ngươi đã thành thực, biết thương thức nữ tử. Ta rất sợ cuối cùng ngươi sẽ chạy thoát, chạy thoát khỏi tay ta. Ta sợ đến lúc đó ta sẽ không từ thủ đoạn ép ngươi về, mà làm ngươi bị thương. Đây là điều ta không muốn nhìn thấy nhất.”

Di Nguyệt Thụy nhanh chóng ngẩng đầu nhìn Di Nguyệt Lãnh, “Ai nói trưởng thành, ít nhất bây giờ ta còn là vị thành niên.” Nói thầm.

“Chính là lòng của ngươi đã trưởng thành.” Di Nguyệt Lãnh vươn tay ôm Di Nguyệt Thụy vào lòng, chỉ vào trái tim của hắn, “Ta sợ một ngày nào đó nó sẽ chạy theo nữ tử nào đó, ta tìm cũng không trở về.”

Di Nguyệt Thụy nghi hoặc ngẩng đầu – người này thật là Di Nguyệt Lãnh sao? Di Nguyệt Lãnh chắc chắn là không biết nói những câu tình cảm a.

Ngẩng đầu, ra sức kéo kéo trên mặt người kia, là thật.

Mặt Di Nguyệt Lãnh tối sầm: “Ta nói nghiêm túc với ngươi, ngươi còn cho rằng ta nghĩ ngợi lung tung!”

Di Nguyệt Thụy rút cổ: “Ta nghiêm nghiêm, nghiêm nghiêm, cấp!”

Di Nguyệt Lãnh vô lực, không khí đều bị phá hủy. Dem mặt vùi vào cổ Di Nguyệt Thụy: “Thụy nhi, ta cũng không phải bắt ngươi làm gì bây giờ!”

“Điểm tâm!” Ứng với câu nói của Di Nguyệt Thụy, được trả lời là cổ bị cắn một cái, “Ngươi không được loạn cắn!”

“An ủi một chút, ngươi sớm muộn sẽ thành thói quen. Ngươi nghĩ rằng ta là thánh nhân sao, nhìn ngươi mỗi ngày đều ở trước mặt của ta, ta không có cảm giác sao? Ngươi không biết cái này cắn bao nhiêu tự chủ đâu.” Nói xong liền dờ dờ vào móng của Di Nguyệt Thụy vào trong, để hắn cảm thụ nhiệt độ nơi nào đó.

“Di Nguyệt Lãnh, ngươi không phải lưu manh mà là sắc lang!” Di Nguyệt Thụy mặt đỏ bừng rống giận.

Cách đó không xa, mọi người thở phào nhẹ nhõm, thời tiết đã biến chuyển!

30. Chương 30: Thụy Nhi Nghĩ Không Ra

Hai ngày sau, Di Nguyệt Lâm phái quan viên tới tiếp nhận, Di Nguyệt Lãnh gặp qua sau tổ vẻ thoả mãn. Vì vậy phân phó nhóm người Tiểu Đẳng Tử bắt đầu chuẩn bị hành lý, nên mang thì mang, muốn ăn gì thì tranh thủ ăn.

Trong phòng Di Nguyệt Thụy, Tiểu Đẳng Tử vừa thu thập vừa thở dài, vốn là Di Nguyệt Thụy và Di Nguyệt Lãnh ở cùng một gian phòng, nhưng hai ngày trước Di Nguyệt Thụy kiên trì muốn ở một mình một phòng, bảo là muốn bảo vệ trong sạch của hắc, thần sắc Di Nguyệt Lãnh so với mây đen còn đen hơn, nhưng vẫn đồng ý với yêu cầu của Di Nguyệt Thụy.

“Ai – ” Tiểu Đẳng Tử lại thở dài một tiếng, làm cho Lôi Tư Nghị một bên sắp không chịu nổi.

“Ta nói, người bị quỷ nhập à. Không có việc gì cũng than thở như đàn bà.”

Câu trả lời của Tiểu Đẳng Tử là trực tiếp cầm cái hộp trong tay vứt qua, Lôi Tư Nghị lách mình tiếp được, tự hào ưỡn ngực với Tiểu Đẳng Tử – thế nào, rất tuần tú a.

Tiện tay mở cái hộp ra, “A – ” Hít vào một hơi, “Thứ này lại có thể nặng như vậy.” Trong hộp nho nhỏ là một khối ngọc bội óng ánh sáng long lanh, trên mặt có khắc một hỏa diễm chỉ điều xoay chung quanh thất tự, là tượng trưng cho thân phận thất điện hạ đương triều.

Tiểu Đẳng Tử cũng không thèm để ý, chủ tử cũng đâu thèm để ý tới nó, chỉ là hắc muốn chém người trước mắt một đao, “Quỷ nhập? Ta cho người quỷ..... Ta cho người quỷ chết!” Thuận tay đem khay trà trên bàn ném tới Lôi Tư Nghị, thì thấy Lôi Tư Nghị chuẩn bị nhấc chân nhảy qua, sẵn sàng nghênh tiếp.

“Đừng nhúc nhích!” Tiểu Đẳng Tử khê quát một tiếng, thân thể Lôi Tư Nghị cứng đờ, vừa vịn khay trà đập tới. Khay trà rơi xuống, để lại dấu đỏ trên trán Lôi Tư Nghị, chứng tỏ nó đã từng chu du đến đó.

Tiểu Đẳng Tử thỏa mãn nở nụ cười, ngồi xuống tiếp tục thở dài: “Hai ngày nay thất điện hạ cùng thái tử là lạ, thấy thế nào cũng cảm thấy thất điện hạ trốn tránh thái tử?”

Lôi Tư Nghị mới hồi thần lại, sờ sờ cái mũi – sao hắc lại nghe lời như vậy, người ta hô ngừng hắc ngừng thiệt.

Tiến lên ngồi trên ghế, muốn châm trà thì phát hiện trên trà cụ đều nằm trên mặt đất, kể cả những thứ hắc tân tân khổ khổ tiếp được. “Tâm của chủ tử sao chúng ta có thể đoán được, chúng ta cũng không phải con giun trong bụng bọn họ. Hơn nữa, người đoán được thì thế nào, chẳng lẽ người giúp đỡ tác hợp bọn họ? Đó là chuyện không có khả năng. Chúng ta làm nô tài, tốt nhất là đứng góc phía sau bọn họ, chuyện của bọn họ thì để bọn họ tự giải quyết.”

Tiểu Đẳng Tử mặt trắng không còn chút máu, cũng không trả lời. Chỉ đứng dậy hướng ra phía ngoài, “Các vị tỷ tỷ, sao cũng tới? Điểm tâm ngày mai chuẩn bị xong rồi sao?”

Lôi Tư Nghị quay đầu thấy Lan Chi Nghê cùng Tử Nguyệt đi vào, “Tử Yên và Tử Cách Chân Sa đâu?”

“Tử Yên đang ở chỗ Thái tử, Tử Cách tỷ tỷ bị thất điện hạ gọi đi.” Tử Nguyệt mang theo thực hạp bước vào cửa lại bị những mảnh vỡ trên đất làm kinh hách, “Đây là sao vậy?”

“Không có gì, vừa có một con mèo khóc lóc om sòm!” Lôi Tư Nghị nhàn nhạt trả lời, Lan Chi Nghê nghe được thâm ý khác nhìn Tiểu Đẳng Tử, minh bạch, nguyên lai là con mèo a.

Trong hoa viên của phủ huyện úy, Di Nguyệt Thụy đứng ở bên cạnh hồ nhìn chăm chăm vào những con cá, chờ người sau lưng trả lời.

“Mạng Tử Cách là thất điện hạ cứu cho nên từ rất lâu mạng của Tử Cách đã thuộc về thất điện hạ. Dù thất điện hạ muốn Tử Cách làm gì, Tử Cách đều đáp ứng.” Tử Cách cúi đầu nói.

“Ai! Tử Cách, ta không muốn dùng điểm ấy bức bách người. Ta hỏi người chính là muốn biết ý kiến của người, dù sao đó cũng không phải nơi tốt đẹp gì, ta không hy vọng trong lòng người có miễn cưỡng.” Di

Nguyệt Thụy xoay người thở dài với Tử Cách Chân Sa, lúc này trên mặt của hắn không còn là biểu lộ thiên chân vô tà, mà là thần sắc nghiêm túc. “Có lẽ ngươi đáp ứng rồi, sẽ không thoát được thân, cho nên ta hy vọng ngươi hiểu rõ ràng.”

“Tử Cách đã nghĩ vô cùng rõ ràng! Nên thất điện hạ không cần lo lắng Tử Cách sẽ miễn cưỡng.”

“Ngươi hảo hảo ngẫm lại, nếu quả thật nghĩ kỹ, trước khi ăn cơm đến phòng ta, ta cho ngươi một số thứ, sau này sẽ có ích cho ngươi.”

“Vâng, nô tỳ lui xuống trước đi.” Tử Cách hướng Di Nguyệt Thụy khom lưng, lại hướng người cách đó không xa hơi quỳ xuống, ly khai.

Di Nguyệt Thụy xoay người tiếp tục xem cá trong hồ, cũng không để ý tới người đang dần dần đến gần.

Một tay xoa tóc đen của hắn, sau lưng truyền đến một tiếng than nhẹ: “Thụy nhi, ngươi muốn trốn đến khi nào?”

Di Nguyệt Thụy xoay người, chuyên chú nhìn vào mắt Di Nguyệt Lãnh, thấy trong mắt y hiện ra thân ảnh của hắn, chán nản hạ bả vai tiến vào trong lòng Di Nguyệt Lãnh: “Ta không trốn ngươi, ta chỉ muốn lúc không có người quấy nhiễu, sắp xếp lại suy nghĩ của mình mà thôi.”

“Vậy ngươi đã sắp xếp rõ ràng chưa?” Di Nguyệt Lãnh tiếp tục vuốt ve mái tóc của hắn, cảm giác được người trong lòng lắc đầu, trầm mặc không nói.

“Ta chỉ không rõ, vì sao chúng ta không thể như huynh đệ bình thường tương thân tương ái? Nhất định phải biến thành dạng này sao?” Di Nguyệt Thụy thừa nhận chính mình có lúc thật giống đà điểu.

Di Nguyệt Lãnh nâng đầu Di Nguyệt Thụy lên, trong giọng nói mang theo tức giận: “Huynh đệ bình thường? Đến bây giờ ngươi còn muốn làm huynh đệ bình thường. Ngươi nói huynh đệ bình thường có thể như vậy sao?” Sau đó hung hăng hôn lên môi Di Nguyệt Thụy.

“Ngươi nói có thể như vậy sao?” Di Nguyệt Lãnh cắn lên môi Di Nguyệt Thụy, hỏi lại một câu.

Trong lòng Di Nguyệt Thụy thở dài, đúng vậy, huynh đệ có thể làm điều giống như bọn họ sao?

Di Nguyệt Lãnh cảm giác được hắn như đi vào cõi thần tiên, ánh mắt tối sầm lại, không còn là nhu hòa, mà là xông vào không gian của Di Nguyệt Thụy, nhiễu loạn suy nghĩ của hắn.

Chỉ chốc lát sau, Di Nguyệt Lãnh đỡ lấy tiểu nhân nhi đã xụi lơ, trong mắt có tia bất đắc dĩ – lại không biết thở. Xoay người ôm lấy Di Nguyệt Thụy đã hôn mê, đi ba bước, dừng lại, mắt nhìn bụi hoa rậm rạp cách đó không xa, khóe miệng khê cong, xoay người rời đi.

Một lát sau, bụi hoa rung động, một người từ bên trong đứng lên, không phải là huyện úy mới tới nhậm chức ở Thập Lý Trấn – Ngụy Dương Lạc sao? Chỉ thấy hắn nhìn nhìn nơi Di Nguyệt Lãnh rời đi, lại vỗ vỗ ngực, thầm nghĩ “nguy hiểm thật”, nhưng hắn không ngờ nguyên lai thái tử và thất điện hạ tồn tại loại quan hệ kinh thiên hải tục này. Sau đó định thần, cũng xoay người rời đi.

Hôm sau, hai mã xa chậm rãi rời khỏi Thập Lý trấn, người đánh xe vẫn là hai người kia, bất quá bên ngoài mã xa phía trước có thêm một tiểu hài tử, trong mã xa thỉnh thoảng có hàn khí toát ra, mã xa đằng sau thiếu một nữ tử mà thôi.

“Tử Cách tỷ tỷ, thất điện hạ bảo Tử Cách tỷ tỷ đi làm gì? Vì sao nàng không theo chúng ta cùng đi?” Hai mắt Y Tử Nguyệt ướm ắt nhìn qua Tử Yên.

Lan Chi Nghê tiến lên xoa đầu của nàng, “Đừng thương tâm, cũng không phải không thể gặp nhau nữa.”

Một tháng sau, Thập Lý trấn truyền ra một lời đồn đãi: Thủy ma ma của Hồng Thúy lâu điên rồi, Hồng Thúy lâu của nàng không biết bị thần thánh phương nào thu mua, hơn nữa lão bản còn là một mỹ nhân. Tuyệt hơn chính là trong Hồng Thúy Lâu còn có điểm tâm chưa từng thấy y, văn sở vị văn (mới nghe lần đầu). Khiến những khách nhân đến nơi này không chỉ có đùa vui vẻ mà còn được thưởng thức mỹ vị.

31. Chương 31: Y Phục Dẫn Đến Họa

Y Vân vẫn vương triều có dòng chảy chính là Vô Tử hà, do mấy nhánh sông đổ về mà lớn nhất là Lộc hà, gọi là Lộc hà bởi vì cửa của con sông này thuộc phạm vi Lộc thành, tương truyền nhiều năm trước kia Lộc thành có rất nhiều rất nhiều hươu, sau này không biết vì lý do gì hươu ở nơi này lần lượt biến mất, về sau để vương liền đổi tên nơi này là Nhã Đan thành. Nhã Đan là thành trấn lớn thứ hai ở Y Vân, không chỉ vì nơi này có nguồn tài nguyên nước phong phú, mà còn bởi vì nơi này tương đối gần Vụ Đa triều và Thái Tích triều, ba mặt giáp nhau, thương nhân qua lại buôn bán trao đổi, có vẻ phi thường phồn hoa.

Hai mã xa chậm rãi ngừng lại trước một tửu lâu tên là Nguyệt lâu, một hài tử vội vàng nhảy xuống từ mã xa đầu tiên chạy vào trong tửu lâu, đứng ở trước quầy thờ nhẹ một hơi, “Lạnh chết !” Chưởng quầy không rõ, trời nóng như vậy sao lại nói lạnh, chẳng lẽ đầu tiểu hài này xảy ra vấn đề.

Nhìn y phục của tiểu hài tử, thiên, chắc hẳn tìm khắp cả Y Vân vẫn vương triều cũng không tìm được y phục như thế, chỉ thấy tiểu hài tử vận thượng y thâm lam sắc (màu xanh thẫm), nhìn vật liệu may mặc hẳn là dùng lụa thượng đẳng làm thành, nhưng sao y phục lại thiếu tay áo, nửa quần dưới cũng như vậy, cũng ít một nửa, lộ ra cách tay cùng chân nhỏ trắng nõn, đôi hài trên chân là hắc sớ nhiều năm như vậy cũng chưa từng thấy qua, đó là dùng mây tre đan thành a, tiểu hài tử dùng ngón chân cái cùng ngón trỏ kẹp lấy một cọng mây, kỳ lạ nhất là cọng mây còn chia ra hai bên. Tiểu hài tử có khuôn mặt mượt mà, có lẽ là trời nóng nên hai má đỏ rực làm người ta rất muốn cắn một ngụm, đôi mắt cười híp lại thành một cái tuyến, thật sự là hài tử đáng yêu.

Chưởng quầy vừa nhìn vừa lắc đầu: Đáng tiếc một tiểu hài tử đáng yêu như vậy, đầu óc lại có vấn đề a.

“Chưởng quầy, chúng ta muốn một bàn!” Tiểu hài tử nói, thanh âm khiến tâm chưởng quầy rung lên, thanh âm dễ nghe cỡ nào a, giống như giọt nước rơi.

“Hảo hảo, tiểu nhị, chết ở đâu rồi, mau dẫn vị công tử này qua bàn bên kia.” Chưởng quầy lên giọng hô.

“Đến đây, đến đây! Khách quan, bên này, thỉnh” Tiểu nhị đem khăn lau hát lên bả vai, dẫn tiểu hài tử đi tới một góc.

Tiểu hài tử quay đầu lại nhìn nhìn bên ngoài, chỉ thấy mọi người trong xe đi vào tửu lâu, trực tiếp đi theo tiểu nhị vào bên trong.

Một đám người đi vào, dẫn đầu là một nam tử trẻ tuổi, vận một thân bạch y, viền ống tay áo dùng tơ kim sắc thêu thành một đóa hoa cúc, nam tử mi mục như hoa sen, chỉ là khuôn mặt lạnh như băng của y khiến mọi người không dám đến gần, đôi mắt phượng đều tập trung vào tiểu nam hài đi trước, bất quá ánh mắt kia thấy thế nào cũng giống như là bắn ra băng, trong lòng mọi người ảo tưởng nam tử cười rộ lên là phong tình dạng gì a. Theo sau nam tử là ba nam tử cao lớn khôi ngô vận hắc y, người còn lại vận y phục đậm thanh sắc, nam tử mi thanh mục tú? Hay là tiểu hài tử? Trong đó có một hắc y nam tử liên tục kéo hẳn, trên mặt như cầu khỉ cái gì, đáng tiếc người ta không để ý.

Trọng yếu nhất chính là theo sau nam tử là ba nữ tử tuyệt sắc, một xinh đẹp lạnh lùng, một yêu mị, một đáng yêu, trong nháy mắt, ánh mắt nhìn nam tử từ kinh diễm biến thành hâm mộ, thật là người có phúc a!

Đám người kia cũng không để ý tới ánh mắt mọi người, đều thẳng tắp đi đến chỗ nam hài, nam tử dẫn đầu phân phó một câu: “Hồi chưởng quầy có phòng hảo hạng hay không, hôm nay nghỉ ở đây.”

Nghe vậy, nam tử đậm thanh sắc xoay người đi đến chỗ chưởng quầy, hắc y nam tử nhìn về phía hắc rồi đi, nhìn biểu tình của hắc y nam tử, khách nhân trong tửu lâu đều cúi đầu xuống – sao càng xem càng thấy giống như hắc cầu chọc giận chủ nhân a.

Nam tử dẫn đầu đi đến bên cạnh tiểu hài tử, “Thụ nhi, đổi y phục.”

“Không muốn, trời nóng quá! Có ống tay áo không thoải mái.” Tiểu hài tử được gọi là Thụ nhi cong miệng lên, hẳn mặc kệ, trời nóng như vậy ngu ngốc mới có thể đem y phục từng cái từng cái mặc lên người mình, không nóng chết mới là lạ, nhưng sao mùa hè ở đây lại nóng hơn Bắc Kinh a, trước kia thế nào hẳn cũng không cảm thấy nóng? Chẳng lẽ thần kinh hẳn xảy ra vấn đề.

“Mặc kệ lý do gì, người điều y phục chẳng ra gì này đổi cho ta. Nó giống cái gì chứ?” Nam tử không tiếp thu lý do.

Tiểu hài tử trả lời rất đơn giản là trực tiếp xoay người, nén giận, ngay cả chuyện y phục cũng muốn quản.

Thấy tiểu hài tử không để ý tới, nam tử chỉ mặt lạnh không nói thêm gì nữa. Mọi người ở một bên không chịu được, trời như vậy bảo bọn hắn sống thế nào a, lạnh lẽo rồi nóng lên, ai tới cứu bọn họ a.

Đám người kia không phải là ai khác, mà là đám người Di Nguyệt Thụy. Càng gần Nhã Đan thành, Di Nguyệt Thụy càng cảm thấy trời nóng lên, làm hắn hạo hoải niệm quần áo ngắn trước kia, vì vậy tâm động không bằng hành động, Di Nguyệt Thụy lập tức tìm một bộ y phục từ trong hành lý, dùng kéo tạo thành bộ y phục trên người hắn, về phần hài trên chân hắn – người làm nó, trên đường tìm một tiệm bán hài, bảo nhóm người Lôi Tư Nghị kéo dây mây bên đường, không bao lâu tạo thành một thân y phục hiện đại.

Nhìn một thân y phục của Di Nguyệt Thụy, mặt Di Nguyệt Lãnh không có nắng qua. Mọi người trong chốc lát lạnh trong chốc lát nóng, đối với Ảnh Nhất không biết bị Di Nguyệt Lãnh phái đi làm cái gì lòng tràn đầy hâm mộ a.

“Chủ tử, phòng đã tốt lắm, bốn gian phòng ở lầu ba là Giáp Ất Bính Đinh.” Tiểu Đẳng Tử đi đặt phòng đã trở lại, bắt quả hắn đứng cách Di Nguyệt Lãnh 2 mét báo cáo, không có biện pháp, không khí bên kia quá lạnh lẽo.

Di Nguyệt Lãnh không nói gì trực tiếp đứng dậy lên lầu, Di Nguyệt Thụy không tình nguyện cũng phải đi theo. Tiểu Đẳng Tử vội vàng kéo tiểu nhị qua bảo hắn chuẩn bị món ăn.

Di Nguyệt Lãnh đi đến phòng treo chữ Giáp liền đẩy cửa tiến vào, Di Nguyệt Thụy theo sát sau, quay đầu thấy tất cả mọi người đứng ở cửa ra vào, sờ sờ cái mũi, hắn cũng biết chuyện gì xảy ra, vì vậy đuổi mọi người trở về phòng, đợi lát nữa cùng xuống dưới ăn cơm.

Lôi Tư Nghị nhìn Tiểu Đẳng Tử luôn luôn ở cùng một gian phòng với hắn lại theo Ảnh Nhị vào một gian phòng, ánh mắt ai oán nhìn Tiểu Đẳng Tử, lại dùng ánh mắt giết người nhìn về phía Ảnh Nhị, đáng tiếc tiếp thu tín hiệu của Ảnh Nhị quá kém, không có cảm giác.

Tử Yên không nói lời nào, chính mình vào một gian, Y Tử Nguyệt cùng Lan Chi Nghê một gian.

Trong phòng Giáp, Di Nguyệt Thụy đang ngồi đối diện với Di Nguyệt Lãnh, ngón tay xoắn vào nhau, mà Di Nguyệt Lãnh chỉ ngồi uống trà.

Trầm mặc nửa ngày, Di Nguyệt Thụy mở miệng trước đánh vỡ trầm mặc: “Cái kia, người nói xem vì sao trong cung không nóng như bây giờ. Hiện tại thật sự rất nóng, rất nóng rất.....”

Thấy ánh mắt Di Nguyệt Lãnh quét tới, Di Nguyệt Thụy nuốt nước miếng. Được rồi, được rồi, hắn biết rõ hắn mặc như vậy rất quái dị a, nhưng thật sự rất nóng rất nóng a.

Nhìn Di Nguyệt Lãnh vẫn không nói lời nào, Di Nguyệt Thụy nổi giận, vỗ cái bàn, chợt nghe gặp tiếng gõ cửa, ngăn người.

“Tiến!” Di Nguyệt Lãnh hạ chén trà chuyển hướng cửa phòng.

Cửa mở, đi vào là Ảnh Nhất, hắn một thân hắc y, mà trong tay hắn cầm một cái túi, đưa tới bàn mở ra. Di Nguyệt Thụy thấy bên trong là một xiêm y ngân bạch.

Di Nguyệt Thụy nhìn nhìn y phục lại nhìn nhìn Di Nguyệt Lãnh – người muốn ta vận cái này?

Di Nguyệt Lãnh trả lời là trực tiếp cầm lấy y phục, Di Nguyệt Thụy cam thấy hoa mắt, y phục ngân bạch cứ như vậy mà bày ra trước mắt mình, lấy tay đi sờ soạng, trơn bóng lạnh buốt.

“Vận cái này bên ngoài.” Di Nguyệt Lãnh cầm y phục đưa cho hắn.

Di Nguyệt Thụy bĩu môi nghe lời mặc lên, hắn thật sự chịu không được lúc nóng lúc lạnh. Nhưng vận y phục này rõ ràng cảm giác được từng đợt mát mẻ, Di Nguyệt Thụy mở to hai mắt nhìn về phía Ảnh Nhất – cái này là vải vóc gì làm ra a?

Ảnh Nhất bảo trì trầm mặc, Di Nguyệt Lãnh thỏa mãn gật đầu, tiến lên kéo Di Nguyệt Thụy ra ngoài: “Phân phó xuống dưới, đều xuống dưới ăn cơm.”

Ảnh Nhất đến phòng bên cạnh gõ cửa, mở cửa chính là Ảnh Nhị, hẩn duỗi đầu hướng ra phía ngoài nhìn nhìn, “Tiểu công tử mặc vào sao? Nhiệt độ tăng trở lại hả?”

Ảnh Nhất gật đầu, ngẩng đầu nhìn Tiểu Đẳng Tử xuất hiện sau lưng hẩn, tỏ vẻ nghi hoặc – sao hẩn lại ở chỗ này? ?

“Tiểu Đẳng Tử nói hẩn muốn cùng ta ở một phòng, người cùng Lôi Tư Nghị ở một phòng.” Ảnh Nhị chỉ chỉ phòng chữ Bính.

Ảnh Nhất chuyển đầu liền thấy vẻ mặt ai oán của Lôi Tư Nghị, Ảnh Nhất liếc nhìn – huynh đệ ta đồng tình người.

32. Chương 32: Quần Hùng Tụ Hội

Trong lòng nhóm người Tiểu Đẳng Tử thật cảm động a, rốt cục rốt cuộc không cần chịu áp suất không khí thấp, trời lúc nóng lúc này thực không chịu được.

Di Nguyệt Thụy nhìn chăm chăm vào thức ăn trên bàn, gấp lấy một món bỏ vào trong bát của Di Nguyệt Lãnh. Nhóm người Tiểu Đẳng Tử kinh hãi dừng đũa. Thiên, chủ tử bình thường, thì tiểu công tử xảy ra vấn đề.

Di Nguyệt Lãnh cũng ngừng chiếc đũa, nhìn về phía Di Nguyệt Thụy – có chuyện gì mà xum xoe như vậy.

Di Nguyệt Thụy chu môi: “Các người có ánh mắt gì chứ, ta ngẫu nhiên quan tâm hẩn là bình thường a!”

Trên mặt mọi người là biểu hiện hoàn toàn không tin khiến Di Nguyệt Thụy buồn bực thu hồi chiếc đũa – cái gì chứ, hẩn không có lương tâm như vậy sao!

Di Nguyệt Lãnh nhìn lướt qua, mọi người làm như không thấy tiếp tục vui đầu ăn.

“Nói đi, chuyện gì?” Di Nguyệt Lãnh không hề động đũa .

Di Nguyệt Thụy nhìn món ăn trong bát Di Nguyệt Lãnh mà buồn bực – chẳng lẽ món ăn ta gấp Lãnh không ăn.

Di Nguyệt Lãnh theo ánh mắt của hẩn, nhìn nhìn, thở dài, cầm lấy chiếc đũa gấp một chút, ăn một chút, lại buông xuống.

Bất quá Di Nguyệt Thụy mẫn ý, gật gật đầu, mặt mang hy vọng nhìn y, “Lãnh, nương tay là gây khó dễ người, nhu nhược là hại người. Người ném qua món ăn ta gấp, cho nên phải đáp ứng yêu cầu của ta a!”

Mọi người tập thể hắc tuyến – thật sự là ân tình lớn a, loại sự tình này cũng chỉ có thất diện hạ của bọn họ mới có thể làm ra.

Di Nguyệt Thụy hai mắt chợt lóe, “Lãnh, chúng ta đi xem quần hùng tụ hội được không?”

Nguyên lai Di Nguyệt Thụy cùng Di Nguyệt Lãnh vừa xuống lầu thì vừa vặn nghe được có người đang đàm luận quần hùng đại hội tổ chức ở Vân Nguyệt sơn trang, nghe nói đại hội lần này có rất nhiều môn phái trên giang hồ tham gia, ngay cả những tổ chức thần bí cũng được mời. Nghe vậy hai mắt Di Nguyệt Thụy sáng lên, quần hùng đại hội a! Nhớ lại trước kia là cỡ nào hâm mộ các đại hiệp trong tiểu thuyết kiếm hiệp của Kim Dung a. Hiện tại ông trời cho hẩn cơ hội, hẩn sao có thể bỏ qua?

Di Nguyệt Lãnh không nói gì, ngược lại Tiểu Đẳng Tử chen vào nói :“Hảo chủ tử của ta, người đừng làm chúng nô tài kinh hãi.”

Di Nguyệt Thụy không phục cái gọi là kinh hãi, có, không có a!

Thấy bộ dáng ra vẻ vô tội của Di Nguyệt Lãnh, Tiểu Đẳng Tử bắt đầu lời sớ sách: “Năm tháng trước, chúng ta đi qua Vô Yên thôn, ngài nói muốn học người khác làm đại phu, kết quả là tìm người làm thí nghiệm được, khiến người ta tìm tới cửa, cuối cùng mọi người chỉ kịp thu thập y phục mà chạy, ngay cả mã xa đều bị mất, sau đó Ảnh đi trộm trở về, bốn tháng trước, chúng ta đến Ngu Vô trấn, cô nương nhà người ta ở bên kia ném tú cầu, kết quả ngài đơn độc đi trước xem xét, cư nhiên làm cho chủ tử tiếp, chúng ta lại chặt vật nửa đêm ra khỏi thành, ba tháng trước.....”

Tiểu Đẳng Tử còn muốn nói tiếp đã bị Di Nguyệt Thụy cắt đứt, “Không cần phải ba tháng trước, anh hùng không đề cập tới chuyện lúc trước, biết không? Người học Lãnh chút a, nhìn người ta rất bình tĩnh a.”

Quay đầu tiếp tục lời kéo Di Nguyệt Lãnh bên cạnh, còn tăng thêm một câu: “Lãnh a, nhân gia muốn đi a, dẫn nhân gia đi thôi, đi thôi đi thôi đi thôi!”

Những khách nhân trong khách điểm nghe xong đều cảm thấy hư nhuyển từ trong ra ngoài, không ít nam khách nhân than nhẹ – nếu như thê tử của họ cũng có thanh âm như thế thì tốt.

“Tiểu nhị, cho chúng ta mấy món ăn, phải có thịt, thật sự là chết đói bốn đại gia!” Một tiếng nói thô to vang lên, đâm vào lỗ tai Di Nguyệt Thụy khiến hắn có cảm giác ừ ừ.

Mắt nhìn người nọ, một thân xiêm y ám sắc, cái này không có gì, chính là mặt mũi hắn như cái nút thật sự là không dám khen tặng, vừa kêu vừa đặt cây đao xuống bàn. Ngược lại người đi cùng hắn có vẻ tương đối nhã nhặn, một thân bạch y, gương mặt tuấn tú mang theo biểu tình tự tiểu phi tiểu, cầm chiết phiến nhẹ nhàng gõ cái bàn, “Ta nói, lão tứ, người không cần lúc nào cũng hô lớn như vậy, làm người khác sợ thì sao?”

“Làm sợ? Thì trách bọn họ nhất gan, cùng gia gia liên quan gì! Tiểu nhị, sao món ăn còn chưa mang lên!” Nói xong lại vỗ cái bàn.

Di Nguyệt Thụy thu hồi mục quang, thăm mắng một người thô kệch, tiếp tục cọ cọ Di Nguyệt Lãnh, “Được không a, Lãnh, được không a, Lãnh!”

Câu trả lời của Di Nguyệt Lãnh chỉ là cầm lấy chiếc đĩa đem món ăn trong chén trả lại cho Di Nguyệt Thụy, y thật sự không thích ăn những món ăn này.

Di Nguyệt Thụy dùng ánh mắt ai oán nhìn món ăn trong chén như là muốn dùng ánh mắt nướng nó cháy sém. Di Nguyệt Lãnh nhìn Ảnh Nhất, Ảnh Nhất khởi thân ra khỏi điểm.

“Ảnh Nhất muốn đi đâu?” Di Nguyệt Thụy hiểu kỳ hỏi.

Di Nguyệt Lãnh gấp món ăn lên nhét vào trong miệng Di Nguyệt Thụy – sao nói nhiều như vậy.

Di Nguyệt Thụy buồn bực cắn răng – hơi quá đáng, yêu cầu nho nhỏ như vậy cũng không đáp ứng. Chợt nghe người bên cạnh nói chuyện.

“Nhị ca, người nói đại tiểu thư Vân Nguyệt sơn trang muốn luận võ kén rể tại quần hùng tụ hội, tin tức này thật hay không, không phải là tin đồn chứ?”

“Người quần hùng như vậy làm gì, chẳng lẽ người muốn lấy nàng làm vợ?” Nam tử nho nhã gõ người nọ một cái, cầm lấy rượu trên bàn nhẹ nhàng nhấp.

“Là nam nhân ai chẳng muốn lấy nàng làm thê tử. Nàng là võ lâm đệ nhất mỹ nhân, mọi người chắc chắn tranh giành nhau được kết hôn với nàng. Bất quá, nhị ca, người nói tại sao Vân Nguyệt lại đột nhiên muốn tổ chức quần hùng đại hội, chẳng lẽ thực sự chỉ là vì đại tiểu thư của bọn họ muốn tìm vị hôn phu.” Hồ tắc nam tử reo lên.

Nho nhã nam tử cúi đầu, “Ta nói, lão tứ, thanh âm của người không thể nhỏ một chút được sao?”

Bên kia Di Nguyệt Thụy vừa nghe, hai mắt so với mặt trời còn sáng hơn, “Võ lâm đệ nhất mỹ nhân a!” Về mặt hướng về.

“Người muốn lấy nàng làm thê tử?” Khóe miệng Di Nguyệt Lãnh hơi nhếch lên, đầu hướng Di Nguyệt Thụy hơi lắc lắc, “Chúng ta không đi.”

“Lãnh a, người xem, nhóm người Ảnh Nhất đều đến tuổi thú thê, người làm chủ tử cũng nên quan tâm chung thân đại sự của bọn hắn, nếu không ngày nào đó bọn họ giận dữ bãi công.” Di Nguyệt Thụy ân cần dạy bảo Di Nguyệt Lãnh.

Nhóm người Lôi Tư Nghị vui đầu – thỉnh tiểu công tử không cần nhắc đến bọn hắn, cứ coi bọn hắn không tồn tại.

“Bãi công?” Đây là có ý tứ gì.

“Bãi công chính là không làm việc a. Chúng ta không nói cái này, Lãnh, chúng ta đi a, đi a, đi.....”

“Nhị ca, đầu người nọ có phải là có vấn đề a, trời nóng như vậy còn liều mạng hô lãnh?” Một thanh âm thô to cắt ngang Di Nguyệt Thụy, ngữ khí mang theo chế nhạo.

“Lão Tứ, người không nên nói lung tung!” Nho nhã nam tử giáo huấn hồ tắc nam tử, quay đầu nhìn nhóm người Di Nguyệt Thụy đang trừng mắt, thật có lỗi cười cười, thấy y phục trên người Di Nguyệt Thụy thì nụ cười cứng lại, có vẻ rất kinh ngạc.

Di Nguyệt Thụy theo ánh mắt của hắn nhìn nhìn thân thể của mình, không có vấn đề gì, mắt trắng không còn chút máu, quay đầu tiếp tục lôi kéo Di Nguyệt Lãnh, cách mạng chưa thành công, đồng chí vẫn cần cố gắng.

Di Nguyệt Lãnh cũng nhìn như vô tình quét qua bọn họ, cúi đầu nhìn tiểu nhân nhi còn đang liều mạng mè nheo trên người mình, cảm giác tâm tình rất tốt.

“Nhị ca, làm sao vậy?” Hồ tắc nam tử thấy nho nhã nam tử ngẩn người, hiếu kỳ theo ánh mắt của hắn nhìn quá, “Thật xinh đẹp a!”

Hắn nói những lời này cả khách điểm cũng nghe được, nhóm người Lôi Tư Nghị đều lạnh mặt xuống, nhìn chằm chằm vào hai người kia.

“Thực xin lỗi, tiểu đệ nhanh mồm nhanh miệng, cũng không phải cố ý mạo phạm!” Nho nhã nam tử nâng chén tỏ vẻ áy náy.

Di Nguyệt Lãnh chỉ nhìn một cái, tiếp tục uy người đang động thủ trên người mình ăn.

Lúc này Ảnh Nhất đi vào tửu lâu, trên tay không biết cầm cái gì, đi ngang qua hai người kia trở lại vị trí, “Chủ tử, chính là này cái!”

Di Nguyệt Thụy vươn tay đoạt lấy, mở phong thư xem xét. Bên trong là thiếp vàng, trên đó viết, “Cung thỉnh Quân Dương Tuyết thiếu hiệp vào ngày 20 tháng 7 tham gia quần hùng tụ hội tại Vân Nguyệt sơn trang, Vân Nguyệt sơn trang kính thượng.”

“Ảnh Nhất, cho tới bây giờ ta cũng không biết nguyên lai người đã suy đồi đến loại tình trạng này, dám cướp bóc giữa ban ngày ban mặt.” Di Nguyệt Thụy dùng ánh mắt khiển trách nhìn về phía Ảnh Nhất.

“Khụ khụ – ” Ảnh Nhất vừa nuốt vào gì đó nghe xong lời của Di Nguyệt Thụy liền nghẹn, liều mạng khụ, Tiểu Đẳng Tử vội vàng đưa cho hắn một chén canh.

“Quả nhiên chột dạ !” Di Nguyệt Thụy chặc lưỡi lắc đầu, Di Nguyệt Lãnh không nói gì, ôm lấy Di Nguyệt Thụy, đi lên lầu cứu Ảnh Nhất một cái mạng.

Nho nhã nam cùng hồ tắc nam tử liếc nhau, bọn họ đều thấy được thiếp mời trên tay Di Nguyệt Thụy – bọn họ là người phương nào, lại có thể thu được thiếp mời.

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Mà trong nội tâm nho nhã nam càng sợ hãi chính là y phục trên người tiểu hài tử, đây quả thật là bảo vật thất truyền đã lâu? Vậy tại sao lại xuất hiện trên người tiểu hài tử kia?

33. Chương 33: Vân Nguyệt Sơn Trang

Nửa đêm, lầu ba đột nhiên vang lên tiếng đập cửa. Cửa chậm rãi mở ra, nhưng là từ một phòng khác, là phòng của Ảnh Nhất: “Vị công tử này, muện như vậy tìm chủ tử nhà ta chuyện gì?”

Nguyên lai là nho nhã nam tử đang đứng trước phòng chữ Giáp. Nho nhã nam nhìn thấy Ảnh Nhất mở cửa, ôm quyền: “Ta biết rõ lúc chạng vạng tối, lời nói của tứ đệ ta có nhiều đắc tội, tại hạ thay hấn xin lỗi, cho nên thỉnh quý chủ tử có thể giơ cao đánh khẽ giải độc trên người tứ đệ.”

“Người từ đâu phán đoán là chúng ta hạ độc? Chúng ta cũng không tiếp xúc.” Hối câu này chính là Ảnh Nhị đi ra từ phòng chữ Ất.

“Bởi vì, thứ nhất hôm nay tiểu đệ thật có lỗi với quý chủ tử, thứ hai lúc chạng vạng tối chúng ta có chạm trán liền biết các người là người luyện võ, thứ ba khoảng cách dùng cơm giữa chúng ta và các người là gần nhất, chính là hấn,” Nho nhã nam dùng ngón tay chỉ hướng Ảnh Nhất, “Người đi vào có đi qua bàn chúng ta.”

Ảnh Nhất gật đầu, tỏ vẻ nho nhã nam tử suy đoán đúng. Ảnh Nhị dùng ánh mắt sùng bái nhìn về phía hấn: Nhất nhất, người biết dụng độc.

Ảnh Nhất bị nhìn có chút không thoải mái, ho nhẹ một tiếng quay đầu nói với nho nhã nam tử: “Đây không phải là độc gì, chỉ là một loại phấn bột khiến thân người ngứa mà thôi, chỉ cần đem thân thể ngâm trong nước muối sẽ tốt.”

Nho nhã nam tử vừa nghe mặt đen – nước muối, suy nghĩ đến tứ đệ hấn đầy người toàn là vết thương do gãi, còn có vết máu, cái này mà ngâm nước muối thì. “Không còn phương pháp khác giải quyết sao.”

Ảnh Nhất tiếc nuối lắc đầu – không có. Hấn đương nhiên hiểu hậu quả nếu trúng được, nhưng kẻ khiến chủ tử hấn tức giận thì không thể tha thứ, đương nhiên trừ bỏ hấn ra.

“Đa tạ !” Nho nhã nam tử ôm một quyền, rồi đi.

“Người dùng phấn ngứa? Nơi nào đến?” Lôi Tư Nghị cười hỏi, hấn đối với kết cục của gà trống vẫn còn là ký ức mới mẻ a.

“Ân, là tiểu công tử cấp cho.” Ảnh Nhất nhàn nhạt trả lời, xoay người trở lại phòng. Lôi Tư Nghị nhìn nhìn Ảnh Nhị đứng ở cửa phòng chữ Ất, cũng xoay người trở về phòng .

Hôm sau, hai mã xa đi trên quan đạo, người phía trước đánh xe vẫn như trước một thân hắc y, bên cạnh hấn là một tiểu hài tử vận trường sam ngân bạch, bạch sam càng làm nổi bật khuôn mặt phấn hồng của tiểu hài tử, hai mắt hiếu kỳ nhìn xem chung quanh, hắc y nam tử cầm roi ngựa có chút run, khỏe miệng co lại: “Tiểu công tử, ngài có thể trở lại trong xe không?”

Tiểu hài tử lắc đầu, nhìn chung quanh quay đầu hỏi hắc y nam tử, “Tiểu Trác Tử, chúng ta thật sự đến Vân Nguyệt sơn trang sao?”

“Vâng, thuộc hạ khẩn cầu tiểu công tử trở lại trong xe ngựa, ngày hôm đó sẽ rất náo nhiệt.” Lôi Tư Nghị có chút nghiêng răng nghiêng lợi, vì sao thất diện hạ không cảm giác trong xe ngựa truyền ra sự tức giận? Chẳng lẽ hấn sớm không có cảm giác?

“Không muốn, không khí trong xe ngựa không lưu thông, bên trong buồn bức khó chịu, thật không sao Lãnh có thể ngồi ngốc ở đó?” Tiểu hài tử liều mạng lắc đầu.

“Công tử vào trong xe, thuộc hạ đem màn xe vung lên là được.” Lôi Tư Nghị đề nghị, tóm lại một câu, thất diện hạ người nhanh trở lại trong xe trấn an người bên trong đang tức giận.

Mắt nhìn Lôi Tư Nghị so với khổ qua còn muốn khổ hơn, Di Nguyệt Thụy không tình nguyện xoay người bò vào trong mã xa, Lôi Tư Nghị đem màn xe treo đến một bên.

Trong xe, Di Nguyệt Lãnh thấy Di Nguyệt Thụy vào bên trong, thần sắc trên mặt hòa hoãn lại, vươn tay kéo Di Nguyệt Thụy đến bên cạnh: “Đem mặt phơi nắng .”

Nói xong, cắn một cái. Di Nguyệt Thụy đầm một quyền: “Người không cần phải mỗi ngày đều động dục được không!” Đây chính là nguyên nhân hắn không muốn ngồi trong mã xa. Bởi vì Di Nguyệt Lãnh luôn không có việc gì lại xoa xoa hắn, sờ sờ nơi nào, càng ngày càng làm càn, càng sờ càng đi xuống.

“Không có biện pháp, cả ngày xem được mà không ăn được, ngẫu nhiên cũng phải để cho ta đỡ thèm a!” Di Nguyệt Lãnh đưa hắn ôm vào trong ngực, đem cái cằm đặt trên vai hắn. “Dừng xe lại, xem đằng sau là ai?”

Di Nguyệt Thụy muốn quay đầu, nhưng bị trụ, chỉ có thể dùng thanh âm hỏi, “Sao người biết đằng sau có người?”

Di Nguyệt Lãnh cũng không trả lời, mã xa dừng lại, chỉ chốc lát sau từ phía sau có hai con ngựa vượt qua, dừng lại trước mắt. Nhìn nhìn hai người, một là nho nhã nam tử hôm qua, cái khác.....

“Ha ha.....” Di Nguyệt Thụy oa trong lòng Di Nguyệt Lãnh nén cười. Di Nguyệt Lãnh diện vô biểu tình, nhưng trong mắt cũng hiện lên tiểu ý, vỗ nhẹ đầu Di Nguyệt Thụy, “Nghịch ngợm.”

Người khác đương người là hồ tắc nam tử, chỉ là hiện tại trên mặt hắn như là rễ cây bị nhổ ra, lưu lại một dấu đỏ, còn có trên mặt đều là vết cào, thêm dấu vết máu kết vảy.

Lôi Tư Nghị cùng Ảnh cũng nén cười đến đả thương, trong nội tâm thở dài, “Được của tiểu công tử thật sự là không giống bình thường, thật không hiểu nam tử này ngâm nước muối có tư vị gì.”

“Không biết nhị vị có gì chỉ giáo?” Lôi Tư Nghị ôm quyền với hai người kia.

“Tại hạ Triệu Thanh Phong, đây là tứ đệ Thiết Bảo.” Nho nhã nam tử tự giới thiệu, “Hôm qua vô ý nhìn thấy thiếp mời trên tay tiểu công tử, là anh hùng tụ hội ở Vân Nguyệt sơn trang a. Tại hạ cùng huynh đệ vừa vặn cũng muốn đi, nếu như không ngại, có thể đồng hành.” Nói xong ánh mắt nhìn về phía cỗ xe.

Di Nguyệt Lãnh chỉ vuốt tóc Di Nguyệt Thụy mà không trả lời, ngược lại Di Nguyệt Thụy lên tiếng: “Chúng ta ngại, cho nên, thỉnh huynh đài đi trước.”

“Người.....” Thiết Bảo muốn nói cái gì, nhưng bị Triệu Thanh Phong ngăn lại.

“Đã như vậy, tại hạ sẽ không quấy rầy, chúng ta đi trước một bước. Mọi người, Vân Nguyệt sơn trang gặp.” Triệu Thanh Phong hướng bọn họ nhẹ gật đầu, kỵ mã ly khai, Thiết Bảo hung hăng trợn mắt liếc nhìn bọn họ, cũng đi theo.

“Nhị ca, người làm gì mà đi nhanh như vậy, ta còn muốn giáo huấn bọn họ một chút.” Thiết Bảo tức giận bất bình.

“Giáo huấn thế nào, đám người kia cũng không phải là dạng người bình thường, tối hôm qua người bị giáo huấn còn chưa đủ!” Triệu Thanh Phong quát. Thiết Bảo ngậm miệng không dám nói, giục ngựa theo hắn chạy xa.

“Hừ, vô sự xum xoe, phi gian tức đạo!” Trong xe ngựa Di Nguyệt Thụy nhìn phương hướng bọn họ rời đi, hừ nhẹ một tiếng.

“A, người đang nói chính người sao?” Di Nguyệt Lãnh lấy tay vòng qua người Di Nguyệt Thụy, ôm lấy hắn nhìn hướng mình.

“Có sao, có sao?” Người thường xuyên làm việc này tuyệt không thừa nhận, vội vàng nói sang chuyện khác, “Tiểu Trác Tử, chúng ta còn bao lâu mới đến a? Thiệt là, làm gì mà đem sơn trang xây ở nơi hẻo lánh như vậy, không lịch sự cỡ nào a.”

Di Nguyệt Lãnh thấy đôi môi đỏ mọng trước mặt hé ra hợp lại, ánh mắt tối xuống, đè đầu Di Nguyệt Thụy, hôn lên.

Di Nguyệt Thụy lâm vào dòng nước xoáy, suy nghĩ cuối cùng là: Thói quen thật sự là không tốt, xem, hắn hiện tại cũng đã quen bị người này đùa giỡn. Ai, sa đọa a, sa đọa a.

Lôi Tư Nghị không nhìn đằng sau, chưởng phong vung lên, màn xe rơi xuống. Nghe thấy thanh âm đều có thể biết hai người kia đang làm cái gì. Ai ai, phi lễ vật thánh, phi lễ vật thị.

Kết quả, Di Nguyệt Thụy lại đã quên để thở, cứ như vậy hôn mê bất tỉnh. Ánh mắt Di Nguyệt Lãnh âm áp nhìn tiểu nhân nhi trong tay, thở dài – rốt cuộc chừng nào người mới có thể học cách thở, xem ra phải luyện tập nhiều hơn một chút .

“Nhanh hơn.” Trong xe ngựa truyền ra mệnh lệnh, Lôi Tư Nghị vung roi ngựa lên, hai thiên lý mã nhấc chân chạy vội.

Ước chừng qua một canh giờ, đoàn người đã tới Vân Nguyệt sơn trang. Được trang chủ Vân Nguyệt sơn trang Vũ Lăng nhiệt tình thiết đãi, lệnh hạ nhân đưa bọn họ vào khách phòng.

Người ngoài đi rồi, từ cửa bên đi ra một người, người này là Triệu Thanh Phong đi trước. Vũ Lăng nhìn hẩn một cái, “Chính là những người này?”

Triệu Thanh Phong nhẹ gật đầu, “Y phục là trên người tiểu hài tử được nam tử kia ôm.”

Vũ Lăng cúi đầu trầm tư, “Ta không thấy thiệp mời của bọn họ rốt cuộc là viết tên ai!”

“Không có việc gì, đại ca, không phải bọn họ đã ở đây sao, còn có chút thời gian.”

Vũ Lăng gật gật đầu, trở lại trong trang, nhiệm vụ nghênh đón khách nhân giao cho nô bộc.

34. Chương 34: Khúc Nhạc Đạo

Di Nguyệt Thụy tỉnh lại thì phát hiện mình nằm ở trên giường, trong lòng không khỏi ảo não – vì sao mỗi lần người té xỉu đều là hẩn, thật sự là mất thể diện!

Ngẩng đầu chỉ thấy Di Nguyệt Lãnh ngồi ở bên cạnh bàn, tay cầm một chén trà tự tiểu phi tiểu nhìn mình, Di Nguyệt Thụy “hồng!” một tiếng đỏ bừng cả khuôn mặt, thẹn quá hoá giận cầm lấy gối trên giường ném tới: “Ta cho ngươi cười, răng trắng phải không?”

Gối đầu bị Di Nguyệt Lãnh dễ dàng tiếp được, đặt chén trà xuống rót thêm một lần nữa, đi tới, đem gối đầu quăng trên giường, đem chén trà đặt trước miệng Di Nguyệt Thụy: “Uống miếng nước a. Không tức giận”

Di Nguyệt Thụy oán hận nhìn hẩn một cái, miệng thật đúng là có chút khát, uống một ngụm trà từ tay Di Nguyệt Lãnh: “Đây là đâu?”

“Khách phòng của Vân Nguyệt sơn trang.” Di Nguyệt Lãnh thấy hẩn không uống nữa, đứng dậy đem cái chén đặt trên bàn.

“Vân Nguyệt sơn trang, nói như vậy các ngươi gặp qua võ lâm đệ nhất mỹ nhân rồi sao, thế nào, có phải rất đẹp hay không?” Ngữ khí chờ đợi.

“Như thế nào, ngươi muốn thú về làm nương tử?” Âm trầm.

“Không không không, ta chỉ là hiếu kỳ, hiếu kỳ a!” Cuống quýt h giải thích.

“Chưa thấy qua!” Khôi phục bình thần.

Di Nguyệt Thụy âm thầm thở dài một hơi, nghe được tiếng đập cửa, tiếp theo là Ánh Nhất tiến đến .

“Chủ tử, đã điều tra xong, lần này Vân Nguyệt sơn trang mở quần hùng đại hội chủ yếu là vì hai chuyện, một là phụ thân của trang chủ – Vũ Kim Phong là tiền nhiệm võ lâm minh chủ chuẩn bị rửa tay gác kiếm rời khỏi giang hồ, hai là vì đại tiểu thư Hồ Phách của sơn trang chọn vị hôn phu.”

“Vậy mà cũng huy động nhân lực a?” Di Nguyệt Thụy ngồi ở trên giường hỏi.

“Đây cũng là cần thiết, dù sao Vũ Kim Phong là minh chủ tiền nhiệm, trong võ lâm cũng có địa vị nhất định, mà Hồ Phách lại là võ lâm đệ nhất mỹ nhân. Cho nên mới phải gióng trống khua chiêng như vậy. Hơn

nữa thuộc hạ còn phát hiện một chuyện thú vị: Chính là người hôm nay đón xe Triệu Thanh Phong kia gọi Vưu Lăng là đại ca.”

Di Nguyệt Lãnh đứng ở bên cạnh bàn, dùng ngón trở gõ cái bàn, “Ảnh Tam, Ảnh Tứ!”

Trong nháy mắt hai hắc y nhân từ ngoài cửa nhảy vào, Di Nguyệt Thụy ngạc nhiên: “Bọn họ đến, người của Vân Nguyệt sơn trang biết không?”

Ảnh lắc đầu, Di Nguyệt Thụy sùng bái !

“Các người chia nhau theo dõi Triệu Thanh Phong cùng Vưu Lăng.” Di Nguyệt Lãnh mắt hiện hàn quang, chuyện này hẳn có vấn đề.

Ảnh Tam cùng Ảnh Tứ nhận mệnh, rời khỏi phòng.

“Chủ tử, tiểu công tử đã tỉnh sao?” Ngoài cửa truyền đến thanh âm của Y Tử Nguyệt, Ảnh Nhất nhìn lại, chỉ thấy Y Tử Nguyệt cùng Lan Chi Nghê cầm trong tay hai khay điểm tâm đứng ở ngoài cửa.

“Vào đi!” Di Nguyệt Lãnh dời một bước, lộ ra tiểu nhân nhi đang ngồi ở trên giường.

Lan Chi Nghê và Y Tử Nguyệt vào cửa, thấy Ảnh Nhất ở đây, cầm điểm tâm cho hắn: “Ta cùng Nguyệt nhi mượn trù phòng ở đây, làm cho công tử làm một ít điểm tâm, Ảnh Nhất cầm một ít về cho Ảnh Nhị a.”

Ảnh Nhất gật đầu nói lời cảm tạ rồi lui xuống. Trong nhóm người, Di Nguyệt Thụy, Tiểu Đẳng Tử và Ảnh Nhị là thích ăn điểm tâm ngọt nhất.

Y Tử Nguyệt đưa điểm tâm đặt trên bàn, cúi người nói với Di Nguyệt Lãnh, “Chúng ta nghĩ tiểu công tử hẳn là cũng đói bụng, cho nên dựa theo cách làm mà tiểu công tử đưa làm ra điểm tâm này. Chủ tử cũng thử một chút?”

Di Nguyệt Lãnh lắc đầu, xoay người đến bên giường ôm lấy tiểu nhân nhi: Chịu chút, đợi lát nữa đi ra ngoài xem.

Di Nguyệt Thụy lúc này rất nghe lời cầm lấy điểm tâm trên bàn ăn.

“Nguyên lai chư vị huynh đệ ở nơi này a, thật khéo, tại hạ ở ngay bên cạnh chư vị.” Theo thanh âm là một người từ ngoài cửa đi vào.

Di Nguyệt Thụy xem xét, nguyên lai là Triệu Thanh Phong, không để ý tới, tiếp tục ăn.

“Di! Đây là điểm tâm gì, ta chưa từng thấy qua?” Triệu Thanh Phong kinh nghi nhìn điểm tâm, từng khối từng khối điểm tâm giống nhau, màu vàng nhạt, bên ngoài phủ một lớp chất lỏng màu nâu, còn vây quanh một quả hạnh nhân nho nhỏ; Còn có một số cái được bày trong chén nhỏ, có rất nhiều màu, đỏ, tím, lam, nhìn phía trên óng ánh, giọt nước dọc theo hai bên chảy xuống, cuối cùng có vẻ đơn giản hơn là những miếng hoa quả được lăn với mảnh băng nhỏ.

“Triệu huynh không ngại có thể thử xem.” Di Nguyệt Lãnh đem một khay điểm tâm đẩy đến trước mặt Triệu Thanh Phong. Triệu Thanh Phong lấy một mảnh đặt ở trong miệng cắn, mới vào miệng cảm thấy xốp giòn, có vị trứng, nhai mấy miếng lại thấy có mùi khét nhưng không phải vị khét. Kinh ngạc mở to hai mắt, “Đây là điểm tâm gì, tại hạ chưa bao giờ thử qua điểm tâm kỳ lạ như thế.”

Y Tử Nguyệt cho một ánh mắt khinh thường, nàng không có hảo cảm với người này.

“Triệu công tử đã thích, thì cứ lấy điểm tâm này về a.” Di Nguyệt Lãnh đem cái khay điểm tâm đẩy lên trước mặt Triệu Thanh Phong. Di Nguyệt Thụy kinh dị nhìn về phía y – sao lại tốt như vậy?

“Tại hạ sẽ không cảm thấy ngại.” Nói xong Triệu Thanh Phong thật đúng là đem cả khay điểm tâm cầm đi.

Lần này Di Nguyệt Thụy kinh dị nhìn bóng lưng Triệu Thanh Phong – không phải chứ! Thật đúng là cầm đi!

“Công tử, nô tỳ giúp người làm lại.” Lan Chi Nghê nói một tiếng với Di Nguyệt Thụy, khom người, mang theo Y Tử Nguyệt đi xuống.

“Sao hôm này người tốt như vậy?” Di Nguyệt Thụy nhìn về phía Di Nguyệt Lãnh, hẳn không cho rằng người trước mặt hẳn là người nhiệt tình hiếu khách, chỉ cần nhìn nét mặt y bây giờ thì biết, vẻ mặt cách xa người ngàn dặm.

“Điểm tâm hẳn chạm qua .” Di Nguyệt Lãnh nhàn nhạt trả lời, “Ta không để cho người ăn thứ người khác chạm qua.”

Di Nguyệt Thụy không nói gì, có tất yếu phải như vậy không?

“Chủ tử, hạ nhân của Vân Nguyệt sơn trang vừa đến báo giờ Dậu sẽ diễn ra nghi thức rửa tay gác kiếm của Vũ Kim Phong ở đại sảnh, sau đó mở tiệc chiêu đãi mọi người, nói là cảm tạ mọi người đến tham gia.” Ảnh Nhị tiến đến báo cáo, thấy điểm tâm trên bàn, hai mắt sáng lên.

Di Nguyệt Lãnh gật gật đầu tỏ vẻ đã biết.

“Giờ Dậu? Không phải là một giờ sau sao?” Thấy Ảnh Nhị gật đầu, nhìn đến ánh mắt của Ảnh Nhị, Di Nguyệt Thụy cảm thấy buồn cười, “Không phải Ảnh Nhất mới đưa cho người sao?”

“Cái kia ta cùng Tiểu Đẳng Tử được vài cái.” Ảnh Nhị xấu hổ nói, đồng thời con mắt thỉnh thoảng liếc về phía chén đĩa, nuốt một ngụm nước bọt, muốn...muốn ăn a.

Di Nguyệt Thụy nở nụ cười, đem chén đĩa trên bàn đẩy trước mặt hẳn, “Đưa đến cùng ăn với Tiểu Đẳng tử a.”

Ảnh Nhị cao hứng bưng bưng cầm đi.

Di Nguyệt Thụy oa trong ngực Di Nguyệt Lãnh miễn cưỡng hỏi, “Nhanh như vậy, ta còn tưởng rằng ít nhất phải ngày mai .”

“Ân, chờ người xem đủ, chúng ta đi. Đã đi hơn nửa năm, cũng nên đi trở về.” Di Nguyệt Lãnh vuốt tóc Di Nguyệt Thụy, chậm rãi nói.

Di Nguyệt Thụy không trả lời, hẳn có tính toán của mình, đi ra lại trở về nơi nhàm chán, chỉ có đứa ngốc mới làm.

Hai người yên lặng không tiếng động, hưởng thụ sự yên lặng trong chốc lát. Sau một chén trà, Ảnh Nhất cùng Ảnh Nhị đi vào.

“Chủ tử, nên đến chính sảnh. Hạ nhân Vân Nguyệt sơn trang đến mời.”

“Ân!” Di Nguyệt Lãnh đáp ứng, “Thụy nhi, đem sam y ngân bạch mặc bên trong, bên ngoài khoác thêm trường sam.”

Di Nguyệt Thụy nghe lời gật đầu, y phục ngân bạch này rất thanh lương, cho nên hẳn không ngại bên ngoài nhiều hơn một bộ.

Hết thấy chuẩn bị sẵn sàng, Di Nguyệt Thụy cùng Di Nguyệt Lãnh mang theo Ảnh Nhất cùng Ảnh Nhị đi đến chính sảnh, Lôi Tư Nghị cùng Tiểu Đẳng Tử bị giữ lại, các nàng Y Tử Nguyệt còn đang ở trong trù phòng.

Đi theo người dẫn đường phía trước, đoàn người Di Nguyệt Thụy hướng chính sảnh. Đến bây giờ Di Nguyệt Thụy mới biết được Vân Nguyệt sơn trang là thế nào. Một cái hành lang quanh co khúc khuỷu, hai bên hành lang đủ loại hoa cỏ, cách đó không xa còn có một cái hồ, trong hồ giữa có một lương đình. Trong nội tâm Di Nguyệt Thụy phỉ bang – xếp đặt như Tây hồ.

Xuyên qua hành lang quanh co khúc khuỷu, Di Nguyệt Thụy phỏng chừng mất ba bốn phút thì đi tới đại sảnh, lúc này đại sảnh đã đầy người, lúc nhóm người Di Nguyệt Thụy tiến vào thì lặng ngắt như tờ, còn có thanh âm hút không khí.

Nhân thần Di Nguyệt Lãnh quét qua, không ít người tỉnh lại ho khan vài tiếng, quay đầu tiếp tục bắt chuyện, chỉ thỉnh thoảng đem ánh mắt liếc về phía Di Nguyệt Lãnh. Thậm chí có người bắt đầu hỏi nhóm người Di Nguyệt Lãnh là thần thánh phương nào .

35. Chương 35: Mở Màn

Nhóm người Di Nguyệt Lãnh được hạ nhân dẫn đến chỗ ngồi, ở đó đã có bảy người an vị, bọn họ thỉnh thoảng ngẩng ngẩng Di Nguyệt Lãnh, nhưng ngại vẻ mặt lạnh băng của y nên không dám tiến đến bắt chuyện.

“Mị lực của Lãnh hảo vô cùng, chẳng có người nào nhìn ta a!” Di Nguyệt Thụy lại bắt đầu cọ cọ Di Nguyệt Lãnh bên cạnh.

Di Nguyệt Lãnh có chút nhú nhú mày, vươn tay đặt lên trán hắn xem nhiệt độ cơ thể – rất bình thường, không có sinh bệnh a, sao hôm nay khác thường như vậy.

“Thụy nhi gần đây có ăn cái gì không sạch sẽ không?” Di Nguyệt Lãnh có chút lo lắng.

“Có a, là nước miếng của người!” Di Nguyệt Thụy chân thật gật gật đầu, không để ý tới bên cạnh truyền đến thanh âm hút không khí.

Người ngồi cùng bàn kinh ngạc nhìn hai người, nghe xong lời của Di Nguyệt Thụy, đầu của bọn hắn đều hướng đến một phía, nói như vậy bọn họ là.....

Di Nguyệt Lãnh mỉm cười, cũng không để ý đến bên cạnh truyền đến thanh âm hút không khí lần nữa, “Thụy nhi ghen tị?”

Di Nguyệt Thụy đỏ mặt, bắt đầu nhìn chung quanh, nhưng không trả lời vấn đề, trong miệng nói thầm: “Sinh ra yêu nghiệt như vậy làm gì chứ.”

Di Nguyệt Lãnh bỏ đi về mặt lạnh băng, mang lên ôn nhu vui vẻ, khiến người ngồi cùng bàn nhìn không chuyển mắt. Cảm giác được ánh mắt bên cạnh, Di Nguyệt Lãnh không vui, ánh mắt lạnh như băng quét qua, mọi người hồi thần – cảm giác áp bách thật lớn.

“Lãnh, chừng nào thì bắt đầu, ta đói bụng!” Di Nguyệt Thụy nhìn đông tới nhìn tây.

“Không phải ngươi vừa ăn điểm tâm sao! Đợi chút a.” Di Nguyệt Lãnh trấn an xoa xoa đầu của hắn.

Sau lưng Ảnh Nhất dùng ánh mắt bắn chết Ảnh Nhị – người xem, là người làm chuyện tốt, làm cho tiểu công tử đói bụng.

Ảnh Nhị tự biết đuối lý, rụt cổ – nhưng những điểm tâm kia thật sự rất ngon a. Trong đầu tự động hồi tưởng lại điểm tâm, ngạc nhiên, hắn cũng có chút đói bụng.

Ảnh Nhất thấy hắn như đi vào cõi thần tiên, không còn biết nói gì – từ lúc chủ tử bảo hắn ra ngoài, Ảnh Nhị càng ngày càng không giống một ảnh vệ.

Lúc mọi người mang theo tâm tư bất đồng, một người đi ra đại sảnh từ phòng khác, phía sau hắn còn có vài hạ nhân, trong đó có một người bụng chầu vàng, còn có ba người khiêng một cái bàn. Người này chính là chủ nhân của Vân Nguyệt sơn trang hiện nay – Vũ Lăng.

Vũ Lăng đi đến giữa đại sảnh, ho một tiếng, ôm quyền nói: “Cảm tạ các vị võ lâm tiền bối các bằng hữu tại trong lúc cấp bách bớt thời giờ đến tham gia nghi thức rửa tay gác kiếm của gia phụ và luận võ kén rể của tiểu muội Hồ Phách.”

Trong sân không ít người ôm quyền trở lại, “Đâu có, đâu có”

“Cho mời gia phụ.” Vũ Lăng nói xong thối lui đến một bên, mà hạ nhân đi theo hắn cũng chuẩn bị xong.

Di Nguyệt Thụy quay đầu nhìn về phía khác, đó là nơi khác biệt với nơi Vũ Lăng đi ra. Một trung niên nam tử chậm rãi xuất hiện, hắn là 50 đến 60 tuổi, có lẽ bởi vì chăm sóc tốt, nên không nhìn ra dấu vết năm tháng trên mặt hắn, chỉ có hai bên tóc trắng bán đứng tuổi của hắn. Di Nguyệt Thụy lắc đầu – nếu như là hiện đại, người này nhuộm tóc, người khác chắc chắn nghĩ hắn mới 40 tuổi. Quan sát kỹ mặt người này, Di Nguyệt Thụy nheo lại mắt, cảm thấy rất nghi hoặc, có phải là hắn nhìn lầm không.

Người tới chậm rãi đi đến chậu vàng, cao giọng: “Cảm tạ chư vị võ lâm bằng hữu tới tham gia nghi thức rửa tay gác kiếm của鄙 nhân. Chỉ cần qua hôm nay, tại hạ không tham gia việc gì của võ lâm, từ nay về sau rời khỏi giang hồ. Thỉnh chư vị đang ngồi chứng kiến.”

“Vưu Kim Phong, ân oán giữa chúng ta thì làm sao bây giờ, chẳng lẽ cứ như vậy bỏ qua?”

Di Nguyệt Thụy theo âm thanh nhìn lại, tại bàn cách bàn bọn họ không xa có một người đang đứng, mặt người này bị một vết sẹo chia làm hai phần, mặc một bộ y phục màu xám, cầm trong tay một loại vũ khí cào cào – ngạnh, nếu béo thêm chút nữa, có thể làm Trư Bát Giới, ngay cả vũ khí cũng giống.

“Long Nguyệt Quân, những ân oán này là chuyện của hai chúng ta, tại hạ đợi người bất cứ lúc nào.” Vưu Kim Phong mỉm cười.

Long Nguyệt Quân thỏa mãn gật gù đầu, ngồi xuống vị trí cũ. Trong lòng Di Nguyệt Thụy cười đến nội thương, hần như vậy mà gọi là Long Nguyệt.

Nhìn thấy rốt cuộc không có người gây chuyện, Vưu Lăng ý bảo quản gia có thể bắt đầu rồi.

Theo quản gia hô một tiếng: “Nghi thức bắt đầu!” Trong sảnh đều lặng ngắt như tờ.

Cái gọi là nghi thức rửa tay gác kiếm không đơn giản chỉ là rửa tay, mà còn cả một trình tự. Chỉ thấy Vưu Kim Phong tiếp nhận ba nén hương từ hạ nhân đưa qua đi đến cửa phòng hướng lên trời làm ba bái, trở lại đem hương cắm vào lư hương bên cạnh kim bồn (chậu vàng); Tiếp đó lại tiếp nhận một chén rượu từ hạ nhân khác đưa tới, lần nữa đi tới cửa nâng chén kính thiên, cũng đem rượu chậm rãi đổ trên mặt đất, sau ba chén, Vưu Kim Phong đưa cái chén cho hạ nhân một bên cầm, xoay người trở lại trước kim bồn.

“Nhập bồn rửa tay!” Theo tổng quản hét to một tiếng, Vưu Kim Phong đưa tay vào trong chậu, lúc hần nâng tay lên, trong nháy mắt, hần mạnh mẽ té xuống. Vưu Lăng kinh hoảng từ phía sau vọt lên, ôm lấy thân thể hô Vưu Kim Phong: “Cha, cha, người làm sao vậy, cha?”

Vưu Kim Phong trợn tròn mắt, vẫn không nhúc nhích, xem ra đã tắt thở. Vưu Lăng đuổi tay ra ôm phía sau lưng Vưu Kim Phong, chỉ thấy đầy tay đều là máu tươi, mọi người hít vào một hơi, Vưu Lăng lật người hần, chỉ thấy sau lưng Vưu Kim Phong cắm một ám khí hoa mai, cánh hoa mai đều dài bằng ngón tay giữa.

“Cha, là ai làm chuyện này? Yên tâm đi cha, ta sẽ báo thù cho cha.” Vưu Lăng buông thi thể Vưu Kim Phong, đứng người nhìn bốn phía.

“Vưu trang chủ, hần Vưu tiên bối là bị người tập kích từ phía sau, tại hạ cho rằng, chỉ có những bàn sau lưng Vưu tiên bối là có vấn đề.” Một thanh âm lạnh lạnh vang lên, mọi người theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy một nam tử phe phẩy chiết phiến đứng giữa đại sảnh.

Mọi người ở phía trước gật gù đầu, “Phong thiếu hiệp nói có lý!” Nói chuyện chính là Triệu Thanh Phong ?

Vưu Lăng tựa hồ cũng thấy lời của hần có lý, quay đầu ôm quyền nói với những bàn sau lưng: “Các vị võ lâm bằng hữu, đắc tội, thỉnh chư vị làm khách trong sơn trang vài ngày, thẳng đến khi tra ra ai là hung thủ giết người.” Quay đầu nói với những người khác, “Bởi vì gia phụ đột nhiên bỏ mình, luận võ kén rể của cố tiểu muội Hồ Phách hủy bỏ. Thực xin lỗi mọi người. Những bằng hữu ngồi bàn phía trước có thể đi trước, muốn lưu lại Vân Nguyệt sơn trang cũng hoan nghênh mọi người tiếp tục làm khách”

Vưu dứt lời, người của những bàn phía trước trên cơ bản đều đi, chỉ ba bốn người ở lại. Bởi vì bàn của Di Nguyệt Thụy vừa vặn đưa lưng về phía Vưu Kim Phong, cho nên bọn họ không thể rời đi.

Di Nguyệt Thụy cũng không có ý kiến về việc đi hay ở, nhưng hiện tại hần cần phải tìm hiểu rõ ràng mấy vấn đề. Quay đầu nhìn về phía Di Nguyệt Lãnh vừa vặn đón được ánh mắt thăm dò của y, Di Nguyệt Thụy gật gù, Di Nguyệt Lãnh tỏ vẻ hiểu, tiếp tục đàm luận chờ tình hình tiếp theo.

Kỳ thật lúc ấy Vưu Kim Phong đưa lưng về phía hai bàn, bàn của Di Nguyệt Lãnh, còn có một bàn là song song với bọn họ, bàn kia có sáu người ngồi, cộng với bốn người lưu lại thêm, trong sảnh tổng cộng còn lại 21 người. Trong sảnh, thi thể Vưu Kim Phong đã sớm được người ta đưa xuống dưới.

Vưu Lăng tiễn khách trở về đại sảnh, ôm quyền, “Phiền toái các vị bằng hữu, đợi điều tra người giết cha ta sau đó lập tức để các vị rời đi, trong lúc này có gì sai sót mong mọi người thông cảm. Hiện tại thỉnh các vị trở về phòng nghỉ ngơi, bữa tối ta sẽ phái người đến mời các vị.”

Di Nguyệt Lãnh nắm tay Di Nguyệt Thụy, đi ra ngoài, đi ngang qua bên người Vưu Lăng, Di Nguyệt Thụy như có điều suy nghĩ nhìn hẩn một cái, tiếp tục đi theo Di Nguyệt Lãnh ly khai chính sảnh.

Trở lại chỗ ở, Lôi Tư Nghị, Tiểu Đẳng Tử đã ở trong phòng chờ đợi, nhìn thấy đoàn người Di Nguyệt Thụy trở về, Lôi Tư Nghị tiến lên hỏi Ảnh Nhất: “Nghe hạ nhân nói Vưu Kim Phong chết, chúng ta bị hiềm nghi nên phải ở lại.”

Ảnh Nhất gật đầu, đứng sau lưng Di Nguyệt Lãnh.

“Nhóm người Tử Nguyệt đâu?” Di Nguyệt Thụy hỏi, sao không thấy các nàng.

“Tiểu công tử, chúng ta ở đây.” Theo thanh âm, thấy Tử Nguyệt cầm một cái khay trong tay đi vào.

Nghe thơm quá, “Nguyệt nhi, thật tốt, biết rõ bồn công tử đã đói bụng!” Di Nguyệt Thụy rục rịch.

Nguyệt nhi cùng Lan Chi Nghê cười khê, đem thức ăn trong khay đặt trên mặt bàn, “Chúng ta đổ hết thức ăn Vân Nguyệt sơn trang đưa tới, ai biết có thêm cái gì bên trong hay không. May mắn trong viện này có một phòng bếp nhỏ”

“Thụy nhi, người vừa mới nghĩ cái gì sao?” Di Nguyệt Lãnh cũng không động đũa, nhìn về phía Di Nguyệt Thụy đang ăn như lang thôn hổ yết.

“Nói cái này, ta cũng không biết ta nghĩ có đúng không.” Di Nguyệt Thụy ngừng đũa, bảo Tiểu Đẳng Tử đưa túi hành lý của hẩn tới.

Mọi người chỉ thấy Di Nguyệt Thụy mở túi ra, lấy bên trong một cái bao đen đen, bên trong sắp xếp trứ hơn mười châm khác nhau, dài ngắn không đồng nhất, Di Nguyệt Thụy lấy ra một cây châm tương đối lớn giao cho Ảnh Nhất.

“Ảnh Nhất, người đi dò xét thi thể Vưu Kim Phong ở đâu, nếu như tìm được rồi, người chú ý xem vùng da nơi hai lông mi có phải có một màu đen hay không, sau đó người dùng cây châm cắm vào phía sau mang về cho ta. Ảnh Nhị, người đi lấy một chút hương và nước trong bồn rửa tay của Vưu Kim Phong.”

Ảnh Nhất cùng Ảnh nhị lên tiếng rời đi.

“Ăn cơm, ăn cơm, chết đói ta.” Di Nguyệt Thụy vui đầu ăn, trốn tránh ánh mắt của mọi người. “Ai nha, đừng nhìn ta như vậy a, chờ bọn hẩn trở về sẽ biết, ta còn chưa xác định.”

Di Nguyệt Lãnh gấp rau vào bát của hẩn, sau đó ánh mắt quét qua, mọi người lập tức vui đầu ăn cơm.

“Đúng rồi, sao không thấy Tử Yên?” Di Nguyệt Thụy đột nhiên nhớ tới hôm nay thiếu một người.

“Trước khi đèn sơn trang ta phái nàng ra ngoài làm việc.” Di Nguyệt Lãnh giải thích nghi hoặc.

Vấn đề được giải quyết, Di Nguyệt Thụy vui đầu tiếp tục ăn, không hề hiếu kỳ rốt cuộc Tử Yên được phái đi làm cái gì.

36. Chương 36: Tử Đẳng

Đợi cho tất cả mọi người cơm nước xong bắt đầu rửa răng nói chuyện phiếm thì, Ảnh Nhất và Ảnh Nhị vừa về tới.

Đoàn người thấy trong tay Ảnh Nhị cầm cái gì đó, thậm chí muốn cười. “Lãnh, người tuyển Ảnh Nhị làm ảnh vệ như thế nào a?”

“Nhất thời nóng đầu.” Di Nguyệt Lãnh đáp rõ ràng, nghe vậy Ảnh Nhị hảo buồn bực.

Y phục trên người hắn bị xé một khối, cầm trên tay hương tro được bao trong phần y phục bị xé, tay kia không biết dùng lá cây gì đựng nước trong kim bồn. Cái này hắn cũng là không có cách nào a, tạm thời không tìm thấy thứ gì để đựng, hắn cũng chỉ có thể làm như vậy.

Chờ Di Nguyệt Thụy cười đủ, liền bảo Ảnh Nhất đưa cây châm cho mình: “Là cắm vào điểm đen phải không?”

Di Nguyệt Thụy muốn xác định có phải là làm như lời hắn nói không, nếu không thì không nhìn ra cái gì. Ảnh Nhất gật đầu.

“Nguyệt nhi, đi lấy cái chén đựng nước trong lá.” Di Nguyệt Thụy chuyên chú nhìn cái châm rồi ngửi hương tro, Di Nguyệt Lãnh ngồi ở một bên không nói gì, nhìn Di Nguyệt Thụy, diện vô biểu tình nhưng trong lòng của y lại nghĩ – ánh mắt Thụy nhi thật chuyên tâm, thật muốn hung hăng hôn xuống; Nhìn bộ dáng hắn thông dong, chứng tỏ Thụy nhi đã thật sự trưởng thành, vậy có phải là có thể ăn tươi được rồi không?

Di Nguyệt Thụy cảm giác được bên người có mục quang cực nóng, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Di Nguyệt Lãnh nhìn mình không chớp mắt, nhưng vì sao ánh mắt kia làm cho Di Nguyệt Thụy cảm giác mình là một món ăn.

“Lãnh, ngươi chưa ăn no sao?” Di Nguyệt Thụy nghi hoặc hỏi, sau đó lại sờ sờ bụng, “Ngạch, kỳ thật ta cũng chưa cảm thấy no.”

“Công tử chưa ăn no, ta xuống dưới làm chút ít điểm tâm cho công tử.” Nghe được lời của Di Nguyệt Thụy, Lan Chi Nghê cảm giác mình nghiệp chướng nặng nề, rõ ràng không làm cho chủ tử ăn no.

Những người khác thì mặt mũi đầy hắc tuyến – tiểu công tử, chủ tử nói chưa ăn no còn bình thường, vừa nãy hắn cơ bản không ăn, nhưng ngài nói chưa ăn no..... Thức ăn trên bàn cơ bản đều vào trong bụng ngài a.

Di Nguyệt Thụy gượng cười – đừng dùng ánh mắt như vậy nhìn nhân gia, nhân gia sẽ thẹn thùng a! Mọi người không nói gì, cúi đầu!

“Di, công tử chưa ăn no, ta xuống giúp Nghê tỷ tỷ.” Y Tử Nguyệt đem chén trà trong tay đặt trên bàn, xoay người đi đến trừu phòng giúp đỡ.

Di Nguyệt Thụy ý bảo Ảnh Nhị đem nước trong lá cây đổ vào trong chén, sau đó cầm lên ngửi, đưa ngân châm để vào châm rải quấy. Chưa đầy một phút đồng hồ, mọi người kinh ngạc chứng kiến ngân châm vốn là vô sắc dần dần biến thành màu đen, rồi nước không mùi vị lại tản mát ra hương thơm nhàn nhạt.

Tất cả mọi người đều hiểu, có thể làm cho ngân châm biến thành Nghê là có độc, chẳng lẽ nước đã bị người hạ độc trước?

Di Nguyệt Thụy đem ngân châm giơ lên chớp mũi ngửi ngửi: “Thật ác độc, hạ độc tử đằng!”

Ảnh Nhị kinh hô, “Tử đằng!” Sau đó lắc đầu, “Chưa nghe nói qua!”

Mọi người hắc tuyến, người chưa nghe nói qua, còn kinh hô gì.

Di Nguyệt Thụy gật gù đầu, sau đó giải thích: “Tử đằng là thực vật lưỡng chủng, cũng là một loại độc trí mạng, dính vào người lập tức bị mất mạng. Không có dược nào chữa được. Nhưng độc chất của tử đằng phi thường phiền phức, nó cần thời gian nhất định.”

Mọi người nghe mơ hồ – nếu là lập tức bị mất mạng, sao còn phải cần thời gian?

“Ta vừa cũng nói tử đằng là thực vật lưỡng chủng, quả của nó có màu tím, ở Y Vân gọi là tử quả.” Di Nguyệt Thụy giảng giải: “Tử quả, là lấy từ cây lâu năm, mùa đông nở hoa, mùa xuân kết quả, bởi vì từ rễ cho tới lá đều là màu tím, nên tất cả mọi người gọi nó là tử thụ, hoa là đậm tử, quả là thâm tử. Tử quả có thể chữa bệnh ho khan, cho nên rất nhiều người dùng tử quả để trị liệu ... ốm đau. Nhưng rất ít người sẽ biết người trường kỳ dùng tử quả tiếp xúc với một loại thực vật khác thì biến thành kịch độc, lập tức lấy tính mạng người. Thực vật kia chính là hương đẳng. Hương đẳng là một loại thực vật. Sở dĩ tên là hương đẳng vì nước của nó có thể tản mát ra hương khí, loại hương khí này người bình thường ngửi thấy thì không có

chuyện gì, nhưng chỉ cần người dùng tử qua người thấy thì sẽ xuất hiện các loại bệnh trạng như nôn mửa, choáng váng đầu. Đây là bệnh trạng của người ăn tử qua một hay hai lần. Nhưng ta đoán Vuư Kim Phong hẳn dùng tử quả ít nhất đã ngoài một tháng.”

“Cho nên tiểu công tử mới nói hạ chất độc này rất phiền toái, phải đợi rất lâu.” Tiểu Đẳng Tử tổng kết.

“Lúc này ta ngồi qua nước này, đây không phải nước, là nước hương đăng. Bởi vì chỉ có lúc khuấy động nước hương đăng mới có thể tản mát ra hương khí. Nhưng lúc này hương khí đã bị hương thơm của nhang đèn che dấu.”

“Nói như vậy, kỳ thực Vuư Kim Phong cũng không phải chết vì ám khí, mà là bị độc chết. Vậy ám khí sau lưng hẳn là từ đâu?”

Di Nguyệt Thụy liếc nhìn Di Nguyệt Lãnh, Di Nguyệt Lãnh phân phó, “Các người về nghỉ ngơi đi.”

Mọi người liếc nhau, chủ tử lên tiếng, chính là không muốn nói, tất cả mọi người đành đi xuống.

Di Nguyệt Lãnh vươn tay ôm Di Nguyệt Thụy vào trong lòng, “Thụy nhi suy nghĩ giống ta?”

“Ta làm sao biết người nghĩ cái gì. Cũng không phải con giun trong bụng người.” Hiện tại Di Nguyệt Thụy sớm thành thói quen cả ngày bị Di Nguyệt Lãnh ôm đến ôm đi, hẳn ngồi ở trong lòng Di Nguyệt Lãnh uống trà.

“Ha ha, người là tiểu tử khẩu thị tâm phi.” Di Nguyệt Lãnh cố ý ghé vào bên tai Di Nguyệt Thụy nói chuyện, thỏa mãn thấy lỗ tai Di Nguyệt Thụy dần dần biến thành phần hồng.

Di Nguyệt Thụy dịch sang bên cạnh, bắt đắc dĩ phần eo bị định trụ, không có cách nào di động. Chỉ có thể cả giận nói, “Người không lúc nào cũng nói bên tai ta được không?”

Lại khiến Di Nguyệt Lãnh cười khê, càng nhiều nhiệt khí phun bên tai của hắn, khiến Di Nguyệt Thụy rất muốn rứt cổ, đặt chén trà xuống vuốt vuốt lỗ tai, đẩy ra cái tay của Di Nguyệt Lãnh bên cạnh eo, rời khỏi đầu gối của y, ngồi sang một bên, “Người nói, Vuư Lăng làm nhiều chuyện như vậy là vì cái gì?”

Di Nguyệt Lãnh bất mãn với hành động của Di Nguyệt Thụy, vươn tay ôm hắn trở lại, “Ngoan ngoãn ngồi cho ta.” Sau đó không đếm xỉa tới nói, “Ta làm sao biết. Chúng ta an vị trong này xem đến tột cùng hắn muốn làm cái gì mờ ám a.”

“Àn, ta cảm thấy Triệu Thanh Phong kia rất có vấn đề, cho đến bây giờ chúng ta vẫn không thấy hắn gặp gỡ ai khác.” Di Nguyệt Thụy khóa chặt lòng may.

“Người ở trước mặt ta nghĩ nam nhân khác, nên phạt.” Di Nguyệt Lãnh nói xong trực tiếp đem đầu Di Nguyệt Thụy đẩy tới, hôn lên. Hai tay vuốt ve tại eo của hắn vuốt ve – món ăn này rất cuộc khi nào thì mới có thể ăn a.

Di Nguyệt Thụy không ngờ Di Nguyệt Lãnh cứ như vậy hôn lên, cửa còn mở, nhưng chỉ trong chốc lát, hắn mềm nhũn xuống, ý niệm cuối cùng trong đầu – kỹ thuật hôn của Di Nguyệt Lãnh sao càng ngày càng tốt như vậy? Sau đó đầu trống rỗng.

Không bao lâu Di Nguyệt Lãnh ngừng lại, còn liếm liếm cánh môi Di Nguyệt Thụy, lần này chỉ nên đến vậy. Mà Di Nguyệt Thụy còn đang trong mơ hồ – lần này không có chóng mặt, thật đáng mừng.

Thấy thần sắc mê mang của Di Nguyệt Thụy, Di Nguyệt Lãnh lại cúi đầu gặm gặm, “Đừng nhìn ta như vậy, bằng không ta sẽ chịu không được!”

Tiếng nói rơi xuống, một người từ ngoài cửa tiến vào, nhìn biểu tình của Di Nguyệt Lãnh cùng khuôn mặt đỏ ửng và hai mắt hơi ướt át của Di Nguyệt Thụy, còn vẻ mặt mê mang, ngây ngẩn cả người, là nam nhân ai cũng biết vừa mới phát sinh sự tình gì.

Di Nguyệt Lãnh không ngừng đầu, chỉ là xoay người Di Nguyệt Thụy ôm vào lòng, không cho người khác thưởng thức biểu tình mỉa mai hoặc như thế của hắn. Đồng thời cũng để hắn thở dốc trong ngực mình.

“Không biết Triệu công tử đến đây có chuyện gì?” Di Nguyệt Lãnh vuốt tóc Di Nguyệt Thụy, hai mắt nhìn chằm chằm vào mái tóc đen mềm mại của hắn, nhàn nhạt hỏi.

Người tới chính là Triệu Thanh Phong, hắn đã đổi lại một thân xiêm y, trong tay còn cầm một cái bình, đứng ở cửa ra vào, vẫn sững sờ nhìn hành động của bọn họ

37. Chương 37: Âm Mưu Vẫn Còn Tiếp Tục

“Triệu công tử!” Thanh âm Di Nguyệt Lãnh có chút cao lên.

Triệu Thanh Phong bị gọi hồi thần, nhìn hành vi thân mật của bọn họ cũng có chút đỏ mặt. Vội ho một tiếng, đi lên phía trước, đem bình trong tay đặt xuống bàn: “Đây là tạ lễ, cảm ơn điểm tâm lần trước, rất ngon.”

Di Nguyệt Lãnh chỉ gật gật đầu cũng không đáp lời. Triệu Thanh Phong có chút xấu hổ đứng một bên, sau đó đẩy bình trên bàn: “Đây là Hoàng Tửu ủ 10 năm.”

Vừa nghe chữ tửu, Di Nguyệt Thụy vốn đang chôn trong ngực Di Nguyệt Lãnh ngẩng đầu lên, lộ ra bộ dáng tham ăn, ngẩng đầu nhe răng cười với Triệu Thanh Phong: “Cảm ơn a!”

Mặc dù Di Nguyệt Thụy nghỉ ngơi trong chốc lát trong lòng Di Nguyệt Lãnh, nhưng trên mặt hắn vẫn chưa mất hết ửng đỏ, hai mắt mang theo một chút ướt át, khiến người ta nhìn liền có cảm giác huyết mạch đảo lộn, khuôn mặt vốn đã hạ nhiệt của Triệu Thanh Phong lại lần nữa đỏ ửng.

Di Nguyệt Lãnh nhú mày, đem Di Nguyệt Thụy ôm vào trong ngực, híp mắt nhìn Triệu Thanh Phong.

Triệu Thanh Phong sờ sờ cổ, sát khí chung quanh quá mạnh mẽ, “Ngạch..... Không có việc gì, ta đi trước. Các người hảo hảo nhắm nháp.”

Lúc Triệu Thanh Phong rời đi, Di Nguyệt Thụy vội vàng chui ra khỏi ngực Di Nguyệt Lãnh, mở bình rót một chén rượu, đưa tới bên miệng nhắm nháp: “Hương vị rất ngon, đáng tiếc lại trộn được.”

Nhân thần Di Nguyệt Lãnh lạnh xuống: “Được gì?”

“Mê được, hơn nữa hiệu quả rất tốt. Mê được của hắn vốn là vô sắc vô vị, đáng tiếc hắn trộn vào trong rượu. Làm được này có hương vị.” Di Nguyệt Thụy đem chén trà đặt xuống bàn, đáng tiếc, rượu ngon như vậy.

“Mê được! Xem ra bọn hắn hướng chúng ta.” Di Nguyệt Lãnh cười khê, Di Nguyệt Thụy có cảm giác nao nao – vì Triệu Thanh Phong cùng Vưu Lăng mặc niệm.

Đang nói thì Y Tử Nguyệt và Lan Chi Nghê đem điểm tâm đến, thấy Di Nguyệt Thụy ngồi trong lòng Di Nguyệt Lãnh, nhìn nhau cười đem chén đĩa buông xuống, lui đi.

“Biểu lộ của các nàng là có ý gì. Vì sao khiến ta cảm giác ta và người đang làm cái gì đó mờ ám?” Thấy biểu tình mập mờ của các nàng, Di Nguyệt Thụy nổi giận, quay đầu bắt cổ áo Di Nguyệt Lãnh.

Di Nguyệt Lãnh chỉ cúi đầu xem nơi Di Nguyệt Thụy trao. Di Nguyệt Thụy theo tầm mắt của hắn thấy được hành vi của mình, trong đầu hồi tưởng lại cảnh cáo của Di Nguyệt Lãnh, liền buông ra ra, vuốt lên nếp uốn trên cổ áo Di Nguyệt Lãnh: “A! Tay lắm! Tay lắm!” Đồng thời còn lộ ra khuôn mặt tươi cười.

Ảnh Tam tiến đến thì chỉ thấy cả người Di Nguyệt Thụy tựa vào người Di Nguyệt Lãnh, tay còn đang vuốt cái gì đó trên người y, mà vẻ mặt Di Nguyệt Lãnh thực bình tĩnh.

Chủ tử không hổ là chủ tử, tiểu công tử khiêu khích như vậy mà vẫn bình tĩnh, thuộc hạ bội phục. Trong nội tâm Ảnh Tam cảm khái.

“Khụ khụ!” Ảnh Tam vội ho một tiếng, tỏ vẻ có việc thông báo, dù sao cắt đứt chuyện tốt của người ta là thật có lỗi.

Di Nguyệt Thụy quay đầu lại, chỉ thấy Ảnh Tam mặt mũi mất tự nhiên đứng ở đó, nhìn loạn bốn phía nhưng không nhìn bọn họ, nghiêng đầu nghi hoặc. Di Nguyệt Lãnh chỉnh lại tư thế cho hẳn, trong nháy mắt Di Nguyệt Thụy minh bạch, mặt lại đỏ – thật sự là con mẹ nó, mặt của hắn giống như bị luộc chín.

“Phát hiện được cái gì?” Di Nguyệt Lãnh lại đem mặt Di Nguyệt Thụy chuyển hướng bên trong.

“Triệu Thanh Phong đi tìm Vũ Lăng, nói đã đem đến cái gì đó, cam đoan không có vấn đề gì. Lại nói đêm nay hành động. Vũ Lăng nhắc nhở Triệu Thanh Phong nhớ mang cái gì đó.” Ảnh Tam báo cáo.

“Gì đó?” Di Nguyệt Thụy nghi hoặc lên tiếng.

“Thuộc hạ cũng không biết là vật gì, bởi vì bọn họ không nói.” Ảnh Tam tiếp tục trả lời, “Ảnh Tứ vẫn tiếp tục theo dõi bọn họ.”

“Àn” Di Nguyệt Lãnh gật gật đầu, “Người xuống dưới tiếp tục theo dõi bọn hắn.”

“Vâng!” Ảnh Tam lui xuống.

“Lãnh, người nói hai người bọn họ rốt cuộc nói đến cái gì?” Di Nguyệt Thụy ở trong ngực Di Nguyệt Lãnh, lấy tay chơi đùa mấy sợi tóc của y, hiếu kỳ hỏi.

“Buổi tối có thể biết. Ăn chút gì đó a!” Di Nguyệt Lãnh duỗi tay thon dài trắng nõn, lấy một miếng điểm tâm cho hắn, Di Nguyệt Thụy nhìn miếng tâm màu tím càng tôn thêm ngón tay trắng nõn, không khỏi nuốt một ngụm nước miếng – thật muốn cắn một cái. Sau đó lắc mạnh đầu – sao hắn lại có ý nghĩ như vậy, chẳng lẽ là gần son thì đỏ, gần mực thì đen.

“Người lắc đầu cái gì? Không thích ăn?” Di Nguyệt Lãnh mở to hai mắt, đây là lần đầu tiên thấy Di Nguyệt Thụy không muốn ăn gì đó.

“Đều là lỗi của người, người đem ta dạy hư.” Di Nguyệt Thụy đột nhiên nhào vào trong ngực Di Nguyệt Lãnh dầm dẫm.

Di Nguyệt Lãnh nhìn tiểu nhân nhi đang nức nở nhe răng trên người mình, diện vô biểu tình, chỉ là tay cầm miếng tâm của y có chút run run, trong nội tâm kịch liệt cảnh báo chính mình – hôm nay người này có chút mất trí, phải nhẫn nại, nhẫn nại!

Lần đầu tiên Di Nguyệt Lãnh phát hiện hóa ra người trước mắt này ăn cái gì đó cũng có thể khiến người khác giận điên người. Hai khay điểm tâm mà mẹ nheo gần hai canh giờ.

“Lãnh, ta hảo mệt!” Di Nguyệt Thụy ngáp, hoàn toàn không chú ý tới sắc mặt Di Nguyệt Lãnh đã xanh đen. Trên bàn điểm tâm đã hết, mà bụng Di Nguyệt Thụy lại không biến hóa lấy một chút – quả nhiên nhai từ từ có thể trợ giúp tiêu hóa.

Dù cho Di Nguyệt Lãnh đã tức giận đến không được, nhưng vẫn ôn nhu ôm lấy Di Nguyệt Thụy đến bên giường. Vừa lên giường thì tiếng gõ cửa vang lên, sau đó một tiếng nói nhỏ, “Chủ tử, Ảnh Tứ.”

“Tiến đến!” Di Nguyệt Lãnh thuận tay đem ngoại y của Di Nguyệt Thụy cởi xuống, lộ ra y phục ngân bạch bên trong, Di Nguyệt Thụy vươn tay đè lại tay Di Nguyệt Lãnh, “Đêm nay ta muốn mặc cái này ngủ.”

Cửa mở ra, Ảnh Tứ đứng ở cửa ra vào: “Triệu Thanh Phong và Vũ Lăng đã tới, trong tay còn cầm ống trúc. Triệu Thanh Phong và Vũ Lăng thương lượng xem có thể thuận tay đánh cắp y phục trên người tiểu công tử hay không.”

“Y phục, y phục của ta có gì mà trộm. Nguyên lai bọn họ nói buổi tối hành động là tới tìm chúng ta a!” Di Nguyệt Thụy đã nhắm chặt mắt, nhưng miệng vẫn lên xuống như cũ.

“Tứ, lấy khăn mặt bên kia đến.” Di Nguyệt Lãnh cũng không phản ứng nhiều lắm với báo cáo của Ảnh Tứ, ngược lại còn bảo Ảnh Tứ lấy khăn lông ướt.

Tiếp nhận khăn, Di Nguyệt Lãnh lau mặt cho Di Nguyệt Thụy, “Thụy nhi, trước tiên tỉnh, tối nay ngủ tiếp.”

Dưới tác dụng của khăn lông ướt, Di Nguyệt Thụy có chút tỉnh táo. “Muộn như vậy tới tìm chúng ta nhất định là không hảo tâm.” Chợt ánh mắt sáng ngời, “Chúng ta tương kế tựu kế, xem bọn hắn muốn làm gì a.”

Di Nguyệt Lĩnh gật gật đầu, thân thủ thoát đi y phục trên người Di Nguyệt Thụy, “Ảnh Tứ, người xuống dưới.”

Di Nguyệt Lĩnh vừa dứt lời, Ảnh Tứ liền lui ra ngoài, còn thuận tay đóng cửa.

Di Nguyệt Thụy lấy tay nắm thật chặt cổ áo, “Người muốn làm sao, ta thà chết chứ không chịu khuất phục.”

Di Nguyệt Lĩnh đen mặt, tiện tay cầm y phục ném qua bên cạnh, “Chính mình thay!” Liền đứng dậy đi đến trước bàn đưa lưng về phía Di Nguyệt Thụy – thiết là, y cũng đã nhìn thấy không biết bao nhiêu lần.

Sau lưng truyền đến tiếng xột xoạt, sau đó nghe được “Tốt lắm”, Di Nguyệt Lĩnh xoay người chỉ thấy Di Nguyệt Thụy đem y phục ngân bạch đặt ở bên giường, y đi đến cầm y phục bỏ trên bàn.

Lúc này ngoài cửa có một cái bóng lắc lư, “Chủ tử, bọn họ đến.”

Di Nguyệt Lĩnh ôm Di Nguyệt Thụy nằm trên giường, tay vung lên, nến tắt. Di Nguyệt Thụy âm thầm sùng bái – đại ca, người biết võ công? Xa thế mà có thể tắt được nến.

Ngoài cửa sổ hết thấy đều an tĩnh lại, Di Nguyệt Thụy oa trong ngực Di Nguyệt Lĩnh, lại có điểm mơ mơ màng màng. Lúc hần sắp ngủ, Di Nguyệt Lĩnh đột nhiên vỗ vỗ mặt của hần, lấy tay che miệng và mũi của hần lại.

38. Chương 38: Bắt Con Ba Ba

Di Nguyệt Thụy bị bịt miệng mũi vốn định giãy dụa, lại đột nhiên nghe được một thanh âm, đó là thanh âm cửa bị đẩy ra. Phản ứng đầu tiên trong đầu Di Nguyệt Thụy là: “Có kẻ trộm!” Sau đó nội tâm nén giận – trị an ở cổ đại thật không an toàn, ở hiện đại an toàn hơn nhiều ..., nhìn một cái cửa phòng bị người đẩy ra.

Đêm nay trăng không sáng lắm, thông qua ánh sáng chiếu từ bên ngoài vào, Di Nguyệt Thụy chỉ có thể thấy loáng thoáng hai cái bóng đen sì đang đứng đưa. Có thanh âm nho nhỏ truyền đến.

“Mau tìm bọc đồ của bọn hần ở đâu, mang thứ đó bỏ vào.”

Sau đó một người không cần thận đụng phải cái ghế phát ra tiếng vang, một người khác quát lớn, “Cẩn thận một chút, đánh thức bọn họ thì sao?”

“Không có việc gì, mê dược ta hạ là lấy từ Thái Tích triều, hiệu quả rất tốt. Người xem ta tìm được cái gì?” Thanh âm đột nhiên trở nên kinh hãi.

Sau đó hai cái bóng đen tiến đến cùng một chỗ, “Chẳng lẽ..... Chẳng lẽ..... Đây là kim lữ y trong truyền thuyết?” Thanh âm ả ả kích động.

“Ân, xác thực.” Một thanh âm khác khẳng định.

Sau đó Di Nguyệt Thụy cảm giác người bên cạnh ngồi dậy, miễn cưỡng nói: “Nguyên lai là vì cái này.”

“Ai?” Thanh âm bị kinh hãi.

“Ảnh Tứ, đốt đèn.” Lời Di Nguyệt Lĩnh vừa dứt, Ảnh Tứ không biết đã vào phòng từ lúc nào thắp nến lên, lập tức tắt cả mọi người không có chỗ để trốn.

“A! Là các người!” Di Nguyệt Thụy cũng ngồi dậy, sau đó thấy được Triệu Thanh Phong cùng Vưu Lăng đứng ở trước bàn, một người bọc đồ của bọn hần, một người cầm y phục ngân bạch hần cởi ra lúc này. “Kim lữ y, không phải là kim sắc (màu vàng) sao? Các người nhìn lầm rồi, cái kia là bạch sắc, ngay cả màu sắc cũng phân không rõ, bổn chết.”

Vưu Lăng và Triệu Thanh Phong không nói gì.

“Tiểu công tử, hiện tại đây không phải là vấn đề cần nói a.” Ảnh Tứ nhắc nhở, ai, tiểu chủ tử của hắn luôn luôn như vậy.

“Tứ, soát người!” Di Nguyệt Lãnh diện vô biểu tình nhìn Triệu Thanh Phong cùng Vưu Lăng.

Ảnh Tứ nghe lệnh tiến lên, Triệu Thanh Phong cùng Vưu Lăng liếc nhau, đột nhiên hướng Ảnh Tứ ra tay. Chỉ thấy bọn họ liên hợp đánh một chương tới Ảnh Tứ, Ảnh Tứ vội vàng nghiêng người né tránh, bọn họ thừa dịp có khe hở xông ra ngoài, nhưng bên ngoài bị Ảnh Nhất, Ảnh Nhị, Ảnh Tam chặn lại.

Di Nguyệt Thụy vội vàng xuống giường chạy đến cửa, ngay cả hài cũng không đi. Hắn đến Y Vân vương triều đã lâu như vậy, chưa từng gặp qua cái gọi là cao thủ đánh nhau. Lần duy nhất chứng kiến là năm 8 tuổi, bất quá lần kia hắn bị người ám sát, bị dọa đến mất mật, đầu rảnh rồi ngồi xem đánh nhau.

“Nhất Nhất, đâm cái mũi của hắn!” Di Nguyệt Thụy hoàn toàn không có khái niệm đang xem đánh nhau, ngoại trừ vỗ tay, còn thỉnh thoảng chen vào vài câu.

Có lẽ là thấy mình đánh không lại, Triệu Thanh Phong và Vưu Lăng có chút nôn nóng, bắt đầu ra ác chiêu. Triệu Thanh Phong động một cái, rìa chiết phiến đột nhiên xuất hiện rất nhiều tiểu đao, mà Vưu Lăng cũng móc từ trong ngực ra cái gì đó liềm mạng bắn về phía ảnh vệ.

Trong đó có một ám khí bị ảnh vệ đánh bay lệch phương hướng, bắn về vị trí Di Nguyệt Lãnh và Di Nguyệt Thụy, Di Nguyệt Lãnh vội vàng ôm Di Nguyệt Thụy bay lên. Mắt nhú lại, vươn tay hướng phía Vưu Lăng, chỉ thấy Vưu Lăng đột nhiên ngã trên đất, bị Ảnh Nhị đâm lên, bên kia Triệu Thanh Phong chống đỡ không được Ảnh Nhất và Ảnh Tam, cũng bại trận.

Di Nguyệt Thụy thấy không còn gì để đùa giỡn, quay đầu tìm kiếm ám khí mới bay vào cửa. Dùng khăn mặt một bên nhặt lên, ám khí giống với ám khí sau lưng Vưu Kim Phong, nhưng trên mặt có lam quang.

“Ám khí có độc.” Di Nguyệt Thụy cầm ám khí đi đến trước mặt Vưu Lăng, “Các người muốn giá họa chúng ta a. Theo lý mà nói chúng ta không oán không cừu mà?”

“Hừ!” Vưu Lăng quay đầu không đáp, Ảnh Nhị lục lợi trên người hắn.

“Nhị Nhị, đừng tùy tiện ăn đậu hủ nhà người ta, nếu không Nhất Nhất sẽ tức giận.” Thấy Di Nguyệt Thụy nghiêm túc diễn giải, Ảnh Nhị cứng đờ. “Vưu trang chủ, chẳng lẽ trước kia chúng ta gặp qua? Hay chúng ta nợ người tiền, cái này cũng không đúng a. Chỉ có người khác nợ ta tiền, chứ không có khả năng ta nợ người khác tiền. Hay ai đó trong nhóm chúng ta phao nữ nhân của người, người có thể nói với ta, ta giúp người làm chủ, không cần động đao động thương như vậy, sẽ hại thân.”

Di Nguyệt Lãnh nghe không vào nữa, đi lên trước bế hắn lên: “Cái gì là phao nữ nhân?”

Di Nguyệt Thụy nhìn chung quanh, nhưng không trả lời vấn đề này. Sau đó thấy trong tay Ảnh Nhất cầm một ống trúc, vội hỏi: “Nhất Nhất, đem cái kia cho ta xem.”

Ảnh Nhất lên trước đưa ống trúc cho hắn. Di Nguyệt Thụy cầm ống trúc lắc lắc trong chốc lát, sau đó dùng cái mũi ngửi ngửi: “Mê được!” Nói xong té xỉu trong lòng Di Nguyệt Lãnh. (=)) cứu ta a, ta cười muốn sái quai hàm luôn rồi)

Mọi người không còn gì để nói, Di Nguyệt Lãnh ôm Di Nguyệt Thụy, nhìn khuôn mặt của hắn, trong nội tâm quyết định: Nhất định phải làm người này bỏ đi thói quen vật gì cũng đưa lên ngửi.

“Đưa hai người bọn họ tới đại sảnh, Ảnh Ngũ, người đi gọi những người khác tập hợp trong đại sảnh.” Di Nguyệt Lãnh lạnh lùng phân phó, sau lưng một bóng đen hiện lên.

“Tử Nguyệt, người đi lấy một chậu nước lạnh đến, càng lạnh càng tốt.” Nguyên lai nhóm người Tử Nguyệt nghe được tiếng vang cũng đều chạy ra.

“Vâng!” Tử Nguyệt cũng vội vàng chạy đi lấy nước.

Di Nguyệt Lãnh ôm Di Nguyệt Thụy xoay người đi vào trong phòng, đem Di Nguyệt Thụy đặt trên giường. Lúc này Di Nguyệt Thụy hồ hấp trầm ổn, mặt mang nụ cười ngọt ngào, không biết mơ tới cái gì. Di Nguyệt Lãnh ngồi ở một bên lấy tay vuốt ve khuôn mặt của hắn – quả nhiên là tinh tế trơn bóng, sờ sờ, xúc cảm thật tốt.

Lôi Tư Nghị cùng Tiểu Đẳng Tử đứng ở một bên, nhìn động tác của Di Nguyệt Lãnh đều giữ im lặng. Chỉ chốc lát sau ấy Tử Nguyệt bưng nước vào, bên trong còn mấy khối băng.

“Tiểu Đẳng Tử, chuẩn bị y phục cho Thụy nhi.” Di Nguyệt Lãnh tiếp nhận chậu nước trong tay Y Tử Nguyệt, Tiểu Đẳng Tử nghe vậy vội vàng đi chuẩn bị.

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Lôi Tư Nghị và Y Tử Nguyệt thấy động tác của Di Nguyệt Lãnh đều mở to hai mắt, run rẩy – tuy là mùa hè, nhưng một chậu nước đá cũng đủ khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo.

Đầu và người Di Nguyệt Thụy đều là băng và nước, Di Nguyệt Lãnh đứng ở một bên cầm trong tay chậu trống không, đưa ra sau. Y Tử Nguyệt vội vàng tiếp được, xoay người ra khỏi phòng – quyết không thể để tiểu công tử biết rõ, nước này là nàng đưa tới. Nàng biết rõ nước muốn bao nhiêu lạnh thì có bấy nhiêu lạnh.

Di Nguyệt Thụy đầu tiên là chậm rãi mở mắt, có điểm mờ mịt. Sau đó như là đột nhiên cảm giác được trên người lạnh buốt, như cá chép vượt môn nhảy dựng lên, băng trên người rơi xuống, há miệng mắng: “Con mẹ nó, ai dám đổ băng trên người lão tử. Bị ta bắt được ta làm thịt mười tám đời tổ tông hần.” Mắng xong nhảy sang bên cạnh, khiến toàn bộ băng trên người rớt xuống.

Ngẩng đầu chỉ thấy Di Nguyệt Lãnh đạm mạc đứng ở trước mặt hần, Tiểu Đẳng Tử cầm y phục đứng ở bên cạnh. Di Nguyệt Thụy duỗi ngón tay chỉ vào Di Nguyệt Lãnh, “Người..... Người..... Người.....”

Di Nguyệt Lãnh chọn lông mày, nói một câu với Tiểu Đẳng Tử: “Hầu hạ cho tốt!” Liền đưa lưng về phía hần.

Tiểu Đẳng Tử vội vàng tiến lên trấn an: “Công tử vừa hôn mê, chủ tử chỉ có thể dùng nước lạnh giúp ngài tỉnh. Ngài nhanh thay đổi y phục a, bằng không rất dễ dàng cảm lạnh.”

“Nhưng không cần phải là băng a, lạnh chết!” Di Nguyệt Thụy tức giận thoát y phục, để Tiểu Đẳng Tử cầm khăn lau khô thân thể cho hần rồi thay y phục. Sau đó xuống giường đi đến bên người Di Nguyệt Lãnh nhắc chân, đập mạnh, trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

Di Nguyệt Lãnh cúi đầu thấy khuôn mặt dương dương đắc ý, vươn tay, ôm lấy, cúi người về phía trước, há mồm, gặm. Một loạt dấu răng in trên khuôn mặt Di Nguyệt Thụy.

Người nào đó nộ trừng, Di Nguyệt Lãnh không để ý – bị trừng chết lặng.

“Đến đại sảnh!” Di Nguyệt Lãnh ôm Di Nguyệt Thụy dẫn đầu ra khỏi phòng, Lôi Tư Nghị và Tiểu Đẳng Tử đi theo phía sau.

Di Nguyệt Thụy tựa trên vai Di Nguyệt Lãnh, nhìn hai người đằng sau song song đi, “Không phải Tiểu Trác Tử muốn kết hôn với võ lâm đệ nhất mỹ nhân Hồ Phách sao, chờ xong việc này ta giúp người cầu hôn a.”

Lôi Tư Nghị nghe xong mặt trắng bệch – chủ tử, người không thoải mái, đừng lấy ta khai đao nhé.

Di Nguyệt Thụy cười gian, quay đầu đi. Lưu lại đằng sau Lôi Tư Nghị mang khuôn mặt đau khổ và Tiểu Đẳng Tử diện vô biểu tình.

Lúc tâm lý Di Nguyệt Thụy cân đối, bọn họ đã đi tới đại sảnh. Ngắm nhìn bốn phía, những người lưu lại đều đã đến đây, đang nhìn Vưu Lăng và Triệu Thanh Phong bị ảnh vệ đè lại, lúc bọn họ tiến đến, đều dùng ánh mắt nghi hoặc hoặc kinh ngạc nhìn bọn họ.

Trong đó có một nam tử tuổi tương đối lớn đứng dậy: “Xin hỏi các vị công tử, đây là ý gì?” Dùng ngón tay chỉ hai người đang bị trói.

39. Chương 39: Chân Tướng Chỉ Có Một

Di Nguyệt Lãng ôm Di Nguyệt Thụy trực tiếp lướt qua mọi người, đi về hướng chủ vị ngồi xuống, sau đó dùng ánh mắt ý bảo Ảnh Nhất. Ảnh Nhất minh bạch gật gật đầu, đứng phía trước.

Di Nguyệt Thụy hiểu kỳ phát hiện, bên cạnh hần bày kim bồn mà Vưu Kim Phong từng rửa tay, trong nội tâm tính toán – cái chậu này không biết có thể bán được bao nhiêu tiền?

“Các vị tiền bối, đêm nay Vưu tiền bối làm lễ rửa tay gác kiếm thì bọ người ám toán, bất hạnh bỏ mình. Sau, Vưu trang chủ nói rõ Vưu tiền bối chết bởi vì sau lưng bị người bắn vào ám khí này.” Ảnh Nhất xuất ra một ám khí hoa mai lấy từ trên người Vưu Lăng lúc nãy, để trước mặt mọi người.

Mọi người xem xét, gật đầu đồng ý, có người đưa ra vấn đề: “Vì sao các người có ám khí kia, chẳng lẽ Vưu tiền bối mình chủ là bị các người giết?”

“Đây là chúng ta lấy được trên người Vưu trang chủ khi hần đánh lên chủ tử của chúng ta vào đêm nay, mọi người cũng biết cái này có nghĩa là gì chứ?” Ảnh Nhất thoải mái đem vấn đề đã trở về, ánh mắt của mọi người đều hướng Vưu lăng.

Vưu Lăng bị Ảnh Nhị đè lại, sắc mặt tức giận: “Rõ ràng là các người giá họa cho ta. Các vị tiền bối, tôi nay tiểu sinh cùng Triệu Thanh Phong đang bá rượu đàm hoan (nâng cốc nói chuyện vui vẻ), mấy người kia đột nhiên tiến vào, bắt ta cùng Thanh Phong, sau đó đem ám khí này đặt trên người văn bối, giá họa cho văn bối. Thỉnh các vị tiền bối nên vì văn bối làm chủ a. Nhất định là bọn họ giết cha ta, trong lòng chột dạ.”

Ảnh Nhất... không... hề bị ảnh hưởng, tiếp tục nói: “Đêm đó, trong đại sảnh đèn đuốc sáng trưng, ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung trên người Vưu Kim Phong, có hay không có ám khí bay qua trước mắt mọi người, sau đó cắm vào thân thể Vưu Kim Phong, chắc hẳn tất cả mọi người cũng phán đoán được a.”

Thấy mọi người gật gật đầu, còn xầm xì với nhau: “Đúng vậy, ta không thấy ám khí bay qua, sao lại xuất hiện trên người Vưu Kim Phong.”

“Có lẽ, có người đã đoán ra. Lúc Vưu Kim Phong ngã xuống, cũng chỉ có Vưu Lăng Vưu trang chủ tiếp xúc với thi thể Vưu Kim Phong, cho nên hẳn hoàn toàn có điều kiện đem ám khí cắm lên cơ thể Vưu Kim Phong.”

“Người đừng ngậm máu phun người, chúng tiền bối ngàn vạn không nên bị đám người kia lừa. Bọn họ lại lịch không rõ ràng.” Vưu Lăng liềm mạng giãy dụa, đáng tiếc tay Ảnh Nhị quá mạnh, hần không cách nào giãy ra.

“Vưu trang chủ, người nói Vưu Kim Phong chết bởi ám khí?” Ảnh Nhất hướng phía Vưu Lăng, Vưu Lăng gật đầu, “Vậy thì chúng ta cho người xem.”

Lúc này, từ bên ngoài có hai người khiêng một người tiến đến, sau đó đem người được khiêng để xuống đất, đứng bên cạnh.

Vưu Lăng sốt ruột nói: “Các người định làm gì với thân thể cha ta?”

Thi thể được lật lưng lên, Ảnh Nhất vạch vết thương trên lưng, đưa ra cho mọi người xem: “Miệng vết thương của hần vẫn chưa tới một nửa ám khí này, không cách nào mất mạng ngay lập tức. Cho nên hẳn không thể vì trúng ám khí mà chết.” Sau đó lại lật ngửa thi thể Vưu Kim Phong lên, lấy ra một ngân châm cắm xuống mi tâm của Vưu Kim Phong, sau đó để vào trong kim bồn bên cạnh quấy một chút, ngân châm dần dần bị đen. Xoay người đem ngân châm hướng trước mặt mọi người, “Vưu Kim Phong là trúng độc bỏ mình. Loại độc này là tử đằng, chắc hẳn người mọi người ở đây đều biết muốn hạ loại độc này thì cần rất nhiều thời gian. Có thể có cơ hội này chỉ có người bên cạnh Vưu Kim Phong. Không biết Vưu Kim Phong có thường xuyên ăn tử quả hay không?”

Vưu Lăng gật gật đầu, cái đó và độc được có quan hệ gì?

“Trong kim bồn này cũng không phải là nước, mà là nước hương đằng, hai thứ gặp nhau, thành độc lấy mạng người trong nháy mắt.”

Mọi người xôn xao, vẻ mặt Vũ Lăng khó tin nổi, tại sao lại như vậy, không phải đã lên kế hoạch hảo hảo, sao lại biến thành như vậy. Sau đó đem ánh mắt nhìn về phía Triệu Thanh Phong một bên, hai mắt lộ vẻ tức giận, liều mạng giãy dụa giống như là muốn tiến lên cắn xuống da thịt của hắn.

“Không phải người nói đây chẳng qua là được trị ho khan sao, sao lại biến thành độc dược?” Vũ Lăng rống giận.

Các nhân sĩ vô lâm ở đây vừa nghe hắn nói như vậy đã hiểu là chuyện gì xảy ra, một người trong đó cầm búa gầm lên: “Vũ tiên minh chủ cả đời quang minh lỗi lạc, hành hiệp trọng nghĩa, sao lại sinh ra một nghiệp chết giết cha như ngươi.”

“Hừ! Quang minh lỗi lạc, hành hiệp trọng nghĩa?!” Trong đại sảnh vang lên tiếng cười châm chọc, “Ha ha ha ha..... Quang minh lỗi lạc, hành hiệp trọng nghĩa! Thật sự là chết cười.”

Sau khi Triệu Thanh Phong cười đủ, cuối cùng còn vươn tay lau mắt: “Hắn bắt quả chỉ là một kẻ vứt bỏ thê tử, tiểu nhân rất sợ chết mà thôi.”

“Ngươi dựa vào cái gì nói cha ta như vậy, hắn khi nào thì rất sợ chết, khi nào thì vứt bỏ thê tử. Ngươi đền mạng cho cha ta. Buông tay!” Vũ Lăng muốn xông lên phía trước, nhưng Ảnh Nhị không buông tay, liền hướng Ảnh Nhị rống giận, Ảnh Nhị bất vi sở động.

“Dựa vào cái gì? Chỉ bằng ta là con của hắn, chỉ bằng nương ta là vợ cả hắn cưới hồi đàng hoàng. Bởi vì nương ngươi là ái nữ của minh chủ vô lâm, cưới nàng thì có vinh hoa phú quý, là có thể hiệu triệu thiên hạ, cho nên hắn từ bỏ thê tử hắn kết tóc nhiều năm cùng nhi tử đã 6 tuổi.” Triệu Thanh Phong nở nụ cười nhạt, “Kỳ thật hắn là người nên gọi ta một tiếng đại ca, ta lớn hơn chứ không nhỏ hơn ngươi.”

Vũ Lăng sợ ngây người, mọi người cũng sợ ngây người, Di Nguyệt Thụy nhàm chán – một đoạn tình cũ. Di Nguyệt Lãnh cúi đầu không nói, chỉ vuốt vuốt tóc Di Nguyệt Thụy.

“Từ ngày hắn vứt bỏ nương ta, nương ta luôn sầu muộn, năm sau thì rời đi. Sau khi ta chôn cất nương, ta đã đứng trước mộ phần thê nhất định phải làm cho các người nhà tan cửa nát, làm cho Vũ Kim Phong và nương xuống dưới kia phải hướng nương ta xin lỗi.”

Nói, Triệu Thanh Phong đột nhiên nở nụ cười âm hiểm, “Nói cho người biết một bí mật, nương ngươi không phải đột nhiên phát bệnh qua đời, mà là giống hắn.” Chỉ vào thi thể Vũ Kim Phong nằm trên mặt đất, “Chắc hẳn hiện tại bọn họ đang ở dưới rửa chân cho nương ta.”

Nguồn :

“Triệu Thanh Phong, ta giết ngươi!” Vũ Lăng rống giận, Ảnh Nhị nhận được ý của Di Nguyệt Lãnh liền buông tay ra, Vũ Lăng vọt lên sống chết với Triệu Thanh Phong.

Triệu Thanh Phong cũng không khách khí phản kích: “Bây giờ đem tên nghiệt chủng ngươi xuống dưới rửa chân cho nương ta.”

Hai người càng đánh càng nhanh, chiêu thức cũng càng ngày càng hung ác. Chỉ chớp lát sau hai người đều đánh từ trong sảnh ra bên ngoài, người ở chỗ này đều chạy ra xem cuộc chiến.

Di Nguyệt Lãnh ôm Di Nguyệt Thụy đứng lên, “Trở về phòng chỉnh đốn, ngày mai trở về.”

Di Nguyệt Thụy chọc chọc bả vai Di Nguyệt Lãnh, Di Nguyệt Lãnh quay đầu lại: “Chẳng lẽ cứ đem thi thể người này đặt ở đây?”

Di Nguyệt Lãnh theo ngón tay Di Nguyệt Thụy nhìn về phía Vũ Kim Phong, quay đầu nhìn Ảnh Nhất, xoay người rời đi. Sau đó Di Nguyệt Thụy thấy Ảnh Nhất một tay vác thi thể Vũ Kim Phong đi theo sau – oa, khí lực của Ảnh Nhất thật lớn a.

Trở lại phòng, Di Nguyệt Lãnh cho mọi người lui, cùng Di Nguyệt Thụy nằm trên giường: “Hôm nay sự tình rất nhiều, người nghỉ ngơi thật tốt. Có việc ngày mai lại nói.”

“Làm sao người biết ta có chuyện muốn nói?” Di Nguyệt Thụy ngạc nhiên nhìn về phía Di Nguyệt Lãnh đã chớp mắt, chẳng lẽ người này là con giun trong bụng mình, vậy hắn có biết chuyện mình muốn nói hay không?

Được rồi, thấy Di Nguyệt Lãnh không trả lời vấn đề của mình, Di Nguyệt Thụy quan sát mặt của hắn trong chốc lát, hôm nay quá mệt mỏi, hiện tại hắn là canh ba canh tư, bởi vì trời đã có chút sáng, mà hắn cũng rất mệt mỏi.

Vùi vào trong ngực Di Nguyệt Lãnh, chỉ chốc lát sau, Di Nguyệt Thụy phát ra thanh âm đều đều. Nghe được bên tai truyền đến tiếng hít thở, Di Nguyệt Lãnh biết rõ người bên cạnh đã ngủ. Nhìn một cái, đứng lên, đi đến bên ngoài mở cửa.

Ngoài cửa là Ảnh Lục cùng Tử Yên: “Chủ nhân.”

“Đây là thứ bao nhiêu?” Di Nguyệt Lãnh lạnh nhạt hỏi.

Ảnh Lục cùng Tử Yên nhìn nhau, Ảnh Lục thấp giọng trả lời: “Bẩm chủ tử, đây là nhóm thích khách thứ 38 sau khi chúng ta xuất môn.”

Di Nguyệt Lãnh đứng trong chốc lát, “Tử Yên, chuyện ta giao làm thỏa đáng không?”

“Đã liên lạc tốt.” Tử Yên cung kính trả lời.

“Àn, các người lui xuống trước đi, nghỉ ngơi a.” Di Nguyệt Lãnh quay đầu nhìn về phía trước – rốt cuộc là ai kiên nhẫn như vậy.

40. Chương 40: Ý Định Của Thụy Nhi

Di Nguyệt Thụy mơ mơ màng màng cảm giác được thân thể đang không ngừng kinh hoàng. Lắc lư? Cái cảm giác này khiến Di Nguyệt Thụy có chút thanh tỉnh, nhưng vẫn bị chu công giữ lại hết sức. Vừa cảm tạ chu công tiếp đãi khách thật là tốt, Di Nguyệt Thụy vừa hình thành ý tưởng trong đầu – hắn không ngủ trên giường, chẳng lẽ là giường lại lắc lư? Vì vậy cố sức tỉnh, một sức mạnh mãnh mẽ phá tan tầng tầng sương mù dày đặc, đánh vào đầu Di Nguyệt Thụy.

Di Nguyệt Lãnh một tay nhẹ nhàng đặt trên tóc Di Nguyệt Thụy, nhắm hai mắt dưỡng thần, cảm giác được bên dưới có dao động, hắn biết rõ tiểu nhân nhi muốn tỉnh. Mở mắt ra thì trong nháy mắt thấy một thảm kịch phát sinh – Di Nguyệt Thụy vốn là đang nằm trong lòng hắn an ổn ngủ, đột ngột nhú mày, mắt mở to, hô một câu: “Địa chấn!” Rồi như cá chép vượt môn nhảy dựng lên, tiếp theo là một tiếng vang kịch liệt “Đông!”, người nào đó dùng đầu của hắn nói cho người khác biết mà xa này có bao nhiêu chắc chắn?

Bị đụng đau, Di Nguyệt Thụy đã hoàn toàn thanh tỉnh, đồng thời cũng biết nguyên nhân lay động – chỉ vì đang ở trong xe ngựa, cho nên không hoảng hốt mới là lạ. Chỉ là cái giá phải trả là đau thê thảm.

Ôm lấy đầu, mắt ngập đầy nước, Di Nguyệt Thụy ngồi xổm trên xe, trong miệng thỉnh thoảng hấp khí, dứt quãng nói: “Oh, shit. Đau..... Đau chết!” Giương mắt thấy Di Nguyệt Lãnh an ổn ngồi chỗ kia, tuy mặt y diện vô biểu tình, nhưng Di Nguyệt Thụy thấy được tiểu y trong mắt y, “Người..... Người rõ ràng thấy chết mà không cứu, còn ngồi ở chỗ kia mà hả hê, ô..... Người không có lương tâm.”

Di Nguyệt Lãnh ho nhẹ một tiếng, tự nói với mình ngàn vạn lần không thể cười, bằng không sẽ chết vô cùng thảm. Vươn tay đem người ngồi xổm trước mặt đang tự buồn bã tự oán ôm vào trong ngực, vươn tay trái thay thế tay người đang ôm đầu, vừa sờ, yêu, cái u này rất lớn. “Thật không hiểu trong đầu người rốt cuộc có những thứ gì?”

Di Nguyệt Thụy hấp hấp cái mũi, đem gương mặt chùi một vòng trên người Di Nguyệt Lãnh, thành công thấy Di Nguyệt Lãnh đen mặt trong nháy mắt, nội tâm cực kỳ thoải mái. Quay đầu vươn tay vén bức màn, thấy rừng cây ngoài cửa sổ, quay đầu lại hỏi, “Chúng ta đi đâu?”

“Trở về thành.” Di Nguyệt Lãnh không có ngừng động tác trong tay.

Di Nguyệt Thụy không nói thêm gì nữa, đồng thời cũng không thả ra bức màn trong tay, nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, chỉ là không có chút phong cảnh nào hiện lên trong mắt của hắn.

Trong xe duy trì trầm mặc, Di Nguyệt Thụy nhìn ngoài cửa sổ, Di Nguyệt Lãnh nhìn hắt, cũng giống như là xuyên thấu qua hắt nhìn cái gì đó, nhưng tay của y đặt ở trên đùi đã từ từ nắm lại.

Tổ tông của Y Vân vương triều có một quy định, các hoàng tử tới 14 tuổi phải phá vỡ thân đồng tử. Mà chỉ mấy tháng nữa, Di Nguyệt Thụy sẽ 14. Hai mắt Di Nguyệt Lãnh lộ ra sự tàn nhẫn – bất luận kẻ nào cũng không được chạm vào Thụy nhi của hắt, cho dù đó là Di Nguyệt đế cũng vậy.

Di Nguyệt Thụy thu hồi tầm mắt, nghiêng người kéo màn xe phía trước: “Tiểu Trác Tử, đến trong thành tìm khách điểm, ta cùng Lãnh nói chuyện.”

Sau khi nghe câu trả lời thỏa mãn, xoay người nhìn về phía Di Nguyệt Lãnh, thấy ôn nhu trong mắt hắt, tìm Di Nguyệt Thụy thất lại, đợi lát nữa việc kia có thể làm người trước mắt nổi trận lôi đình hay không? Ngạc, có lẽ y sẽ không động, nhưng khiến mình rơi vào băng sơn lẫn núi lửa.

Di Nguyệt Thụy gượng cười: “Cái kia, trong xe có chút buồn bức, ta đi ra ngoài hít thở không khí.” Cũng không quản người trước mặt có đồng ý hay không, liền xoay người ra khỏi thùng xe.

Thấy Di Nguyệt Thụy lại ngồi xuống bên cạnh hắt, Lôi Tư Nghị không khỏi đau khổ, chẳng lẽ muốn hắt nhận sát khí từ phía chủ tử, hắt cũng không thể mặc kệ được!

Trong xe, Di Nguyệt Lãnh chỉ nhìn màn xe lắc lư, không sinh khí giống như trước kia, từ từ nhắm hai mắt, ngồi ngay ngắn, miệng có chút mấp máy. Ảnh Ngũ vẫn luôn âm thầm theo sát, đột nhiên xoay người rời đi, thi hành mệnh lệnh.

Qua nửa canh giờ, rốt cuộc mã xa đi tới một khách điểm tao nhã trong Nhã Đan thành. Di Nguyệt Lãnh để lại một câu: “Đều ở phía dưới chờ.” Kéo Di Nguyệt Thụy đi theo tiểu nhị lên lầu.

Nhóm người Lôi Tư Nghị đem mã xa giao cho tiểu nhị trông nom, đều ngồi xuống một bàn bên cạnh góc. Bởi vì diện mạo của ba người nhóm Tử Yên đưa tới không ít ánh mắt của nam tử, đều bị Lan Chi Nghê hung hăng trợn mắt nhìn trở về.

“Chủ tử cùng với tiểu công tử nói cái gì vậy?” Y Tử Nguyệt buông lỏng cái cằm, hai mắt chớp chớp, nhìn Lôi Tư Nghị, những người khác cũng đem mắt chuyển hướng hắt, không có biện pháp, các nàng đều ở mã xa đằng sau, căn bản không biết mã xa phía trước xảy ra chuyện gì.

Lôi Tư Nghị bị nhìn có chút mất tự nhiên, ho khan vài tiếng: “Ta chỉ biết là tiểu công tử có chuyện nói cùng chủ tử, cụ thể ta không biết.”

Mọi người nhụt chí, nói cũng như chưa nói, ngược lại đều nhìn trên lầu – thật muốn biết a!

Trên lầu, trong gian phòng hảo hạng, Di Nguyệt Thụy đứng ở một bên, Di Nguyệt Lãnh ngồi trên ghế nhìn hắt.

Di Nguyệt Thụy ngậm bực: Vì sao hắt luôn cảm thấy có lỗi với người trước mắt. Đây là ảo giác, đúng vậy, là ảo giác.

Tuy nói như vậy, nhưng Di Nguyệt Thụy vẫn tay trái nắm lấy ống tay phải, tay phải lôi kéo ống tay trái. Thấy tiểu nhân nhi có bộ dáng không được tự nhiên như vậy, Di Nguyệt Lãnh nhàn nhạt mở miệng: “Có cái gì cứ nói thẳng a, ống tay áo sắp bị xé nát.”

“Cái kia..... Lãnh..... Ta..... Ta.....” Di Nguyệt Thụy không biết mở miệng như thế nào, sau dứt khoát nhắm mắt lại, “Ta không muốn hồi cung, ta muốn ở lại bên ngoài!”

Di Nguyệt Lãnh không nói lời nào, chỉ lạnh lùng nhìn hắt.

Đã nói ra, Di Nguyệt Thụy không muốn rút lui, nghênh tiếp ánh mắt lạnh băng của Di Nguyệt Lãnh: “Ta không muốn hồi cung, cả ngày trải qua thời gian nhàm chán. Hiện tại đang tranh đấu lẫn nhau, tuy ta không trực tiếp tham dự. Nhưng ta có thể biết rõ trong hoàng cung dơ bẩn cỡ nào từ cái chết của nương, nói không chừng có một ngày, ta cũng sẽ như nàng bất tri bất giác mà đi. Cho nên ta tình nguyện ở lại bên ngoài.”

“Không được nói như vậy, có ta ai cũng không được chạm vào ngươi!” Di Nguyệt Lãnh nhẹ nhàng gõ mặt bàn, lạnh lùng nhìn hắt.

“Chẳng lẽ không đúng sao? Vậy người có thể nói rằng hai lần ta trúng độc đều là chính mình uống lộn thuốc không! Hơn nữa người có thể thời thời khắc khắc ở bên cạnh ta được không.” Di Nguyệt Thụy đem sự thật bày ra trước mặt Di Nguyệt Lãnh, “Người cũng đừng quên, qua tháng 7, ta sẽ 14 tuổi, quy củ của Y Vân vương triều, ta nghĩ người rõ ràng. Người nói người yêu ta, vậy người có thể để ta chạm người khác sao.”

Di Nguyệt Lãnh đứng lên nắm lấy Di Nguyệt Thụy, nâng cằm của hắn, nói từng chữ: “Người, nghĩ, cũng, đừng, nghĩ!”

Di Nguyệt Thụy đẩy tay y ra: “Cho nên ta ở ngoài cung là cách giải quyết tốt nhất.”

“Ngoài cung rất nguy hiểm! Hơn nữa người vẫn còn rất nhỏ.” Di Nguyệt Lãnh nói ra lý do cự tuyệt. Y luôn luôn có một loại cảm giác, nếu như y thả người trong ngực ra, y vĩnh viễn không thể bắt hắn lại.

“Đứng bên cạnh người mới chính thức nguy hiểm.” Di Nguyệt Thụy nói thầm, cảm giác chung quanh có tức giận phát ra, không khỏi bĩu môi, “Người không nên bị ta nói trúng tâm tư thì phát giận, chẳng lẽ người dám nói, người không hề mỗi thời mỗi khắc đều nghĩ khi nào có thể ăn ta.”

“Nguyên lai, người rất nhạy cảm.” Di Nguyệt Lãnh thu tức giận, “Nói lý do chính của người a?”

Di Nguyệt Thụy trầm tư một chút.

“Ta muốn xác định tình cảm của ta!” Di Nguyệt Thụy đem thân thể vùi vào trong ngực Di Nguyệt Lãnh, thanh âm buồn bực, “Lãnh, ta biết rõ tình cảm của người đối với ta. Nhưng ta vẫn không làm rõ được cảm giác của ta đối với người có giống như người đối với ta hay không.”

Cảm giác Di Nguyệt Lãnh muốn đem hắn đẩy ra, Di Nguyệt Thụy gia tăng lực ôm thắt lưng y, “Người hãy nghe ta nói hết!”

Di Nguyệt Lãnh bất động, chỉ là duỗi một tay nhẹ gõ mặt bàn.

“Lãnh, người biết. Người chưa bao giờ cho ta thời gian suy nghĩ tình cảm giữa hai chúng ta. Lúc ta 8 tuổi, người luôn dùng phương pháp của người nói cho ta biết người yêu ta, nhưng không hỏi qua ta yêu người có giống như người yêu ta hay không. Mà hiện tại ta cũng chỉ là quen với cái gọi là yêu của người, chưa từng tỉ mỉ nghĩ đến tình cảm của ta dành cho người. Người phải biết rằng, chúng ta không chỉ đơn thuần là nam tử, mà còn có quan hệ huyết thống. Ta không biết sau khi phát hiện ra tình cảm, ta có thể thừa nhận được hay không.”

Di Nguyệt Thụy vẫn dựa vào lòng Di Nguyệt Lãnh, cảm giác được thân thể của y cứng lại trong chốc lát, lại chậm rãi buông lỏng. “Vậy người muốn làm gì bây giờ?”

“Ta cần thời gian. Ta cần thời gian xác nhận.” Di Nguyệt Thụy ngẩng đầu lên, nhìn vào mắt Di Nguyệt Lãnh, cho y biết quyết tâm của mình, đồng thời cũng phát hiện dòng nước xoáy trong mắt Di Nguyệt Lãnh.

“Ở bên cạnh ta cũng có thể.” Di Nguyệt Lãnh không tiếp thu.

“Không, ở bên cạnh người ta sẽ bị người quấy nhiễu. Ta cần một khoảng thời gian không có người để tự ngâm lại. Chờ ta suy nghĩ cẩn thận, vô luận lên trời xuống đất ta đều đi theo người.”

“Nếu như người nghĩ mãi mà không rõ, hoặc suy nghĩ cẩn thận đó chỉ là tình cảm huynh đệ thì sao?” Di Nguyệt Lãnh có vẻ vân đạm phong khinh, nhưng thần thái trong mắt đã bán đứng y, cũng không tránh khỏi vẫn một mực nhìn Di Nguyệt Thụy.

“Nếu như vậy, thỉnh người càng thêm nỗ lực để ta yêu người. Vô luận như thế nào ta sẽ trở về.”

“Đã như vậy, vậy không cần tốn thời gian!” Di Nguyệt Lãnh đưa ra kết luận cuối cùng.

Di Nguyệt Thụy ngẩn ngơ, sau đó bốc hỏa, rống giận: “Con mẹ nó, ta nói, kể nửa ngày, người còn không hiểu. Ta sẽ trở về, nhưng là ta cần thời gian để suy nghĩ, đến thích ứng người hiểu hay không. Chẳng lẽ người không có cảm giác, đến bây giờ ta luôn luôn là bị động! Là bị động! Đối với người là không công bằng. Tình cảm không phải là như vậy.”

Di Nguyệt Lãnh chỉ nhìn hần, cũng không đáp lời. Chung quanh lâm vào trầm mặc. Thật lâu, Di Nguyệt Lãnh than nhẹ một tiếng, trên mặt cũng không còn vẻ lãnh đạm. Vươn tay ôm người đang thờ dốc vào lòng, vùi đầu vào tóc hần, ngữ khí thất bại: “Ta..... Ta đồng ý! Nhưng người phải nghe sắp xếp của ta.”

Di Nguyệt Thụy gật gật đầu, chỉ cần có thể ở lại bên ngoài, điều kiện gì hần đều đồng ý.

“Chuyện thứ nhất chính là.....” Di Nguyệt Lãnh nói không rõ, mạnh mẽ ôm lấy Di Nguyệt Thụy, Di Nguyệt Thụy sợ tới mức phản xạ ôm lấy cổ của y, “Phá thân đồng tử của người.”

“Cái gì! Thả ta xuống, thả ta xuống!” Di Nguyệt Thụy vừa nghe liền minh bạch, biết rõ ý định của Di Nguyệt Lãnh, liều mạng giãy dụa. Chưa ăn thịt heo thì luôn sợ heo chạy a, tình cảnh của bọn hần hiện tại, hần khẳng định gặp tai ương kia, cho nên thả chết chứ không chịu khuất phục.

Di Nguyệt Lãnh không để ý tới hần giãy dụa, đi đến trước giường, đem Di Nguyệt Thụy ném lên giường, lập phủ lên người hần, “Không thể nào thả người xuống. Ta muốn lưu lại dấu vết trên người người, cho người thời thời khắc khắc đều nhớ kỹ mình là ai! Nhớ kỹ ta là nam nhân của người!”

41. Chương 41: Vịt Quay Đến Miệng

Gặm lấy cánh môi hoa hồng đỏ mọng tinh tế, đầu lưỡi như có như không thăm dò, sau đó ngẩng đầu, Di Nguyệt Lãnh nhìn chăm chú vào Di Nguyệt Thụy: “Nếu như người thật sự không muốn thì cứ đẩy ta ra.”

Di Nguyệt Thụy thở hổn hển, chậm rãi mở hai mắt, lại thoáng bị ánh mắt sâu thăm thẳm của Di Nguyệt Lãnh hút vào, hần thấy được sự nhẫn nại trong đó. Hần biết rõ nếu như mình thật sự không muốn, người trước mắt sẽ không miễn cưỡng chính mình. Nhưng như vậy có lẽ cũng tốt, Di Nguyệt Thụy chậm rãi nhắm mắt lại, hàng lông mi run rẩy lộ rõ sự khẩn trương trong lòng hần.

“Thụy nhi, Thụy nhi của ta!” Di Nguyệt Lãnh than nhẹ một tiếng, như là một loại thần thánh, hôn lên trán Di Nguyệt Thụy.

Cái hôn nóng bỏng theo trán đi tới mí mắt, chậm rãi trượt xuống, cuối cùng dừng lại trên cánh môi hoa hồng, cánh môi trải qua nụ hôn càng trở nên dụ hoặc. Nhẹ nhàng hôn như là vuốt ve, khiến Di Nguyệt Thụy có cảm giác như đang phiêu đảng trong đám mây.

Vươn đầu lưỡi, khai phá cánh cửa thần bí, Di Nguyệt Lãnh vừa hôn, vừa chú ý phản ứng của Di Nguyệt Thụy, thấy khuôn mặt trắng nõn của hần chậm rãi đỏ ửng, Di Nguyệt Lãnh càng hôn mãnh liệt.

Đầu lưỡi mềm mại dây dưa, ái dục ngọt ngào chậm rãi rót vào, khiến tiểu nhân nhi chỉ mới ném thử ái dục nổi lên ngọn lửa dục vọng.

“Thụy nhi, không phải sợ.” Di Nguyệt Lãnh tách khỏi miệng Di Nguyệt Thụy, đi tới bên tai Di Nguyệt Thụy trấn an. Nhiệt khí phun ra khiến lỗ tai đã sớm đỏ ửng của Di Nguyệt Thụy càng thêm đỏ, đỏ tươi ướt át. Di Nguyệt Lãnh không nhịn được mà vươn lưỡi liếm, khuôn mặt của tiểu nhân nhi phía dưới càng mị hoặc, “Nguyên lai đây là điểm mẫn cảm của Thụy nhi.”

Được tiện nghi còn ra vẻ thông minh, đem càng nhiều nhiệt khí phun vào điểm mẫn cảm, khe liếm, cắn cắn, không buông tha bất cứ góc nhỏ nào.

“Đủ – !” Di Nguyệt Thụy cuối cùng chịu không được lên tiếng, thanh âm kia nhỏ như muỗi khiến người ta nghe không rõ, lại còn mang theo thờ dốc.

“Thụy nhi đang trách ta, lạnh nhạt môi của người sao?” Di Nguyệt Lãnh thấp giọng nói nhỏ, lần nữa thổi nhiệt khí bên tai đã sớm đỏ như máu, sau đó di chuyển tới đôi môi đỏ mọng đang tràn ra tiếng rên rỉ trầm thấp.

Đôi môi lửa nóng không ôn nhu như cũ, dây dưa cùng cái lưỡi của hắn, lưỡi như hai sợi dây mềm mại quấn lấy nhau, dịch thủy không kịp nuốt chậm rãi trượt xuống, dính ướt gối, để lại một vòng rồi một vòng dấu vết.

Như là trêu chọc đủ cái lưỡi, Di Nguyệt Lãnh dọc theo cổ chậm rãi trượt xuống, nhẹ cắn cái cổ trắng nõn, tại hầu kết vẽ nên các vòng tròn không rõ ràng, cảm thụ được kinh mạch nơi cổ nhảy lên, đột nhiên mạnh mẽ cắn một cái, đầu lưỡi theo yết hầu trượt xuống mút thỏa thích.

“Ân – ” Di Nguyệt Thụy rên rỉ, sớm đã quên mất mình đang ở đâu, một khắc cuối cùng trước khi trầm luân, hắn không khỏi tự hỏi mình – vì sao còn chưa ngắt đi.

Ngón tay mang theo hơi lạnh như linh xà chui vào vạt áo nửa mở, xoa lồng ngực đơn bạc trắng mịn đã có chút mồ hôi. Lồng bàn tay tinh tế vuốt ve, có chút dùng lực, vạt áo nửa mở trong chớp mắt lộ ra toàn bộ xuân sắc, khiến hai điểm hồng châu trước ngực như ẩn như hiện không có chỗ để trốn, trong không khí mang theo tiếng thở dốc của chủ nhân.

Di Nguyệt Lãnh hí mắt nhìn chăm chú, vươn tay xoa hai điểm hồng châu trên ngực tuyết trắng, chậm rãi nhấp nhô, thân thể dần dần nhuộm đỏ dâng lên từng đợt sóng mãnh liệt, xiêm y của người dưới thân sớm đã rơi xuống .

“Ân.....” Tiểu nhân nhi có chút mê mang nhú nhú mày, hai gò má sớm bị đỏ ửng che kín, khẽ mở đôi môi ngậm nga.

“Thật đáng yêu!” Di Nguyệt Lãnh cúi đầu ngậm lấy một đóa hoa nhỏ diễm đam đáng yêu trước ngực Di Nguyệt Thụy, bắt đầu mút vào, hồng châu trong miệng dần dần căng cứng, duỗi đầu lưỡi thỉnh thoảng như xa như gần đụng chạm vào lồng ngực run rẩy.

Di Nguyệt Thụy nhúc nhích hạ thân, vươn tay ôm lấy cái đầu chôn ở trước ngực. Mỗi một lỗ chân lông trên người đều hò hét, cảm thụ lửa nóng.

“A – ! Không!”

“Nhảy cảm như vậy ? Thoải mái?” Di Nguyệt Lãnh ngẩng đầu nhìn đôi mắt ướt át, đầu lưỡi khẽ liếm môi dưới, “Thật sự là mỹ vị!” Một tay di chuyển đến cái rốn phần hồng của tiểu nhân nhi, vẽ nên các vòng tròn.

Di Nguyệt Thụy dùng ánh mắt say mê nhìn kẻ yêu nghiệt trước mắt, có lẽ bởi vì nhuộm tình dục, mà gương mặt lãnh đạm thay bằng tà mị, ánh mắt hồ ly thỉnh thoảng hiện lên mị hoặc, gương mặt đồng dạng trắng nõn cũng lộ chút đỏ ửng.

“Có lẽ ngươi càng thích như vậy.” Tiếng nói rơi xuống, Di Nguyệt Thụy cảm giác được đầu lưỡi ẩm áp dọc theo ngực chậm rãi trượt xuống tới rốn.

Chất lỏng óng ánh kéo từ ngực đến bụng uốn lượn dâm mỹ, mỗi một nơi lướt qua lại tạo nên một đóa hoa nhỏ nở rộ.

Dọc theo bụng Di Nguyệt Thụy, thỉnh thoảng Di Nguyệt Lãnh khéo léo quấy nhiễu cái rốn, khiến hắn khó chịu mà cong thắt lưng, tí khối (quần tơ tằm) nửa mở không che được xuân quang vô hạn, phân thân như ẩn như hiện, khiến người mơ màng.

Di Nguyệt Lãnh một tay lạng lẽ lên vào trong đó, nửa đường lại gặp trở ngại.

“Không!” Di Nguyệt Thụy hai mắt mê mang bắt được cánh tay đang tiến gần dục vọng của mình.

“Ngoan – không có việc gì!” Di Nguyệt Lãnh ghé vào lỗ tai hắn nhẹ giọng trấn an, cảm giác được hắn chậm rãi thả tay, tay Di Nguyệt Lãnh như linh xà thăm dò trong đó, bỗng nhiên dừng lại.

“Bảo bối – xem ra hôm nay không đúng thời cơ!” Di Nguyệt Lãnh đột nhiên ngã xuống trên người của hắn, liều mạng hấp khí.

Di Nguyệt Thụy mở mắt hai mắt, hắn có thể cảm giác được từ thân thể dính sát vào nhau cỗ lửa nóng của người kia, nhưng vì sao dừng lại?

“Ta không muốn đem mị hoặc của người chia sẻ với người khác, đang có một ít khách không mời mà đến. Nhưng trước khi đuổi bọn họ đi người phải giúp ta hạ hỏa a.” Di Nguyệt Lãnh mãnh mẽ hôn lên đôi môi đỏ mọng của Di Nguyệt Thụy, kéo bàn tay non mịn của Di Nguyệt Thụy qua, đưa đến chỗ lửa nóng của mình, cao thấp trượt.

Một lát sau, Di Nguyệt Thụy khoác y phục ngọc trệ ngồi dậy, ngọc trệ nhìn người trước mắt giúp hắn sửa sang lại xiêm y. Nếu như không phải lúc này thân thể của hắn nóng bỏng cùng với bạch trọc trong tay, Di Nguyệt Thụy sẽ cho là mình vừa mới mộng xuân mà thôi.

“Ngoan, ngồi đây!” Di Nguyệt Lãnh lại lần nữa hôn môi của hắn, xoay người thu lại thần sắc ôn nhu vừa rồi, đổi lại là một mảnh lạnh như băng – dám quấy rầy chuyện tốt của y, không thể tha thứ.

Chậm rãi đi đến trước bàn, Di Nguyệt Lãnh cầm lấy ấm trà rót một chén, để dưới mũi ngửi ngửi, ánh mắt lạnh băng, mãnh mẽ đem nước trong tay bắn về phía cửa sổ.

Nước trà như ám khí bắn xuyên tay, Di Nguyệt Thụy mở trừng hai mắt, thấy trước mắt xuất hiện 6 hắc y nhân, hắn biết rõ những người này không phải là ảnh vệ, bởi vì trên người bọn họ truyền ra sát khí nồng đậm, ngay cả người không biết võ như hắn cũng có thể cảm nhận.

Nhóm người Lôi Tư Nghị ngồi ở dưới lầu, trên bàn bày điểm tâm nhỏ, mọi người ăn mà cứ như không ăn. Ngoại trừ Ảnh Nhất và Tử Yên, tất cả mọi người đều trố mắt nhìn trên lầu – rốt cuộc chủ tử đang làm gì thế? Tại sao lâu như thế mà chưa xuống.

Sát khí! Thân thể Ảnh Nhị chấn động, quay đầu nhìn về phía Ảnh Nhất, cũng thấy được ý nghĩ giống vậy trong mắt của hắn. Rùng mình, sát khí từ trên lầu truyền đến, hơn nữa trong đó có một cỗ khí tức bọn họ rất quen thuộc, đó là chủ tử đang tức giận!

Ảnh Nhất, Ảnh Nhị cùng Lôi Tư Nghị đều đứng lên dùng khinh công bay lên lầu, chỉ để lại một câu, “Tử Yên, trông coi các nàng”, khách nhân trong lầu đều sợ hãi than.

Di Nguyệt Thụy đang thờ người ra liền hoàn hồn suy nghĩ cẩn thận, sắc mặt từ hồng chuyển xanh, sau đó xanh biến thành đen. Lúc hắn thấy nhóm người Ảnh Nhất xông vào phòng, câu nói đầu tiên là: “Tiểu Trác Tử, Nhất Nhị, đem sáu người này móc mắt nấu súp cho ta uống, dám nhìn lên đông cung của bổn công tử, phá hư chuyện tốt của ta. Ta muốn bọn họ hối hận vì sinh ra trên đời này. Thật sự là con mẹ nó!”

Lôi Tư Nghị và Ảnh Nhị liếc nhau – khó trách sao chủ tử lại giận dữ như thế, nguyên lai là bất mãn a!

“Rốt cục cũng phái một bọn không nhu nhược đến!” Ảnh Nhất hừ nhẹ một tiếng, cùng nhóm hắc y nhân giao chiến, mà ngoài cửa sổ lại bay vào ba hắc y nhân, cùng nhóm hắc y nhân kia động thủ. Lôi Tư Nghị cùng Ảnh Nhị gia nhập, vừa vặn là sáu đối sáu.

Di Nguyệt Lãnh xoay người đi đến bên giường, cúi người nói nhỏ bên tai Di Nguyệt Thụy: “Giải quyết xong, chúng ta tiếp tục!”

Trong nháy mắt Di Nguyệt Thụy từ đen chuyển thành hồng, thuận tay cầm gối đánh lên khuôn mặt cười giảo hoạt: “Không có cửa đâu, người đi chết đi!”

Gối đầu trúng mục tiêu, Di Nguyệt Lãnh đen mặt quay đầu, hạ lệnh: “Bắt sống, ta muốn khiến bọn họ sống không bằng chết!”

Vì vậy vội quay đến trước miệng Di Nguyệt Lãnh cứ như vậy mà bay mất!

42. Chương 42: Chia Lìa

Trong phòng thượng đẳng của một khách điểm khác, Di Nguyệt Lãnh bưng chén trà ngồi cạnh bàn, Di Nguyệt Thụy ngồi một bên. Mà Lôi Tư Nghị, Ảnh Nhất, Ảnh Nhị, Ảnh Tam, Ảnh Tứ, còn có Ảnh Lục đều quỳ trên mặt đất, cúi đầu.

Di Nguyệt Lãnh chậm rãi phẩm trà, không nói một lời, chỉ là trên người hần tẩn mát ra tức giận khiến sáu người trước mặt cúi thấp đầu hơn. Di Nguyệt Thụy nhìn bên này, lại nhìn bên kia, thở dài, vươn tay xoa bàn tay Di Nguyệt Lãnh đang cầm chén trà.

“Các người xuống trước đi.” Di Nguyệt Thụy nắm chén trà.

Nhóm người Lô Tư Nghị ngẩng đầu nhìn, lại nhanh chóng cúi đầu.

“Các người không nghe Thụy nhi nói sao?” Âm thanh lạnh như băng cho thấy tức giận đang bị đè nén.

“Thuộc hạ cáo lui!” Ảnh Nhất đứng dậy rồi đi, năm người khác cũng lần lượt cáo lui.

“Lãnh, đó không phải lỗi của bọn hần!” Di Nguyệt Lãnh nói sự thực, “Bọn họ cũng không ngờ đến những người kia sẽ uống thuốc độc tự sát trong lúc đánh nhau.”

Thời gian trở ngược lại lúc ở khách điểm kia kia: Lúc mệnh lệnh của Di Nguyệt Lãnh vang lên, ảnh vệ cùng Lô Tư Nghị bắt đầu hợp lực tranh thủ trong thời gian ngắn nhất bắt đám người kia, phải biết rằng lửa giận của nam nhân đang bắt mãn là đáng sợ cỡ nào, vì không muốn lửa giận lan đến gần người của mình, bọn họ đều nỗ lực đánh nhau với bọn thích khách không mời mà đến. Chỉ là không ngờ tới lúc sắp bắt được, 6 hắc y nhân kia ngã xuống. Định nhân xem xét, môi của đám người kia đều biến thành màu đen, chắc chắn là trúng độc.

Sau đó phải bồi thường tổn thất cho lão bản, rồi bị lão bản của khách điểm kia khách khí mời ra ngoài. Bởi vậy hiện tại bọn họ mới ở trong phòng của khách điểm này.

“Àn.” Di Nguyệt Lãnh chỉ trả lời một cái. Di Nguyệt Thụy không nói thêm gì nữa, hần biết rõ Di Nguyệt Lãnh đang suy nghĩ, bắt quá hần rất chú ý một câu nói của Ảnh Nhất.

Ngoài cửa, Tiểu Đẳng Tử cùng Tử Nguyệt các nàng rất lo lắng cho Lô Tư Nghị và ảnh vệ, bởi vì bọn họ chưa bao giờ thấy Di Nguyệt Lãnh tức giận như thế này, cho nên trong lòng không ngừng thay bọn họ cầu nguyện. Sau đó nhìn bọn họ bình yên vô sự đi ra thì toàn thể thở dài một hơi.

Lúc Tử Yên trở về chỉ thấy vài cái đầu đều chen chúc trước cửa một gian phòng, đem lỗ tai chăm chú dán trên cửa. Hiếu kỳ hỏi: “Các người đang làm gì thế?”

“Hu!” Lan Chi Nghê vội vàng tiến lên, che miệng Tử Yên, Tử Yên nhìn nàng, dùng ánh mắt hỏi thăm, “Làm sao vậy?”

“Hôm nay tâm tình chủ tử không hề tốt, chúng ta lo lắng cho tiểu công tử.”

Tử Yên chỉ lên trời xem thường, “Chủ tử cũng sẽ không ăn công tử, các người lo lắng cái gì. Nhàm chán. Ảnh Nhất đâu?” Quét đám người trước mắt thấy thiếu một người, Ảnh Nhị quay đầu lại, chỉ chỉ phía dưới, ý là người nào đó đang ở dưới lầu.

“Ta rất cực hiểu lo lắng của Ảnh Nhất.” Nhìn vẻ mặt đầy hiếu kỳ của Ảnh Nhị, Tử Yên cảm thấy thật đồng cảm với Ảnh Nhất. Ảnh Nhị hoàn toàn không hiểu nàng nói gì, mở trừng hai mắt.

“Các người tránh ra để ta tìm chủ tử báo cáo sự tình.” Tử Yên đẩy ra vài cái đầu hiếu kỳ, gõ cửa, “Chủ tử, ta là Tử Yên.”

Nghe được bên trong truyền đến một tiếng, Tử Yên đẩy cửa ra, thuận đường làm cho mấy người đằng sau nhìn rõ ràng bên trong không có phát sinh thảm án, nhưng không khí có chút kỳ quái.

Chỉ thấy Di Nguyệt Lãnh và Di Nguyệt Thụy ngồi đối diện nhau, giống như đang tự hỏi chính mình, mà trên tay Di Nguyệt Thụy bưng một chén trà chậm rãi uống, thỉnh thoảng còn dùng ánh mắt ngắm ngắm người lãnh tuấn đối diện.

“Tình hình như thế nào?” Di Nguyệt Lãnh ngẩng đầu hỏi, ánh mắt trong lúc lơ đãng đảo qua mấy người ngoài cửa, người ngoài cửa lập tức dùng tốc độ nhanh nhất biến mất.

Di Nguyệt Thụy cũng nhìn thấy, cười khê một tiếng. Di Nguyệt Lãnh và Tử Yên cũng chỉ nhìn hần một cái, Tử Yên sửa sang lại thần sắc: “Vẫn không phát hiện. Trên người không có bất luận dấu vết gì, mà ngay cả bình khí bọn họ sử dụng cũng không có dấu hiệu nào.”

“Thật sao?” Di Nguyệt Lãnh gõ gõ ngón trỏ lên mặt bàn.

“Hơn nữa, thuộc hạ phát hiện một điểm, không phải bọn họ không nói mà là đầu lưỡi đã không còn. Thuộc hạ đã kiểm tra, cái này đều là vết thương mới. Đối phương đề phòng bọn họ rơi vào tay chúng ta nên muốn chắc chắn không nói được cái gì.” Thật ác độc, cả đầu lưỡi cũng bị cắt.

“Người đi xuống đi.” Di Nguyệt Lãnh nhíu nhíu mày, Di Nguyệt Thụy cũng kinh hãi – hẳn là rất đau a!

Tử Yên lui xuống, đóng cửa lại, cách trở tất cả ánh mắt, đem không gian để lại cho hai người. Trong phòng lại lâm vào trầm mặc.

Không lâu, Di Nguyệt Lãnh đánh vỡ trầm mặc trước, “Thụy nhi.....”

“Những chuyện khác ta có thể đáp ứng, nhưng chuyện này ta kiên định. Vô luận như thế nào cũng sẽ không dao động.” Di Nguyệt Thụy lập tức nghiêm mặt nói.

Di Nguyệt Lãnh dùng ánh mắt u ám nhìn hấn, Di Nguyệt Thụy thẳng tắp đối diện với ánh mắt của y, làm y hiểu sự kiên định hấn.

“Bên ngoài rất nguy hiểm! Đây không phải lần đầu tiên bị ám sát.” Di Nguyệt Lãnh bỏ xuống thần sắc lạnh như băng, mang theo một chút bất đắc dĩ.

“Khó trách Ảnh Nhất nói rốt cục không phải là đám nhu nhược.” Chẳng lẽ thích khách lần trước phái tới đều là vô công thường thường? Nhưng hấn cũng chưa thấy qua đám người kia có bao nhiêu lợi hại a.

“Trên đường chúng ta đi hẳn là đều có người đi theo, để một mình người ở lại chỗ này ta lo lắng.”

“Ta sẽ không ở một mình a.” Di Nguyệt Thụy đứng dậy đi đến bên cạnh Di Nguyệt Lãnh, Di Nguyệt Lãnh vươn tay ôm eo hấn, vùi đầu vào cổ hấn, Di Nguyệt Thụy vươn tay chậm rãi vuốt ve tóc Di Nguyệt Lãnh, “Ta còn muốn đem theo nhóm người Nguyệt nhi, Tiểu Đẳng Tử lưu lại giúp ta.”

“Ta rốt cuộc nên bắt người làm cái gì bây giờ?” Một tia thất bại.

“Nên làm cái gì bây giờ thì làm sao bây giờ a!” Thanh âm cười hì hì, đột nhiên chuyển nghiêm túc, “Lãnh, ta hy vọng có một ngày ta có thể cùng người đứng ở cùng một độ cao. Ta không muốn vĩnh viễn ở phía sau chịu sự che chở của người. Đây không phải tính cách của ta.”

“Người hiện tại chỉ là tiểu hài tử nên ở bên cạnh ta làm nũng, người vẫn chỉ là một tiểu hài tử.” Thanh âm có chút buồn bực.

“Tiểu hài tử? Người thật xác định người xem ta là tiểu hài tử? Không biết là ai muốn đem ta lên giường.” Di Nguyệt Thụy bật cười, hiện tại mới nhớ tới hấn là một tiểu hài tử, lúc trước đem hấn ép lên giường sao lại không nghĩ như vậy a. “Ta có cách, khiến bọn họ cho ta đã tách khỏi người. Như vậy người cũng không cần lo lắng?”

Di Nguyệt Lãnh ngẩng đầu, lần nữa đổi lại biểu tình lạnh như băng, “Chẳng lẽ ở bên cạnh ta thật sự khiến người nhàn nhặn không được?”

Di Nguyệt Thụy thở dài – người này sao lại gốc đến vậy, không phải rất thông minh sao?

Di Nguyệt Thụy duỗi hai tay bưng lấy gò má Di Nguyệt Lãnh: “Lãnh, người phải tin tưởng ta, cũng phải tin tưởng chính người.” Hai mắt thẳng tắp khóa lại ánh mắt sâu thẳm, “Ta không hy vọng tình cảm chỉ có mình người phải trả giá, không công bằng đối với cả người và ta.”

Di Nguyệt Thụy thả hai tay tay, cúi đầu oa trong ngực y, thở dài – sau khi chia kia, hấn hẳn là rất tưởng niệm lồng ngực đơn bạc khiến hấn có cảm giác vô cùng ấm áp và ôn hòa này.

Di Nguyệt Lãnh vẫn không nói một lời, nhưng Di Nguyệt Thụy cảm nhận được xúc cảm từ tay y xoa lưng mình, y đã thỏa hiệp.

“Cám ơn người!” Di Nguyệt Thụy thiết tình nói lời cảm tạ, cảm ơn người yêu và bao dung cho ta, cảm ơn người âm thầm ủng hộ ta.

“Thụy nhi!” Đỉnh đầu truyền đến tiếng thở dài nhẹ nhàng.

?

“Ân!” Cọ cọ, có chút mệt nhọc, thanh âm bắt đầu trở nên mềm mại.

“Người có khi không giống một hài tử.”

“Ân!” Di Nguyệt Thụy đã lâm vào trong mơ hồ, “Ta vốn không phải là tiểu hài tử a!”

Cảm giác được nhân nhi trong lòng phát ra tiếng hít thở đều đều, Di Nguyệt Lãnh lấy tay vỗ nhẹ lưng của hắn, liền đem Di Nguyệt Thụy đặt trên giường, phân phó một câu: “Trông nom!”

Rồi đẩy cửa ra khỏi phòng..., bé của y đã kiên quyết muốn lưu lại, vậy y cũng nên hảo hảo an bài, để giúp mình yên tâm một chút.

Lúc chạng vạng tối, hai mã xa chạy nhanh ra khỏi Nhã Đan thành, cách Nhã Đan thành mười dặm thì ngừng lại.

Từ trên mã xa có hai nam ba nữ đi xuống.

“Thụy nhi!” Di Nguyệt Lãnh đứng trước mặt Di Nguyệt Thụy, tình tế vuốt ve mặt hắn, “Thật sự muốn lưu lại?”

Di Nguyệt Thụy mỉm cười, “Cũng không phải sinh ly tử biệt, cần gì chứ?”

“Ai!” Thật sự không muốn cho người hoặc nhân này rời khỏi mình, muốn đem hắn thời thời khắc khắc khóa lại bên người.

“Lãnh, yên tâm, ta so với trong tưởng tượng của người còn mạnh hơn!” Di Nguyệt Thụy tự tin nói, “Nhiều nhất, nhiều nhất ba năm ta sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh người, bất rời không đi!”

Di Nguyệt Lãnh gật gật đầu, quay đầu đối diện với Ảnh Tam, Ảnh Tứ và Ảnh Lục đứng sau lưng: “Đều giải quyết?”

Ảnh Tam gật đầu.

Di Nguyệt Lãnh không hề lên tiếng, nhìn về phía một phương hướng khác, trong lúc này có một lão hán kéo vài con tuần mã chậm rãi đi tới, dừng lại trước mặt Di Nguyệt Lãnh, khom người: “Chủ tử, ngựa ngài muốn!”

“Có khiến ai chú ý không?” Di Nguyệt Lãnh nhìn xuống ngựa, thoả mãn, đều là ngựa tốt.

“Không có, đây là chúng ta lấy từ mã tràng ở ngoài thành.” Lão hán cung kính đáp.

Di Nguyệt Lãnh tiện đà xoay người đi đến bên cạnh Di Nguyệt Thụy, “Thụy nhi, đến, người phải thay đổi một chút. Tử Yên!”

Di Nguyệt Thụy đang tò mò vì sao lão hán kia cũng gọi Di Nguyệt Lãnh là chủ tử, hắn phát hiện kỳ thật chính mình chỉ biết một Di Nguyệt Lãnh ở trong cung, mà Di Nguyệt Lãnh ở bên ngoài khiến hắn kinh ngạc rất nhiều rất nhiều.

Tử Yên theo lời tiến lên, đưa cho Di Nguyệt Lãnh cái gì đó. Di Nguyệt Thụy định nhãn xem xét, chỉ thấy Di Nguyệt Lãnh cầm trên tay một tảng da, “Đây là cái gì?”

“Công tử, đây là dùng nhựa cây ngưng tụ mà thành tạo mặt nạ da người, người đem cái này áp vào trên mặt, sẽ đổi thành một khuôn mặt khác.” Tử Yên ở một bên giải thích. Mà Di Nguyệt Thụy thì ngoan ngoãn đứng yên để Di Nguyệt Lãnh đem tảng da kia dán trên mặt mình. Lúc Di Nguyệt Lãnh nói một câu tốt lắm, Di Nguyệt Thụy lập tức kéo tay Tử Yên, hai mắt sáng như sao: “Hảo Tử Yên, ta muốn học cái này! Dạy ta a”

“A..... A! Công tử muốn học nô tỳ hiển nhiên sẽ dạy.” Tử Yên gượng cười, ánh mắt chủ tử vô cùng sắc bén.

Nghe vậy, Di Nguyệt Thụy buông tay của nàng, ngược lại nhìn về phía mấy con ngựa, rồi nhìn Di Nguyệt Lãnh, “Ta không biết kỵ mã!”

“Người ngồi xe ngựa, Ảnh Lục theo ta hồi cung. Mấy người các người che chở Thụy nhi.”

“Vâng!” Mọi người đáp.

Di Nguyệt Lãnh nhìn chăm chú Di Nguyệt Thụy một lúc, xoay người tiếp nhận dây cương lão hán đưa qua, phiến thân lên ngựa, không hề quay đầu lại, rời đi. Để lại một đồng bụi đất cùng một câu nói phiêu tán trong gió: “Thụy nhi, nhớ kỹ lời nói của người, đến lúc đó không quay về, chân trời góc biển ta cũng buộc người trở về.”

Ảnh Lục theo sát phía sau.

Di Nguyệt Thụy đứng tại chỗ, nhìn chăm chú thân ảnh càng ngày càng xa. Mắt chậm rãi nhắm lại, rồi mở ra, xoay người cười với mấy người sau lưng: “Chúng ta cũng lên đường. Từ nay về sau, mọi người chiếu cố lẫn nhau.”

Sau đó xoay người trở lại trong xe ngựa, Tử Nguyệt cùng Lan Chi Nghê không biết kỵ mã cũng lên xe, mấy người khác phiến thân lên ngựa, một lần nữa trở lại Nhã Đan thành, đi xây dựng một trời đất mới thuộc về bọn họ.

43. Chương 43: Lên Đường

Nhã Đan thành nằm ở phía nam của Y Vân vương triều, giống với Quảng Châu Trung Quốc, dù cho phương Bắc tuyết lớn, nhưng nơi này bốn mùa như mùa xuân. Nhưng vẫn có chút bất đồng, cuối mùa đông, luôn có một trận tuyết lớn rơi xuống Nhã Đan thành. Mà lúc này tại hoàng cung Y Vân nơi Di Nguyệt Lãnh ở hẳn là tuyết bắt đầu tan.

Gió ngừng, tuyết cũng ngừng. Nhã Đan thành trải qua trận tuyết rơi duy nhất trong năm, bốn phía đều phủ một màu trắng xóa. Mặt đường tuyết đọng không dày, nhưng vì có thêm mưa, tương đối trơn ướt. Một chiếc mã xa chậm rãi chạy trên đường, người qua đường nhìn liền biết đây là mã xa của chủ nhân tiểu lâu Đường Ký, đồng thời cũng biết rõ mã xa này đang trên đường tới Đường trang, vì vậy đều thối lui sang hai bên, nhường đường cho mã xa.

Nói đến Đường trang, mọi người trong Nhã Đan thành đều hiếu kỳ, không ai biết trang chủ của trang này từ đâu mà đến, có người đồn đãi trang chủ Đường Trang chỉ mới 16 tuổi mà thôi, đó cũng không phải là điều khiến mọi người hiếu kỳ nhất. Mà khiến mọi người cảm thấy hiếu kỳ và kinh ngạc nhất chính là sự xuất hiện của hàng loạt tiểu lâu Đường Ký trong Nhã Đan thành, điểm tâm Đường Ký cùng với hoa lâu Đường Ký, chỉ cần đến nơi nào ăn cũng có thể nhìn thấy bóng dáng của Đường Ký. Nói đến điểm tâm của Đường Ký, điểm tâm không giống như bình thường, chưa từng gặp qua. Nói nhỏ cho người biết a: đồ ăn trong tiểu lâu Đường Ký a, tìm khắp Y Vân vương triều cũng không thấy, còn có điểm tâm cũng vậy, ngấm lại mà còn chảy nước miếng. Mà làm động lòng người nhất chính là hoa lâu Đường Ký a, các cô nương ở đây, khiến lòng người phải yếu mềm, không tìm được lời để diễn tả. Vũ ca ở đây, tầm tã..... Quả thực là văn sở vị văn (mới thấy lần đầu).

Lại nói nhỏ cho người biết một bí mật: Nghe đồn đãi trang chủ Đường trang xấu vô cùng,

Trải qua một đêm tuyết lớn, đại môn Đường trang tích đầy một tầng tuyết mỏng. Vài gã sai vặt cầm chổi cỏ thần quét, chậm rãi gom tuyết chung quanh thành một đồng, tối nay hẳn là vài tiểu hài tử trong trang sẽ đến nghịch tuyết a.

Mã xa chậm rãi dừng lại trước cửa Đường trang, bọn sai vặt đều ngừng công việc trong tay, hiếu kỳ rất cuộc là ai mới sáng sớm như vậy đã tới bái phỏng. Lúc nhìn thấy một thiếu nữ trẻ tuổi xuống mã xa, đều cúi đầu: “Nguyệt cô nương sớm.....”

Nguyệt cô nương chính là Y Tử Nguyệt, chỉ thấy tóc nàng nàng cuộn thành búi, trên búi tóc cắm một cây trâm cài tóc bích lục, mặc trên người một kiện xiêm y phấn hồng, chân mang một đôi giày bông vải, trong tay mang theo một thực hộp nho nhỏ. Đôi mắt mang tiểu ý nhìn bọn họ, khuôn mặt bởi vì lạnh mà đỏ hồng.

Thanh âm thanh thúy như chim hoàng oanh truyền vào trong tai mọi người: “Mọi người sớm, nhưng các người đừng có ngừng tay a, cẩn thận Bể tổng quản trừ tiền a!”

Vừa dứt lời, từ bên trong cửa truyền ra tiếng cười sang sảng: “Ha ha..... Là ai sáng sớm ở sau lưng ta nói vậy, khó trách lỗ tai của ta ngứa ngáy.”

Theo tiếng cười nói nói, một trung niên nam tử từ bên trong đi ra – quản gia của Đường trang – Bể Diễm, đứng lại tại cửa, mắt quét qua, vài gã sai vặt rụt cổ lại, vội vàng vươn tay. “Ta còn nghĩ là ai, nguyên lai là Nguyệt nhi cô nương đến. Nhanh vào đi, bên ngoài rất lạnh.” Tiếp nhận thực hạp trong tay nàng, “Công tử còn chưa tỉnh ! Ta đem cái này làm nóng cho hân.”

Tử Nguyệt nhẹ gật đầu, “Bể đại ca sớm, ta đến đại sảnh chờ công tử, giờ này công tử cũng nên tỉnh” Nói xong cũng vào cửa.

“Nhìn cái gì vậy, nhanh tay làm việc cho xong, lười biếng ta trừ tiền công của các ngươi.” Bể Diễm giáo huấn vài gã sai vặt đang thất thần nhìn về phía Tử Nguyệt rồi đi, mang thực hạp tới trừ phòng, theo kinh nghiệm của hân mà định, ước chừng nửa khắc đồng hồ nữa công tử sẽ tỉnh dậy ăn cái gì đó.

Tử Nguyệt trên đường đi đến đại sảnh nghĩ nghĩ lại cải biến chủ ý, quyết định đi đến phòng ngủ của Đường trang chủ. Chỉ chốc lát sau liền đứng ở phòng ngủ của Đường trang chủ, ngoài cửa đã có một nam tử đang đứng, trong tay bưng một chậu rửa mặt, trên thành chậu có treo một cái khăn mặt, nước trong chậu thỉnh thoảng bốc hơi nóng, nam tử nghe được tiếng bước chân ngẩng đầu nhìn hướng nàng, gọi một tiếng: “Nguyệt tỷ tỷ!”

“Tiểu Đổng Tử, công tử chưa tỉnh sao?” Tử Nguyệt chỉ chỉ trong cửa, nam tử chưa trả lời, bên trong cửa truyền đến một câu: “Vào đi!”

Tử Nguyệt tiến lên đẩy cửa ra, Tiểu Đổng Tử bưng nước ấm theo sát phía sau.

“Công tử, sao không ngủ thêm một lát?” Tử Nguyệt đi đến bên cạnh, hỏi nhân nhi trên giường.

Nhân nhi trên giường dùng ánh mắt lười biếng liếc nàng: “Ngủ không được.” Sau đó cúi đầu, mái tóc dài như tơ đen bóng xoa xuống, che đi khuôn mặt nõn nà, cũng che đi nhân nhật bị thương trên mặt hân.

“Chẳng lẽ mấy năm này công tử chưa suy nghĩ cẩn thận?” Tử Nguyệt tiếp nhận ý phục Tiểu Đổng Tử đưa qua, giúp nhân nhi mặc, nhìn người trước mắt, Tử Nguyệt không khỏi nhớ đến chủ tử ở phương Bắc, không biết ý biến thành cái dạng gì .

Tuy hàng năm bọn họ đều có bức họa tiến cung, nhưng bức họa dù sao chỉ là một vật chết, vĩnh viễn đều kém chân nhân. Ngắm lại đã tách khỏi chủ tử tròn hai năm, mà công tử bọn họ cũng thoáng cái từ thiếu niên phần điêu ngọc mài biến thành một nam tử mị hoặc nhân tâm, tóc như tơ tằm đen, da trắng nõn nà, mặt như bạch ngọc, môi không điểm mà như chu sa, hai hàng lông mày như vẽ, nhưng lông mi ẩn ẩn mang theo một tia anh khí, khiến người ta nhìn đã biết là nam tử, lại càng hy vọng hân là nữ tử. Không biết đến lúc đó chủ tử thấy công tử như vậy sẽ có phản ứng gì.

“Nguyệt nhi, hôm nay đến sớm như vậy, là có sự tình gì a.”

Tử Nguyệt chậm rãi chải mái tóc cho nam tử ngồi ở trước gương, tự hỏi nửa khắc, cuối cùng nói: “Công tử, trong nội cung gửi thư. Xin người trở về. Thư là một vị công công gửi. Từ Từ Cách tỷ tỷ lấy được tin tức là đương kim hoàng thượng bị người khác âm thầm hạ độc. Thụy điện hạ, chúng ta hồi cung a.”

Đường Trang trang chủ – chính là Thất điện hạ của Di Nguyệt hoàng triều – Di Nguyệt Thụy.

“Cái gì?” Di Nguyệt Thụy kinh hãi đứng dậy, “Tê.....”

Tử Nguyệt nhất thời không chú ý, kéo đứt vài cọng tóc của hân. “Công tử không sao chứ?”

“Vì sao chuyện trọng yếu như vậy cũng không nói với ta?” Di Nguyệt Thụy nghiêm nghị hỏi.

“Công tử không nên tức giận, chúng ta cũng vừa mới nhận được tin tức, cho nên chuyện trước mắt là chúng ta tranh thủ hồi cung trong thời gian nhanh nhất.”

“Tiểu Đẳng Tử, người thông tri Tiểu Trắc Tử cùng ảnh vệ, chuẩn bị một chút, liền lên đường hồi cung.” Di Nguyệt Thụy ngồi ở trước bàn, dùng đầu ngón tay xoa xoa thái dương.

Tử Nguyệt tiến lên giúp hắn xoa xoa, “Chủ tử, Chúng ta.....” Mang theo ẩn ẩn không rõ.

“Các người lưu lại, Bằng tổng quản cần nhân lực, nếu có cái gì, ta sẽ bảo Tử Cách liên lạc các người, người gọi Bằng tổng quản tới đây.”

Di Nguyệt Thụy phát phát tay bảo Tử Nguyệt xuống trước, tay vẫn xoa huyệt thái dương, tự hỏi sự tình: Lúc trước cùng Lãnh ước định thì cố ý không nói rõ thời gian dài bao nhiêu, trong nháy đã hai năm trôi qua, không biết hiện tại y thế nào.

Quay đầu nhìn gương đồng, bên trong chiếu ra gương mặt ngay chính hắn cũng cảm thấy là gây tai họa. Cúi đầu thở dài – hắn đã trưởng thành như vậy ? Trong hai năm qua thân thể giống như là muốn đền bù trước kia, không ngừng lớn lên, cái này hắn không có ý kiến a, ít nhất như vậy người khác sẽ không cho là hắn là tiểu hài tử, nhìn ra thân hắn cao cũng khoảng 1m75 – 1m80 a. Nhưng khiến hắn chịu không được chính là khuôn mặt này, không cam lòng vì khuôn mặt càng ngày càng nhu hóa.

Lại thở dài, gương mặt, trước mặt đã bày một khay điểm tâm sáng, tổng quan Bằng Diễm của Đường trang đứng ở một bên.

Cầm lấy chiếc đĩa dạo qua một vòng trong khay, lại đem chiếc đĩa thả xuống, Bằng Diễm ở một bên kinh dị – công tử làm sao vậy, không phải bình thường công tử thích ăn nhất sao?

“Công tử có gì không thoải mái, muốn thử hạ đi tìm đại phu không?” Bằng Diễm lo lắng hỏi.

“Tìm đại phu còn không bằng chính mình.” Di Nguyệt Thụy mặt trắng không còn chút máu, hắn đã quên mình học cái gì sao.

“Thuộc hạ ngu dốt.” Bằng Diễm cúi đầu.

“Được rồi được rồi, Bằng tổng quản, sâu bọ trong trang đã điều tra xong?” Di Nguyệt Thụy cầm chiếc đĩa đâm một đâm lên điểm tâm hoàng lục.

“Đã rõ ràng. Chờ công tử hạ lệnh giải quyết như thế nào?”

“Thanh lý tất cả đi đi, ta phải trở về một thời gian, những thứ nguy hiểm này không được giữ lại. Bằng tổng quản, Đường trang giao cho người.” Di Nguyệt Thụy để đĩa xuống, không để ý điểm tâm trong khay đã vô cùng thâm thắm.

“Thỉnh công tử yên tâm”

Di Nguyệt Thụy gật gật đầu, hắn rất yên tâm với cách làm việc của y.

“Công tử, đã chuẩn bị xong.” Tiểu Đẳng Tử đi đến, trong tay còn cầm mảnh da hơi mỏng, đã thấy Bằng Diễm ở đây, “Bằng tổng quản.” ?

“Vậy thuộc hạ cáo lui trước.” Bằng Diễm ôm quyền hướng Di Nguyệt Thụy, xoay người sờ đầu Tiểu Đẳng Tử, “Tiểu Đẳng Tử, chiếu cố công tử”

Tiểu Đẳng Tử gật gật đầu, “Chắc chắn.” Nhìn Bằng Diễm rời đi.

“Công tử, ảnh vệ đã chuẩn bị ngựa.” Tiểu Đẳng Tử đi lên trước đưa mảnh da cho Di Nguyệt Thụy.

Di Nguyệt Thụy nhìn gương đồng, lấy thuốc cao trên bàn bôi vẽ lên mặt trong chốc lát, sau đó dựa theo đường viền gắn mảnh da lên.

Xoay người, khuôn mặt vốn tuấn mỹ đã đổi thành khuôn mặt đầy vết bồng, hóa ra bên ngoài đồn đãi Đường Trang trang chủ xấu là do nguyên nhân này .

“Đi thôi!” Di Nguyệt Thụy ra khỏi gian phòng.

44. Chương 44: Trở Về

“Chủ thượng, Di Nguyệt Thụy đã lên đường hồi cung.” Hắc y nam tử quỳ trên mặt đất, bẩm báo với bạch y nam tử đang lười biếng nằm trên ghế.

“Thật sao?” Bạch y nam tử nhắm mắt lại, miễn cưỡng hỏi. Nhưng hiển nhiên hắn cũng đoán được câu trả lời của thuộc hạ, “Sự tình tiến hành thế nào?”

“Hết thấy đều tiến hành theo kế hoạch của chủ thượng.”

“Ân – người xuống trước đi.” Bạch y nhân cong nhẹ khóe môi, mặt mang chút cười, lại làm cho người ta có cảm giác không rét mà run.

Hắc y nhân vô thanh vô tức đi xuống. Nam tử mở hai mắt ra, trong mắt chợt lóe lên sự tàn nhẫn, tiện tay cầm qua một chén trà trên bàn, đem chén trà hướng cách đó không xa nhẹ nhàng hất lên, lập tức điều thanh (tiếng chim) thanh thúy biến mất.

Trong cung, Di Nguyệt Lãnh nhận được tin tức ảnh vệ đưa về, ngồi trong nội cung của mình suy nghĩ một lúc sau đó đứng dậy đi đến ngự thư phòng.

Trong ngự thư phòng, đương kim thánh thượng Di Nguyệt Lâm đang vui đùa phê tấu chương, nhưng thỉnh thoảng dùng ngón tay xoa xoa huyết thái dương. Tiểu thái giám hầu hạ một bên lo lắng nói: “Hoàng Thượng, nghỉ ngơi một chút?”

“Không cần.” Di Nguyệt Lâm lắc đầu tiếp tục phê duyệt. Theo trên người của hắn nhìn không ra một chút dấu hiệu trúng độc, nhưng điều kiện tiên quyết là bỏ qua hắc khí trên đôi môi của hắn.

“Khởi bẩm hoàng thượng, thái tử diện hạ cầu kiến.” Một thị vệ giữ cửa tiến đến báo cáo.

Di Nguyệt Lâm dừng tay, buông bút: “Tuyên.”

Thị vệ xoay người đi ra ngoài, chỉ chốc lát sau Di Nguyệt Lãnh đã đứng trước thư trác ôm một quyền.

“Tham kiến phụ hoàng” Di Nguyệt Lãnh cúi người bái bái.

“Đứng lên đi, Tiểu Thuận Tử và thị vệ đều xuống đi.” Di Nguyệt Lâm miễn cưỡng dựa vào ghế.

“Vâng!” Thái giám được gọi là Tiểu Thuận Tử đi xuống dưới, hô quát thị vệ ngoài cửa rời đi.

Ánh sáng từ ngoài cửa và ngoài cửa sổ hắt vào, Di Nguyệt Lâm nhìn xuống trưởng tử trên danh nghĩa trước mắt hắn, đúng vậy là trên danh nghĩa. Có lẽ là người trước mắt cho rằng như vậy a, bọn họ chỉ là phụ tử trên danh nghĩa mà thôi. Nhưng sự thật có thể thế nào chứ?

Di Nguyệt Lãnh đứng thẳng phía dưới, không bởi vì vị trí mà giảm đi khí thế trên người y. Đó là khí phách ngạo thị chúng sinh, ánh mắt sắc bén mà lạnh như băng nhìn chằm chằm vào người quyền uy nhất thiên hạ hiện nay.

“Ta có thể trả lời vấn đề nhiều năm trước của ngươi.” Di Nguyệt Lãnh lạnh nhạt mở miệng, đã không còn biểu hiện cung kính như khi có mặt người ngoài, lúc này y và Di Nguyệt Lâm như đứng trên cùng một vị trí, không, thậm chí là cao hơn.

“Là gì?” Di Nguyệt Lâm không cho rằng đó là ngỗ ngược, hắn luôn luôn hiểu rõ người trước mắt không phải là người hắn có thể khống chế. Cho đến bây giờ hắn không thể nào quên ánh mắt khinh thường lạnh như băng của Di Nguyệt Lãnh khi gặp hắn lần đầu tiên, nếu như không vì lời dặn dò của nàng ấy, có lẽ Di Nguyệt Lãnh đã trực tiếp giết hắn a.

“Di Nguyệt Thụy. Ta muốn Di Nguyệt Thụy.” Đó cũng không phải thỉnh cầu, mà là thông báo cho hắn biết, thậm chí mang theo một chút mệnh lệnh.

“Ta không cho phép.” Di Nguyệt Lâm kích động vỗ án, trong nháy mắt lửa giận có thể làm cho tất cả người ở Y Vân vương triều sợ hãi mà té xỉu tại chỗ, ngoài người trước mắt hắn.

“Ngươi không có sự lựa chọn. Đây là người thiếu nợ ta, dựa theo ước định lúc trước, ngươi đừng quên.” Di Nguyệt Lãnh còn dùng vẻ mặt vân đạm phong khinh.

“Chưa quên.” Nghĩ đến tình cảnh lúc trước, Di Nguyệt Lâm ngã ngồi trên ghế, “ Nhưng cũng phải là Thụy nhi đồng ý.” Suy tàn giãy dụa.

“Người không cần phải để ý tới.” Di Nguyệt Lãnh nhú mày, “Còn có,”Chuyện của Vưu Đa triều ta sẽ giải quyết, người không phải phiền lòng. Người kia cũng thay đổi gì nhiều a.”

Nói xong, Di Nguyệt Lãnh trực tiếp xoay người rời đi, lưu lại Di Nguyệt Lâm suy sụp lấy tay chống đỡ – đầu thực đau.

Một đám người phong trần đi tới đại môn Di Nguyệt thành, mọi người đều nhường đường cho đám người chuẩn bị vào thành kia – chuyện gì mà vội vã như vậy, khiến tro bụi bay đầy trời. ?

“Dừng lại, dừng lại, dừng..... Khụ khụ” Quan binh tiến lên cản đường bị tro bụi làm sặc.

Thật vất vả ngừng lại, mặt mũi tràn đầy tức giận nhìn người cưỡi ngựa, chỉ thấy trong đám người kia có hai con ngựa là hai người ngồi, trong đó có một nữ tử thanh tú ngồi trong lòng một nam tử Ngạch, là nam....., tiểu binh hồ đồ, sao người này là nam lại giống nữ.

“Tiểu Trác Từ!” Một đạo thanh âm thanh thúy đem ánh mắt tiểu binh chuyển qua, thanh âm mỹ diệu như thế hẳn người cũng là xinh đẹp thiên tiên a, đây là thanh âm truyền đến từ một con ngựa khác hai người ngồi, tiểu binh theo tiếng nhìn lại, hít vào một hơi, nam tử quá xấu a. Nhìn cái mặt kia, nếu không phải giữa ban ngày hẳn còn tưởng rằng mình gặp phải quỷ.

“Vâng.” Người được gọi lấy từ trong lòng ra một khối lệnh bài, hướng quan binh trước mắt giơ lên, “Vị đại ca này, chúng ta có thể vào thành sao?”

Quan binh nhìn lệnh bài dụi dụi mắt con mắt, lại dụi dụi mắt con mắt, vội vàng đứng sang một bên nhường đường.

Đám người kia xuống ngựa, ngựa bắt đầu chậm rãi vào thành, những dân chúng đang chuẩn bị tiếp nhận kiểm tra đều hiếu kỳ với thân phận của những người này, sao quan sai đại ca dễ dàng cho bọn họ vào thành như vậy, gần đây không phải trong thành phòng vệ rất nghiêm ngặt sao?

Vào thành, người xấu vô cùng kia phân phó câu, “Đến thực lâu Đường Lâm trước”, một đám người lại hướng thực lâu Đường Lâm mà đi .

Thực lâu Đường Lâm chính là thiên hạ đệ nhất lâu “Thanh Ba lâu” trước kia, vào giờ khắc vô cùng tốt của một ngày vô cùng tốt, lão bản của Thanh Ba lâu đột nhiên đứng ở trước cửa điểm tuyên bố: “Thanh Ba lâu chính đốn trùng tu, sau đó chính thức đổi tên là thực lâu Đường Lâm!”

Trong lòng bách tính Di Nguyệt thành đầy kinh ngạc a, chương quầy của Thanh Ba lâu không phải xem lâu này như mạng sao, đột nhiên hôm nay muốn đổi tên. Chẳng lẽ chương quầy bị cái gì kích động. Trong nháy mắt mọi người bàn tán, mãi cho đến khi thực lâu khai trương, mọi người mới hiểu.

Một đám người đi vào trong tiệm, một người không biết hướng tiểu nhị đưa cái gì, tiểu nhị trực tiếp đem đám người kia dẫn đến lầu ba, không là là chỗ khách nhân bình thường có thể ra vào.

“Lấy chậu nước ấm, một ít điểm tâm.” Người dẫn đầu phân phó.

Tiểu nhị khom lưng, xoay người đi xuống.

“Công tử, vì sao không trực tiếp hồi cung.” Hắc y nam tử hỏi.

“Ta muốn bỏ đi diện cụ, trách dọa đến phụ hoàng bọn họ.”

Đám người kia chính là Di Nguyệt Thụy và ảnh vệ liên tục chạy ba ngày đường, diện mục xấu xí chính là Di Nguyệt Thụy mang diện cụ, hắc y nhân là Ảnh Nhất.

Một lúc, tiểu nhị bưng lên một chậu nước ấm, một cái khăn mặt, cùng vài món điểm tâm.

Di Nguyệt Thụy lấy một bình sứ nhỏ từ trong lòng ngực, đổ ra một chút chất lỏng hòa vào nước nóng, đem khăn mặt làm ướt rồi dọc theo tuyến mặt chà lau, khoảng hai ba lần mới dừng lại. Cuối cùng thân thủ nhẹ nhàng bóc diện cụ trên mặt.

“Ông – ” Bên cạnh truyền đến thanh âm hít vào. Mọi người nhìn lại, chỉ thấy tiểu nhị hai mắt sững sờ, ngẩn người nhìn Di Nguyệt Thụy. Di Nguyệt Thụy nhướng mày.

“Xuống dưới!” Lôi Tư Nghị quát mắng một tiếng, tiểu nhị hồi thần, xoay người rời đi. Nhưng vừa đi vừa lẩm bẩm, “Ta nhìn thấy thần tiên, thật sự thấy thần tiên.”

“Mọi người chịu chút, sau đó tiến cung.” Mọi người gật đầu, đều động đũa. Chỉ chốc lát sau đũa hạ xuống bàn.

Xuống lầu, Di Nguyệt Thụy không để ý tới ánh mắt kinh diễm của khách nhân trong lầu, đi ra ngoài cửa, được Anh Nhất đỡ lên ngựa, “Xuất phát.” Ra lệnh một tiếng, mọi người hướng đến hoàng cung Di Nguyệt triều, người qua đường đều né tránh.

Không đến thời gian một chén trà, Di Nguyệt Thụy loáng thoáng thấy được mái hiên của hoàng cung, không khỏi cảm khái: Cuối cùng đã trở lại.

45. Chương 45: Tương Kiền

Di Nguyệt Thụy mang theo Tiểu Đẳng Tử và Lôi Tư Nghị về tới cung điện của chính mình – Hồng Hiên cung, bảo ảnh vệ đi phục mệnh của Di Nguyệt Lãnh.

Chậm rãi đi vào trong cung điện, nơi này vẫn giống như mấy năm trước khi hắn rời đi, trong đình viện hoa viên vẫn đặt xích đu, giống như hắn chỉ đi ra ngoài một chuyến lập tức trở lại nghỉ ngơi, ngón tay mảnh khảnh nhẹ nhàng sờ, nhìn nhìn, rất sạch sẽ. Không có một chút tro bụi.

“Công tử, cung nữ nói, đôi khi thái tử điện hạ sẽ đến nơi này nghỉ ngơi. Hơn nữa bài trí trong này là thái tử điện hạ phân phó không được xê xích một phân một hào.”

Di Nguyệt Thụy quay đầu, nguyên lai là Tiểu Đẳng Tử đã sửa sang xong hành lý đang đứng ở bên ngoài, thấy động tác của hắn thì mới giải thích.

Di Nguyệt Thụy gật đầu, bước xuống đình, đứng bên cạnh nhìn hồ nước. Tiểu Đẳng Tử thấy hắn chuyên chú như thế, tò mò duỗi cổ nhìn nhìn, “Công tử làm sao vậy?”

Di Nguyệt Thụy nhíu mày, đột ngột hỏi: “Tiểu Đẳng Tử, người nói xem, đến giờ bốn điện hạ cũng không thấy có cá bơi lên, có phải cá ta nuôi đều bị Lãnh ăn hết rồi không?”

Đợi nửa ngày, Di Nguyệt Thụy cũng không nghe được câu trả lời của Tiểu Đẳng Tử, tiếp tục chăm chú nhìn hồ nước, thúc giục, “Tiểu Đẳng Tử?”

“Nguyên lai, người trở về chính là muốn nhìn xem cá trong hồ có bị ta ăn hay không?” Sau lưng truyền đến giọng nói ôn hòa, eo bị người ôm lấy, bên cổ vùi một cái đầu, thanh âm rầu rĩ chính là từ nơi này phát ra.

Di Nguyệt Thụy có chút cứng đờ, lập tức nói lỏng thân hình, ánh mắt nhìn phía trước, nhẹ giọng gọi: “Lãnh!”

Cánh tay bên hông dùng lực một chút, Di Nguyệt Thụy lập tức xoay người đối diện với Di Nguyệt Lãnh, hai người nhìn nhau, trong mắt là tương tư nồng đậm không hề che dấu.

Tóc dài quá, lại càng thêm xinh đẹp; mặt gầy, có góc cạnh, lại càng trắng nõn như tuyết; thân cao, lại vẫn nhỏ bé như cũ. Di Nguyệt Lãnh đan mười ngón tay của mình vào tay hắn.

Di Nguyệt Thụy si ngốc nhìn Di Nguyệt Lãnh, rời đi mấy năm chỉ có hắn biết mình tưởng niệm người này cỡ nào, tưởng niệm lồng ngực người này, tưởng niệm ánh mắt người này nhìn mình, tưởng niệm cái hôn nhu tình, tưởng niệm hết thấy hết thấy.

“Người đúng là tiểu yêu tinh, tàn nhẫn rồi đi lâu như vậy.” Nhìn ánh mắt si ngốc của Di Nguyệt Thụy, Di Nguyệt Lãnh cúi đầu hung hăng hôn lên cánh môi kiều diễm ướt át, cảm nhận được không còn sự kháng cự như trước kia mà mang theo ần ần đáp lại, Di Nguyệt Lãnh càng làm nụ hôn sâu hơn.

Xa xa, Lôi Tư Nghị và Tiểu Đẳng Tử nhìn hai người ôm nhau bên hồ nước, đều không hẹn mà cùng lộ ra nụ cười an tâm.

“Tắm tã, củi khô gặp liệt hỏa a!” Lôi Tư Nghị lắc đầu bình phẩm, trong mắt mang theo hâm mộ, quay đầu nhìn về phía Tiểu Đẳng Tử bên cạnh, “Tiểu Đẳng Tử, không phải người rất hâm mộ sao, muốn Lôi ca ca dạy người không?”

Trả lời hần chính là Tiểu Đẳng Tử gơ chân đá – tiêu chuẩn phòng thân Di Nguyệt Thụy dạy, chú ý nhanh, chuẩn, hung ác.

Thấy Lôi Tư Nghị bụm lấy nửa người dưới ngồi chồm hổm trên mặt đất, Tiểu Đẳng Tử thỏa mãn gật gật đầu – thuật phòng thân công tử dạy hiệu quả thật mạnh.

Không để ý tới Lôi Tư Nghị dùng ngón tay run run chỉ mình, Tiểu Đẳng Tử xoay người rời đi, hần còn phải chuẩn bị cho thất điện hạ điện thánh, bề bộn vô cùng.

Lôi Tư Nghị không thể tin chính mình lại tránh không được một đá trí mạng này, cúi đầu mãnh liệt hấp khí – Tiểu Đẳng Tử ra tay cũng quá hung ác đi, cái này có liên quan đến hạnh phúc ngày sau a.

“Tiểu Trác Tử, người làm sao vậy?” Trên đỉnh đầu truyền đến thanh âm khiến Lôi Tư Nghị phản xạ ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy Di Nguyệt Thụy vẽ mặt hiếu kỳ nhìn mình, Di Nguyệt Lãnh vẽ mặt lạnh nhạt.

?

“Không có..... Không có gì, chỉ là đột nhiên có chút đau bụng mà thôi. Đúng, đau bụng.” Lôi Tư Nghị gương cười.

Di Nguyệt Thụy lộ ra thần sắc bừng tỉnh đại ngộ, “Vậy sao người bụm lấy.....” Di Nguyệt Thụy chĩa chĩa nơi hần bụm lấy.

“Ha ha..... Ha ha..... Nhất thời tay sai, tay sai.” Lôi Tư Nghị khóc thét trong lòng, thất điện hạ, người đây là đang cười tiểu nhân a.

Lúc này Tiểu Đẳng Tử đã cầm một cái rương đi ra, Di Nguyệt Lãnh nhìn rương, có chút nhú mày: “Đồ hình trên rương là ý gì?”

Di Nguyệt Thụy nhìn nhìn rương, đây là hần làm để dễ dàng nhận biết rương này đựng được, “Đồ hình để nhận biết rương này đựng được, là ta đột nhiên nghĩ đến.”

Nhận rương từ tay Tiểu Đẳng Tử, Di Nguyệt Thụy mở thùng ra nhìn vật gì đó, đồng thời cũng không ngẩng đầu lên hỏi người một bên: “Lãnh, người biết phụ hoàng ở đâu chứ?”

“Àn, hần là còn đang ở ngự thư phòng a.” Di Nguyệt Lãnh nhàn nhạt đáp, nhìn động tác của Di Nguyệt Thụy, ánh mắt lóe lên, “Người muốn nghỉ ngơi trước một đêm hay không, ngày mai đến xem phụ hoàng?”

Di Nguyệt Thụy ngẩng đầu kỳ quái nhìn thoáng qua Di Nguyệt Lãnh, sao hần cảm giác Lãnh không hề lo lắng cho sinh tử của Di Nguyệt Lâm một chút nào, “Ta muốn sớm biết độc trên người phụ hoàng là gì.”

Di Nguyệt Lãnh nhìn về nơi khác, nhưng không ngăn trở ... động tác của Di Nguyệt Thụy.

Chỉ chốc lát sau, Lôi Tư Nghị cùng Tiểu Trác Tử đi theo Di Nguyệt Thụy cùng Di Nguyệt Lãnh đến ngự thư phòng. Từ phía sau liền thấy tư thế đi của Lôi Tư Nghị có chút mất tự nhiên, xem ra một cước kia của Tiểu Đẳng Tử quả nhiên ngoan độc.

Khi bọn hần đến cửa ngự thư phòng thì ngoài ý muốn gặp một người – là tứ điện hạ Di Nguyệt Vũ rất ít xuất hiện trước mặt người khác.

Hiển nhiên Di Nguyệt Lãnh cũng cảm thấy rất ngạc nhiên đối với sự xuất hiện của người trước mặt, ngốc lăng sau đó Di Nguyệt Vũ liền chào hỏi: “Thái tử điện hạ, thất đệ.”

Di Nguyệt Lãnh chỉ gật gật đầu, Di Nguyệt Thụy đáp khẽ, “Tứ ca.” Hỏi tiếp “Người gặp qua phụ hoàng?”

Di Nguyệt Lãnh gật đầu, che miệng ho khan, “Khụ khụ..... Khụ khụ.....”

Di Nguyệt Thụy thấy hần ho quá lợi hại, tiến lên muốn nhìn chuyện gì xảy ra – tuy rất ít gặp mặt, nhưng từ lời đồn đãi của người ở trong nội cung hần biết rõ thân thể tứ ca này một mực suy yếu, nhiều năm được không rời thân. Hiện tại hần cảm thấy bệnh của Di Nguyệt Vũ giống như ho lao, cho nên muốn giúp nhìn xem, không biết sao, Di Nguyệt Vũ lại tránh. Hạ nhân phía sau vội vàng tiến lên đỡ lấy thân hình có chút đứng không vững của y.

Di Nguyệt Vũ vừa ho vừa nói: “Thần đệ đi trước.” Sau đó để hạ nhân chậm rãi đi.

Di Nguyệt Thụy cau mày nhìn bóng lưng Di Nguyệt Vũ rời đi, trong nội tâm cảm thấy có gì đó không đúng. Di Nguyệt Lãnh nhìn thân sắc của hần, ôm eo hần: “Làm sao vậy?”

“Không có!” Di Nguyệt Thụy lắc đầu, có lẽ là hần nghĩ sai, hoàn hồn nhìn Di Nguyệt Lãnh, “Chúng ta vào thôi.”

46. Chương 46: Người Có Thể Vì Ta Mà Từ Bỏ Ngôi Vị Hoàng Đế Không?

Di Nguyệt Thụy đặt tay lên mạch của Di Nguyệt Lâm, lẳng lặng cảm thụ được nhịp đập của hần, trong ngực thư phòng là một mảnh yên lặng.

Di Nguyệt Lâm nhìn Di Nguyệt Thụy đang khám bệnh cho mình, trong lòng thở dài – Thụy nhi rất giống Hân nhi, nhớ ngày đó hần vẫn chưa cao tới ngực của mình, không ngờ ra ngoài vài năm trở về cũng đã đến cầm của mình, đồng thời trở nên trầm ổn. Đang lúc cảm khái, Di Nguyệt Lâm đột nhiên cảm thấy ánh mắt sắc bén lướt qua mình. Quay đầu nhìn, chỉ thấy Di Nguyệt Lãnh đang dùng ánh mắt ôn nhu nhìn Di Nguyệt Thụy, ánh mắt không khỏi tối sầm lại, ánh mắt này của Lãnh nhi chỉ xuất hiện khi nhìn Thụy nhi, lại nhìn Di Nguyệt Thụy đang chuyên tâm, trong lòng run lên, chẳng lẽ Lãnh nhi thật sự muốn.....

“Độc trong cơ thể phụ hoàng có chút kỳ quái.” Di Nguyệt Thụy nhíu mày, “Phụ hoàng, để hoàng nhi thử một châm cho người.”

Di Nguyệt Lâm gật gật đầu, nhìn Di Nguyệt Thụy lấy ra một ngân châm dài nhỏ, đốt lên ngọn nến, để châm nóng lên.

Di Nguyệt Thụy thấy Di Nguyệt Lâm gật đầu, liền đem châm chậm cắm lên đầu hần, lại rút, chỉ thấy ngân châm biến đều đen.

“Phụ hoàng có thường đau đầu hay không, cổ đau nhức, có khi hoa mắt, tai điếc.” Di Nguyệt Thụy dùng vải trắng cần cần dực dực bao lấy ngân châm.

“Ân, Thụy nhi biết đây là độc gì sao? Giải thế nào?” Di Nguyệt Lâm nhìn về phía hần, Di Nguyệt Thụy lắc đầu, thu thập mọi thứ.

“Hoàng nhi còn có vài chỗ chưa chắc chắn, phải về xem sách.” Di Nguyệt Thụy thu thập xong, trở lại phía dưới.

Di Nguyệt Lâm gật đầu một chút, mắt nhìn người đứng phía dưới, “Ngoại trừ Thụy nhi, những người khác lui ra.”

Nhân thần Di Nguyệt Lãnh lóe lên, nhưng chỉ nói một câu: “Nhi thần cáo lui.” Dẫn nhóm người Tiểu Đẳng Tử lui ra ngoài cửa.

Di Nguyệt Thụy nghi hoặc nhìn người ngồi trên kia, “Phụ hoàng, có chuyện gì, sao ngay cả thái tử ca ca cũng phải lui?”

Di Nguyệt Lâm đứng lên khỏi long án, chậm rãi đi đến bên người Di Nguyệt Thụy, đưa tay sờ lên đầu Di Nguyệt Thụy: “Thụy nhi đã cao như vậy rồi?”

“Bởi vì Thụy nhi trưởng thành, đương nhiên sẽ cao lớn.” Di Nguyệt Thụy cười nói.

“Đúng vậy, Thụy nhi trưởng thành. Từ một oa oa (búp bê) biến thành một nam tử tuấn lãng.” Ánh mắt Di Nguyệt Lâm u ám, “Thụy nhi, người có từng tìm nữ tử?”

Đối với vấn đề của Di Nguyệt Lâm, Di Nguyệt Thụy hơi chút cứng lại, sau đó lắc đầu.

“Vừa vặn lúc này phụ hoàng giúp người thú một nương tử.”

“Thụy nhi đã từng đáp ứng một người, kiếp này trừ hấn ra cũng không chạm vào người khác.” Di Nguyệt Thụy lắc đầu, nêu đề cho Di Nguyệt Lâm biết hấn muốn lấy lão bà, chắc chắn sẽ không thấy thái dương ngày mai.

“Người kia..... Người kia là Lãnh nhi phải không?” Di Nguyệt Lâm đưa lưng về phía Di Nguyệt Thụy, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm bàn chân – khó trách bảo mình không cần để ý tới, nguyên lai y sớm đã biết rõ tâm Thụy nhi thuộc về y.

Di Nguyệt Thụy cả kinh, làm sao Di Nguyệt Lâm biết chuyện giữa hấn và Lãnh, chẳng lẽ là Di Nguyệt Lâm.....

“Là Lãnh nói ?” Lúc này Di Nguyệt Thụy không còn gọi Di Nguyệt Lâm là thái tử ca ca trước mặt Di Nguyệt Lâm nữa, hấn đã biết thì mình không cần phải giả bộ, trời biết mình gọi Lãnh ca ca có bao nhiêu mất tự nhiên.

Di Nguyệt Lâm xoay người: “Thụy nhi, chưa nói đến quan hệ huyết thống của các người, nói các người đồng dạng là nam tử, loại chuyện này không được thể nhân dễ dàng tha thứ. Còn có, về sau Lãnh nhi trở thành hoàng đế, các người làm sao đối mặt với người trong thiên hạ, làm sao để kéo dài huyết mạch Di Nguyệt hoàng tộc, trị vì Di Nguyệt vương triều?”

Di Nguyệt Lâm gắt gao nhìn chằm chằm vào Di Nguyệt Thụy, ngữ khí dần dần trở nên cường ngạnh.

Di Nguyệt Thụy sững sờ – con mắt thể tục hấn không để ý tới, nhưng hấn đã quên Di Nguyệt Lâm còn có một thân phận khác, đó là thái tử điện hạ của Y Vân vương triều, một ngày nào đó, y phải đi đến vị trí cao nhất. Đến lúc đó mình làm sao đứng ở bên cạnh y, dùng thân phận gì đứng ở bên cạnh y. Y có vì mình mà từ bỏ vị trí kia? Di Nguyệt Thụy phát hiện trong lòng của hấn xuất hiện một tia dao động.

Thấy Di Nguyệt Thụy có dấu hiệu dao động, Di Nguyệt Lâm nói tiếp: “Thụy nhi, nhân lúc này buông tha tình cảm a, đối với người và Lãnh nhi trăm lợi mà không hề hại.”

Di Nguyệt Thụy có chút lão đảo, thần sắc mờ mịt, “Phụ hoàng, nhi thần cáo lui trước!” Hiện tại hấn chỉ muốn rời khỏi đây, hạo hạo ngấm lại.

Di Nguyệt Lâm nóng vội muốn khiến Di Nguyệt Thụy bỏ đi ý niệm trong đầu, nhưng khi nhìn đến thần sắc mờ mịt của hấn, biết rõ hiện tại nói cái gì, Di Nguyệt Thụy đều nghe không vào, thở dài, phất tay để Di Nguyệt Thụy lui xuống dưới.

Di Nguyệt Thụy quay đầu rời đi, lưu lại Di Nguyệt Lâm một mình đứng trước long án, thân ảnh của hấn nương theo ánh sáng kéo dài thật dài. Nếu như lúc này Di Nguyệt Thụy quay đầu lại, sẽ phát hiện khí tức bi thương của Di Nguyệt Lâm, đây không phải cái mà một vương giả nên có.

Di Nguyệt Thụy bước ra cửa ngự thư phòng mà ngậm ngẫn cả người, bởi vì hấn thấy được bóng lưng như thần của Di Nguyệt Lâm ở cách đó không xa, như là cảm ứng được mục quang của Di Nguyệt Thụy, Di Nguyệt Lâm xoay người lại, trời chiều rơi xuống, chân trời một mảnh đỏ rực ngay bao trùm toàn thân Di Nguyệt Lâm.

Nhẹ nhàng cười, như mai nở trong ngày đông, làm cho người ta không thể nào hô hấp trước mỹ cảm của y, giờ khắc này, thanh âm nhảy lên mạnh mẽ truyền vào trong tai Di Nguyệt Thụy, kích thích hấn – là tiếng tim đập của ai mà kịch liệt như thế, âm thanh nhảy lên vang dội như thế, cái này gọi là tâm động?

Di Nguyệt Lãnh nhú mào nhìn người đang ngăn người phía trước, như có chút suy nghĩ nhìn vào ngự thư phòng. Tiến lên, vươn tay, ôm lấy, để Di Nguyệt Thụy dựa vào trong ngực của y, “Làm sao vậy?”

Người trong ngực lắc lắc đầu, Di Nguyệt Lãnh sờ lên mái tóc mềm mại, “Chúng ta hồi cung a.”

“Ta muốn người công ta.” Thanh âm rầu rĩ truyền ra từ người trong ngực Di Nguyệt Lãnh, Di Nguyệt Lãnh sững nịch đồng ý.

Vì vậy trên đường đi từ ngự thư phòng tới Hồng Hiến cung, rất nhiều cung nhân thấy thái tử điện hạ lạnh lùng công một nam tử xinh đẹp chậm rãi đi, hai nô tài đi theo phía sau, không khỏi sợ hãi người, ai có thể khiến thái tử điện hạ lạnh khốc của bọn họ cam tâm tình nguyện công chứ.

Sau khi mọi người đi qua, nghe ngóng mới bình tĩnh đại ngộ – nguyên lai nam tử xinh đẹp kia là thất điện hạ mới từ ngoài cung trở về. Bất quá thái tử điện hạ đối với thất điện hạ không phải là tốt bình thường. Vì vậy tin tức thái tử điện hạ công thất điện hạ không quá một canh giờ đã truyền vào trong tai mỗi người ở nội cung.

Đi vào chính sảnh của Hồng Hiến cung, đem nhân nhi trên lưng buông xuống, thuận tay sửa mái tóc toán loạn của hắn. Lôi Tư Nghị cùng Tiểu Đẳng Tử xuống dưới chuẩn bị bữa tối.

Di Nguyệt Thụy từ lúc ra khỏi ngự thư phòng vẫn trầm tư, thẳng đến khi xong bữa tối mới hồi phục tinh thần lại, ngay cả mình vừa mới ăn gì cũng không biết. Ánh mắt nhìn người bên cạnh đang uống trà, trong đầu tự hỏi nói hay là không nói.

“Có vấn đề gì cứ hỏi đi.” Di Nguyệt Lãnh thả cái chén trong tay, chăm chú nhìn Di Nguyệt Thụy.

Di Nguyệt Thụy lại cúi đầu suy nghĩ trong chốc lát, Di Nguyệt Lãnh kiên nhẫn chờ. Nghĩ kỹ nên nói như thế nào, Di Nguyệt Thụy hít sâu một hơi, nhìn thẳng vào Di Nguyệt Lãnh mở miệng: “Người có thể vì ta từ bỏ ngôi vị hoàng đế không?”

Đôi mắt nhìn chăm chăm Di Nguyệt Lãnh. Di Nguyệt Lãnh đầu tiên là ngăn người, sau đó nở nụ cười, hỏi lại một câu: “Ai nói ta muốn ngôi vị hoàng đế!”

Di Nguyệt Thụy lập tức mơ hồ – người là thái tử, sau này ngôi vị hoàng đế không phải là của người sao?

47. Chương 47: Muốn Thúc Đẩy

Di Nguyệt Lãnh cười khế, gác đầu lên đỉnh đầu của Di Nguyệt Thụy: “Bây giờ là Thái Tử cũng không đại biểu sau này sẽ trở thành hoàng đế.”

“Vì sao?” Di Nguyệt Thụy bị áp thật sự là buồn bực, rõ ràng mình cao như thế, sao vẫn thấp hơn y chứ?

“Về sau người sẽ biết. Thụy nhi, ta càng hứng thú hơn với vấn đề người định đền bù tổn thất trong những năm qua như thế nào.”

Di Nguyệt Thụy cứng người, cảm thụ được bàn tay vuốt ve bên hông mình, mặt có chút đỏ.

“A..... A.....” Gượng cười vài tiếng, Di Nguyệt Thụy bắt đầu tìm kiếm có thoát thân, “A, ta muốn tra chút ít tư liệu xác định phụ hoàng trúng độc gì. Ngạch, hảo bề bọn a, hảo bề bọn.”

Vội vàng đẩy tay người nọ ra, rời khỏi gối của y. Di Nguyệt Thụy dùng tốc độ nhanh nhất rời khỏi chính sảnh, câu cuối cùng theo gió phiêu tán: “Ta đến được lô nhìn xem!”

Nhìn Di Nguyệt Thụy chạy vội, Di Nguyệt Lãnh mỉm cười, sau đó gương mặt dần dần chuyển băng hàn, “Bảo Ảnh Ngủ đã đến lúc trở về!”

Nghe được trong không khí truyền đến thanh âm người bình thường không thể nghe thấy, “Vâng”, Di Nguyệt Lãnh đứng lên, chậm rãi ra khỏi Hồng Hiến cung.

Ban đêm, trong tấm cung hoàng thượng, Di Nguyệt Lâm bảo thái giám lui xuống, đang chuẩn bị lên giường thì cảm giác sau lưng có một trận gió thổi qua, thân hình cứng đờ, chậm rãi xoay người, nhìn người trước mắt.

Trong điện, ánh nến lập lờ không rõ, ánh sáng như ẩn như hiện chiếu lên người đến, khiến người ta thấy không rõ ánh mắt của hắn. Một thân bạch y trong đêm càng thêm đột ngột, nhưng cũng ám chỉ cuồng vọng của người này.

Di Nguyệt Lâm đứng ở trước giường, tỉnh táo nhìn người đến.

Qua hồi lâu, người đến rốt cục mở miệng, nói câu đầu tiên cũng là câu duy nhất: “Nhớ kỹ lời hứa của người!”, sau đó rời đi, vô thanh vô tức, chỉ có ánh nến rất nhỏ lay động có thể chứng minh người này từng đến đây.

Di Nguyệt Lâm đứng thẳng trước giường. Rất lâu mới xoay người trở lại trên giường, duy nhất lưu lại trong tấm cung chính là tiếng thở dài cùng cảm giác đau thương nhàn nhạt.

Trời mới tờ mờ sáng, trước cửa một gian phòng độc lập của Hồng Hiền cung, Tiểu Đẳng Tử một mực gật đầu. Thẳng đến khi cửa phòng mở phát ra thanh âm “Chi nha” mới giúp Tiểu Đẳng Tử tử tỉnh táo lại, dùng tay dụi dụi mắt, vội vàng tiến lên đỡ lấy Di Nguyệt Thụy đang lảo đảo đi ra.

Di Nguyệt Thụy vịn tay Tiểu Đẳng Tử đi đến chính sảnh, vừa đi vừa hạ một quyết định trong lòng – thức một đêm thật không còn gì là người, con mắt mỗi nhử, cổ đau nhức, choáng váng đầu cộng thêm đói bụng, cho nên dù đánh chết hắn thì từ nay về sau hắn cũng không thức đêm.

“Tiểu Đẳng Tử, chuẩn bị chút thức ăn cho ta, chết đói ta.”

“Điện hạ, nô tài đã làm sẵn điểm tâm cho ngài.” Tiểu Đẳng Tử cười nói, hắn đi theo Di Nguyệt Thụy đã nhiều năm, cho nên đối với thói quan của Di Nguyệt Thụy đã sớm ghi nhớ trong lòng.

Di Nguyệt Thụy chuyển thân, cả người đều tựa trên người Tiểu Đẳng Tử, “Ồ, vẫn là Tiểu Đẳng Tử tốt nhất!”

Tiểu Đẳng Tử gian nan đỡ một đại vương vúi đi tới, trong nội tâm không khỏi hỏi trời – khi nào thì chủ tử mới bỏ thói quen thỉnh thoảng tựa trên người hắn, hắn không muốn biến thành quỷ đoan mệnh.

Thật vất vả Di Nguyệt Thụy mới ăn xong điểm tâm, xoa bụng, lưu lại một câu: “Ngủ, ai cũng không được phép âm ỉ.” Nói xong lệnh cấm rồi trở về phòng ngủ. Tiểu Đẳng Tử cũng chớp chớp con mắt khô sáp, lưu lại một câu với Lôi Tư Nghị đang đi vào đại sảnh: “Tìm người đến thu thập, ta cũng muốn đi ngủ.” Sau đó xoay người theo Di Nguyệt Thụy ngủ.

Lôi Tư Nghị đứng ở trong sảnh kéo khóe miệng – sao hắn cảm thấy Tiểu Đẳng Tử sai hắn làm việc càng ngày càng tự nhiên, cũng càng ngày càng đương nhiên? Chẳng lẽ hắn đã xem mình là Người có thể gửi gắm? Lôi Tư Nghị hắc hắc cười ngậy ngô hai cái, rời khỏi đại sảnh tìm những người khác thu thập, mọi người ngủ hắn cũng ngủ, ngày hôm qua hắn cũng mệt chết đi.

Cho nên đi vào Hồng Hiền cung của Di Nguyệt Thụy thì chỉ gặp hai ba cung nữ đang quét dọn, mà không thấy những người khác.

“Người đâu?” Di Nguyệt Lâm đứng ở trước mặt một cung nữ, diện vô biểu tình hỏi.

Cung nữ vội vàng thả cái chổi trong tay, quỳ trên mặt đất trả lời: “Thất điện hạ nói là trở về phòng ngủ, không cho phép bất luận kẻ nào quấy rầy. Tiểu Đẳng Tử công công cùng Lôi thị vệ cũng trở về phòng ngủ, cái khác.....”

Nguồn :

“Tốt, các người tiếp tục làm việc của mình a.” Di Nguyệt Lâm cắt đứt lời của cung nữ, y chỉ cần biết tin tức cần biết. Xoay người, bước đến phòng của Di Nguyệt Thụy

Đến cửa phòng Di Nguyệt Thụy, Di Nguyệt Lâm đuổi hạ nhân xuống, đẩy cửa đi vào.

Trong phòng tối đen, bởi vì Di Nguyệt Thụy kéo màn che cửa sổ, nhớ rõ lúc ấy hẳn nói đây là “Bức màn”, lúc muốn ngủ, chỉ cần kéo cái này lại, có thể ngăn cản ánh sáng bên ngoài, bây giờ nhìn xác thực như thế. Di Nguyệt Lãnh chậm rãi đi đến bên giường, hai mắt nhìn chằm chằm người trên giường, chỉ đi vài bước mà Di Nguyệt Lãnh cảm giác mình tựa hồ đã đi rất nhiều năm.

Ngồi ở bên giường, Di Nguyệt Lãnh vươn tay tinh tế vuốt ve gương mặt non mịn của nhân nhi – ta tự nói với mình phải kiên nhẫn chờ, chờ người cam tâm tình nguyện cùng ta dặt tay cả đời. Ta tự nói với mình không nên gấp, người sẽ trở về, nhất định sẽ trở về bên cạnh ta, nhưng một năm trôi qua, người không xuất hiện trước mặt của ta, vì vậy ta vẫn tiếp tục chờ, liều mạng nhắc nhở chính mình phải tin tưởng người, đồng thời phải tin tưởng mình, năm thứ hai trôi qua, người vẫn không trở về, khiến tâm ta bắt đầu lo lắng, lo lắng có phải tình cảm của người đối với ta chỉ là tình cảm huynh đệ hay không, vì vậy ta tự nói với mình không thể đợi nữa, nếu như người không trở về, ta sẽ trực tiếp tìm người, mặc kệ đến lúc đó người nghĩ gì, ta phải đem người cột bên cạnh ta cả đời.

Cúi đầu xuống, dùng môi cẩn thận cảm thụ sự mềm mại trên gương mặt nhân nhi – ta bảo Ảnh Tứ định kỳ đưa tới cho ta bức họa của người, nhìn sự thay đổi của người, người cũng không biết ta cỡ nào muốn người ẩn nấp đi, không cho người khác thấy sự xinh đẹp của người, đây là sự xinh đẹp chỉ thuộc về một mình ta, nhưng ta lại phải cùng mọi người chia sẻ, chỉ vì ta không muốn bẻ gãy đôi cánh của người, bóp chết giấc mộng của người. Kết quả chứng minh sự nhẫn nại của ta là chính xác, Thụy nhi, người biết không, ta vì người mà kiên ngoa cỡ nào.

Môi đi đến cánh môi đỏ thắm của Di Nguyệt Thụy, Di Nguyệt Lãnh dùng hàm răng nhẹ nhàng cắn cắn, duỗi ra đầu lưỡi tinh tế vẽ lên cánh môi.

Trong lúc ngủ mơ, Di Nguyệt Thụy đột nhiên cảm thấy thân thể trở nên nặng nề, như là có vật gì đó đặt ở trên người hẳn làm hẳn không thở nổi. Chậm rãi mở to mắt, thấy gương mặt phóng đại trước mặt, Di Nguyệt Thụy – đây là tình huống gì.

Di Nguyệt Lãnh thấy Di Nguyệt Thụy đã mở mắt, cong khóe môi, mỉm cười – Thụy nhi, chúng ta tiếp tục việc hai năm trước bị người khác cắt đứt a.

Di Nguyệt Thụy sững sờ nhìn nụ cười trên mặt của người trước mắt, trong đầu đột nhiên hiện ra một loại động vật – hồ ly! Đối với đề nghị của Di Nguyệt Lãnh còn chưa kịp phản ứng, chờ hẳn lấy lại tinh thần thì chợt nghe Di Nguyệt Lãnh kết luận một câu: “Người không trả lời, ta coi như người đồng ý.”

Đồng ý? Hẳn đồng ý cái gì? Di Nguyệt Thụy mê mang, nhìn gương mặt trước mắt lần nữa phóng đại cùng cảm nhận được trên môi không còn sự ôn nhu mà là mạnh mẽ, sao hẳn cảm thấy lúc này chính mình đang vây hãm trong nguy hiểm?

48. Chương 48: Rốt Cục Hạ Đố

Nụ hôn dần dần trở nên cực nóng cùng cuồng dã, hai tay kháng cự cũng biến thành ôm nhau. Di Nguyệt Thụy chậm rãi nhắm mắt lại đắm chìm trong nụ hôn càng ngày càng nồng nhiệt của Di Nguyệt Lãnh, cảm thụ được nụ hôn bên môi chậm rãi dời về phía tai.

“Thụy nhi!” Khí tức ấm áp, như vũ mao chạm đến, khoái cảm khiến Di Nguyệt Thụy có cảm giác muốn vọng động.

Di Nguyệt Lãnh vừa nỉ non, vừa chậm rãi hướng đến cái cổ non mịn, xa nhau một thời gian, khiến y vô cùng tưởng niệm thân thể này, nó giống như một dòng nước lũ đánh sâu vào lý trí y.

“Ách..... Đùng.....” Di Nguyệt Thụy thở hổn hển một hơi, chỉ vì Di Nguyệt Lãnh chẳng biết từ lúc nào đã mở rộng y phục của hắn, chui đầu vào trước ngực hắn, trêu chọc hai điểm thù du giữa ngực.

“Thụy nhi.....” Ngón tay thon dài như là đạn tấu cảm khúc, tinh tế vuốt ve làn da tuyết trắng, chậm rãi đi tới khu vực y hướng tới đã lâu.

Di Nguyệt Lành nâng người lên một chút, ánh mắt như liệt hỏa khiến thần kinh yếu ớt của Di Nguyệt Thụy không chịu nổi. Đôi mắt có chút ẩm ướt, mặt như hoa đào, là da như ngọc, còn có thân hình run nhẹ như mời y tình tế nhắm nháp.

“Đừng xem.....” Di Nguyệt Thụy giơ tay lên muốn che khuất ánh mắt của y, nhưng lúc này thần sắc xấu hổ của hắn lại càng thêm kích thích Di Nguyệt Lành, cúi đầu một lần nữa bắt lấy cánh môi đỏ tươi, như muốn cắn nuốt lẫn nhau, không cho chạy thoát.

Nụ hôn chậm rãi thăm dò những nơi huyền bí của thân hình xinh đẹp, đi đến yết hầu, đi qua ngực, lướt qua eo, cuối cùng đi tới khu vực khó có thể nói, tinh tế dùng môi đồ dằm, ngón tay lại vụng trộm hướng đến mục đích cuối cùng.

“Ngừng..... Ngừng..... Dừng lại.....” Di Nguyệt Thụy lắc lắc đầu, mái tóc đen như tơ rải trên gối, đánh sâu vào thị giác của người xem. Nhưng trái ngược với lời nói chính là đôi tay kia nắm chặt mái tóc đang vùi giữa hai chân.

Cặp môi đỏ mọng phun ra bạch dịch, ngón tay chậm rãi đi tới cấm địa, cảm nhận được nhân nhi có chút cứng lại, Di Nguyệt Lành một lần nữa trở lại bên trên, “Đến, Thụy nhi, cảm nhận hương vị của chính mình.”

Một lần nữa lý trí của Di Nguyệt Thụy bị mang đi, quên mất cảm giác kỳ quái do khuếch trương thân thể đằng sau.

Thấy thần sắc mê mang của Di Nguyệt Thụy, Di Nguyệt Lành rút ra ngón tay khuếch trương, tăng thêm hôn môi, hạ thân trầm xuống, lợi khí phá tan hết thấy chương ngại, rốt cục đem hai người dây dưa một chỗ.

Thân thể tựa như bị người hung hăng xé rách thành hai nửa, khoái cảm lúc trước đều ở giờ phút này không cánh mà bay. Lệ theo hai mắt nhắm chặt không ngừng rơi xuống, muốn hò hét lại bị nụ hôn phủ kín, chỉ có thể đem thống khổ nức nở nghẹn ngào giữa cánh môi.

Di Nguyệt Lành kiên trì bất động, vươn tay ra vuốt ve những nơi mẫn cảm của hắn, nụ hôn từ cánh môi đi đến khoeo mắt, vì hắn xóa đi nước mắt thống khổ.

“Thụy nhi ngoan, buông lỏng sẽ không đau!” Lời nói nhỏ nhẹ trấn an, hai tay cũng không nhàn rỗi, trong đó một tay đi vào nơi hai người tiếp xúc nhẹ nhàng mát xa, tay kia vuốt ve vuốt ve ngọc hành của Di Nguyệt Thụy bởi vì đau đớn mà buông xuống.

Khoái cảm dần dần thu lại, Di Nguyệt Thụy mở hai mắt, thấy trước mắt là khuôn mặt tuấn mỹ kìm nén, biết rõ Di Nguyệt Lành đang nhẫn nại. Có sự săn sóc này là đủ rồi, Di Nguyệt Thụy tự nói với mình, đã đặt quyết tâm cùng người trước mắt đi tới cùng, cho nên như vậy sẽ tốt hơn.

“Ta..... Không có việc gì!” Di Nguyệt Thụy ôm cổ Di Nguyệt Lành, có chút thở dốc nói, ngẩng đầu hôn đôi môi phía trên, ý bảo đối phương hắn đã có thể tiếp nhận.

Di Nguyệt Lành hơi di chuyển, thấy trên nét mặt Di Nguyệt Thụy xuất hiện một tia khoái cảm, không tiếp tục kiềm chế chính mình.

“Thụy nhi, xin lỗi rồi!” Theo tiếng nói, Di Nguyệt Thụy ngênh đón bão tố.

Một canh giờ trôi qua..... Hai canh giờ trôi qua.....

“Ân..... A..... Người..... A..... Người đủ..... Đủ chưa!” Di Nguyệt Thụy muốn chất vấn người còn đang luật động trên người hắn, lại bởi vì động tác của đối phương mà phát ra tiếng rên rỉ.

“Sao có thể đủ!” Thanh âm không còn có sự tỉnh táo như bình thường, bởi vì tình dục mà trở nên khàn khàn, còn mang theo tiếng thở dốc.

“Người..... A..... Dừng lại..... Ân..... Cho ta!” Di Nguyệt Thụy vung cánh tay vô lực vuốt Di Nguyệt Lành.

Trả lời hắn chính là Di Nguyệt Lành càng thêm mạnh mẽ va chạm.

Thời gian chậm rãi trôi qua, gian phòng càng thêm hắc ám, nhưng việc nên tiếp tục vẫn đang tiếp tục.

“Cầu..... Cầu người..... Đừng..... Lại đến” Di Nguyệt Thụy ôm gối dựa lưng về phía Di Nguyệt Lành, thanh âm phát ra mang theo hơi thở mong manh, còn mang theo khóc âm.

“Chờ..... Chờ lát nữa.....” Di Nguyệt Lãnh tiếp tục hưởng thụ dục triều. Thân hình xinh đẹp này, làm y cảm thấy thể nào cũng không đủ, cho dù y biết rõ khuôn mặt của nhân nhi dưới thân không sai biệt lắm với y, nhưng y không có biện pháp dừng lại, tưởng niệm tích lũy nhiều năm không thể nào đuổi đi chỉ trong chốc lát.

“A..... Người..... Ân..... Điều..... Chờ đã lâu rồi.” Thanh âm Di Nguyệt Thụy đều đã khản đặc, cơ bản nói không ra lời, nhưng như vậy thật sự hơi quá đáng, hẳn cho rằng Di Nguyệt Lãnh là muốn đem hắn làm chết trên giường.

Vì vậy ở ngoài cửa gác hồi lâu, cũng nghe được hồi lâu, Lôi Tư Nghị cùng Tiểu Đẳng Tử chợt nghe câu nói cuối cùng của thất điện hạ trong ngày hôm nay: “Di Nguyệt Lãnh, từ nay về sau ngươi mơ tưởng đụng ta, nếu không ta với ngươi cùng họ.”

Tiểu Đẳng Tử cùng Lôi Tư Nghị nhìn nhau, đều thấy được suy nghĩ giống nhau trong mắt đối phương – thái tử điện hạ, thật không bình thường. Đã một ngày còn không ngừng, thất điện hạ, chúng nô tài sẽ giúp ngài cầu nguyện lão nhân gia.

Trong ngự thư phòng, ánh nến lờ lờ, Di Nguyệt Lâm ngồi trước thư trác, vừa nhắc bút muốn phê duyệt tấu chương trước mặt, trong lúc đó chớp mũi ngửi được một cỗ hương vị ngọt ngào, tiếp theo là cảm giác vật gì đó vọt tới bên miệng.

“Ọc!” Một ngụm máu đen phun ra, Di Nguyệt Lâm ngất trên ghế.

“Hoàng thượng..... Hoàng thượng.....” Thái giám Tiểu Thuận Tử bị tình cảm đột ngột trước mắt làm sợ tới mức không biết làm sao, liền thanh gọi Di Nguyệt Lâm, nhưng không có một chút phản ứng.

Khuôn mặt tái nhợt, loạng choạng đi tới trước cửa hô to: “Người đâu, mau tới, hoàng thượng thổ huyết té xỉu, mau tìm ngự y!”

Trong lúc nhất thời, cả hoàng cung bối rối vô cùng. Ngoại trừ Hồng Hiến cung của Di Nguyệt Thụy hoàn toàn yên tĩnh, không bị bên ngoài ảnh hưởng.

Ảnh Nhất nhẹ nhàng linh hoạt rơi xuống trước cửa, “Chủ tử, hoàng đế thổ huyết té xỉu. Nương nương của tất cả các cung cùng hoàng tử đều đi đến tẩm cung hoàng thượng.” Nghe được bên trong truyền đến một tiếng trả lời, thân lóe lên, trước cửa không còn thấy thân ảnh.

Bạn đang ?

Trong phòng, Di Nguyệt Lãnh không còn tiếp tục bắt luận cái gì, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc ẩm ướt mồ hôi của Di Nguyệt Thụy, nghe tiếng hít thở nhẹ nhàng của hắn, trong nội tâm là thỏa mãn vô hạn. Cúi đầu hôn hôn trán của hắn.

“Từ bỏ, Lãnh” Di Nguyệt Thụy trở mình. Di Nguyệt Lãnh cười khê, giúp hắn dịch hảo góc chăn, đứng dậy mặc y phục.

Mở cửa, Lôi Tư Nghị cùng Tiểu Đẳng Tử vẫn còn đang đứng ngoài. Di Nguyệt Lãnh phân phó Tiểu Đẳng Tử, “Bảo trù phòng nấu sẵn chút gì đó, chờ Thụy nhi tỉnh thì mang đến cho hắn.”

Tiểu Đẳng Tử nghe lệnh đi xuống, Di Nguyệt Lãnh để lại một câu, “Trông nom.” Rồi dẫn Lôi Tư Nghị đi thẳng đến tẩm cung của Di Nguyệt Lâm.

49. Chương 49: Độc Phát

Lúc Di Nguyệt Lãnh đi tới tẩm cung của Di Nguyệt Lâm thì, trong đó đã đèn đuốc sáng trưng. Hắn từng đã tới đây mấy lần, nhưng chưa từng tới vào lúc sáng rõ như thế.

Ngắm nhìn bốn phía, Di Nguyệt Lãnh không để ý tới thần sắc của người khác, đi thẳng đến bên giường Di Nguyệt Lâm. Nữ nhân vận hoàng y đang ngồi dựa bên giường là nữ nhân tôn quý nhất Y Vân vương triều

– hoàng hậu. Lúc này nàng dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn Di Nguyệt Lân, đứng bên cạnh còn có vài nường nường trong hậu cung, không ít người dùng khăn tay lau khóe mắt.

Di Nguyệt Lân tiến lên, chỉ hơi cúi đầu: “Hoàng hậu nương nương cát tường, các vị nương nương cát tường.” Sau đó không đợi mọi người nói liền xoay người nhìn về phía ngự y đang chẩn đoán bệnh cho Di Nguyệt Lân, “Trầm ngự y, phụ hoàng thế nào?”

Chẩn đoán bệnh cho Di Nguyệt Lân là một lão nhân đã qua tuổi hoa giáp (60), chỉ thấy hần nhấm mắt đặt tay lên mạch đập của Di Nguyệt Lân, thần sắc trên mặt khi thì giãn ra khi thì nhú chặt, nghe được câu hỏi của Di Nguyệt Lân thì mở hai mắt, run rẩy đứng lên: “Khởi bẩm thái tử, độc trong cơ thể hoàng thượng đột nhiên độc phát, nhất thời khí huyết không thông, tạm thời không có gì đáng ngại. Nhưng.....”

Nhìn lão nhân trước mắt có chút do dự, Di Nguyệt Lân rũ mi mắt xuống, “Cứ nói đừng ngại.”

“Trước kia độc trên người hoàng thượng chỉ là ẩn núp, nhưng hôm nay chẳng biết tại sao đột nhiên sống dậy. Thần..... Thần chẩn đoán ba ngày tiếp theo độc sẽ xâm nhập tâm mạch của hoàng thượng, đến lúc đó..... Thần tội đáng chết vạn lần, thần không có năng lực giải độc.” Nói xong Trầm lão quỳ xuống.

“Tại sao đột nhiên độc phát?” Hoàng hậu vẫn một mực im lặng đột nhiên lên tiếng, thanh âm lạnh lùng, có vẻ nàng đối với chuyện Di Nguyệt Lân trúng độc cũng không để ý.

Trầm ngự y ngẩn người, quỳ trên mặt đất, nhỏ giọng trả lời: “Hoàng thượng trúng độc, nhưng trước kia độc chỉ ẩn núp trong cơ thể. Không có độc dẫn thì không thể độc phát. Chắc hẳn hôm nay hoàng thượng trúng độc dẫn, mới có thể độc phát. Chỉ là độc dẫn này, thứ cho thần vô năng.”

“Đã vô năng, giữ lại làm gì.” Hoàng hậu miễn cưỡng liếc mắt nhìn người quỳ rạp trên mặt đất, cặp môi đỏ mọng khẽ mở lấy đi một cái mạng, “Người tới, kéo Trầm Tĩnh xuống, chém!”

Tiếng nói rơi xuống, hai thị vệ từ ngoài cửa đi vào, muốn tiến lên kéo Trầm Tĩnh xuống, những người khác giữ im lặng, chỉ cúi đầu, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn rồi lại nhanh chóng cúi đầu xuống.

“Chờ một chút!” Trong không gian yên tĩnh một thanh âm lạnh như băng vang lên, thị vệ vội dừng động tác.

“Như thế nào, thái tử có ý kiến gì với mệnh lệnh của bốn cung sao.” Hoàng hậu không giận không buồn bực, chỉ cứng nhắc hỏi. Nhưng bộ dáng này lại khiến những người đứng một bên cảm giác được một cơn sóng lớn mãnh liệt.

“Không dám, chỉ là hoàng nhi cho rằng Trầm ngự y là nguyên lão đức cao vọng trọng, lập được không ít công lao, không nên vì lúc này mà quên mất những gì hắn đã làm; Hơn nữa, hiện tại cũng chỉ có Trầm ngự y có thể khống chế độc trên người phụ hoàng. Lúc này nương nương muốn Trầm ngự y chết, làm người ta cảm thấy nương nương muốn phụ hoàng.....” Về sau không cần phải nói, tất cả mọi người ở đây đều hiểu hết ý câu nói.

“Làm càn! Người dám vũ nhục tâm của bốn cung đối với hoàng thượng.” Nữ nhân đoan trang lửa giận ngập trời, nhưng vẻ mặt vẫn rất bình tĩnh, giống như lời nói này không phải từ miệng nàng nói ra.

“Không dám.” Di Nguyệt Lân có chút chấp tay.

“Thái tử diện hạ nói có lý, bốn cung sẽ không trách tội ! Trầm ngự y!” Hoàng hậu xoay người.

“Có thần!” Trầm Tĩnh vội vàng lên tiếng.

“Người tốt nhất cầu nguyện người có thể giải được độc cho hoàng thượng, bằng không giết cửu tộc! Được rồi, bốn cung một mối, hồi cung.” Hoàng hậu đứng dậy, rời khỏi giường, đi đến trước mặt Di Nguyệt Lân, nhìn thẳng vào y, Di Nguyệt Lân cũng không để ý tới ánh mắt của nàng, chỉ nhàm chán vuốt ve ngọc bội bên hông.

“Người quá kiêu ngạo luôn là người ngã đau nhất.” Hoàng hậu rút ra mấy chữ qua kẽ răng, thanh âm chỉ có nàng và Di Nguyệt Lân mới có thể nghe được.

“Cung tiễn hoàng hậu nương nương!” Di Nguyệt Lân cao giọng trả lời cung kính, hoàng hậu phát tay áo rời đi.

Các phi tử khác trong hậu cung nhìn thấy hoàng hậu đi, đều lần lượt rời khỏi. Di Nguyệt Lãnh đột nhiên cảm giác có ánh mắt ác độc nhìn mình, xoay người, chỉ thấy bóng lưng Di Nguyệt Vũ đang ho khan cùng Dung phi rời đi. Di Nguyệt Lãnh dường như biết được cái gì đó, mắt nhìn nhìn bóng lưng nhỏ bé và yếu ớt, khóe miệng khê cong, quay đầu Trầm Tĩnh đang quỳ: “Trầm lão trở về nghỉ ngơi trước, ngày mai đến tìm Thụy nhi, hẳn là hẳn có chút đầu mối.”

Trầm Tĩnh kinh ngạc ngẩng đầu, trong nháy mắt lại trở lại thần sắc cung kính: “Thần cáo lui trước.” Thấy Di Nguyệt Lãnh gật đầu, cũng chậm chậm thối lui khỏi tầm cung.

Di Nguyệt Lãnh lạnh lùng nhìn gương mặt tái nhợt của Di Nguyệt Lâm, nhẹ nhàng cười, phân phó thái giám bên cạnh chiếu cố hẳn, rồi xoay người rời đi. Y muốn xem bảo bối của y đã tỉnh chưa.

Di Nguyệt Thụy chậm rãi mở mắt, mê mang – nơi này nhìn thật quen mắt, nhưng không phải phòng của hẳn a. Nháy mắt mấy cái, thần trí thanh tỉnh, nhận ra phòng này là phòng trong nội cung của hẳn.

Không biết tại sao cổ họng có chút đau, miệng khô muốn chết. Lấy tay chống xuống giường muốn đứng dậy, không ngờ mới động thoắt cái toàn thân đau nhức, như là bị người ta xẻ ra rồi lắp ráp lại. Nhất là hẳn vừa mới ngồi dậy thì tay chân lại vô lực ngã xuống giường, vị trí không thể dùng ngôn ngữ để nói phía sau lưng đau nhức giống như là muốn lấy mạng của hẳn.

Trong nháy mắt, Di Nguyệt Thụy nhớ tới nguyên nhân làm hẳn biến thành cái dạng này. Lửa giận cùng xấu hổ đan xen, thiêu đốt tâm trí người nào đó, làm người nào đó trong lòng đem tổ tông mười tám đời của một người khác ân cần thăm hỏi một lần, cuối cùng không ngừng lặp đi lặp lại Tam Tự Kinh nhiều năm chưa từng dùng qua ở trong đầu.

Chờ Di Nguyệt Thụy hồi thần, phát hiện một vấn đề nghiêm trọng – trong phòng chỉ có một mình hẳn. Chẳng lẽ có người đem hẳn găm sạch một chỗ cũng không chứa rồi vô mông rời đi? Chẳng biết tại sao trong đầu đột nhiên xuất hiện ý nghĩ này, Di Nguyệt Thụy oán hận đem gối một bên dùng sức xé, đáng tiếc hẳn đã quên tình trạng thân thể của hẳn lúc này, quăng ra cái gối thiếu chút nữa khiến hẳn đau đớn, “Ngô..... Đau chết!”

Tiểu Đẳng Tử ở ngoài cửa chờ đã lâu nghe được thanh âm từ bên trong truyền ra, vội vàng kêu: “Điện hạ đã tỉnh? Nô tài tiến vào hầu hạ!”

Di Nguyệt Thụy vì nhất thời khê động nơi sử dụng quá độ đẳng sau, đau nhức không nói nên lời. Tiểu Đẳng Tử đợi đã lâu cũng không nghe đến tiếng trả lời, đành phải tiếp tục đứng thẳng bất động tại cửa ra vào.

“Thụy nhi vẫn chưa tỉnh sao?” Thanh âm lạnh băng như một thùng nước lạnh xối lên người Tiểu Đẳng Tử, kích thích Tiểu Đẳng Tử vội vàng hồi thần: “Bên trong vừa có thanh âm, nhưng sau lại không có?”

Người tới cầm lấy chậu nước còn bốc hơi trên tay Tiểu Đẳng Tử, diện vô biểu tình bảo hẳn lui xuống dưới, đẩy cửa ra, chỉ thấy nhân nhi trên giường dùng ánh mắt hận không thể lột da nhìn mình. Đóng cửa lại, đem chậu nước để trên bàn, vắt khăn mặt, tiến lên, quan tâm hỏi “Thụy nhi, còn đau?”

“Di Nguyệt Lãnh, ngươi còn không biết xấu hổ sao!” Một câu của Di Nguyệt Lãnh khiến hận cũ hận mới trong lòng Di Nguyệt Thụy cùng nhau bộc phát, lấy gối đầu trên giường ném vào Di Nguyệt Lãnh, đáng tiếc gối đầu không có lực sát thương, bị mục tiêu thoải mái tiếp được.

“Ngươi đừng lộn xộn, nếu không sẽ càng đau.” Di Nguyệt Lãnh tiến lên đem khăn xoa xoa khuôn mặt Di Nguyệt Thụy.

“Ngươi cho rằng ai là đầu sỏ gây nên?” Di Nguyệt Thụy dùng khóe mắt liếc y, Di Nguyệt Lãnh không nói thêm gì nữa, hai tay mát xa qua lại trên người Di Nguyệt Thụy, Di Nguyệt Thụy từ từ nhắm hai mắt hưởng thụ, không ngờ kỹ thuật mát xa của thái tử điện hạ rất tốt a, cái eo không còn mỏi nhừ, thân thể cũng không còn động một cái là lại đau. Chỉ là cái tay này.....

“Di Nguyệt Lãnh, tay của ngươi sờ ở đâu đó?” Di Nguyệt Thụy đỏ mặt rống giận, ngươi không thể thành thành thật thật mát xa cho ta sao.

Di Nguyệt Lãnh thu hồi cách tay, lấy y phục một bên mặc cho Di Nguyệt Thụy. Sau đó ôm lấy hẳn đi đến bên bàn, vừa đến bên Di Nguyệt Thụy liền cầm ấm trà lên tu thẳng – chết khát ta!

Tiểu Đẳng Tử vào thu thập giường chiếu, đổ mặt đệm đệm giường ... thay đổi toàn bộ, Lôi Tư Nghị từ trừ phòng bưng đồ ăn tối, đặt trên bàn, thấy Tiểu Đẳng Tử đổ bưng cả khuôn mặt, hấn ngay cả sắc mặt biến cũng không biến, tự giác cầm đệm giường trên tay Tiểu Đẳng Tử đưa ra ngoài....

Di Nguyệt Thụy rót hết trà, nhìn thức ăn trên bàn lập tức cảm thấy bụng kêu vang, không tự giác dùng ánh mắt hung hăng ai oan liếc người phía sau – quả thực không phải người, là dã thú, dã thú đói lốt người. W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Di Nguyệt Lãnh không quan tâm, cầm lấy chiếc đĩa gấp đồ ăn uy người trong lòng, thanh âm không mang theo bất cứ tia cảm tình nào nói: “Đêm nay phụ hoàng độc phát.”

Di Nguyệt Thụy cả kinh, “Cái gì!”

“Không có việc gì, độc tạm thời được Trầm ngự y khống chế. Nhưng Trầm ngự y cũng nói nếu như trong ba ngày không có giải được, hậu quả không thể lường được.” Tay vẫn không ngừng gấp, uy thịt cá vào trong miệng nhân nhi.

“Ba ngày a! Khá tốt!” Di Nguyệt Thụy nhai thịt cá trong miệng, chậm rãi cân nhắc, “Thời gian hấn là đủ.”
“Ăn!”

50. Chương 50: Vân Khai Vụ Tán [Nhất]

Ăn uống no đủ, Di Nguyệt Thụy vỗ vỗ bả vai Di Nguyệt Lãnh, chỉ chỉ giường chiếu, là ý nói – ôm ta về giường, ta muốn tiếp tục ngủ.

Không có cách nào a, cả ngày vận động mệt mỏi, tuy nhìn như hấn không làm động tác gì nhiều, nhưng không có hấn phối hợp, loại vận động này có thể làm xong sao? Hiển nhiên là không có khả năng, cho nên hấn ngoại trừ lên tiếng còn xuất cả khí lực, hiện tại mệt chết đi được, mà mệt mỏi thì phải ngủ để bổ sung.

Di Nguyệt Lãnh gật đầu, lại ôm hấn đi vào một gian phòng khác, trong này đặt một cái dục dũng, bên trong sớm được chuẩn bị nước ấm, “Tắm rửa rồi ngủ.”

Di Nguyệt Thụy nghĩ thấy cũng đúng, toàn thân dính dính, xác thực không thoải mái. Ngẩng đầu, hai mắt nhìn Di Nguyệt Lãnh, truyền tin tức – người mau đi ra, ta muốn tắm rửa.

Đáng tiếc Di Nguyệt Lãnh không để ý tới, mà tay chậm rãi thoát y phục trên người hấn, Di Nguyệt Thụy uốn éo uốn éo thân thể, nhỏ giọng nói: “Ta tự mình làm.”

Kháng nghị không có hiệu quả, y phục đã bị người thoát không còn một mảnh, bỏ vào dục dũng. Để nước ngập thân, Di Nguyệt Thụy thoải mái thở dài một tiếng, tất cả mệt nhọc phẳng phất đều theo nhiệt khí bốc hơi.

Cảm giác được nước bên người kịch liệt lắc lư, lại trở về yên lặng, mà dục dũng vốn rất lớn trở nên chật hơn, Di Nguyệt Thụy trợn mắt, thấy gương mặt phóng đại phía trước, mạnh mẽ hít vào một hơi, tiếp theo nhìn thấy thân thân hình Di Nguyệt Lãnh mà không thể chuyển tầm mắt.

“Hài lòng không?” Di Nguyệt lãnh cười khế, vươn tay ôm lấy nhân nhi, tay dọc theo tuyến lưng duyên dáng đi xuống phía dưới.

Di Nguyệt Thụy mặt đỏ bừng, như là thoa lên một tầng son, trông rất đẹp mắt. Cuống quýt bắt lấy cái tay đang tiếp cận nơi đã sử dụng quá độ, “Người..... Người muốn làm gì?”

Di Nguyệt Lãnh dùng tay kia chậm rãi vuốt ve thắt lưng Di Nguyệt Thụy, “Ta sẽ không làm tiếp cái gì, cho dù ta rất muốn người nhưng ta có thể chịu được. Bây giờ ta chỉ giúp người rửa sạch sẽ, bằng không sẽ đau bụng.”

Di Nguyệt Thụy đã không còn nghe rõ Di Nguyệt Lân nói cái gì, bên eo của hắn vốn rất mềm mại, trải qua một ngày tình cảm dục, hôm nay càng thêm mềm mại. Tay của Di Nguyệt Lân lại đang vuốt eo hắn, khiến hắn như là không có xương cốt ngã vào trong ngực Di Nguyệt Lân, mặc y muốn làm gì thì làm.

Bất quá may mắn Di Nguyệt Lân cũng thông cảm cho hắn, không hề làm cái gì quá phận, chỉ là giúp hắn rửa sạch sẽ, nhìn mặt nước nổi lên thứ gì đó, trong nội tâm Di Nguyệt Lân có một loại thỏa mãn khó nói lên lời – rốt cục người này đã chính thức thuộc về mình, rốt cục có người để mình đau, để mình yêu. Thỏa mãn qua đi, trong mắt bắt đầu hiển hiện một tia u buồn – nếu như hắn hiểu tất cả mọi chuyện, còn có thể như bây giờ không.

Thấy Di Nguyệt Thụy đã buồn ngủ, Di Nguyệt Lân than nhẹ, yêu thương hôn hôn môi của hắn, giúp hắn lau mình mặc y phục, ôm hắn trở lại phòng. Gian phòng đã được dọn dẹp sạch sẽ, khom người đem Di Nguyệt Thụy đặt trên giường, Di Nguyệt Lân cũng thoát xiêm y lên giường.

“Đi theo dõi!” Di Nguyệt Lân phân phó một câu trong không khí, nghiêng người ôm eo Di Nguyệt Thụy, cũng nhắm mắt lại.

Ngày hôm sau Di Nguyệt Thụy tỉnh thì thấy Di Nguyệt Lân vẫn đang nhắm mắt, hô hấp đều đều, hiển nhiên chưa tỉnh lại. Vươn tay tỉnh té miêu tả hình dáng của y, đã bao lâu, mình không ngủ an tâm như thế, hình như là bắt đầu từ khi bọn họ chia lìa.

Tay chậm rãi xẹt qua mí mắt Di Nguyệt Lân, mục mâu sâu như hồ nước bị bao phủ, song đôi mắt lạnh lùng, làm cho người đứng trước mặt của nó không chỗ ẩn nấp, như là chỉ cần bị nó quét qua, tất cả bí mật đều hiện ra, khiến người ta e ngại. Nhưng Di Nguyệt Thụy cũng không e ngại, bởi vì ánh mắt này khi nhìn hắn chỉ có nồng đậm sùng nịnh và có khi là bất đắc dĩ.

Di Nguyệt Thụy thở dài – gặp gỡ được y trong thế giới này chính là hạnh phúc lớn nhất. Ghé vào người Di Nguyệt Lân, Di Nguyệt Thụy lộ ra nụ cười ngọt ngào, đầu nhẹ nhàng cọ cọ lồng ngực rắn chắc.

Cảm giác được một bàn tay xoa lưng của mình, Di Nguyệt Thụy ngẩng đầu đón nhận ánh mắt ôn nhu của Di Nguyệt Lân, nhẹ nhàng cười, “Đánh thức người?”

Di Nguyệt Lân lắc đầu, trong mắt tràn đầy nhu tình giống như muốn tràn ra, Di Nguyệt Thụy bị nhìn như thế càng ngày càng xấu hổ, hai mắt liếc trái liếc phải nhưng không dám nhìn y.

Di Nguyệt Lân thấy động tác đáng yêu như vậy của Di Nguyệt Thụy, nheo mắt, định trụ cái đầu đang nhìn chung quanh, chuẩn bị hôn lên đôi môi đỏ tươi, Di Nguyệt Thụy đỏ mặt nhắm mắt lại.

Tối gần, tối gần, sắp chạm.

“Điện hạ, tỉnh rồi sao?” Trên cửa truyền tiếng gõ cùng thanh âm hỏi han bên ngoài đánh tan không khí ám muội trong phòng.

Di Nguyệt Thụy như là bị cái gì đâm một nhát, mạnh mẽ đẩy Di Nguyệt Lân ra, nhảy dựng lên, hướng về phía bên ngoài trả lời: “Đã tỉnh, đợi lát nữa tiến vào.”

Di Nguyệt Lân nhất thời không đề phòng, bị Di Nguyệt Thụy đẩy, đầu đập lấy ván giường sau lưng, có chút chóng mặt. Nhắm mắt lại, lòng tràn đầy bất đắc dĩ, vì con đường tình cảm của chính mình và Di Nguyệt Thụy sau này mà thở dài – nhấp nhô a!

Di Nguyệt Thụy mặc xong, quay đầu thấy Di Nguyệt Lân vẫn ngồi ở trên giường, lo lắng tiến lên hỏi: “Có phải đụng quá mạnh không?” Hắn vừa mới nghe được tiếng va chạm – chẳng lẽ đụng quá mạnh, nào chấn động.

“Đúng vậy, rất đau.” Thấy thần sắc lo lắng của Di Nguyệt Thụy, Di Nguyệt Lân chớp chớp mắt, “Người hôn, sẽ không đau.”

Di Nguyệt Thụy phẫn nộ, tay đẩy, Di Nguyệt Lân lại không phòng bị, đầu lại va phải ván giường, lần này là thực đau, đáng tiếc Di Nguyệt Thụy đã không để ý tới y, xoay người rời khỏi giường, đi đến mở cửa ra, đứng bên ngoài là Tiểu Đẳng Tử.

“Làm sao vậy?” Di Nguyệt Thụy xoay người để Tiểu Đẳng Tử bưng nước rửa mặt vào phòng, thuận miệng hỏi.

Tiểu Đẳng Tử vào phòng trông thấy Di Nguyệt Lãnh đang mặc y phục, liền tranh thủ vắt khô khăn mặt đưa cho Di Nguyệt Thụy, sau đó tiến lên hầu hạ Di Nguyệt Lãnh. Bọn đang ?

“Tiểu Đẳng Tử giúp ta xoa xoa cái ót!” Di Nguyệt Lãnh ngồi ở trước bàn, tự tiểu phi tiểu nhìn thần sắc áy náy của Di Nguyệt Thụy.

Tiểu Đẳng Tử hoang mang theo lời làm việc, sau đó nói: “Đúng rồi, thất điện hạ, Trầm ngự y đang đợi ở chính sảnh.”

“A! Hẳn tìm ta làm gì?” Di Nguyệt Thụy đem khăn mặt ném vào chậu, đuổi Tiểu Đẳng Tử sang một bên, chính mình tiếp tục làm thay hắc.

“Là ta bảo hắc tìm người, độc của phụ hoàng chưa rõ. Ta cảm thấy hắc có thể nhìn ra cái gì a?” Di Nguyệt Lãnh dựa vào trong ngực Di Nguyệt Thụy, hưởng thụ xoa bóp nhẹ nhàng của hắc.

“Độc của phụ hoàng, ta đã biết. Chỉ là có chút chuyện cần xem xét. Lãnh, chúng ta đến ngự thư phòng a. Ta cảm giác có cái gì đó.” Di Nguyệt Thụy bắt đầu tự hỏi, tay có chút dừng lại.

Di Nguyệt Lãnh đứng dậy nhìn nhân nhi đang còn suy nghĩ, hôn trộm một cái, ôm eo của hắc, “Đã không còn đau nữa sao?”

Di Nguyệt Thụy đỏ mặt, vội vội vàng vàng đẩy y, đi ra khỏi phòng. Di Nguyệt Lãnh lắc đầu, cái này mà cũng xấu hổ, nâng bước đi theo Di Nguyệt Thụy.

Tiểu Đẳng Tử bưng chậu nước, đỏ mặt đi ra ngoài cuối cùng – người này có đúng là thái tử điện hạ lãnh khốc vô tình, thần tượng của hắc không a. Sao bây giờ càng xem càng thấy giống côn đồ ven đường a! Ai – hình tượng thần tượng tan vỡ, Tiểu Đẳng Tử đau lòng.

Di Nguyệt Thụy đỏ mặt xông vào trong sảnh, thấy một lão nhân đã qua hoa giáp (60) đang ngồi, hung hăng mắng thăm Di Nguyệt Lãnh một câu – người ta đã già như vậy, sao còn không cho người ta về hưu, thật không phải là người.

Thấy Trầm Tĩnh lạy bái, Di Nguyệt Thụy bước lên trước đỡ lấy, “Trầm ngự y miễn lễ.”

Trầm Tĩnh nhìn nam tử trước mắt, bên ngoài giống Tử quý phi đã qua đời, lông mày mảnh, môi không điểm mà đỏ như chu sa, hai mắt trong suốt linh động, da tuyết trắng, mặc một thân bạch y giống như tiên tử xuống trần gian. Bất quá trên mặt tiên tử ẩn ẩn anh khí, khiến người ta vừa nhìn liền biết người này là nam tử, nhưng còn xinh đẹp hơn nữ tử.

Sau đó Di Nguyệt Lãnh đi vào thấy Trầm Tĩnh chăm chú nhìn Di Nguyệt Thụy, ánh mắt không vui như muốn lăng trì hắc (ách ~). Trầm Tĩnh chuyên chú quan sát Di Nguyệt Thụy, đột nhiên cảm giác bên người nhiệt độ tựa hồ càng lúc càng thấp. Quay đầu nhìn, chỉ thấy Di Nguyệt Lãnh dùng vẻ mặt âm trầm nhìn mình, sợ tới mức hắc vội vàng quỳ xuống đất: “Hạ quan khấu kiến thái tử điện hạ.”

Di Nguyệt Lãnh chỉ là đáp nhẹ một tiếng, cũng không có ý cho hắc đứng lên. Lướt qua hắc, nắm tay Di Nguyệt Thụy dẫn tới bên bàn, Di Nguyệt Thụy quay đầu lại nhìn Trầm Tĩnh đang quỳ gối, nhìn Di Nguyệt Lãnh, không đồng ý lạp lạp tay áo Di Nguyệt Lãnh, hung ác trừng mắt liếc y.

Thấy Di Nguyệt Thụy bởi vì một người không liên quan mà trừng mình, trong nội tâm lại càng không thư thái, nhưng không muốn làm Di Nguyệt Thụy mất hứng, chỉ có thể lạnh như băng nói: “Đứng dậy.”

Lúc này, Tiểu Đẳng Tử cùng Lôi Tư Nghị bưng đồ ăn sáng tiến đến, Di Nguyệt Thụy nhìn sắc mặt tái nhợt của Trầm Tĩnh: “Trầm ngự y dùng cơm chưa, nếu chưa cùng ngồi ăn.”

Trầm Tĩnh ngẩng đầu nhìn Di Nguyệt Thụy, lại nhìn nhìn Di Nguyệt Lãnh diện vô biểu tình, lắc đầu, “Thần đã dùng qua.” Hắc không có can đảm cùng ngồi ăn với Di Nguyệt Lãnh, chưa nói đến có thể tiêu hóa hay không, mà ngay cả có thể nuốt xuống dưới hay không cũng là một vấn đề.

Trầm Tĩnh ngàn trông mong vạn trông mong, rốt cục Di Nguyệt Lãnh cùng Di Nguyệt Thụy cũng chậm rì rì ăn xong. Trầm Tĩnh đầu đầy hắc tuyến – chưa từng thấy qua người nào có thể kéo dài bữa sáng tận một canh giờ, hơn nữa sức ăn..... Nhìn thân thể Di Nguyệt Thụy, thật không biết thức ăn chạy đi đâu.

Thấy Di Nguyệt Thụy để đũa xuống, Trầm Tĩnh vội vàng đứng lên, cúi đầu, “Thất diện hạ, thần muốn lãnh giáo diện hạ một chút về chuyện của hoàng thượng.”

“Không nhớ, chúng ta đến ngự thư phòng trước.” Di Nguyệt Thụy đứng dậy, cười nói với Trầm Tĩnh.

Trầm Tĩnh thương cảm – nghiệp chương a, một nam nhân không nên có bộ dáng xinh đẹp như vậy.

Di Nguyệt Lãnh không vui kéo tay Di Nguyệt Thụy, đi ra ngoài cửa, trong nội tâm ngầm hạ quyết định – chờ giải quyết chuyện Di Nguyệt Lâm xong, móc mắt Trầm Tĩnh xuống, dám nhìn người của y như vậy.

Di Nguyệt Thụy vẫn không biết lúc này trong lòng Di Nguyệt Lãnh tinh phong huyết vũ, cười tủm tỉm quay đầu nói với Trầm Tĩnh: “Trầm ngự y, chúng ta đi thôi.”

Trầm Tĩnh vội vàng phục hồi tinh thần, đuổi kịp bọn họ. Khuôn mặt già nua đỏ lên – ai, thật không ngờ định lực của mình trở nên kém như vậy, lão bà tử, ta thực xin lỗi người.

51. Chương 51: Vân Khai Vụ Tán [Nhị]

Di Nguyệt Thụy, Di Nguyệt Lãnh cùng Trầm Tĩnh đứng trong ngự thư phòng, nhìn bên trong mất trật tự không chịu nổi, không khỏi nhú mày. Di Nguyệt Thụy quay đầu hỏi Di Nguyệt Lãnh: “Lãnh, người có bảo ai quan sát nơi này không?”

Theo lời của hắn, Di Nguyệt Lãnh minh bạch, trong lúc này hắn là có ảnh vệ của y trông chừng mới đúng. Di Nguyệt Lãnh gật gật đầu, mở miệng nói, “Thập Nhị.”

Sau đó một hắc y nhân vô thanh vô tức xuất hiện trước mặt bọn họ, Di Nguyệt Thụy bởi vì có chuẩn bị nên không bị dọa, đáng thương là Trầm Tĩnh, bị sự xuất hiện đột ngột của Thập Nhị làm sợ tới mức thiếu chút nữa tim nhảy ra từ miệng.

Hắc y nhân từ đầu tới đuôi đều là một thân hắc sắc, ngay cả mặt cũng che hắc cân (khăn đen). Quỳ gối trước mặt Di Nguyệt Lãnh, cúi đầu, “Tham kiến chủ tử, công tử”

Di Nguyệt Lãnh ý bảo Di Nguyệt Thụy có lời gì cứ hỏi, Di Nguyệt Thụy gật gật đầu.

“Hôm hoàng thượng độc phát có chuyện kỳ quái gì xảy ra không?” Di Nguyệt Thụy đi đến bên cạnh thư trác, cẩn thận quan sát trên thư trác có cái gì khác lạ không, ngọn nến đã cháy gần hết, sắp nến kết thành một khối dày đặc, tấu chương mở rộng, trên tấu chương có vết máu, tất cả đều là màu đen, bút rơi ở một bên.

“Không có, nhưng thuộc hạ ở chỗ tối ngủ được một hương vị ngọt ngào.” Thập Nhị cung kính trả lời.

“Hương vị ngọt ngào?” Di Nguyệt Thụy cúi đầu trầm tư, Trầm Tĩnh tiến lên ngửi sáp nến, không có mùi lạ, chỉ có mùi sáp.

Di Nguyệt Thụy thấy động tác của Trầm Tĩnh, bảo Di Nguyệt Lãnh đưa tiểu đao, Di Nguyệt Lãnh không rõ, nhưng theo lời bảo Thập Nhị đưa tiểu đao tùy thân cho hắn. Di Nguyệt Thụy tiếp nhận tiểu đao cẩn cẩn dục dục đem gỡ sáp nến trên bàn lên, đồng thời cũng gỡ ngọn nến xuống, nhìn tấu chương một bên, cẩn cẩn dục dục cầm lên, đi trở về bên người Di Nguyệt Lãnh.

“Đã xong?” Di Nguyệt Lãnh hỏi, Di Nguyệt Thụy gật đầu, “Đi thôi.”

Trầm Tĩnh nhìn thư trác, nhìn Di Nguyệt Thụy, có chút minh bạch. Đi vài bước, lại cảm giác được có gì đó không đúng, quay đầu nhìn nhìn, khi nhìn thấy bút lông trên thư trác, quang mang chợt lóe lên trong mắt, tiến đến cầm bút lông lên, cẩn thận quan sát, đầu bút lông lấp lánh, như là dính vật gì đó.

Hoàn hồn, trong điện chỉ còn lại mình, Trầm Tĩnh vội vàng cầm bút lông đuổi theo, đang đến cửa thì dừng lại, bởi vì hắn thấy Di Nguyệt Thụy cùng Di Nguyệt Lãnh đang nói chuyện với Di Nguyệt Vũ.

Di Nguyệt Vũ mỉm cười, thấy Trầm Tĩnh đứng ở cửa, hơi sững sờ, “Trầm ngự y cũng ở đây!”

Trầm Tĩnh chỉ có thể tiến lên quỳ lạy: “Khấu kiến Tứ điện hạ!”

Di Nguyệt Vũ tiến lên nâng Trầm Tĩnh dậy, “Trầm ngự y, khụ khụ, mau đứng dậy, độc của phụ hoàng còn phải nhờ người giải!”

“Thần không dám nhận.” Trầm Tĩnh ôm tay, cúi đầu.

“Trên tay Trầm lão chính là ngự bút trong thư phòng phụ hoàng phải không?” Di Nguyệt Vũ ho nhẹ vài tiếng, được thái giám dìu, thuận khẩu khí lại nói tiếp, “Một mình sử dụng vật phẩm ngự dụng là tử tội.” Nhưng khi nói lời này mắt hắn lại nhìn tấu chương trên tay Di Nguyệt Thụy.

“Không sao! Nếu phụ hoàng trách tội ta gánh chịu.” Di Nguyệt Lãnh đứng bên cạnh Di Nguyệt Thụy, nhàn nhạt nhìn Di Nguyệt Vũ, “Thân thể tứ đệ không tốt, hay là về nghỉ ngơi sớm một chút, bằng không bệnh sẽ nặng thêm.”

“Thần đệ đa tạ thái tử điện hạ quan tâm.” Di Nguyệt Vũ hướng Di Nguyệt Lãnh cúi mình vái chào, để thái giám dìu, từ từ rời đi.

Di Nguyệt Thụy đứng ở một bên nhìn bóng lưng Di Nguyệt Vũ rời đi, trong đầu lập tức hiểu rõ lý do hai ngày nay mình vẫn cảm thấy kỳ lạ – không thấy bóng dáng Di Nguyệt Hạo, ngược lại nhiều lần gặp Di Nguyệt Vũ trước kia hàng năm không gặp được vài lần.

“Sao không thấy nhị ca?” Di Nguyệt Thụy hiểu kỳ hỏi Di Nguyệt Lãnh.

Di Nguyệt Lãnh nhàn nhạt liếc hắn, “Làm loạn hậu cung, tại Thanh Tu tự diện bích.”

“A?” Di Nguyệt Thụy vẻ mặt ngạc nhiên, làm loạn hậu cung? Là làm loạn cung nữ hay làm loạn lão bà của hoàng đế lão nhân? Cái này đáng giá để nghiên cứu a. Lòng hiếu kỳ tạm thời được thỏa mãn, Di Nguyệt Thụy đem tâm tư chuyển hướng bút lông trên tay Trầm Tĩnh, “Trầm ngự y, cái này bút có vấn đề gì?”

“Thỉnh điện hạ xem.” Trầm Tĩnh xoay bút, dưới ánh nắng mặt trời, đem vị trí khác thường chỉ cho Di Nguyệt Thụy xem. Di Nguyệt Thụy xem qua, sợ hãi, cái này.....

Không nói thêm gì, liền hướng đến được lô của mình, “Ta biết rõ phụ hoàng trúng độc gì.”

Đến Hồng Hiền cung, Di Nguyệt Thụy đi vào được lô. Trầm Tĩnh theo sát, tiến vào, chấn động, trong này bốn phía đều là chai lọ, trên kệ bày một ít dược thảo khô, mà chút ít dược thảo đó trong ngự y quán không có. Ở cạnh cửa sổ đặt ước chừng 6 dược lô. Ở đây hầu như có đầy đủ mọi thứ.

Di Nguyệt Thụy đi đến một bên bàn, đem tấu chương, ngọn nến cùng sáp nến đặt trên bàn. Sau đó cầm một cái bình bên cạnh qua, trước tiên đem sáp nến thả vào, lại đem đoạn nến ngắn ngắn đặt ở trên, châm lửa.

Đoạn nến ngắn ngắn không có dị trạng gì, nhưng sáp nến thì có, hương vị ngọt ngào chậm rãi phiêu tán, như ẩn như hiện, rất khó nắm bắt, nhưng được xem như là chuyên gia về dược thảo, Trầm Tĩnh sợ hãi lên tiếng: “Cỏ đoạn trường!”

Cỏ đoạn trường, cỏ nhập hầu, đoạn nhân tràng, cắt bỏ cuộc sống phàm trần.

Di Nguyệt Thụy có chút nhú mày, tiếng thét của lão nhân này thật sự chói tai, Trầm Tĩnh ý thức được mình thất thố, vội vàng im bật, nhìn động tác tiếp theo của Di Nguyệt Thụy.

Di Nguyệt Thụy đứng trước một đồng dược thảo, cẩn thận nghĩ nghĩ, vươn tay lấy 6 loại thảo dược, đảo chung trong chén. Trầm Tĩnh nhìn nhìn, cũng bắt đầu nghiên cứu bút lông trên tay.

Di Nguyệt Lãnh nhìn Di Nguyệt Thụy và Trầm Tĩnh đi vào được lô, xoay người đi đến chính sảnh.

Đang đi, bỗng một người rơi xuống phía sau, theo Di Nguyệt Lãnh bước vào chính sảnh.

“Chủ tử, người kia nói mọi việc đều có thể, hắn đã chuẩn bị sẵn sàng.” Người tới cúi đầu bẩm báo.

“Ảnh Ngũ, người cảm thấy người kia thế nào?” Di Nguyệt Lãng dường như biết được suy nghĩ của Ảnh Ngũ đang quỳ trên mặt đất.

“Thuộc hạ không dám công cuồng bình luận!” Người tới chính là Ảnh Ngũ được Di Nguyệt Lãng phái đi chấp hành nhiệm vụ, lúc này hần cúi đầu, thanh âm cứng nhắc.

“Vậy người đi nói cho hần biết, kế hoạch sớm thực hiện.”

“Vâng!” Ảnh Ngũ đứng dậy, chuẩn bị rời đi, nhưng bị Di Nguyệt Lãng gọi lại, xoay người, “Chủ tử có gì phân phó.”

“Ảnh Ngũ, đừng miễn cưỡng chính mình, cũng không cần miễn cưỡng chính mình.” Di Nguyệt Lãng vuốt ve ấm trà, nói lời chỉ có y và Ảnh Ngũ mới hiểu.

Ảnh Ngũ ngẩng đầu, trong mắt có ẩn ẩn hơi nước, đảo mắt đem hơi nước xóa đi vô ảnh vô tung, “Thuộc hạ hiểu.”

Thấy Di Nguyệt Lãng gật đầu, lúc này Ảnh Ngũ mới chính thức lui xuống.

“Thập.” Di Nguyệt Lãng cũng không ngẩng đầu lên, chỉ chăm chú nhìn ấm trà, như là trên ấm trà có cái gì đó phi thường trân quý khiến y cảm thấy hứng thú mà nghiên cứu.

Lại một hắc y nhân xuất hiện trước mặt Di Nguyệt Lãng, cung kính quỳ xuống, đợi Di Nguyệt Lãng lên tiếng.

“Nói cho bên Vưu Đa triều, có thể động thủ.” Di Nguyệt Lãng khoát tay, quang mang lạnh như băng trong mắt bắn ra bốn phía.

“Vâng.” Ảnh Thập cũng lui xuống.

Di Nguyệt Lãng nhìn sắc trời bên ngoài, sắp tới bữa trưa. Nghĩ đến nhân nhi còn đang ở trong dục lộ, Di Nguyệt Lãng liền lộ ra thần sắc ôn nhu.

52. Chương 52: Vân Khai Vụ Tán [Tam]

“Ba!” Một thanh âm vang lên, chén trà bị bàn tay thanh tú bóp nát, chủ nhân của bàn tay mang vẻ mặt băng lãnh nhìn thuộc hạ đang quỳ rạp trên mặt đất, thanh âm vô cùng ôn nhu, “Nói lại lời người vừa mới nói một lần nữa.”

Phía dưới, một hắc y nhân quỳ rạp trên mặt đất, thân hình có chút run rẩy, nghe thanh âm của chủ thượng mà trong nội tâm sợ hãi nhưng cũng chỉ có thể kìm nén mà lặp lại lời vừa mới nói: “Phát hiện lực hoàng tử bị giết chết trong phủ của hần, suy đoán là do tứ hoàng tử làm, thái tử Vưu Hi nắm quyền một lần nữa, không chế thế cục Vưu Đa triều, người chúng ta an bài tại Vưu Đa triều đều bị tiêu diệt gần hết.”

“Rất tốt! Rất tốt!” Theo thanh âm rơi xuống, hắc y nhân bị một cổ khí tức mạnh mẽ đánh lệch sang một bên, khoe miệng chảy tơ máu, lại vội vàng quỳ rạp xuống.

“Xem ra Di Nguyệt Lãng đã phát hiện kế hoạch của chúng ta.” Thanh âm âm nhu trầm thấp, nở nụ cười, “Như vậy rất tốt, như vậy trò chơi mới càng thú vị.”

Hắc y nhân không nói thêm gì nữa, vẫn cúi đầu, thở mạnh cũng không dám.

“Xuống dưới!” Quát lạnh một tiếng, hắc y nhân như được đại xá, cuống quýt đứng dậy rời đi.

“Hi hi, Di Nguyệt Lãng a Di Nguyệt Lãng, những thứ của người đều sẽ vào tay ta, đương nhiên cũng kể cả.....” (Ách, kể cả ...!)

Trong dục lộ của Hồng Hiến cung, thỉnh thoảng truyền ra vài thanh âm. Tiểu Đẳng Tử mang thực hạp đứng ở cửa, không biết nên gõ cửa hay không. Khi thất diện hạ chế dục tại dục lộ thì không thích bị

người khác quấy nhiễu hấn, nhưng hôm nay đã qua giờ mùi, mà hấn vẫn chưa ăn cái gì. Nghĩ đến khối băng vạn năm trong chính sảnh, Tiểu Đẳng Tử cảm thấy mình thật muốn khóc.

Lúc Tiểu Đẳng Tử buồn bã tự oán, cửa được lộ được mở ra. Một người bị đẩy mạnh ra khỏi cửa, sau đó cửa lại đóng chặt.

“Trầm ngự y? Có chuyện gì vậy?” Tiểu Đẳng Tử đứng ở một bên nhìn Trầm Tĩnh mặt mũi đang tràn đầy vẻ giận dữ.

“Ha ha, Tiểu Đẳng Tử a!” Vẻ mặt của Trầm Tĩnh chứng tỏ nụ cười dưới chòm râu bạc của hấn so với Phật Di Lặc còn ngọt hơn, hai mắt sáng quắc nhìn chăm chăm vào thực hạp trên tay Tiểu Đẳng Tử – hấn vẫn chưa dùng bữa a.

Tiểu Đẳng Tử thấy ánh mắt Trầm Tĩnh như lang sói nhìn thực hạp trên tay mình, “Vây, nếu như Trầm ngự y không ngại có thể dùng chút điểm tâm.” Nói xong lấy một đĩa thức ăn từ trong thực hạp đưa cho hấn.

Trầm Tĩnh rất hưng phấn mà ăn, vừa ăn vừa nhìn chăm chăm thực hạp bên cạnh, Tiểu Đẳng Tử bị nhìn có chút không tự nhiên, đem thực hạp để xuống trước mặt Trầm Tĩnh: “Vây phiền Trầm ngự y đem cái này cầm vào cùng ăn với thất điện hạ.”

Trầm Tĩnh lập tức tươi tắn như hoa cúc nở, không nói hai lời cầm lấy thực hạp đi vào được lộ, căn bản đã quên chính mình vừa mới bị đá ra.

Thấy Trầm Tĩnh đi vào, Tiểu Đẳng Tử thở dài một hơi. Xoay người vừa đi vài bước, lại cảm giác có chút chóng mặt, thầm nghĩ nhất định là ngày hôm qua ngủ không được ngon giấc.

Trầm Tĩnh cầm thực hạp đi đến bên cạnh Di Nguyệt Thụy đang chăm chú phối dược, “Điện hạ, từ sau bữa sáng đến giờ vẫn chưa ăn gì, nghỉ ngơi một chút, đây là Tiểu Đẳng Tử vừa đưa tới.”

Ngẫm lại bụng của mình đã đói, Di Nguyệt Thụy mắt nhìn dược đang phối, lại nhìn dược trên được lộ. Đi đến trước mở nắp dược lộ ra, ân, cái này có thể, cầm lấy nó đổ dược vào trong chén, đợi lát nữa dùng.

Sau khi chuẩn bị dược khá tốt, bước đến trước thực hạp, mở nắp ra thấy đĩa điểm tâm ở trên cùng, ánh mắt lóe lóe. Nói với Trầm Tĩnh đứng một bên: “Trầm ngự y cũng chưa ăn gì, nếu không ngại thì cùng ăn.”

Trầm Tĩnh gật gù đầu, nhưng không động. Di Nguyệt Thụy cho là hấn khách khí, lấy điểm tâm ăn trước, còn giới thiệu: “Điểm tâm này không phải là điểm tâm bình thường của Y Vân vương triều chúng ta. Ta đã bảo người ta bỏ thêm hoa quế, cho nên sẽ có mùi thơm của hoa quế, ta còn bảo bỏ thêm một chút phần hạt sen vào.....”

Trầm Tĩnh cười, nghe Di Nguyệt Thụy nói đủ thứ, chỉ chốc lát sau thanh âm của Di Nguyệt Thụy càng ngày càng nhỏ, càng ngày càng nhỏ.

Di Nguyệt Lãnh ngồi trong chính sảnh, nhìn ảnh vệ đang quỳ gối trước mặt, nghe hấn báo cáo, mắt híp lại, nhìn không ra mặt của y có biến hóa, nhưng từ nhiệt độ quanh thân y có thể thấy được lúc này tâm tình của y không hề tốt, mà là phi thường tức giận.

“Tỉ mỉ chú ý, không được để xảy ra chuyện gì.” Cuối cùng Di Nguyệt Lãnh lạnh lùng nhả ra một câu, bút lông trong tay y sớm bị bẻ gãy.

Ảnh vệ cảm thấy vô cùng kinh ngạc với mệnh lệnh của Di Nguyệt Lãnh, ngẩng đầu nhìn y, liền cúi đầu cung kính, “Vâng!” Rồi rời đi.

Sắc trời đã gần tối, trong điện được điểm nến, dưới ánh nến loe loe, khuôn mặt tuấn mỹ của Di Nguyệt Lãnh lúc ẩn lúc hiện, trong điện thập phần yên tĩnh, yên tĩnh đến mức không nghe được bất kỳ thanh âm nào.

Hồi lâu, trong điện vang lên thanh âm của Di Nguyệt Lãnh: “Thông tri Ảnh Ngũ sớm đem người tiếp cận nội cung, đồng thời truyền tin tức này cho Thập Lý trấn và Nhã Đan thành.”

Vừa dứt lời, trong cung điện vốn chỉ có Di Nguyệt Lãnh lại có thêm một bóng người, nghe được người tới trả lời “Vâng” một tiếng, đã không còn bóng dáng, Di Nguyệt Lãnh tiếp tục yên lặng ngồi ở trong điện.

Ngày thứ hai, tại một trấn nhỏ cách Di Nguyệt thành không xa, có thể nghe được nhiều lời đồn.

Người qua đường giáp: Nghe nói đương kim hoàng thượng trúng độc, người biết không?

Người qua đường ắt: Biết rõ a, nghe nói nhị hoàng tử đang ở bên ngoài vội vã trở về.

Người qua đường giáp: Đây không phải là thái tử sắp làm hoàng đế sao?

Người qua đường ắt: Ai nói, thúc thúc của bằng hữu của bằng hữu của cữu cữu ta có một bằng hữu làm quan trong triều, nghe hắn nói, hoàng đế không phải rất yêu mến thái tử, có ý muốn truyền ngôi cho tứ hoàng tử.

Người qua đường giáp: Không phải đâu, không phải tứ hoàng tử kia là một cái ảm sắc thuốc sao?

Người qua đường ắt: Người nói nhỏ chút, bị nghe được thì làm sao.

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Người qua đường giáp: Yên tâm, không có việc gì. Mọi người không chú ý cái này, làm sao người biết?

Người qua đường ắt: Đây là bí mật hoàng gia, tiểu dân chúng ta sao có thể rõ. Bất quá người nói tứ hoàng tử có thể làm hoàng đế hay không?

Người qua đường binh: Các người đang nói cái gì?

Vì vậy đề tài này lại được lặp đi lặp lại, sau đó được mang ra thảo luận.

Dần dần đề tài này từ Thập Lý trấn khuếch tán ra, truyền lưu ở các thành xung quanh.

Ở một nơi nào đó, một chén trà lại bị một bàn tay bóp nát, ánh mắt tối tăm như là độc xà phun đầu lưỡi, bất cứ lúc nào cũng có thể cắn đối phương một nhát.

Mà ở trong một căn phòng u ám trong nội cung nào đó, Di Nguyệt Thụy im lặng nằm trên mặt đất, chưa từng tỉnh lại.

53. Chương 53: Vân Khai Vụ Tán [Tứ]

Đường trang rất yên tĩnh, tuy chủ nhân rời đi, nhưng ở đây vẫn y nguyên như ngày thường. A, có một cái khác, thì đó là Nguyệt cô nương, Lan cô nương đều trở lại trang.

Mỗi ngày nhìn hai mỹ nhân này, bọn tiểu tư trong trang đều tình cảm mãnh liệt a, chỉ nhìn cũng thấy thỏa mãn.

Ngày hôm đó, mọi người đang làm việc của mình, vài hạ nhân quét tước trong sân thấy đại tổng quản của bọn họ đáng vẻ vội vàng băng qua sân nhỏ trực tiếp đến thư phòng, mà từ khi Di Nguyệt Thụy rời đi, thư phòng của Đường trang trở thành thư phòng của Lan Chi Nghiê và Y Tử Nguyệt.

Lúc này hai nàng ở trong thư phòng, đang thương thảo một số việc.

“Ba!” Cửa bị đẩy ra đập vào vách tường, có thể thấy được người tới giận dữ đến mức độ nào.

Lan Chi Nghiê cùng Y Tử Nguyệt đồng thời ngẩng đầu nhìn người tới, nguyên lai là tổng quản của Đường trang – Băng Diễm, người bình thường luôn trầm ổn lúc này hơi thở có chút gấp gáp, biểu tình tao nhã bị biểu tình tức giận thay thế.

“Vì sao? Vì sao chuyện lớn như vậy cũng không thương lượng với ta?” Băng Diễm rống giận.

“Ai nha, sao Băng đại ca tức giận như vậy? Là ai chọc người sinh khí?” Y Tử Nguyệt cười tủm tỉm, cũng không đem biểu tình tức giận của Băng Diễm để ở trong lòng.

Băng Diễm lạnh lùng nhìn Y Tử Nguyệt giả câm vờ điếc, phát giác mình giống như có chút quá mức, thở sâu, nhìn Lan Chi Nghê: “Tại sao phải đem tất cả sản nghiệp của Đường trang bán đi? Công tử biết không?”

“Ha ha, Nguyệt nhi, Băng đại ca đang tức giận chuyện chúng ta không cùng hấn thương lượng!” Lan Chi Nghê cười hì hì, đôi mắt xinh đẹp lưu chuyển, khiến Y Tử Nguyệt che miệng cười không ngừng, “Chúng ta không chỉ bán sản nghiệp của Đường trang, ngay cả Đường trang chúng ta đều bán a!” Lan Chi Nghê ngẩng nháy mắt với Băng Diễm, liền thấy mặt Băng Diễm có chút xanh đen.

“Là..... Là ý gì?” Băng Diễm có chút luống cuống, không phải mọi chuyện đều tốt tốt sao, tại sao phải như vậy, “Là các người tự chủ trương đúng không?”

“Tự chủ trương? Ai nha, tội danh thật lớn nga. Nguyệt nhi không dám, Lan tỷ tỷ dám không?” Y Tử Nguyệt ra vẻ kinh hoàng, quay đầu nhìn về phía Lan Chi Nghê.

“Ta cũng không dám, chúng ta đối với công tử chính là trung thành và tận tâm. Không giống người nào đó.” Biểu tình của Lan Chi Nghê trở nên nghiêm túc.

“Các người có ý gì?” Băng Diễm lạnh lùng nhìn các nàng.

“Có ý gì, chính là ý đó.” Y Tử Nguyệt cũng lạnh xuống, nhìn chằm chằm vào Băng Diễm.

Băng Diễm không nói cái gì, chỉ lạnh lùng nhìn các nàng, im lặng giằng co, bỗng Băng Diễm đột nhiên vung tay tung bột phấn, mạnh mẽ tiến lên muốn bắt lấy các nàng, lại cảm giác được sau lưng có kinh phong đánh úp lại, vội vàng xoay người xuất chiêu giằng co với nó.

Người đến một thân hắc y, trên mặt che hắc cân (khăn đen), đôi mắt nhìn chằm chằm Băng Diễm, giống như hắc báo nhìn con mồi. Băng Diễm cùng so được ba chiêu, trong nội tâm kinh hãi, người tới võ công quá cao cường, vì vậy lại ra một chiêu mới, đáng tiếc đối phương vung ống tay áo lên, bột phấn quay ngược về phía mặt hắn, vội vàng bịt kín, nhưng không còn kịp, ngã trên mặt đất.

Hắc y nhân kéo xuống khăn che mặt, lộ ra diện mạo thật. Y Tử Nguyệt cao hứng nhào tới: “Nhị Nhị!”

Hắc y nhân chính là Ảnh Nhị, chỉ thấy hắn cũng không để ý tới Y Tử Nguyệt đang tương thân tương ái, vượt qua Y Tử Nguyệt ôm lấy Lan Chi Nghê: “Nghê Nghê, ta muốn ăn Liên Vân cao, Quế Hoa cao, Hạnh cao, Mễ Tư cao.....” Một lượng lớn tên điểm tâm từ miệng Ảnh Nhị phun ra, Lan Chi Nghê nhấc chân đạp, người vừa mới rồi còn võ nghệ cao cường, trong chớp mắt lại giống như một người khác.

“Chủ tử nói thế nào?” Lan Chi Nghê chọn chọn móng tay, nàng chính là bậc thầy làm điểm tâm.

“Phải lưu nhân chứng sống, lập tức đi ngay, các người tới Thập Lý trấn trước.” Ảnh Nhị đang lặn lội lóc trên mặt đất liền nhảy dựng, tay vung lên, Băng Diễm đang nằm trên mặt đất vô thanh vô tức lỵ khai trần thế.

Y Tử Nguyệt ở một bên thở dài, mặc dù là đối địch, nhưng cũng ở cùng nhau một thời gian ngắn, vẫn còn có chút tiếc nuối.

Hôm sau, mọi người ở Nhã Đan thành phát hiện tất cả sản nghiệp của Đường trang đều đổi chủ, mà Đường trang cũng trong vòng một đêm bị diệt, toàn bộ bị thiêu rụi. Hạ nhân ở bên trong trang tỉnh lại ở một vùng ngoại ô, phát hiện trên người đều có mười đinh bạc.

Tựa như lúc Đường trang thần bí xuất hiện thì cũng thần bí biến mất, mọi người xôn xao, có người nói trang chủ Đường trang chết trong đám cháy, có người nói trang chủ Đường trang bị cừu nhân đuổi giết, lại không muốn liên lụy người trong trang, cho nên ngọn lửa kia là trang chủ Đường trang tự mình phóng

Vô luận mọi người nói như thế nào, tóm lại Đường trang tại Nhã Đan thành đã biến mất, cũng thành sự thần bí khó hiểu.

Mà trên quan đạo của Nhã Đan thành, có ba con ngựa đang chạy như bay, có thể thấy được là một nam hai nữ.

Di Nguyệt Thụy chậm rãi mở mắt, đầu có chút hỗn loạn, vươn tay xoa xoa thái dương, nghe được bên cạnh truyền đến thanh âm, “Rầm”, tiếng va chạm, đưa tay lên trước mắt xem xét, chỉ thấy trên cổ tay có một khóa sắt tinh tế, nổi đến cột cách đó không xa.

Đứng người lên, Di Nguyệt Thụy đánh giá bốn phía. Không bày biện thứ gì, chỉ có một chiếc ghế cách đó không xa, ánh sáng trong phòng u ám. Chậm rãi đi lên phía trước, thanh âm mở leng keng làm hấn không khỏi nhúm mày.

Vươn tay đẩy cửa lại phát hiện cửa bị khóa bên ngoài, cẩn thận nghe ngóng cũng không có bất luận tiếng vang nào. Kiễng mũi chân nhìn ra cửa sổ, có thể thấy nóc phòng đặc biệt của Di Nguyệt cung, cái này có nghĩa là mình đang ở trong nội cung. Mà bốn phía có thưa thớt nhánh cây cùng cỏ dại, xem ra đã thật lâu không có người ở trong căn phòng này.

Kì quái, hấn ở trong nội cung đã nhiều năm sao không biết trong nội cung còn có một chỗ như vậy. Nhìn kỹ bốn phía đều không người, hiển nhiên người bắt cóc hấn cho rằng có khóa sắt thì không cần phải hạ nhân trông coi, thiết là, sao hấn lại làm cho người ta an tâm như thế chứ. Di Nguyệt Thụy lắc đầu, con mắt đảo qua một vòng, miễn cưỡng tựa ở trên cửa.

“Ảnh vệ có đây không?” Hấn biết rõ Di Nguyệt Lãnh luôn luôn phân phó ảnh vệ ẩn nấp chung quanh hấn.

Vừa dứt lời, ngoài cửa xuất hiện một người: “Công tử, muốn thuộc hạ cứu ngài ra không?”

“Lãnh nói thế nào?” Di Nguyệt Thụy nhàm chán chơi đùa khóa sắt trên cổ tay.

“Chủ tử nói hết thấy nghe theo công tử.” Người ở phía ngoài đáp lại.

Di Nguyệt Thụy thỏa mãn gật đầu, “Người nói lại cho hấn, hết thấy yên lặng theo dõi kỳ biến. Ta sẽ chiếu cố tốt chính mình.” (Đây gọi là bị bắt cóc a~)

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

“Vâng.”

Nghiêng đầu ngẫm lại, “Ân, thuận tiện bảo hấn đem được trong được lô cho hoàng thượng ăn, theo như trình tự, uống thang được màu đen trước, hơn nửa canh giờ sau, cho hấn uống thang màu nâu, sau đó hoàng thượng sẽ xuất hiện tình huống thổ huyết, chờ máu đen hấn nôn ra chuyển hồng, uy hấn ăn được hoàn. Ta đều đặt được trên bàn.”

“Thuộc hạ biết rõ.” Sau đó ngoài cửa không còn bóng người.

Di Nguyệt Thụy bước đi thông thả đến cái ghế duy nhất trong phòng, ngồi xuống, thở dài – quyền lực luôn dễ dàng làm cho người ta lầm lạc phương hướng, nhưng bất kỳ thời đại nào, quyền lực luôn hấp dẫn con người như vậy.

54. Chương 54: Vân Khai Vụ Tán [Ngũ]

Di Nguyệt Lãnh ngồi ở bên trong chính sảnh Hồng Hiền cung, diện vô biểu tình nghe ảnh vệ báo cáo, Tiểu Đẳng Tử đứng ở phía sau tràn đầy sốt ruột.

Nghe xong ảnh vệ báo cáo, Di Nguyệt Lãnh chỉ gật gật đầu, phát tay bảo ảnh vệ xuống dưới, cũng không phân phó bất cứ chuyện gì. Thấy ảnh vệ muốn đi, Tiểu Đẳng Tử há miệng định gọi hấn, lại bị Lôi Tư Nghị bịt lại, Tiểu Đẳng Tử chỉ có thể trơ mắt nhìn ảnh vệ cứ như vậy biến mất.

Di Nguyệt Lãnh ngồi trong chốc lát, đứng người lên, mắt nhìn Lôi Tư Nghị cùng Tiểu Đẳng Tử đang bị bịt miệng, “Các người không cần đi cùng.” Sau đó đi ra khỏi chính sảnh.

Thấy bóng lưng Di Nguyệt Lãnh biến mất ở trước mắt, rốt cục Tiểu Đẳng Tử có thể há mồm, hung hăng cắn.

“A, đau..... Đau, người điếm nhẹ.” Lôi Tư Nghị đau đến cả khuôn mặt đều nhăn lại, nhưng không dám đưa tay ra khỏi miệng Tiểu Đẳng Tử, để hấn cắn đủ. (Ách, anh đã sợ vợ đến trình độ này rồi, ai~)

Khí ra xong rồi, Tiểu Đẳng Tử rót cục mỡ mở miệng, Lôi Tư Nghị vội vàng đem tay ra thổi thổi – sắp bị cắn đến rút một miếng thịt, hắn không đau lòng sao.

“Thái tử một chút cũng không lo lắng cho thất diện hạ.” Tiểu Đẳng Tử tức giận nói, hai mắt ươn ướt, “Đều là ta không tốt, nếu như ngày đó ta tự mình đem đồ ăn vào bên trong sẽ không xảy ra chuyện như vậy.”

“Chủ tử không trách người, đây không phải lỗi của người.” Lôi Tư Nghị vuốt mái tóc của Tiểu Đẳng Tử, nhẹ giọng an ủi. Hắn vẫn còn nhớ rõ hôm qua hắn chờ Tiểu Đẳng Tử mãi mà nửa ngày vẫn chưa trở về, trong lòng có điểm bất an vì vậy vội vàng đi đến được lô. Đến cách được lô không xa thì thấy Tiểu Đẳng Tử té trên mặt đất, cửa được lô bị mở rộng, bên trong đã không còn bóng người.

“Hơn nữa, ta tin tưởng chủ tử là người không muốn công tử gặp nguy hiểm nhất. Cho nên, ta cảm thấy chuyện này là chủ tử cùng công tử an bài. Người cũng rõ công tử còn có ảnh vệ mà, cho nên không có việc gì.”

Di Nguyệt Lãnh đứng ở được lô, nhìn tình huống bên trong, mọi chuyện đều bảo tồn tốt trước khi Di Nguyệt Thụy rời đi. Trên bàn vẫn còn thực hạp, điểm tâm trong thực hạp chưa lấy ra hết, duy nhất bị động đến là vân cao trên bàn. Cũng không để ý tới những thứ này, Di Nguyệt Lãnh đi thẳng đến bên bàn dài cạnh cửa sổ. Trên bàn đặt hai được lô đang nấu, trên hai được lô là hai được hồ, Di Nguyệt Lãnh lấy hai được hồ, sau đó đi đến một cái tủ, mở tủ ra lấy hai cái chén, đem được trong được hồ rót vào, trong đó một chén đen giống như mực, mà một chén giống hoàng thổ. Quay đầu tìm kiếm cái gọi là được hoàn, không phải đặt lên bàn sao, tại sao không có?

Ngắm nhìn bốn phía, sau đó đem nhìn khay vân cao trên bàn, suy tư một lát, Di Nguyệt Lãnh tiến lên đem vân cao cầm lên nhìn nhìn, buông xuống, “Ảnh Cửu”

Trước mặt lập tức xuất hiện một người, quỳ xuống đất, “Chủ thượng!”

“Đem những vật này đưa đến chỗ Di Nguyệt Lâm.” Di Nguyệt Lãnh chỉ chỉ hai chén trên bàn dài cùng vân cao trước mặt.

Ảnh Cửu ngẩng đầu nhìn, lại cúi đầu, “Vâng!”

Di Nguyệt Lãnh gật gật đầu, thỏa mãn đi ra ngoài. Xem tại Thụy nhi muốn mình giúp hắn a, vậy tiếp tục giúp hắn một phen, chỉ là nhân nhi khiến y luôn lưu tâm, không biết bây giờ thế nào, hắn ảnh vệ có thể bảo hộ được.

Di Nguyệt Lãnh đột nhiên cảm giác quyết định của mình có phải là mạo hiểm hay không, nghĩ đến nhân nhi luôn khiến hắn lo lắng, Di Nguyệt Lãnh phát hiện lúc trước hình như mình đáp ứng quá nhanh. Nếu như đến lúc đó..... Nghĩ đến khả năng này, hai mắt vốn không hề ba động của y lập tức bắn ra hai đạo hàn quang, y sẽ bắt toàn bộ những người kia chôn cùng. (Ách, run rẩy)

“Chủ tử, Ảnh Ngũ đã trở lại, đang ở chính diện.” Bên cạnh đột ngột xuất hiện một hắc y nhân, cắt đứt suy nghĩ của Di Nguyệt Lãnh, cũng khiến y thu hồi hàn khí đầy người.

“Ân!” Di Nguyệt Lãnh chuyển hướng ra khỏi Hồng Hiên cung, Ảnh Ngũ đã trở lại, vậy người kia hắn cũng trở về a. Vừa đúng lúc.

Lúc Di Nguyệt Lãnh đi đến thì thấy từ xa xa một nam tử đang liều mạng giải thích cái gì đó với một hắc y nhân, có thể là bởi vì hắc y nhân thờ ơ, cho nên nam tử kia gấp đến độ vò vò đầu.

Thấy Di Nguyệt Lãnh đi vào trong điện, nam tử lập tức đổi lại biểu tình nghiêm túc trang trọng, khom lưng hướng Di Nguyệt Lãnh: “Khôn Trạch bá kiến thái tử ca ca.”

“Ân.” Di Nguyệt Lãnh thờ ơ lên tiếng, nam tử đứng dậy, mái tóc dài đến eo được cột lại bởi một sợi dây xích lục, trên gương mặt trong sáng như ngọc là một đôi mắt phượng, nhìn chăm chăm vào Ảnh Ngũ như là muốn ôm vào lòng, tiểu dung nhan nhật khiến người ta cảm thấy như đang đắm chìm trong xuân phong, dù đi suốt đêm hồi cung nhưng một thân bạch y của hắn không hề có dấu vết mệt mỏi, giống như mới tắm bộ, làm người ta cảm thấy biếng nhác.

“Ảnh Ngũ, người xuống dưới trước.” Di Nguyệt Lãnh phát phát tay tỏ vẻ có chuyện muốn nói với nam tử.

Ảnh Ngũ nghe lệnh liền xuống dưới, không để ý tới ánh mắt u oán của nam tử.

Di Nguyệt Lãnh đứng trong chốc lát, xoay người nhìn nam tử, nam tử quay đầu thì đã không còn thần sắc oán phu như khi nhìn Ảnh Ngũ, mà đem sắc bén trong mắt phóng ra, cùng Di Nguyệt Lãnh đối mặt.

“Người biết lúc này người trở về là thế nào a?” Thanh âm Di Nguyệt Lãnh không có chút cảm xúc hỏi, giống như hỏi hôm nay đã ăn cơm chưa.

“Biết rõ.” Nam tử cũng nhàn nhạt đáp, như là cùng bằng hữu nói chuyện phiếm.

“Người phải nhớ kỹ, người không còn là hoàng tử lưu lạc bên ngoài, người là thái tử của Y Vân vương triều, tương lai sẽ là hoàng thượng. Hy vọng người có thể đem những gì người học được trông coi thiên hạ, tạo phúc cho bách tính Y Vân.”

Nam tử cũng không nói gì, chỉ đứng đó chờ Di Nguyệt Lãnh nói tiếp.

“Khôn Trạch, tuy Ảnh Ngũ là thuộc hạ của ta, nhưng ta chưa bao giờ hạn chế bất cứ chuyện gì của bọn họ. Nếu như người muốn Ảnh Ngũ lưu lại, chỉ có thể dựa vào chính người.”

Di Nguyệt Lãnh nói, cất bước đi ra ngoài, nam tử không rõ vì sao lại chuyển đề tài tới chuyện này, có chút sửng sốt.

“Đứng đó làm gì, đi với ta đến chỗ Di Nguyệt Lâm.” Di Nguyệt Lãnh phát hiện người đằng sau vẫn chưa đuổi theo, quay đầu nhìn hắn một cái, tiếp tục đi ra ngoài. Nam tử sờ sờ cái mũi, vội vàng đuổi theo.

55. Chương 55: Vân Khai Vụ Tán [Lục]

Di Nguyệt Thụy ngồi trên ghế trong gian phòng, nhàm chán chơi với khóa sắt trên tay, trong lòng nguyên rửa người bắt hắn đến nơi này – chẳng lẽ bọn họ muốn hắn chết đói, chết khát, ngay cả nước cũng không mang cho hắn. Ai oán, trong đầu đột nhiên xuất hiện bộ dáng xác ướp Ai Cập, sững sờ – hắn không muốn biến thành cái dạng kia a.

Hùng hổ đứng lên, đi ra cửa. Quyết định nếu như không có người để ý đến hắn, hắn bảo ảnh vệ mở cửa, mặc kệ kẻ bắt cóc có gì ý đồ.

Có vẻ ông trời nghe được thanh âm ai oán của hắn, ngay lúc tay của hắn vừa chạm đến cửa, cửa bị đẩy ra từ bên ngoài. Di Nguyệt Thụy vỗ vỗ ngực, may mắn hắn phản ứng nhanh, bằng không cái mũi của hắn sẽ gặp nạn.

Có tổng cộng năm người tới. Một nữ bốn nam, nữ tử vận y phục cung nữ, lại che mặt. Bốn nam tử thì đều là y phục thái giám, không che mặt, năm người vừa đến liền nhìn chằm chằm Di Nguyệt Thụy.

Di Nguyệt Thụy chậm rãi lui về phía sau, hắn cảm giác trên người nàng kia phát ra oán khí, cẩn thận ngấm lại mình ở trong nội cung có từng có lỗi với ai? Vất hết óc suy nghĩ nửa ngày, không nghĩ ra, vậy mở miệng hỏi a.

“Ngạch, vị cô nương này, chúng ta quen biết?” Cẩn cẩn dục dục hỏi.

“Hừ, cái này đừng lo, quan trọng hơn chính là hiện tại người rơi vào trong tay của ta.” Thanh âm trầm thấp khàn khàn, hắn là do dùng được.

Di Nguyệt Thụy không nói thêm gì nữa, hắn thấy trong mắt nữ tử có một loại điên cuồng gì đó tồn tại.

Nữ tử đi từ từ tới gần Di Nguyệt Thụy, Di Nguyệt Thụy chậm rãi lui về phía sau, cuối cùng lui đến cái ghế. Một thanh âm vang lên, đặt mông ngồi ở trên mặt ghế.

Nữ tử vươn tay xoa khuôn mặt Di Nguyệt Thụy, ánh mắt mê ly: “Khuôn mặt này của người a, làn da mềm mại cỡ nào, đôi mắt làm cho người ta đau lòng cỡ nào, chính là ánh mắt này, làm cho người ta muốn hung hăng khi dễ người một phen.”

Di Nguyệt Thụy vẫn không nhúc nhích mặc cho nàng kia vuốt ve qua lại trên mặt hần, hiện tại hần càng thêm xác định đây là nữ nhân, có nam nhân nào sẽ giữ móng tay mảnh dài như vậy. Móng tay? Móng tay vừa mảnh vừa dài? Di Nguyệt Thụy như là nghĩ đến điều gì đó, đột nhiên cẩn thận nhìn nữ tử trước mặt, mặc dù là che mặt, nhưng khăn che thuần bạch tại khoảng cách gần như vậy cũng có thể thấy cả hình dáng

Thấy ánh mắt chăm chú của Di Nguyệt Thụy, nữ tử đứng lên, đi đến chỗ bốn gã nam tử, trong miệng nói: “Không biết người biến dạng bọn hần còn có thể xem người là chí bảo hay không?”

Hiện tại Di Nguyệt Thụy hoài nghi nghiêm trọng là thần kinh của nữ tử này có vấn đề, nói ra hiện tại hần vẫn không hiểu rốt cuộc mình chọc gì tới nàng. Hần vốn cho là người muốn cùng Di Nguyệt Lãnh tranh đoạt ngôi vị hoàng đế bắt cóc hần để uy hiếp y. Sao bây giờ lại cảm giác là hướng về phía hần.

Di Nguyệt Thụy mở to hai mắt, ông trời của ta, chủ thủ sắc bén như vậy cắt vào da nhất định rất đau. Hiên nhiên nữ tử thật cao hứng khi thấy sự hoảng sợ trong mắt Di Nguyệt Thụy, “Không cần sợ, vài đao mà thôi, không đau.”

“Không đau, người thử dùng nó cắt chính mình xem. Lừa gạt tiểu hài tử ba tuổi!” Di Nguyệt Thụy từ trên ghế nhảy dựng lên, hần mặc kệ, tuy hần không để ý diện mạo, nhưng ai lại muốn trên làn da hảo hảo của mình để lại vài dấu vết chứ.

“Không nên kích động, thật sự không đau. Ta sẽ rất cẩn thận, tận tâm.” Nữ tử cầm chủ thủ chậm rãi tiếp cận, bốn nam tử phía sau nàng tiến lên giữ lấy Di Nguyệt Thụy.

“Tại sao là ta?” Di Nguyệt Thụy bị bắt lại không hề kích động, “Chết cũng để người ta chết minh bạch nhé. Bạn đang ?

Nữ tử ngừng lại, hai mắt lộ ra một loại mê mang, như là nhớ lại gì đó, trên mặt lộ ra tiểu dung ngọt ngào. Trong nháy mắt âm xuống, gương mặt hung dữ nhìn Di Nguyệt Thụy.

“Đều là hai kẻ chết tiệt...như người và nường của người, hoàng thượng mới đầu đối với ta chẳng quan tâm. Nhưng không sao, mẹ người đã chết rồi, còn thay ta giải quyết một vấn đề lớn, đáng tiếc, thiếu chút nữa đã giải quyết được cả hoàng hậu, nhưng không sao, nàng hiện tại không khác gì nhập lãnh cung.”

Trên mặt lộ ra nụ cười hài lòng, sau đó nhíu mày, không thể tưởng tượng nổi nhìn hần: “Vì sao người lại sống được? Rõ ràng ta hạ được nặng như vậy, vì sao người còn chưa có chết?” Cảm thấy ánh mắt điên loạn nhìn về phía mình, ngay cả lỗ chân lông Di Nguyệt Thụy cũng sợ hãi, hần từ nhỏ đến lớn số lần bị hạ độc có thể đếm được trên đầu ngón tay, lợi hại nhất chính là lần trúng độc trước lúc hần đến Y Vân vương triều.

“Chẳng lẽ lần trúng độc khi ta còn bé?” Cẩn cẩn dục dục chứng thực.

“Đúng vậy, sau đó ta lại cho người ăn lần một lần nữa, nhưng người vẫn không chết. Thiệt là.” Trong giọng nói mang theo tiếc hận.

Di Nguyệt Thụy trắng mặt không nói, trước hết là Di Nguyệt Thụy thực đã chết, hiện tại Di Nguyệt Thụy này chính là Đường Lâm. Hần còn tưởng rằng là tranh giành quyền lực, không ngờ là tranh giành tình cảm, trên thế giới chuyện không thể nói rõ nhất chính là tình cảm, không cách nào phán đoán ai đúng ai sai.

“Từ Vũ Hân, người dùng gương mặt này đi câu dẫn hoàng thượng, mà nhi tử của người lại dùng khuôn mặt này câu dẫn thái tử. Nếu như không có khuôn mặt này, bọn họ cũng không bị mê hoặc a.” Nữ tử cầm đao nhìn chằm chằm khuôn mặt Di Nguyệt Thụy, Di Nguyệt Thụy có thể thấy được hận ý mãnh liệt trong mắt của nàng.

Nữ tử từng bước tới gần, Di Nguyệt Thụy cảm giác bước tiến của nàng đều đang đập trong lòng của mình. Vùng vẫy, mấy nam tử càng thêm giữ chặt, tâm hoảng hốt, mặc dù hần không chú trọng bên ngoài, nhưng không có nghĩa là hần thích bị kẻ khác rạch mặt.

“Ảnh vệ!” Nghĩ đến ảnh vệ Di Nguyệt Lãnh bố trí xung quanh hần, Di Nguyệt Thụy vội vàng hô to.

“Ảnh vệ? Người nói hắc y nhân kia?” Nữ tử cười khê, “Người không cần đợi, hần tới không được. Là thái tử phái tới, không ngờ vì người thái tử không do dự sử dụng cả lực lượng trong bóng tối, cho nên ta càng

không thể giữ người lại.”

Di Nguyệt Thụy kinh hãi, ảnh vệ lợi hại bực nào, lại bị mấy người kia chế phục. Di Nguyệt Thụy không hề giãy dụa, lẳng lặng nhìn nữ tử đang đến gần, tay cầm chủy thủ nhắm trên mặt hắn, lúc này mấy nam tử hơi thả lỏng.

Di Nguyệt Thụy nín hơi, thừa dịp bọn họ buông lỏng, vung tay lên, bột phấn trong tay tản ra bốn phía.

“Bịch, bịch.” Hai tiếng, Di Nguyệt Thụy thở dài, một ngã hai người. Trong nội tâm không ngừng hỏi ông trời – vì sao lần nào hắn cũng không thể khiến toàn bộ hôn mê a! Ông trời không rảnh, không thèm trả lời.

Bị hôn mê chính là hai nam tử gần Di Nguyệt Thụy nhất, nàng kia phản ứng rất nhanh, lúc Di Nguyệt Thụy giơ tay lên thì nữ tử liền bịt mũi lui ra phía sau, hai nam tử khác cũng như thế. Bất đắc dĩ, tình thế bất lợi hơn người ta, Di Nguyệt Thụy nhân cơ hội chạy hướng cửa ra vào, cho dù chỉ có một phần vạn cơ hội hắn cũng phải nắm bắt.

“Bắt lấy hắn!” Nữ tử khàn khàn thét lên, thấy cửa ra vào đã ở trước mắt, nhưng Di Nguyệt Thụy lại bị bắt được. Nhìn cửa gần trong gang tấc, trong lòng Di Nguyệt Thụy thề – lần này trở về hắn nhất định phải luyện võ, ít nhất, hắn muốn luyện kình công.

“Ha ha – ” Nữ tử cuồng tiếu, “Người chạy đi, chạy đi a!” Nữ tử rất nhanh cầm chủy thủ nhào tới, “Ta họa tranh trên khuôn mặt của kẻ yêu nghiệt như ngươi, xem ngươi làm thế nào mị hoặc người khác.”

Di Nguyệt Thụy nhắm mắt nhận mệnh – xem ra hôm nay chạy không thoát một kiếp này.

56. Chương 56: Vân Khai Vụ Tán [Thát]

Di Nguyệt Thụy từ từ nhắm hai mắt, bên tai nghe được “Đinh – ” một tiếng, như là hai vật thể cứng ngắc va chạm lẫn nhau. Hé mắt một chút, chỉ thấy nữ tử vịn vẹo phần nọ, mà trong tay nàng không còn chủy thủ. Vì vậy tim Di Nguyệt Thụy đã nhảy lên cuống họng trở lại vị trí vốn có.

“Ai, là ai? Đi ra, đi ra cho ta!” Nữ tử điên cuồng rống giận, nhìn bốn phía không có ai, nhìn Di Nguyệt Thụy vẫn đang bị giữ chặt, nữ tử giơ tay lên nhào tới, lúc tiếp cận Di Nguyệt Thụy thì bị một luồng đánh bay.

Di Nguyệt Thụy sững sờ nhìn tình cảnh trước mắt, phát giác trong lúc bất tri bất giác mình đã được thả, bên cạnh truyền đến tiếng đánh nhau, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Lôi Tư Nghị cùng Ảnh Ngũ đang giằng co với hai nam tử.

“Điện hạ, ngươi không sao chứ?” Theo thanh âm là một đôi tay dò xét cao thấp trên người mình, Di Nguyệt Thụy hoàn hồn, thấy Tiểu Đẳng Tử lo lắng nhìn hắn.

“Ô – Tiểu Đẳng Tử, chủ tử của ngươi thiếu chút nữa bị rạch mặt !” Di Nguyệt Thụy mạnh mẽ ôm lấy Tiểu Đẳng Tử, đem mặt chôn ở cổ của hắn.

“Chủ – tử! Ta – ta sắp không thở nổi rồi!” Tiểu Đẳng Tử nhăn mặt hô to, vì sao mỗi lần gặp nạn đều là hắn.

“A!” Người vừa mới oa tại cổ của hắn bị thương không ngớt, lập tức lấy lại thái độ nghiêm chỉnh, ho nhẹ một tiếng, khôi phục bộ dáng phóng khoáng ngày thường. Tiểu Đẳng Tử ở một bên khóc không ra nước mắt, hắn chỉ biết chủ tử dùng hắn trút giận.

Di Nguyệt Thụy sửa sang tâm tình của mình, xoay người nhìn về phía nữ tử nằm trên mặt đất, lụa trắng trên mặt nàng dần dần nhuộm đỏ. Tuy như thế, nhưng Di Nguyệt Thụy cũng không dám thoải mái tiến lên, hắn vẫn nhớ rõ oán hận trong mắt nữ tử.

“Chủ tử, nàng là ai a?” Tiểu Đẳng Tử đứng ở một bên hiếu kỳ hỏi.

“Ta làm sao biết!” Di Nguyệt Thụy tặng Tiểu Đẳng Tử một ánh mắt khinh thường, quay đầu nhìn về phía bốn người còn đang đánh nhau. Theo tình huống trước mắt thì hai nam tử kia đã hơi dần dần rơi vào thế hạ phong.

Quả nhiên, không bao lâu, chỉ thấy Ảnh Ngũ cùng Lôi Tư Nghị phân biệt cho bọn họ một chưởng cùng một cước, hai nam tử bị đánh bay sang một bên, đầu nghiêng một cái, ngất đi.

Giải quyết đối thủ xong, Lôi Tư Nghị cùng Ảnh Ngũ đều đến bên cạnh Di Nguyệt Thụy, mắt nhìn Di Nguyệt Thụy từ trên xuống một lần, xác định hẳn không có việc gì, thở dài một hơi.

“Ảnh vệ trước kia đâu?” Di Nguyệt Thụy lo lắng cho ảnh vệ từng gặp ngoài cửa lúc trước.

Vừa dứt lời, một thân ảnh từ bên ngoài bay vào, quỳ gối trước mặt Di Nguyệt Thụy: “Thuộc hạ thất trách, không kịp thời hộ chủ, thỉnh công tử trách phạt.”

“Ta không có việc gì, cho nên không cần phải nói phạt hay không phạt.” Di Nguyệt Thụy khoát khoát tay, hiếu kỳ hỏi: “Bọn họ làm thế nào ngăn chặn người?”

“Hắn đấu với cao thủ, hơn nữa còn là hai người.” Lôi Tư Nghị thay hắn trả lời.

“A!” Di Nguyệt Thụy minh bạch gật gật đầu, sau đó dùng ánh mắt lộ vẻ kỳ quái nhìn về phía Lôi Tư Nghị, “Sao các người lại đến, còn Ảnh Ngũ trở về lúc nào?”

“Chủ tử lo lắng, bảo chúng thuộc hạ tới che chở công tử. Thuộc hạ trở về vào giờ thân.” Ảnh Ngũ cung kính trả lời, sau đó chỉ hướng nữ tử té trên mặt đất hỏi Di Nguyệt Thụy, “Công tử dự định làm gì bây giờ?”

Di Nguyệt Thụy theo tầm mắt của hắn, chuyển hướng nòng kia, suy nghĩ nửa ngày, “Tiểu Trác Tử, người đi lên gỡ khăn che mặt của nàng xuống. Bị khi dễ lâu như vậy, ta phải biết rốt cuộc là ai khi dễ chính mình a.”

Lôi Tư Nghị tiến lên, ngăn chặn nữ tử phản kháng, thân thủ gỡ xuống khăn che mặt của nữ tử, ngăn cản cả người.

“Sao lại là người a?” Di Nguyệt Thụy khó có thể tin hỏi.

“Khụ khụ! Vì sao không thể là ta?” Nữ tử cười khẽ, ánh mắt chăm chọc nhìn về phía Di Nguyệt Thụy.

Di Nguyệt Thụy nhắm chặt mắt, hỏi Tiểu Đẳng Tử một bên, “Lãnh hiện ở nơi nào?”

“Tại tẩm cung hoàng thượng.” Tiểu Đẳng Tử có thể hiểu rõ tâm tình Di Nguyệt Thụy lúc này, nhỏ giọng trả lời.

“Mang nàng tới đó, chúng ta cũng đi, chắc hẳn độc của phụ hoàng cũng được giải a.” Nói xong, Di Nguyệt Thụy không nhìn ai, trực tiếp ly khai gian phòng hẳn bị giam hai ngày, đi đến tẩm cung của Di Nguyệt Lâm, nhóm người Lôi Tư Nghị áp giải nữ tử theo ở phía sau.

Trong tẩm cung Di Nguyệt Lâm, tràn ngập khí tức ngưng trọng. Tiểu thái giám Tiểu Thuận Tử vẫn luôn chiếu cố Di Nguyệt Lâm dựa theo chỉ thị của Di Nguyệt Lãnh, chuẩn bị một số thứ, nhưng thỉnh thoảng liếc trộm một nam tử khác đứng bên cạnh Di Nguyệt Lãnh.

Bên ngoài tẩm cung, Di Nguyệt Lãnh phái trọng binh gác, kiên quyết không cho phép bất luận kẻ nào đi vào, kể cả hoàng hậu.

Cho nên lúc hoàng hậu Y Hồ Tiện đến tẩm cung thì bị ngăn ở bên ngoài, giận dữ, nhưng những kia thị vệ không để ý thân phận của nàng, kiên quyết chặn lại.

“Làm càn, dám đối đãi với bốn cung như vậy. Nô tài các người còn không nhanh mở cửa cho bốn cung.” Y Hồ Tiện nghiêm nghị quát.

“Thỉnh hoàng hậu nương nương thứ tội, thái tử điện hạ có chỉ không cho người nào tiến vào.” Thị vệ cúi đầu cung kính trả lời, nhưng vẫn không nhượng bộ.

Y Hồ Tiện giận dữ, đang chuẩn bị hô người, chỉ thấy Di Nguyệt Lãnh chậm rãi đi từ bên trong ra.

“Thái tử, người đây là ý gì, chuẩn bị soạn vị?” Y Hồ Tiện trở nên bình tĩnh, ưu nhã hỏi Di Nguyệt Lãnh.

“Nhi thần không dám, chỉ là nhi thần giải độc cho phụ hoàng, người ngoài ở lại không thuận tiện!” Di Nguyệt Lãnh nhàn nhạt đáp, “Cho nên ủy khuất hoàng hậu nương nương.”

Nói xong, trực tiếp trở lại nội thất. Đứng trước giường Di Nguyệt Lâm, lạnh lùng nhìn nam nhân nằm trên giường, khoe miệng lộ ra nụ cười châm chọc – vô luận người mạnh đến thế nào, trước mặt ta cũng không chịu nổi một kích.

“Đại ca, hận hấn sao?” Đứng ở một bên, vẫn một mực yên lặng, đột nhiên Khôn Trạch lên tiếng hỏi.

Di Nguyệt Lãnh quay đầu, diện vô biểu tình nhìn về phía Khôn Trạch, khẽ mở đôi môi, trả lời vấn đề, “Hắn không đáng để ta lãng phí tinh lực đi hận hấn.”

“Vậy vì sao lúc trước ngươi đáp ứng yêu cầu của hắn tiến vào lao lung (lồng giam) này, lại còn vì hắn chính đốn thiên hạ này?” Trên khuôn mặt lạnh băng của Khôn Trạch xuất hiện vết rách, “Lại còn đưa ta đến chỗ tử lão đầu kia học tập đạo trị quốc, sách lược. Nếu là râu ria, sao bảo ta trở về tiếp nhận thái tử vị người vứt đi.”

“Bởi vì nương của ngươi, cô cô của ta!” Một câu giải thích rất nhiều vấn đề, Khôn Trạch sững sốt một chút, liền yên tĩnh trở lại.

Tiểu Thuận Tử bưng được, đứng ở một bên không biết làm như thế nào, nhìn hai người bọn họ nói chuyện, càng thêm xác định suy đoán của mình. Thấy bọn hắn ngừng lại, Tiểu Thuận Tử vội vàng tiến lên, “Thái tử điện hạ, có thể sao?”

Di Nguyệt Lãnh gật gật đầu, tiến lên nâng Di Nguyệt Lâm dậy, mở miệng hắt, Tiểu Thuận Tử tiến lên, đem được màu đen trong chén từng thìa từng thìa vào miệng Di Nguyệt Lâm, thẳng đến khi chén thấy đáy, Di Nguyệt Lãnh mới buông tay ra.

Dựa theo lời của Di Nguyệt Thụy, sau nửa canh giờ Di Nguyệt Lãnh dùng phương pháp đồng dạng đem một chén được khác rót vào trong bụng Di Nguyệt Lâm. Tiểu Thuận Tử đem chậu rửa mặt để bên giường chờ đợi.

“Buồn cười, Di Nguyệt Lãnh, ngươi muốn bức vua thoái vị sao. Người tới!” Thanh âm tức giận từ xa mà đến, Di Nguyệt Lãnh ngẩng đầu, mắt nhìn Y Hồ Tiệp đang xông tới, một ánh mắt khiến nàng cứng người lại, giận dữ, “Di Nguyệt Lãnh, ngươi nghịch tặc – ”

Lời nói còn chưa hết, chỉ thấy Di Nguyệt Lâm mạnh mẽ nâng người lên, hướng trên mặt đất, “Oc” một tiếng, nhổ ra máu đen, Tiểu Thuận Tử mang chậu nước chuyển đến trước mặt Di Nguyệt Lâm để hắn thuận tiện thổ huyết.

Mặt Y Hồ Tiệp tái nhợt, “Hoàng thượng, hoàng thượng, ngươi làm sao vậy?” Ngón tay run rẩy chỉ Di Nguyệt Lãnh, “Di Nguyệt Lãnh chết tiệt, ý đồ độc hại hoàng thượng, người tới, mau tới, bắt tên nghịch tặc này.”

Kêu nửa ngày cũng không có người trả lời, Y Hồ Tiệp tức giận càng hơn, “Phản, tất cả đều phản rồi.”

“Khôn Trạch.” Di Nguyệt Lãnh hơi nhíu lông mày, gọi nam tử một bên.

Chỉ thấy Khôn Trạch đi tới phía trước, Y Hồ Tiệp kinh sợ, ngón tay run rẩy chuyển hướng chỉ vào Khôn Trạch, mặt tái nhợt có vẻ càng thêm tái nhợt, “Người..... Người.....”

“Có chuyện tối nay nói, quá âm ỉ.” Khôn Trạch mỉm cười nói xong, ngón tay hướng Y Hồ Tiệp điểm một cái, thể giới trở nên an tĩnh, hắn không hề để ý tới ánh mắt hoảng sợ của nàng, đem chú ý chuyển hướng chậu nước trước giường, khi nào máu đen trong chậu mới có thể chuyển hồng.

57. Chương 57: Vân Khai Vụ Tán [Bát]

Tiểu Thuận Tử đứng ở một bên mồ hôi lạnh chảy ròng, tình thế trước mắt hắn chưa từng thấy qua trong nội cung này, thái tử điện hạ cùng một người lai lịch không rõ ràng áp chế hoàng hậu nương nương, mà hoàng đế thì nằm trên giường sinh tử không rõ.

“Hắn rốt cuộc đến khi nào thì mới hết thổ huyết?” Khôn Trạch không kiên nhẫn hỏi, đã ỏi lâu như vậy, còn chưa khỏe, chẳng lẽ muốn đem máu nhả hết mới thôi.

Di Nguyệt Lãnh không để ý tới vấn đề của hắn, chăm chú nhìn biến hóa của máu Di Nguyệt Lâm ói ra, chỉ chốc lát sau máu ói ra không còn là màu đen mà dần dần biến thành màu đỏ, thẳng đến khi toàn bộ biến thành màu đỏ thì Di Nguyệt Lãnh mới đưa tay hướng Tiểu Thuận Tử: “Cao.”

Tiểu Thuận Tử mang vên cao để một bên đưa cho y, Không Trạch nhìn thấy, vui vẻ, “Hắc, cho hắn ăn điểm tâm lót dạ.”

Di Nguyệt Lãnh không để ý đến hắn, chỉ vươn tay bóp nát vên cao trong đĩa, thẳng đến cái thứ tư thì bên trong rơi ra một đước hoàn màu đỏ, sau đó đặt đĩa sang bên cạnh. Tiến lên, mở miệng Di Nguyệt Lâm, cho đước hoàn vào, “Nước!”

Khôn Trạch mang nước đưa cho y, Di Nguyệt Lãnh mở miệng Di Nguyệt Lâm ra, rót thẳng nước vào.

Trong lòng Tiểu Thuận tử cảm thán – hoàng thượng thật đáng thương, động tác của thái tử quá thô lỗ.

Hết thấy chuẩn bị xong, Di Nguyệt Lãnh buông tay lui một bước rời xa giường Di Nguyệt Lâm, đứng ở một bên không nói tiếng nào. Cung điện lâm vào một mảnh trầm tĩnh, chỉ có ánh nến ngẫu nhiên động phát ra thanh âm “Ba”.

Di Nguyệt Lãnh cũng không để ý tới bất luận kẻ nào, hiện tại trong lòng y lo lắng nhất nhất là Di Nguyệt Thụy; Tiểu Thuận Tử thân là nô tài, không dám nhiều lời; Khôn Trạch thì không có người nói với hắn, hắn cũng ngậm miệng, còn Y Hồ Tiệp có miệng mà không thể nói.

Thời gian không ngừng trôi qua, người nằm ở trên giường vẫn không có bất kỳ phản ứng nào. Di Nguyệt Lãnh bất động như núi, nhưng có người không thể chờ.

“Sao hắn chưa tỉnh, sẽ không xảy ra cái gì chứ?” Khôn Trạch không yên tâm hỏi, Tiểu Thuận Tử đứng ở một bên cũng gật gật đầu, tỏ vẻ mình cũng nghi hoặc.

Câu trả lời của Di Nguyệt Lãnh là lạnh lùng liếc bọn họ, tiếp tục chú ý động tĩnh trên giường, y luôn rất tin tưởng vào y thuật của Di Nguyệt Thụy.

Khôn Trạch sờ sờ cái mũi, lui xuống hai bước, dù thế nào đi nữa y cũng không sốt ruột.

Lúc hoàn toàn yên tĩnh, tiếng khắc khải ngoài cửa càng thêm rõ ràng, Di Nguyệt Lãnh cau mày nhìn ra ngoài, nghe được một tiếng la lên, lập tức băng lãnh trên mặt đều hòa tan, bước ra ngoài.

Sau khi Di Nguyệt Thụy biết rõ người ám hại mình, trong lòng cuộn cuộn sóng. Mang theo đoàn người Lôi Tư Nghị vội vàng tới tẩm cung của Di Nguyệt Lâm. Trên đường thấy cảnh sắc chung quanh dần dần đón xuân về, trong nội tâm không khỏi mê mang.

Vô tình nhất là đế vương gia, mà hắn và Lãnh sinh ở nhà đế vương, lại có tình cảm sai trái. Tuy Lãnh cam đoan với hắn sẽ không kế thừa ngôi vị hoàng đế, nhưng tương lai ai biết được? Hôm nay bị hãm hại về sau sẽ có nhiều kinh nghiệm, nhưng mà mình có thể kiên trì ở trong hoàn cảnh này hay không. Di Nguyệt Thụy đột nhiên cảm thấy vô lực, hắn nhớ...quá, muốn lập tức được nhìn thấy Di Nguyệt Lãnh, để kiên định tín niệm trong lòng mình, không để mình lại miên man suy nghĩ.

Chưa từng nghĩ vội vội vàng vàng đi tới chỗ y, lại nghe câu trả lời vô tình: “Thái tử có chỉ, bất luận kẻ nào không được xuất nhập tẩm cung hoàng thượng. Thỉnh thất điện hạ đừng khiến tiểu nhân khó xử.” Hoàng hậu cũng đủ khiến chúng ta khó xử rồi.

Di Nguyệt Thụy còn chưa nói, Tiểu Đẳng Tử phía sau hần đã thiếu kiên nhẫn: “Thái tử nói bất luận kẻ nào cũng không bao gồm thất điện hạ của chúng ta.” Hùng hổ đứng trước mặt thị vệ, hoàn toàn như mẫu hộ tử, dám đem điện hạ của bọn họ gộp chung với đám người đó, chính là muốn chết.

“Chính là..... Chính là.....” Thị vệ đã từng nghe nói tình nghĩa huynh đệ giữa thái tử cùng thất điện hạ khăng khít không thể phân, nhưng ý chỉ của thái tử bọn họ không dám không theo.

“Không sao, thái tử chắc hẳn không trách tội kẻ không biết.” Di Nguyệt Thụy nở nụ cười tự nhận là hoàn mỹ, thị vệ cũng nhìn, đã quên chuyện ngăn trở.

“Ai cho phép người cười như vậy với người khác?” Bên trong truyền đến thanh âm tức giận, Di Nguyệt Thụy ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy Di Nguyệt Lân vội vàng bước đến.

Thân thủ vung lên, thị vệ bay về phía hành lang bên cạnh, Di Nguyệt Lân lạnh lùng nhìn, “Đây là giáo huấn cho người, nếu như lần sau ta phát hiện người nhìn chằm chằm vào thất điện hạ, thì.....”

Di Nguyệt Thụy không vui, “Chẳng lẽ ta là người quái dị, không cho người khác nhìn ta.”

“Ai nói, Thụy nhi chỉ có thể cười cho ta xem, nụ cười này là ta độc hưởng.” Di Nguyệt Lân bước lên phía trước ôm lấy Di Nguyệt Thụy, muốn hần người giận. Xuyên qua bờ vai Di Nguyệt Thụy nhìn nữ tử đằng sau, Di Nguyệt Lân lộ nụ cười hiểm thấy, nhóm người Tiểu Đẳng Tử hít sâu – lạnh quá!

Vì trong giọng nói của Di Nguyệt Lân hiện ra sự độc chiếm, Di Nguyệt Thụy nở nụ cười, nghĩ đến người còn nằm bên trong, lên tiếng hỏi: “Độc giải được chưa?”

“Còn chưa tỉnh.” Di Nguyệt Lân vừa nói xong, bên trong truyền đến thanh âm mừng rỡ của Tiểu Thuận tử: “Hoàng thượng tỉnh, hoàng thượng tỉnh.”

Di Nguyệt Lân cùng Di Nguyệt Thụy nhìn nhau, đi vào trong tấm cung, Lôi Tư Nghị tiếp tục áp giải nữ tử đi theo phía sau.

Di Nguyệt Thụy đi vào bên trong mới nhìn rõ tình huống, Di Nguyệt Lân nằm ở trên giường trợn tròn mắt nhìn một nam tử lạ lẫm, Tiểu Thuận Tử thì đứng ở một bên hai mắt hồng hồng, đôi khi nức nở, mà cách đó không xa là hoàng hậu nương nương đứng bất động như tượng, bất quá hiện tại có thêm một người, có đôi có cặp cũng tốt. Quay đầu tiếp tục nhìn một màn kỳ quái kia.

“Người kia là ai?” Di Nguyệt Thụy len lén hỏi về nam tử lạ lẫm không thèm để ý đến hoàng thượng đang nhìn chăm chú, mà nam tử lạ lẫm đó lại nhiệt tình nhìn phía sau hần, hiểu kỳ quay đầu lại nhìn nhìn, phía sau hần là Tiểu Đẳng Tử, Ảnh Ngũ cùng mấy ảnh vệ hần không biết, nam tử kia đang nhìn ai, Di Nguyệt Thụy vạn phần tò mò.

“Di Nguyệt Khôn Trạch.” Di Nguyệt Lân ôn nhu trả lời, vươn tay đem Di Nguyệt Thụy ôm vào trong ngực. Mà Di Nguyệt Thụy còn đang chấn động vì họ của nam tử kia, không phát hiện hành động mờ ám của Di Nguyệt Lân.

“Nhu nhi!” Thanh âm rung động từ trong miệng người có quyền lực cao nhất đang nằm trên giường, mang theo một tia ưu thương khó có thể che giấu.

Di Nguyệt Khôn Trạch chẹn lòng mi, “Nguyên lai hoàng thượng còn nhớ rõ tên nương của ta.” Trong giọng nói là ý tứ châm chọc.

Di Nguyệt Lân muốn ngồi lên, đáng tiếc toàn thân vô lực. Tiểu Thuận Tử thấy thế lập tức tiến lên giúp Di Nguyệt Lân chậm rãi ngồi dậy, tựa lưng trên gối.

Di Nguyệt Thụy nhìn về phía Di Nguyệt Lân, phát hiện trong mắt của hần có ưu thương có hối hận có tưởng niệm, nhiều loại tâm tình xen lẫn một chỗ, làm cho người ta khó có thể nắm bắt.

“Nàng là nữ tử yêu nhất trong cuộc đời này, sao ta có thể quên.” Thở dài, bi thương trong mắt như muốn tràn ra.

“Đúng vậy, người yêu nàng, yêu đến mức để kẻ hại chết nương ta yên ổn ngồi ở ngôi vị hoàng hậu, yêu đến vài chục năm sau cũng không rửa sạch tội danh cho nương ta, để nương bị người đời thóa mạ, đây là cách người yêu nàng a.” Di Nguyệt Khôn Trạch kích động vô cùng, Di Nguyệt Lân chỉ nhắm mắt lại.

Thấy mặt Y Hồ Tiên tái nhợt, lại có vẻ muốn nói, Di Nguyệt Lân ý bảo Ảnh Ngũ tiến lên giải huyết đạo cho nàng, huyết đạo được giải trong nháy mắt, câu đầu tiên Y Hồ Tiên thốt ra là: “Di Nguyệt Lân, ta hận ngươi!”

58. Chương 58: Vân Khai Vụ Tán [Chín]

Di Nguyệt Thụy nghe vậy, hai mắt sáng ngời – có chuyện để xem. Di Nguyệt Lân nhìn thấy biểu tình e sợ thiên hạ không loạn của hắn, không nói gì.

Di Nguyệt Lân nghe xong lời của Y Hồ Tiên thì chỉ nhìn nàng, cũng không nói chuyện, nhưng nhìn sắc lẫm đăm trong mắt của hắn có thể thấy được hắn không để ý lời nói của Y Hồ Tiên.

“Ngươi không phải rất yêu tiện nhân kia sao? Ngươi yêu nàng như thế sao không cùng nàng chết đi?” Y Hồ Tiên không muốn lại ủy khuất chính mình, vì một nam tử không để ý đến mình, nàng cảm thấy hết thảy mọi chuyện đều trở nên vô nghĩa, “Không đúng, ta không muốn để ngươi đơn giản chết đi như vậy, ta muốn cho ngươi hảo hảo sống, mỗi ngày mỗi đêm sống không yên. Nhưng vì sao ngươi dần dần không còn thống khổ nữa? Là vì Tử Vũ Hân à. Tại sao? Ngươi yêu người nào thì người đó chết? Cảm giác thật tuyệt a! Ha ha..... Ha ha.....”

“Ta biết rõ!” Di Nguyệt Lân ngồi ở trên giường, cúi đầu, tiếng cười của Y Hồ Tiên bởi vì lời của hắn mà im bật, “Ta biết là ngươi bố trí bẫy để Nhu Nhi nhảy vào, nhưng lúc đó ta căn cơ chưa ổn nên không thể động đến ngươi. Về sau ta cũng chậm chậm biết rõ nguyên nhân ngươi làm như vậy, ta cũng biết là ta có lỗi ngươi, cho nên ta tự nói với mình không thể toàn bộ trách ngươi.”

Di Nguyệt Lân ngẩng đầu nhìn thoáng qua Y Hồ Tiên, rồi nhắm mắt lại, “Chúng ta dù sao cũng là một hồi phu thê. Nhưng cũng không phải như bách tính tầm thường. Cho nên, hoàng hậu.....”

Mở ra mắt, quay đầu nhìn về phía Y Hồ Tiên, cùng tầm mắt của nàng đối thượng, hàm nghĩa trong mắt, Y Hồ Tiên nhìn liên miên.

Y Hồ Tiên chậm rãi nhắm mắt lại, sắc mặt tái nhợt, khiến nàng không còn là hoàng hậu cao cao tại thượng của Di Nguyệt vương triều, chỉ là một nữ tử tầm thường vì tình mà có thể làm bất cứ chuyện gì. Chờ nàng mở mắt ra lần nữa, trong mắt không còn tâm tình.

Dịu dàng cúi đầu, Y Hồ Tiên chậm rãi nói: “Xin cho thiếp thân vì phu quân lau mặt.”

Di Nguyệt Lân gật đầu, Tiểu Thuận tử đưa lên một khăn ướt, Y Hồ Tiên tiếp nhận, tiến lên chậm rãi chà lau khuôn mặt cho Di Nguyệt Lân, “Nếu như chúng ta chỉ là dân chúng tầm thường, thật là tốt biết bao.” Y Hồ Tiên thấp giọng nói, nếu như bọn họ chỉ là phu thê tầm thường, có phải mọi chuyện sẽ khác? Nhưng trên thế giới không có nếu như, vận mệnh bọn họ đã được định sẵn.

Chà lau xong, Y Hồ Tiên nhìn chăm chú vào khuôn mặt khiến nàng yêu cả đời cũng hận cả đời, dù hiện tại hắn nhìn tiêu tụy như vậy, chậm rãi vươn tay xoa khuôn mặt Di Nguyệt Lân, “Hoàng thượng, ngươi có từng yêu thiếp thân.”

Di Nguyệt Lân nhắm mắt lại không trả lời, Y Hồ Tiên nhìn biểu tình của hắn đều minh bạch, đứng lên: “Thiếp thân cáo lui!”

Di Nguyệt Thụy sững sờ, cứ như vậy liền đã xong. Nhìn Y Hồ Tiên dùng tư thái ngạo thị thiên hạ thông dong ly khai khỏi đây, không quay đầu lại.

“Ai!” Tiếng thở dài trong miệng Di Nguyệt Lân truyền ra, “Khôn nhi.”

Di Nguyệt Khôn Trạch đứng ở một bên, cũng không để ý tới tiếng gọi của hắn. Thấy bộ dáng Di Nguyệt Khôn Trạch hờ hững, Di Nguyệt Lân có vẻ bất đắc dĩ, đem ánh mắt chuyển hướng nữ tử khác.

Thấy ánh mắt Di Nguyệt Lân chuyển về phía mình, nữ tử không nói một lời chỉ đỏ hốc mắt. “Hi phi, ngươi là người ta không ngờ nhất.” Di Nguyệt Lân thản nhiên nói.

Di Nguyệt Lãnh cho Lôi Tư Nghị một ánh mắt, Lôi Tư Nghị liền tiến lên giải khai huyết đạo cho Hỉ phi.

“Không có gì không thể tưởng được.” Hỉ phi tựa hồ đã bình tĩnh, cũng nhàn nhạt đáp, “Ta chỉ là xuất phát từ lòng đổ kỵ của một nữ nhân mà thôi.”

Hỉ phi vẫn nhớ rõ cảm giác lần đầu tiên gặp gỡ Di Nguyệt Lâm, nàng vì chuyện mình có thể gả cho hắn mà cảm thấy kiêu ngạo, vì thương yêu của hắn mà cảm động. Chính là dần dần thương yêu của hắn càng ngày càng ít, đem yêu thương dành cho nàng trao toàn bộ cho một người khác, mà nàng thì mỗi ngày mỗi đêm đợi Di Nguyệt Lâm đến.

Di Nguyệt Lãnh tiến lên nhìn chằm chằm vào Hỉ phi, lạnh lùng hỏi: “Tại sao phải ám sát Thụy nhi?”

“Hắn cũng giống như tiện nhân kia, đây là nguyên nhân.” Hỉ phi oán hận đáp, “Nương thì câu dẫn hoàng đế, nhi tử thì câu dẫn thái tử, thật sự là hảo mai mại (mua bán) a!”

Di Nguyệt Lãnh tức giận, một chưởng đánh qua, thân thể Hỉ phi bay lên, đụng vào cây cột ngã xuống, trong miệng phun máu, vẫn dùng ánh mắt âm tàn nhìn chằm chằm vào Di Nguyệt Thụy: “Coi như ngươi mạng lớn, độc không giết được ngươi, ta nguyện rửa ngươi..... Ngô.....” Nguồn :

Hỉ phi lời còn chưa dứt, Lôi Tư Nghị ở một bên tăng thêm một chưởng, trực tiếp tổng nàng đi gặp diêm vương.

Di Nguyệt Thụy nhìn, lắc lắc đầu, tội tình gì chứ? Ngẩng đầu nhìn thấy ánh mắt có chút lo lắng của Di Nguyệt Lãnh, cười cười, nói ra một câu, “Sao ngươi cũng đánh nữ nhân chứ? Từ nay về sau không biết có vấn đề bạo lực gia đình hay không?”

Di Nguyệt Lãnh không để ý tới hắn, quay đầu nhìn về phía Di Nguyệt Lâm: “Đây là lúc ngươi thực hiện hứa hẹn.”

Di Nguyệt Thụy hiểu kỳ – hứa hẹn gì? Đáng tiếc không người để ý tới hắn, mà người để ý tới hắn cũng không biết gì.

Di Nguyệt Lâm vừa há mồm chuẩn bị lên tiếng, đã bị một tiếng hét cắt đứt. Mọi người hướng thanh âm nhìn lại, nguyên lai là các Tần phi các điện hạ nghe nói Di Nguyệt Lâm đã tỉnh liền chạy đến, nhìn thấy Hỉ phi ngã trong vũng máu, một phi tử nhát gan sợ hãi hét lên.

Di Nguyệt Lãnh liếc qua, phi tử kia vội vàng im bặt. Sau đó có người chú ý Di Nguyệt Khôn Trách đứng một bên, không khỏi thấp giọng hô, chúng phi tử theo tầm mắt của nàng nhìn lại cũng sửng sốt, đã quên nhìn phu quân của các nàng như thế nào.

Mà các điện hạ đi theo không biết Khôn Trạch là ai, hơi hiểu kỳ nhìn về phía hắn. Khôn Trạch cũng không chú ý, tiếp tục đem ánh mắt nhìn chăm chú Ảnh Ngũ.

Di Nguyệt Thụy nhìn lại, phát hiện trong số các điện hạ còn có thêm vài gương mặt lạ lẫm, không khỏi bĩu môi, xem ra phụ hoàng hắn trong hai năm này lại có thêm vài người bảo đảm.

Di Nguyệt Vũ ho nhẹ tiến lên, nói với Di Nguyệt Lâm đang nằm trên giường: “Khụ khụ..... Chúc mừng phụ hoàng khang phục.”

Nhìn thoáng qua Di Nguyệt Vũ, Di Nguyệt Lâm lại đem ánh mắt nhìn hướng Di Nguyệt Khôn Trạch, trông thấy hắn nhìn chằm chằm vào một nam tử, không khỏi nhíu mày, nhìn thần sắc hiểu kỳ của những người khác, phát hiện các nàng đem ánh mắt chuyển hướng chính mình, ho nhẹ một tiếng, kéo lực chú ý của mọi người, mới chậm rãi mở miệng, “Lần này nhờ Lãnh nhi, trăm mới có thể thoát hiểm.”

Di Nguyệt Lãnh nhìn hắn một cái, cũng không đáp lời, ngược lại Di Nguyệt Vũ tò mò hỏi: “Không biết thái tử điện hạ làm thế nào giải độc cho phụ hoàng, phải biết rằng độc này ngay cả ngự y đều không giải được.”

Tất cả mọi người nghe liền hiểu ý của hắn: Ngự y không giải được độc, thái tử chưa bao giờ học y có thể giải, không phải là độc này người hạ chứ, sau đó lại xuất ra giải được a.

Lúc mọi người phỏng đoán hàm nghĩa lời nói của Di Nguyệt Vũ thì, Di Nguyệt Thụy cười mở miệng: “Tứ ca có biết Trầm Tĩnh ở nơi nào không?”

Di Nguyệt Vũ nhìn hẩn một cái, cũng cười trả lời: “Thất đệ sao lại hỏi tứ ca vấn đề này, Trầm Tĩnh không phải luôn luôn ở Hồng Hiến cung nghiên cứu giải được với người sao?”

“Cũng đúng, mà nhắc mới nhớ. Ta chỉ biết là Trầm Tĩnh luôn chữa bệnh cho tứ ca, nên cho rằng hẩn còn ở trong nội cung của người. Người thử nói xem, đại ca.” Di Nguyệt Thụy quay đầu hỏi Di Nguyệt Lân đứng một bên, “Theo lý mà nói làm ngự y đứng đầu cung, lúc phụ hoàng thanh tỉnh hẩn là nên ở một bên mới đúng.”

“Ân, thất đệ nói rất đúng.” Di Nguyệt Lân gật đầu, ngược lại phân phó Lôi Tư Nghị, “Phân phó xuống dưới, bảo thị vệ tìm xem Trầm Tĩnh ở đâu, mang đến để xem phụ hoàng còn độc dư nữa không?”

Nói xong, ánh mắt nhìn về phía Di Nguyệt Vũ, Lôi Tư Nghị hiển nhiên hiểu ý Di Nguyệt Lân, lên tiếng rồi đi xuống, Ảnh Ngủ đi theo Lôi Tư Nghị – hẩn thật sự chịu không được ánh mắt kia.

59. Chương 59: Vân Khai Vụ Tán [Thập]

Ánh mắt Di Nguyệt Thụy một mực không rời khỏi người Di Nguyệt Vũ, Di Nguyệt Vũ làm như không thấy ánh mắt tìm tòi nghiên cứu đó, hiện tại hẩn muốn biết nhất chính là: người xa lạ kia là ai.

“Thỉnh giáo phụ hoàng,..... Khụ..... Không biết..... Khụ khụ, vị này là ai?” Di Nguyệt Vũ vừa ho khan, vừa nhìn về phía Di Nguyệt Lâm.

Di Nguyệt Lâm quét mắt một vòng, đem biểu tình của mọi người thu vào đáy mắt, “Đây là tam ca người, tam hoàng tử của ta, Di Nguyệt Khôn Trạch!”

Di Nguyệt Lâm vừa dứt lời, chúng tần phi đều hít vào một hơi, Di Nguyệt Vũ không nói, chỉ nhìn Di Nguyệt Khôn Trạch, sau đó nhàn nhạt nở nụ cười, “Vũ nhi lại có thêm một ca ca.” Tiễn đà chuyển hướng Khôn Trạch, “Di Nguyệt Vũ bái kiến tam ca.”

Di Nguyệt Khôn Trạch nhìn một loạt động tác của Di Nguyệt Vũ, không nói một lời. Lúc mọi người đang ở trong tình thế xấu hổ, Di Nguyệt Khôn Trạch mới mở miệng: “Ta không có đệ đệ trong ngoài khác nhau.”

“Khàn – ” Đoàn người vừa nói lỏng lại một hít vào một hơi, ý của người này là gì, chẳng lẽ là nói tứ điện hạ có bí mật không thể cho ai biết, xoạt một tiếng, mọi người đưa mắt nhìn về phía Di Nguyệt Vũ, nhìn từ trên xuống dưới.

“Người có ý gì?” Một nữ tử trong nhóm tần phi đứng dậy, Di Nguyệt Thụy nghe tiếng nhìn lại, là một nữ tử mảnh mai, nàng đang tức giận bất bình nhìn Di Nguyệt Khôn Trạch.

“Đó là mẫu hậu của tứ điện hạ, Vũ phi nương nương.” Tiểu Đẳng Tử nói nhỏ bên tai Di Nguyệt Thụy, hẩn biết rõ Di Nguyệt Thụy không quen thuộc với chuyện trong nội cung, nhất là khi người này đi ra ngoài vài năm thì đã quên đám người kia không còn một mảnh.

“Nghe không hiểu thì thôi, lời của ta không lặp lại lần thứ hai.” Khôn Trạch bữu môi khinh thường.

Mắt Di Nguyệt Thụy hiện lên vui vẻ, nhìn Khôn Trạch như đang nhìn kẻ ngu ngốc, thầm nghĩ – hẩn thập phần khẳng định người nọ là đến để quấy phá.

“Người..... Người.....” Vũ phi tức giận nói không ra lời, “Quả thật nương thế nào thì nhi tử thế đó.” Cuối cùng tức giận bất bình nói ra câu này.

Di Nguyệt Lân có chút nhíu mày, Di Nguyệt Lâm thì lạnh mặt xuống. Di Nguyệt Khôn Trạch híp mắt lạnh lùng nhìn Vũ phi: “Lời của người ta không nghe rõ, thỉnh lập lại lần nữa, lúc này tạp âm quá to.” Vừa nói vừa chậm rãi tới gần Vũ phi.

Vũ phi bị khí tức âm lãnh áp bức, lui ra phía sau vài bước, sắc mặt tái nhợt. Khôn Trạch cười khê, vươn tay bắt lấy cằm Vũ phi, “Sao người không nói, chúng ta đang chờ.”

Di Nguyệt Vũ thấy thế, đang định tức giận, Di Nguyệt Lãnh đã trước hấn một bước: “Khôn Trạch!” Ngữ khi không chút nào dao động, nhưng Di Nguyệt Khôn Trạch nghe xong biết là y sắp nổi giận. Khôn Trạch buông tay ra, “Hừ” một tiếng, chuyển hướng đi đến chỗ Di Nguyệt Lãnh.

Các vị tần phi các hoàng tử nhìn tình này liền nhất thanh nhị sở, và thái độ của người trên giường kia, người đều thông minh đều bảo trì trầm mặc. Người khôn khéo phát hiện một vấn đề lớn: Hỉ phi nằm bên cạnh cột kia không hề phản ứng chút nào, không biết là chết hay sống, kỳ quái nhất chính là người đứng đầu hậu cung lại không ở đây. Mọi người trao đổi ánh mắt không rõ ý tứ, rồi cúi gằm xuống, lẳng lặng xem cuộc vui.

“Khụ khụ!” Di Nguyệt Lâm ho nhẹ một tiếng, thành công đem lực chú ý của mọi người dẫn trở lại trên người của hấn, “Di Nguyệt Khôn Trạch chính là tam điện hạ, bởi vì có nguyên nhân, trẫm đưa ra ngoài cung nuôi dưỡng, tuyên cáo với mọi người hấn chết non. Cho nên trẫm sắp sửa thỉnh tế ti chọn lựa một ngày tốt, hướng thiên hạ công bố thân phận của tam hoàng nhi, để hấn nhận tổ quy tông.”

Mọi người kinh ngạc nhìn về phía Di Nguyệt Lâm, Di Nguyệt Lâm nhìn lướt qua, nhàn nhạt mở miệng, “Ai có dị nghị với quyết định của trẫm có thể nói ra.” Sau đó tiếp nhận chén trà sâm Tiểu Thuận Tử đưa qua nhấp một ngụm.

Di Nguyệt Thụy phát hiện những người khác đều làm bộ dáng không quan tâm, chỉ có Vũ phi muốn nói cái gì, lại bị Di Nguyệt Vũ kéo lại, khiến nàng có vẻ tức giận bất bình.

“Tất cả mọi người không có bất luận dị nghị gì, Tiểu Thuận Tử.” Di Nguyệt Lâm khẽ gọi, Tiểu Thuận Tử bước lên phía trước, “Truyền ý chỉ của trẫm, thỉnh tế ti chọn ngày tốt, tiến hành tế tổ, để tam hoàng tử Di Nguyệt Khôn Trạch nhận tổ quy tông.”

“Vâng.” Tiểu Thuận Tử cung kính đáp, cũng khom người lui ra ngoài.

Trong tấm cung nhất thời hoàn toàn yên tĩnh.

“Lãnh nhi, độc trong người trẫm là độc gì?” Di Nguyệt Lâm hỏi, khi tỉnh lại đã xảy ra một loạt chuyện tình, nên quên vấn đề trọng yếu nhất, “Đội điều tra ra là người nào hạ độc, trẫm tuyệt không tha thứ.”

Mọi người nghe vậy mới bình tĩnh đại ngộ, đây mới là vấn đề mấu chốt nhất, lại có người dám hạ độc đương kim thánh thượng, quả thực là tìm đường chết. Sau đó mọi người nhất trí đưa mắt nhìn sang Di Nguyệt Lãnh.

Di Nguyệt Lãnh diện vô biểu tình trả lời một câu: “Độc không phải ta giải, ta chỉ phụ trách rót được.”

Rót được? Cái từ này hảo quái, Di Nguyệt Thụy nhìn về phía người bên cạnh hấn – người uy được bằng cách nào, thật sự là rót được sao. Hấn vẫn cảm thấy Di Nguyệt Lãnh tựa hồ không hề tôn kính Di Nguyệt Lâm, cảm giác không ra y dùng thái độ đối đãi phụ thân để đối đãi Di Nguyệt Lâm, có khi thậm chí làm hấn cảm thấy Di Nguyệt Lâm giống như thuộc hạ của Di Nguyệt Lãnh.

Những người khác cũng chú ý tới cách dùng từ của Di Nguyệt Lãnh, có chút sững sờ nhìn y. Di Nguyệt Lâm đầu tiên cũng sững sờ, sau đó có chút mất tự nhiên ho khan một tiếng, hỏi tiếp: “Độc của trẫm là ai giải?”

“Thụy nhi.” Mãi hé ra, nói lên đáp án làm cho người ta không ngờ nhất.

Di Nguyệt Thụy chỉ có thể gượng cường lúc mọi người nhìn hấn với ánh mắt kinh dị, bàn tay vươn ra đằng sau, qua y phục, nhéo trên lưng Di Nguyệt Lãnh một cái, nhưng Di Nguyệt Lãnh không hề nhúm mày chút nào.

“Thật sao?” Di Nguyệt Vũ nối tiếp câu chuyện, “Chúng ta không nghe nói qua thất đệ y thuật phi phạm a!”

Di Nguyệt Thụy cười không nói.

Lúc này Lôi Tư Nghị đi ra ngoài tìm người đã trở về, nói bên tai Di Nguyệt Lãnh vài câu, sau đó đứng sang một bên.

Di Nguyệt Lãnh nhìn thoáng qua Di Nguyệt Vũ, quay đầu nói với Di Nguyệt Lâm: “Phụ hoàng, đã tìm được ngự y Trầm Tĩnh.” Nguồn :

“Dẫn tới.”

Theo ngoài cửa đi vào bốn người, bọn họ nâng cáng, trên cang chính là ngự y Trầm Tĩnh mất tích.

“Đây là chuyện gì?” Nhìn người được mang vào, Di Nguyệt Lâm có vẻ rất khiếp sợ.

“Khởi bẩm hoàng thượng, lúc thuộc hạ tìm được, Trầm ngự y đã như thế này.” Lôi Tư Nghị phụ trách tìm người bẩm báo.

“Các người tìm được người ở đâu.” Khiếp sợ qua đi, Di Nguyệt Lâm một lần nữa dựa vào đầu giường.

“Trong một giếng phế ở lãnh cung.” Lôi Tư Nghị bẩm báo chi tiết.

“Xem ra có người không muốn giải độc cho phụ hoàng.” Di Nguyệt Lâm nhàn nhạt tăng thêm một câu. Ngoài Di Nguyệt Thụy, nhìn khắp nội cung cũng chỉ có Trầm Tĩnh có năng lực giải độc, lại bị độc thủ, mục đích đầu tiên hẳn là – đẩy Di Nguyệt Lâm vào chỗ chết. Chỉ là tính toán này đã sai lầm.

Di Nguyệt Thụy nhìn chằm chằm vào Trầm Tĩnh hồi lâu, rốt cục không chịu nổi hiếu kỳ, tiến lên thăm dò, bắt lấy cổ tay phải của hắn, cẩn thận giữ mạch, hướng mọi người nói: “Hắn chưa chết.”

60. Chương 60: Đại Kết Cục [Nhất]

Lời của Di Nguyệt Thụy như là một tảng đá lớn ném vào mặt hồ lặng sóng, khiến sóng ngầm dâng lên từng đợt, trong đó Di Nguyệt Vũ phản ứng lớn nhất.

“Làm sao có thể?” Di Nguyệt Vũ vô thức nói ra những lời này.

“Lời của tứ đệ, chẳng lẽ ngươi nói hiện tại Trầm Tĩnh hẳn là đoạn khí mới đúng sao?” Di Nguyệt Lâm cười khê, nói.

“Thần đệ không có ý này.” Di Nguyệt Vũ cung kính trả lời, ánh mắt lại thỉnh thoảng phiêu hương Trầm Tĩnh, sắc mặt không tốt.

Khóe miệng Di Nguyệt Lâm không hạ xuống, nhìn như là đang châm chọc. Chậm rãi đi đến bên cạnh Di Nguyệt Thụy, “Thụy nhi có thể làm hắn tỉnh lại không?”

Di Nguyệt Thụy có chút khó xử, “Không rõ lắm, thông qua mạch của hắn có thể biết hắn nội thương rất nặng, nếu như không phải kịp thời ăn đan được, hẳn hẳn là sớm không còn khí tức. Nếu như bây giờ chúng ta cưỡng chế làm hắn tỉnh lại, ta sợ không thể cứu sống hắn. Hắn hiện tại cũng chỉ còn một chút hơi tàn.”

“Vậy để hắn tỉnh dậy đi.” Di Nguyệt Lâm đang ở trên giường, nhàn nhạt mở miệng.

“Phụ hoàng.” Di Nguyệt Vũ cả kinh, ngữ khí vì quá nóng nảy mà đột nhiên cao vút, vội vàng thở sâu, hạ ngữ khí, “Bệnh của nhi thần một mực dựa vào Trầm ngự y, nếu như Trầm ngự y xảy ra chuyện gì, bệnh của nhi thần phải làm thế nào? Trước mắt quan trọng nhất là để thất đệ xem phụ hoàng có còn dư độc hay không mới đúng, chuyện Trầm ngự y là cái gì a.”

“Không sao, trẫm hiện tại muốn biết nhất chính là ai có lá gan lớn như vậy, khụ khụ.” Di Nguyệt Lâm giận dữ, khiến các tần phi đều lên tiếng, “Hoàng thượng bớt giận!”

Di Nguyệt Thụy nhìn Di Nguyệt Lâm rồi nhìn Di Nguyệt Lâm, “Ta muốn dùng châm nhưng không có mang theo trên người.”

“Điện hạ, nô tài giúp ngươi mang theo.” Tiểu Đổng Tử tiến lên, lấy từ trong ngực ra một bao vải nhỏ, một tầng mở ra, chính là ngân châm Di Nguyệt Thụy thường dùng.

“Tiểu Đổng Tử, ngươi thực cẩn thận.” Khóe miệng Di Nguyệt Thụy có chút co quắp.

“Đây là bốn phận của nô tài.” Tiểu Đổng Tử xấu hổ cười cười, Di Nguyệt Thụy tiếp nhận, hạ châm mấy lần, chỉ thấy người đang nằm trên cang vốn bất động nay lồng ngực bắt đầu phập phồng.

Lúc này Di Nguyệt Thụy tập trung tinh thần hạ châm, cái trán có chảy ra chút mồ hôi, ước chừng qua một chén trà, Di Nguyệt Thụy thở dài một hơi, đứng người lui qua một bên, để mọi người nhìn Trầm Tĩnh đã mở hai mắt.

Hai mắt Trầm Tĩnh vô thần nhìn lên phía trên, không lâu, chậm rãi quay đầu chuyển hướng mọi người. Xuyên thấu qua khe hở giữa mọi người thấy được Di Nguyệt Lâm đang ngồi ở trên giường, hai mắt ươn ướt át: “Hoàng thượng..... Hoàng..... thượng..... Khụ..... Khụ....., thần thực xin lỗi ngài a! Khụ..... Khụ.....” Trầm Tĩnh ho khan vài tiếng, nói tiếp, “Độc..... Độc là..... Tứ..... Tứ điện hạ.....”

Thanh âm dần dần rơi xuống, mắt nhắm lại, lệ nơi khóe mắt xẹt qua hai gò má, như là tuyên cáo sám hối cuối cùng trong cuộc đời lão nhân này.

Di Nguyệt Thụy tiến lên, kiểm tra, lắc đầu: “Đã chết!” Có chút thở dài, đi trở về bên cạnh Di Nguyệt Lãnh.

Trầm Tĩnh đã chết, nhưng hẩn để lại một đoạn lời có đầu không đuôi cho mọi người suy đoán. Di Nguyệt Thụy nhìn lướt qua thần sắc trên mặt người khác, đại khái cũng có thể đoán ra tâm tư của bọn họ.

“Vũ nhi, ngươi giải thích thế nào về lời của Trầm Tĩnh?” Di Nguyệt Lâm nhàn nhạt mở miệng, khiến người ta nghe không ra ngữ khí trong lời của hẩn.

Di Nguyệt Vũ trầm mặc không nói, vẻ mặt lạnh nhạt. Nhìn như bình tĩnh, nhưng trong đầu đã có ngàn loại ý nghĩ xẹt qua.

“Phụ hoàng, có thể để Thụy nhi giúp tứ đệ bắt mạch, để Thụy nhi nhìn xem có thể tìm cách trị hết bệnh của tứ đệ hay không.” Di Nguyệt Lãnh vẫn một mực yên lặng không lên tiếng đột nhiên mở miệng, đưa ra yêu cầu.

Hiển nhiên Di Nguyệt Lâm cũng vì yêu cầu của Di Nguyệt Lãnh mà nhất thời mơ hồ – sao đột nhiên chuyển tới chủ đề này, nhưng vẫn gật gật đầu tỏ vẻ cho phép.

Di Nguyệt Thụy mắt liếc Di Nguyệt Lãnh – người không có việc gì nên tìm việc cho ta sao? Nhưng vẫn theo lời tiến lên, chuẩn bị cẩn thận quan sát bệnh tình của Di Nguyệt Vũ.

Thấy Di Nguyệt Thụy hướng chính mình đi tới, Di Nguyệt Vũ vô thức lui về phía sau, đưa cổ tay ra sau lưng, trên mặt đã không còn lạnh nhạt như trước, “Phụ hoàng, cái này về sau còn có rất nhiều thời gian, cũng không cần nóng lòng lúc này a.”

Thấy Di Nguyệt Vũ không muốn phối hợp, Di Nguyệt Thụy dừng lại cách hẩn một bước, dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn về phía Di Nguyệt Vũ.

“Kỳ thật, tứ đệ hẩn là không có bệnh gì mới đúng a.” Di Nguyệt Lãnh nhẹ nhàng bỏ xuống một khóa bom, mọi người liền bị vây trong sương mù.

Làm sao có thể, tứ điện hạ Di Nguyệt Vũ bệnh tật quần thân, cái này mọi người trong hoàng cung đều biết, đã mời nhiều ngự y nhưng không có hiệu quả, chuyện rất rõ ràng a.

“Thái tử điện hạ nói thực hay nói giỡn.” Di Nguyệt Vũ cười có chút không tự nhiên.

“Vậy ngươi để Thụy nhi hảo hảo chẩn đoán bệnh.” Khóe miệng Di Nguyệt Lãnh cong lên. Bạn đang ?

“Được!” Di Nguyệt Vũ cười đáp, còn tự động duỗi tay ra.

Di Nguyệt Thụy nhìn cánh tay trước mắt, cuối cùng nâng tay phải hạ xuống mạch của Di Nguyệt Vũ, liền thấy cổ tay Di Nguyệt Vũ khê đảo, bắt lấy tay Di Nguyệt Thụy kéo hẩn đến trước mặt, tay kia đặt ở trên cổ họng của hẩn.

Bốn phía hoàn toàn yên tĩnh, mọi người đều bị màn này dọa sợ – đây là tình huống gì chứ.

Nhìn vẻ mặt khiếp sợ của Di Nguyệt Lâm, nhìn vẻ mặt vô tình của Di Nguyệt Lãnh, nhìn vẻ mặt lo lắng của Tiểu Đẳng Tử, Di Nguyệt Thụy bất đắc dĩ bĩu môi.

“Tứ ca, thất đệ chỉ muốn giúp ngươi bắt mạch mà thôi, có tất yếu phải như vậy không?” Di Nguyệt Thụy cần cấn dục dục nói.

“Ta vẫn cho là thất đệ ngu dốt, không ngờ hóa ra người phản trư ăn lão hổ.” Di Nguyệt Vũ cúi đầu nói bên tai Di Nguyệt Thụy.

Hơi thở phun tại bên tai, Di Nguyệt Thụy cảm thấy lỗ chân lông trên người đều dựng đứng, mắt hung hăng trừng hướng Di Nguyệt Lãnh.

“Di Nguyệt Vũ, ngươi làm cái gì vậy?” Di Nguyệt Lâm đột ngột phản ứng, mạnh tay vỗ vào bên giường, “Răng rắc!” Đầu gối nứt ra ra một đường nhỏ, tiếp theo chính là một hồi ho khan khóe dài.

“Chắc chắc.....” Di Nguyệt Vũ lắc đầu, “Đã như vậy ta sẽ không che giấu. Ta đối với vị trí của phụ hoàng cảm thấy hứng thú, đáng tiếc ánh mắt của người thủy chung đều nhìn chăm chăm vào Di Nguyệt Lãnh cùng Di Nguyệt Thụy, ta đành bất đắc dĩ động thủ.”

“Người muốn chính biến?” Di Nguyệt Lãnh hỏi, trong mắt của y là một mảnh tĩnh mịch, làm cho người ta xem không hiểu hàm nghĩa trong đó, thẳng tắp nhìn chăm chăm vào tay Di Nguyệt Vũ.

“Đúng thì thế nào? Đáng tiếc kế hoạch đều bị các người phá hủy!” Di Nguyệt Vũ cười nhạt, phảng phất hần đang cùng bọn họ nói chuyện phiếm, hơn nữa cùng Di Nguyệt Thụy huynh đệ thân thiết, “Không phải người đã đem người của ta ở Vưu Đa triều tiêu diệt hết sao, còn tỏ vẻ khó hiểu làm gì.” Cười dùng gò má cọ cọ trên cổ Di Nguyệt Thụy.

“Ta luôn cảm thấy kỳ quái vì sao trong tộc của phụ hoàng lại có nhiều Lệ Hồng của Vưu Đa triều.” Di Nguyệt Thụy nghiêng đầu, trong nội tâm liễu mạng chữ bối – cái tay này muốn đặt trên cổ hần bao lâu.

“Cho nên ta nói ta thua dưới tay ngươi, Thụy nhi thật sự khiến ta chấn động. Đáng tiếc tạo cho nữ nhân kia cơ hội mà không biết nắm chắc, thật sự khiến ta thất vọng. Bất quá không sao, hiện tại ngươi đang ở trong tay ta cũng như vậy, không biết bề cái cổ mảnh khảnh của ngươi sẽ có cảm giác gì.”

Di Nguyệt Thụy nhìn trời mắt trợn trắng – thật sự là biến thái, người để cho ta bề, ta sẽ nói cho người biết cảm giác. Nhưng trong miệng lại nói: “Có chuyện hảo hảo nói, đừng kích động, ngàn vạn không nên kích động.”

“Vũ nhi, ngươi nhanh thả thất đệ hạ, cùng phụ hoàng nói lời xin lỗi sẽ vô sự!” Vũ phi vẻ mặt tái nhợt thất kinh nhìn thoáng qua Di Nguyệt Vũ, sau đó nhìn về phía Di Nguyệt Lâm, “Hoàng thượng, thỉnh người, Vũ nhi tuổi nhỏ không hiểu thế sự, tha cho nó một mạng a.”

61. Chương 61: Đại Kết Cục [Nhị]

“Hừ, người cầu hần tha ta, còn không bằng trực tiếp nói với hần chuyện của ta người không biết, bảo hần đừng đem người biếm lãnh cung.” Di Nguyệt Vũ cười khê, ngữ khí mang theo châm chọc, “Ta chính là từ nhỏ nghe người nói, muốn làm người đứng trên người khác, nhất định phải ngồi trên vị trí kia, mới từng bước một đi đến ngày hôm nay.”

Nghe xong lời của Di Nguyệt Vũ, thân thể Vũ phi có chút lay động, như là đã đứng không yên. Lặng lẽ đứng, trầm mặc, mọi người chẳng biết lúc nào đều đứng ở một bên, chính giữa chỉ còn lại có Vũ phi, Di Nguyệt Lãnh, Tiểu Đẳng Tử, Lô Tư Nghị, Di Nguyệt Vũ cùng với Di Nguyệt Thụy đang bị bóp cổ.

“A – ” Vũ phi đột nhiên phát ra một tiếng thét, “Nghịch tử, ngươi là nghịch tử, ta muốn bóp chết ngươi!” Xoay người hướng Di Nguyệt Vũ đánh tới.

Di Nguyệt Vũ híp mắt, kéo Di Nguyệt Thụy thoái lui, sau đó tay duỗi ra, hướng Vũ phi đánh tới một chưởng, Vũ phi liền bay sang bên kia, trong miệng phun máu tươi.

“Di Nguyệt Vũ, nàng là nương người!” Di Nguyệt Thụy khó có thể tiếp nhận chuyện nhi tử động thủ với chính nương của mình, “Người điên rồi!”

“Người thật đúng là thiện lương. Ha ha..... Nên lo cho bản thân thì hơn a.” Di Nguyệt Vũ không còn bóp cổ hắn, nhưng vẫn gắt gao giữ chặt hắn.

Di Nguyệt Vũ nhìn mọi người chung quanh, khóe miệng lộ ra nụ cười quỷ dị, sau đó tay hướng ra phía ngoài vung lên, Di Nguyệt Thụy chợt nghe bên ngoài có một tiếng nổ mạnh, muốn quay đầu nhìn xem tốt cùng là cái gì, nhưng bị giữ, không cách nào nhúc nhích.

“Lập tức mọi thứ sẽ kết thúc! Phụ hoàng, người hảo hảo ở trong nội cung an hưởng tuổi già a.” Di Nguyệt Vũ mỉm cười.

Nhưng nhìn thấy người đi từ ngoài cung vào thì nụ cười cứng lại. Người tới thẳng tấp quỳ xuống trước mặt Di Nguyệt Lâm: “Khởi bẩm hoàng thượng, đã tiêu diệt toàn bộ ba vạn phản quân ngoài thành.”

“Làm sao có thể, ngay cả thị vệ và binh lính của hoàng thành cũng chỉ đến một vạn người mà thôi, sao có thể tiêu diệt ba vạn tinh binh của ta.” Di Nguyệt Vũ không thể tin được.

“Thái tử điện hạ bảo chúng ta mang một vạn tinh binh bí mật trở lại. Hiện tại hắc Lý tướng quân đang ở ngoài xử lý chiến trường.” Người tới được Di Nguyệt Lâm ra hiệu, liền đứng dậy trả lời Di Nguyệt Vũ, “Quách tướng quân cùng Ngô tướng quân đã bị bắt giải vào hình bộ chờ xử lý.”

“Là người, lại là người làm hỏng chuyện tốt của ta!” Di Nguyệt Vũ tức giận đột ngột chuyển hướng Di Nguyệt Lãnh, Di Nguyệt Thụy đang bị hắn nắm chặt đột nhiên bị lôi kéo, đau tới mức mặt đều nhăn lại.

“Ta đã nhiều lần âm thầm cảnh cáo người, chỉ là người không muốn dừng tay, ta đây cũng chỉ có thể chặt đứt hết cây đường lui của người.” Di Nguyệt Lãnh nhàn nhạt nói.

“Vậy sao?” Di Nguyệt Vũ trấn định lại, “Hiện tại hắc người cũng muốn đem ta giải vào hình bộ, nhưng người cảm thấy có thể sao?” Vừa nói, ngón tay nhẹ nhàng di chuyển trên mặt Di Nguyệt Thụy.

Di Nguyệt Thụy co rút khóe miệng, hiện tại là tình huống gì, hoàn toàn không có cảm giác bản thân là con tin.

“Làm cách nào tại hạ có thể bắt được thủ lĩnh của Mặc Liên chứ, người nói xem?” Di Nguyệt Lãnh vẫn không có một tia dao động, “Nhưng mà nói chính xác thì người trúng độc!”

“Cái gì!” Di Nguyệt Vũ kinh ngạc, vội vàng điều động nội tức, phát hiện nội lực dần bị mất. Ngẫm nghĩ lúc nào mình lại có thể bị đối phương hạ độc, sau đó đem ánh mắt dừng trên người Di Nguyệt Thụy, “Là người? Người hạ độc khi nào?”

Tay một mực giữ Di Nguyệt Thụy có chút buông lỏng, Di Nguyệt Thụy quay đầu cười nói: “Là lúc người chạm vào cổ ta a, người không biết chứ, ta ghét nhất người khác chạm vào cổ ta, cho nên ta không thể để người khi dễ thế được?”

“Thật sự là khiến người ta không tưởng được a!” Di Nguyệt Vũ nở nụ cười âm trầm, Di Nguyệt Thụy nghe xong, trong nội tâm thầm kêu một tiếng không tốt, thừa dịp hắn không sẵn sàng liền vươn tay đẩy, chạy tới hướng Di Nguyệt Lãnh. Di Nguyệt Vũ lui về phía sau một bước, một chưởng đánh tới Di Nguyệt Thụy.

Di Nguyệt Thụy không biết tình huống sau lưng, chỉ thấy sắc mặt Di Nguyệt Lãnh khê biến, vươn tay giữ chặt hắn, một cánh tay khác vung ra sau lưng, sau đó ôm hắn xoay mấy vòng, dừng ở trước mặt Hỉ phi đã rơi vào hôn mê.

“Người tới, bắt tên nghịch tặc Di Nguyệt Vũ.” Di Nguyệt Lâm hướng ra ngoài hô to một tiếng, Di Nguyệt Vũ hướng bọn họ cười cười, “Chúng ta còn có lúc gặp lại!” Sau đó bay ra ngoài cửa, chỉ một thoáng đã thoát khỏi tầm mắt mọi người.

Không ai chú ý tới Hỉ phi đang hôn mê bỗng nhiên mở to hai mắt lộ ra nụ cười quỷ dị, chậm rãi đem chủ thủ trong tay áo ra, ra sức nhảy lên bờ nhào về phía trước, theo thân hình nàng ngã xuống còn có Di Nguyệt Thụy ngã vào trong lòng Di Nguyệt Lãnh.

Ở thời khắc cuối cùng, hắn nhìn thấy thần sắc hoảng hốt của Di Nguyệt Lãnh cùng với tiếng thét chói tai của nữ tử và tiếng nam tử hét lớn “Ngự y”, rồi lâm vào một mảnh hắc ám.

Di Nguyệt Thụy cảm giác mình chìm chìm nổi nổi trong hắc ám, không có mục đích loạn chuyển bốn phía, tìm không được thứ có thể chỉ dẫn hẳn, vì vậy hẳn chậm rãi ngồi chồm hổm xuống, lấy tay ôm lấy hai đầu gối, đầu chôn trong đó, chẳng lẽ hẳn đã bị thế giới quên lãng? Không đúng, hẳn nhớ rõ hẳn luôn luôn rất để ý tới một người, người kia luôn sống ở lòng của hẳn, người kia rốt cuộc là ai?

“Thụy nhi..... Thụy nhi.....” Bên tai giống như có tiếng người gọi không ngừng, nhưng y hẳn là gọi sai người, hẳn nhớ rõ mình là Đường Lân, người nhà của hẳn đều gọi hẳn là Lân nhi. Nhưng thanh âm này hảo bị thương a, làm hẳn nhìn không được muốn an ủi chủ nhân của thanh âm này.

“Thụy nhi, người xem, mặt trời hôm nay đã lên cao, sao người vẫn không rời giường ? Cho tới bây giờ cũng không biết nguyên lai người thích ngủ như vậy a.” Thanh âm xuyên thấu qua một mảnh hắc ám truyền vào trong tai của hẳn, Di Nguyệt Thụy ngẩng đầu, không có ánh sáng a, ở chỗ của hẳn vẫn là một mảnh đen kịt.

“Thụy nhi, người có phải đang sinh khí vì ta để người mạo hiểm? Người không biết lúc ta nhìn người bị Di Nguyệt Vũ bắt, trong lòng ta lo lắng cỡ nào, ta muốn chặt xuống những ngón tay hẳn chạm vào người.” Thanh âm biến thành âm tàn, Di Nguyệt Thụy suy nghĩ rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra, vì sao người này một mực gọi hẳn là Thụy nhi, vậy hẳn rốt cuộc là ai?

“Thụy nhi, ta biết rõ người thiện lương, ta cũng biết người không muốn chúng ta huynh đệ tương tàn, cho nên ta nghe người để cho Di Nguyệt Vũ chạy. Xem, ta nghe lời người như thế, tỉnh lại, thưởng cho ta một nụ hôn a.” (Ách, Lãng ca ... *run run, ngậm miệng*)

Nghĩ tới đây, Di Nguyệt Thụy trong bóng đêm có vẻ vô cùng hưng phấn, hẳn nhớ tới chủ nhân của thanh âm kia chính là người cả đời hẳn giữ trong lòng – Di Nguyệt Lân, mà mình cũng không còn là Đường Lân, mà là thất điện hạ của Y Vân vương triều – Di Nguyệt Thụy.

Như là ứng với suy nghĩ của Di Nguyệt Thụy, trong bóng tối vô biên vô hạn xuất hiện một tia sáng, Di Nguyệt Thụy vội vàng chạy đến nơi đó, khi hẳn bước một chân vào vùng sáng, chợt cảm giác bụng của mình đau đớn không ngừng.

Chậm rãi mở mắt, nhìn lại, chỉ thấy một đỉnh đầu màu đen, mà trên môi của mình có một vật thể mềm mại bám vào, nước từ trong trong đó mơn vào miệng của hẳn.

Chậm rãi đem nước nuốt xuống, giật giật môi. Đầu lập tức gir lên, Di Nguyệt Thụy thấy được gương mặt tiêu tụy, có chút kéo kéo khóe miệng, “Người lại ăn đậu hủ ta, xem ra ta cả đời đều cùng họ với người.”

Sau đó cảm giác thân hình được nhẹ nhàng ôm lấy, bên tai truyền đến khí tức ấm áp, “Người cả đời phải theo họ ta, ngay cả Diêm vương gia cũng vô pháp mang người rời khỏi ta.”

Di Nguyệt Thụy nghe xong, cười nhắm mắt lại, hẳn muốn ngủ thêm một lúc nữa, trong chốc lát.

Chờ hẳn mở mắt lần nữa thì thấy được nụ cười của Di Nguyệt Lân, y đã không còn bộ dáng tiêu tụy như trước, tiếp đó lại thấy được Tiểu Đẳng Tử, Lôi Tư Nghị và mấy ảnh vệ. Không khỏi nhẹ nhàng nở nụ cười, “Ta đã không có việc gì, khiến các người lo lắng rồi.”

Ai ngờ hẳn vừa dứt lời, chợt nghe Tiểu Đẳng Tử “Oa – ” một tiếng khóc lên, Lôi Tư Nghị ở một bên vội vàng an ủi.

Sau khi Di Nguyệt Thụy tỉnh lại, Tiểu Đẳng Tử nhìn ra hẳn muốn biết tiếp chuyện ngày đó liền kể rõ ràng rành mạch cho hẳn: Trong ba ngày hẳn hôn mê, đã xảy ra rất nhiều việc, hoàng hậu tự sát tại tẩm cung của mình, Di Nguyệt Lâm tuyên bố hoàng hậu chết bất đắc kỳ tử; lúc Hỉ phi đâm hẳn bị thương thì trực tiếp bị một chương của Di Nguyệt Lân đánh chết, Di Nguyệt Lâm công bố thân phận của Di Nguyệt Khôn Trạch, sau đó đưa Di Nguyệt Khôn Trạch lên làm thái tử, hơn nữa công bố ra ngoài nói rằng Di Nguyệt Lân đột ngột nhiễm bệnh, ngự ý không có cách chữa trị nên chết bệnh, còn chuyện Di Nguyệt Vũ thì không nói gì.

Nằm trên giường hai ngày, Di Nguyệt Thụy rốt cục nhìn không được, vừa uống thang dược Di Nguyệt Lân uy, vừa hỏi: “Đây là đâu?” Nếu Di Nguyệt Lân đã chết rồi, vậy khẳng định bọn họ không phải ở trong hoàng cung.

Di Nguyệt Lãnh nhìn hần một cái, cũng không ngừng động tác trong tay: “Chúng ta ở tại một trang viên ở ngoại ô Di Nguyệt Thành.”

Di Nguyệt Thụy đẩy thang được ra, tỏ vẻ uống không được, ý bảo Di Nguyệt Lãnh nhanh chóng giải thích cho hần. Di Nguyệt Lãnh liền đem chén được cho Tiểu Đẳng Tử đứng sau, tiếp nhận khăn vải lau miệng cho Di Nguyệt Thụy, nhàn nhạt đáp:

“Đây là sơn trang của ta ở Di Nguyệt thành, năm đó ta hồi cung là vì Di Nguyệt Khôn Trạch, vì hài tử của di nương ta.” Thấy Di Nguyệt Thụy giật mình, Di Nguyệt Lãnh mỉm cười, “Nương ta là tỷ tỷ của nương Khôn Trạch. Di Nguyệt Lâm yêu mến di nương ta, chỉ là nương của ta không cam lòng nên ám toán Di Nguyệt Lâm, một đêm phong lưu thì có ta, nhưng Di Nguyệt Lâm vẫn không muốn thú nương ta, thẳng đến khi nương ta vì sinh ta mà chết đi, di nương luôn luôn cự tuyệt Di Nguyệt Lâm. Ba năm sau Di Nguyệt Lâm tới tìm di nương lần nữa, di nương lại bởi vì không thể nào quên hần nên đáp ứng hần, nhưng ta không theo hồi cung, mà đi cùng một người bá tử học nghệ.”

Thấy Di Nguyệt Thụy tập trung tinh thần nghe như vậy, liền bảo Tiểu Đẳng Tử lấy trà sâm đặt trên bàn, uy Di Nguyệt Thụy, sau đó nói tiếp:

“Ta theo sư phụ ta học được rất nhiều thứ, còn đáp ứng yêu cầu của hần đi tìm mười hai hài tử xấp xỉ ta nhưng không có nơi nương tựa, hần liền đem bọn họ huấn luyện thành ảnh vệ của ta. Ta không hỏi vì sao hần cơ hồ không gì không biết, ta chỉ nỗ lực học hết thầy của hần. Thẳng đến hai năm sau, Di Nguyệt Lâm đem Di Nguyệt Khôn Trạch đến chỗ này của ta, ta mới biết được, nữ tử ôn hòa kia đã mất trong nội cung, cũng chỉ có đêm đó ta mới hiểu được nguyên lai sư phụ làm tất cả chuyện này đều là di nương an bài, mà hần từng chịu ân di nương và cũng đã yêu nữ tử dịu dàng kia. Ngày thứ hai Di Nguyệt Lâm đến, ta hướng hần đưa ra chuyện ta nguyện ý thay thế Khôn Trạch, để Khôn Trạch ở đây học tập hết thầy chuyện để vương, cho đến khi Khôn Trạch có thể đảm nhiệm vị trí.”

“Hết thầy chuyện để vương?” Di Nguyệt Thụy có điểm không rõ, “Sư phụ ngươi là một người giang hồ, làm sao biết chuyện để vương cần học.”

Bạn đang ?

“Ta đây cũng không rõ, ta nhớ rõ lúc ấy Di Nguyệt Lâm cũng không nguyện tin tưởng, hần vốn là muốn để Di Nguyệt Khôn Trạch ở lại đó một thời gian ngắn, chờ hần thanh trừ nội cung rồi đưa trở lại, nhưng sư phụ không chịu, sư phụ nói muốn đem sở học suốt đời dạy Khôn Trạch, nói cái gì đó khiến Di Nguyệt Lâm á khẩu không trả lời được, không thể không đồng ý để Di Nguyệt Khôn Trạch ở lại nơi đó, bởi vì hần không cách nào phản bác sư phụ ta.”

“Vậy vì sao ngươi lại vào trong nội cung?”

“Bởi vì Di Nguyệt Khôn Trạch là hài tử duy nhất của di nương ta, mà di nương là người trưởng bối duy nhất yêu thương ta, nếu như không có nàng có lẽ sẽ không có ta hiện tại, từ lúc sinh ra có lẽ đã chết đi.”

“Cho nên ngươi cảm thấy ngươi có nghĩa vụ bảo hộ Di Nguyệt Khôn Trạch, thẳng đến khi ngươi xác định hần có được năng lực tự bảo vệ mình trong nội cung này, thậm chí có năng lực ngồi trên vị trí kia.”

“Đúng!” Di Nguyệt Lãnh gật gật đầu, “Cho nên ta cùng Di Nguyệt Lâm ước định kỳ hạn, thời khắc hần hồi cung, là lúc ta rời đi.”

“Cái kia..... Khi đó người mới mấy tuổi a?” Nghe xong lâu như vậy, Di Nguyệt Thụy đột nhiên phát hiện khí thế của Di Nguyệt Lãnh là hiển hiện ngay từ nhỏ, bởi vì khi đó Di Nguyệt Lãnh mới 6 tuổi, một hài đồng 6 tuổi lại có thể đối mặt với kẻ thống trị vương triều, thật không phải bình thường.

“Được rồi, chúng ta không nói cái này nữa. Thụy nhi, từ nay về sau ngươi muốn đi đâu, ta đều cùng ngươi, một mực một mực cùng ngươi.” Di Nguyệt Lãnh vuốt ve khuôn mặt Di Nguyệt Thụy, nhẹ nhàng cười, “Từ nay về sau, ta sẽ cùng ngươi đi rất xa rất xa, thẳng đến khi chúng ta chậm rãi già đi!”

Di Nguyệt Thụy thấy ôn nhu trong mắt Di Nguyệt Lãnh phẳng phất có thể tràn ra, cũng không để ý tới những chuyện đã qua kia, người là không ngừng đi lên phía trước, hướng phía trước, không phải sao? Đã rời khỏi đó, vậy không cần vì bọn họ mà hao tổn tinh thần a.

Xoay người, dựa vào trong lòng Di Nguyệt Lãnh, nhớ tới một câu: Chấp tử chi thủ, dữ tử giai lão (Nguyễn sống chết có nhau, cùng nắm tay cho tới bạc đầu). Từ nay về sau bọn họ sẽ chậm rãi đi chung một con đường.

Toàn văn hoàn.

Cuối cùng thì truyện đã đi đến kết thúc, không có phiên ngoại, chỉ dừng ở đây thôi (theo bản QT). Hẳn cả nhà sẽ rất thắc mắc, tỷ như chuyện Di Nguyệt Khôn Trạch (chỉ xuất hiện ở những chương cuối) với Ảnh Ngũ, tỷ như chuyện về cặp đôi Tiểu Đẳng Tử rồi cả Ảnh Nhị đáng yêu nữa a, hint tá lả, tìm bay tùm lum =)). Nói thật thì ta cũng thắc mắc nữa mà, nhưng có lẽ, ta suy đoán thôi nhé, không biết tác giả có viết bộ nào liên quan đến bộ này nữa không, ai hảo tâm tìm dùm a (nếu có), chứ ta không có biết tiếng trung, nếu có thì hẳn là bộ về Di Nguyệt Khôn Trạch a, rất có tiềm năng =)), và hiển nhiên Lãnh ca và Thụy nhi sẽ làm khách trong bộ đó, nếu có *nhấn mạnh một lần nữa*.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-thuc-thien-ha>